

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

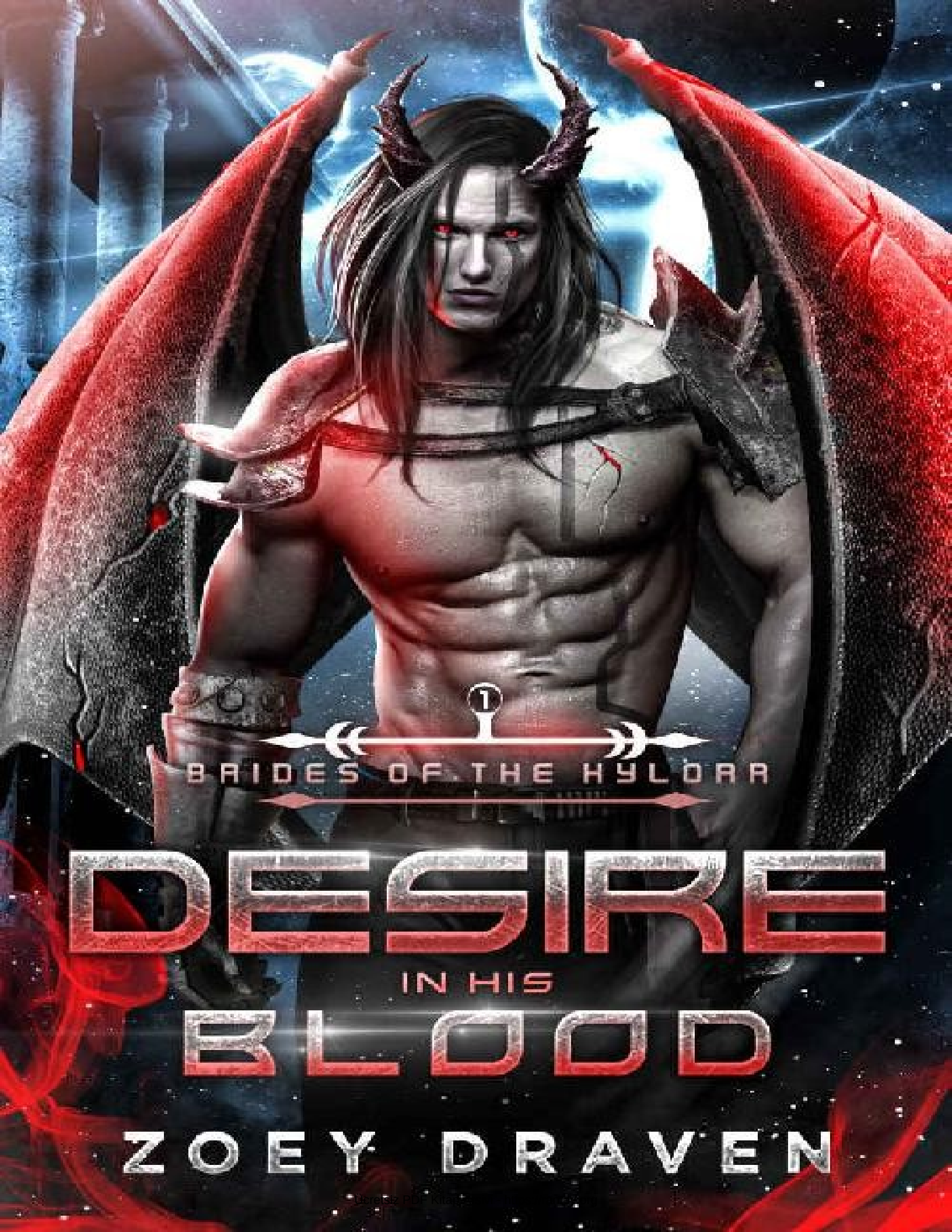
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

1

BRIDES OF THE HYLOAR

DESIRE

IN HIS

BLOOD

ZOEY DRAVEN

KANINDA ARZU

KYLORR'UN GELİNLERİ KİTAP 1

ZOEY DRAVEN

Telif Hakkı © 2022 Zoey Draven

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür. Gerçek olaylar, yerler veya kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Kapak Tasarımı JoY Author Design Studio'ya ait

Inky Pen Editörlük Hizmetleri'nde Mandi Andrejka

tarafından düzenlenmiştir Daha fazla bilgi için

www.ZoeyDraven.com adresini ziyaret edin

İŞİNİN BAŞINDA OLMAK

Bir canavar onu gelini olarak istiyor... ve ona sahip olmak için hiçbir şeyden vazgeçmeyecek.

Gemma Hara babasının borçlarının ağırlığı altında boğulmaktadır. İliklerine kadar çalışan Gemma, borçlarını zamanında ödemezse sadist alacaklıların her şeyini alacağını bilmektedir: evlerini, saygın isimlerini ve en kötüsü de iki güzel kız kardeşini.

Gemma ailesini kurtarmak için pervasızca bir şey yapmayı kabul eder: kendisine reddetmeyi göze alamayacağı kötü bir pazarlık teklif eden zengin ve gizemli bir yabancıyla evlenmek.

Ancak yaptığı pazarlığın korkunç bir bedeli vardır. Çünkü müstakbel kocası bir *Kylorr'dur*.

Dört Çeyrek'teki en korkunç uzaylı ırklarından biri olan Kylorr'lar, güçlü kanatları, ahlaksız istekleri ve çıldırtıcı öfkeleriyle kas ve tehdit dolu canavarlardır. En kötü yanı?

Kanla beslenirler.

Soğuk ve zalim, Kaalium Hanesi'nden Azur, Laras'ın Yüce Lordu, Gemma'yı kanlı gelini olarak istiyor. Ondan beslenmek için. Bedenini istediği şekilde kullanmak için. Ailesinin borçlarını ödemek için ondan tam bir teslimiyet bekliyor.

İkisinin de tahmin edemediği şey, ısırığının acı vermek yerine Gemma'yı hiç bilmediği kadar büyük bir zevkle doldurmasıdır. Ve yeni bir gezegende ayaklarının üzerinde durmaya çalışırken, Gemma'nın asla teslim olmayacağını düşündüğü tek şey her şeyden sonra risk altında olabilir.

Kalbi.

Ne yazık ki yeni kocası onu kırmak mı yoksa sonsuza dek saklamak mı istediğine bir türlü karar veremiyor.

**İçerik uyarıları için lütfen yazarın web sitesine bakınız: [www.
ZoeyDraven.com](http://www.ZoeyDraven.com)**

İÇİNDEKİLER

<u>Bölüm 1</u>
<u>Bölüm 2</u>
<u>Bölüm 3</u>
<u>Bölüm 4</u>
<u>Bölüm 5</u>
<u>Bölüm 6</u>
<u>Bölüm 7</u>
<u>Bölüm 8</u>
<u>Bölüm 9</u>
<u>Bölüm 10</u>
<u>Bölüm 11</u>
<u>Bölüm 12</u>
<u>Bölüm 13</u>
<u>Bölüm 14</u>
<u>Bölüm 15</u>
<u>Bölüm 16</u>
<u>Bölüm 17</u>
<u>Bölüm 18</u>
<u>Bölüm 19</u>
<u>Bölüm 20</u>
<u>Bölüm 21</u>
<u>Bölüm 22</u>
<u>Bölüm 23</u>
<u>Bölüm 24</u>
<u>Bölüm 25</u>
<u>Bölüm 26</u>
<u>Bölüm 27</u>
<u>Bölüm 28</u>
<u>Bölüm 29</u>
<u>Bölüm 30</u>
<u>Bölüm 31</u>
<u>Bölüm 32</u>
<u>Bölüm 33</u>
<u>Bölüm 34</u>
<u>Bölüm 35</u>
<u>Bölüm 36</u>
<u>Bölüm 37</u>

Bölüm 38

Bölüm 39

Bölüm 40

Bölüm 41

Bölüm 42

Bölüm 43

Bölüm 44

Bölüm 45

Bölüm 46

Bölüm 47

Bölüm 48

Bölüm 49

Sonsöz

Bonus Epilog

Seri... Zoey Draven ile Devam

Edecek

Teşekkür
ederim!

Yazar Hakkında

CHAPTER 1

B Altın rengi tuz, yüzen, altın rengi, parlayan kürelerin ışığında parıldıyordu. Tuz kümeleri mağaranın duvarlarında kaleydoskop benzeri kırılmalar yaratıyordu ve ben bunun dalgalanan bir ışık gibi göründüğünü düşünerek bakakaldım.

Deniz. Güzel ve sonsuz.

Bay Cross parmaklarımın pantolonumun kalın kumaşını nasıl kıstırdığını görmedi. Mide bulandırıcı bir sinirle düğümlenmeme neden olan kısık sesine karşı yutkunuşumu duymadı. Omurgamdan aşağı yuvarlanan ve tabandaki küçük çukura kayan ter damlasını hissedemedi.

"Bay Cross," dedim Halo Com'daki kısa süreli sessizlikten yararlanarak.

"Şu anda neye baktığımı görmek ister misiniz?"

Gürleyen bakışları beni yerimde sabitledi ama sesim tereddütsüz çıktı.

Benim süper gücüm, diye düşündüm. İçten içe büzüşüyor, topaklanmış bir parşömen gibi kendi içime çöküyordum.

Yine de bunu bilmesine gerek yoktu. Hayatım boyunca onun gibi adamlar tanımıştım, babamın ofisini sık sık ziyaret eden adamlar, bir öncekinden daha acımasız şeytanlardan oluşan bir döner kapı. Zayıflıktan beslenir, çaresizlikten zevk alır ve umutsuzluğa sevinirlerdi.

Sabırsızlığı Halo küresine yayıldı, havada asılı duran küçük metal topu döndürmek için uzandığımda minyatür görüntüsü kısa bir süreliğine yanıp söndü.

"Madenciler bu sabah buldu," diye bilgilendirdim onu. Beni göremediği için kısa bir an için omuzlarımın çökmesine izin verdim. Sanki bir

Çelik bant alnımı sıktıkça sıkıyordu ama acıya rağmen nefes alıyordum. "Bir mağara dolusu mavi tuz."

Sabahki keşiften duyduğum rahatlama ve heyecan kısa sürmüştü. Bir saat içinde getiriyi hesaplamıştım ve ihraç edebileceğimiz miktar babamın borçlarının tamamını ya da çok küçük bir kısmını karşılayabilirdi. Bu hesapta madencilerin ücretleri ya da Fran'ın maaşı hesaba katılmamıştı.

Ya da Mira'nın yeni elbisesi için dünya dışındaki bir terziden gelen fatura. Ya da Lord ve Leydi Rossi yakında ziyarete gelecekleri için Piper'ın ısrarla *istediği*, Deryalı bir çömlekçiden alınmış gülünç derecede pahalı tabak takımı. Sonradan öğrendiğime göre babamın teşvik ettiği bir satın alma.

Alnımın etrafındaki o sıkı bant yayıldı. Şakaklarım zonklamaya başlarken tıslamamı güçlükle bastırdım.

Nefes al, diye hatırlattım kendime. *Her seferinde bir şey. Bir adım ileri.*

Sonra acı bir düşünce geldi, *Bir adım ileri, sadece çok fazla geri adım atmak.*

Bay Cross kurnazdı ve gözleri keskindi. "Bu yeterli değil."

Mide bulantısı boğazımda yükseliyordu. O karanlık gözlerle karşılaşabilmek için Halo küresini geri çevirdim.

"Bu yeterli değil," diye geldi o tanıdık kırılmış ses. Küçük bir parmağını bana doğru uzattı, ani bir hareketle görüntüsü titredi. "Beni aptal mı sanıyorsun? Diğer borç verenleri bilmediğimi mi sanıyorsun? Babanın onlara olan 200.000 kredi borcunu? *Bana olan 45,861 kredi borcunu?*"

Kırılan bıyıkları öfkesinden titriyordu ve Halo küresinin üzerinden bile, ne kadar eski olursa olsun, yanaklarının gittikçe kızardığını görebiliyordum.

"Ailenin borçlarını ödemek için *yirmi* mağara dolusu mavi tuza ihtiyacın var. Ama sen bunu zaten biliyorsun, değil mi?"

Sadece biraz daha zamana ihtiyacım var, diye düşündüm. Ama ona bu yumuşak, klişe, yalvaran sözleri duyma zevkini tattırmayacaktım. Benden değil.

"Collis'te uçsuz bucaksız dağlar var," dedim sesimi sertleştirerek. Omurgam dikleşti. "Yirmi mağara dolu *olacak*. Ve daha fazlası. Çok daha fazlası."

"Madencileriniz, Hara Hanesi'nin onlara ödeyecek kredisi olmadığını anladıklarında toparlanıp gitmezlerse."

Ailemin adı dudaklarında alaycı bir bükülmeydi. İrkildiğimi fark edince hızlı ve memnun bir sırıtışla karşılık verdi.

Bir hayal kırıklığı ve gurur patlamasıyla, "O zaman onları kendim çıkaracağım! Ama kredilerinizi yıl sonuna kadar alacaksınız. Anlaştığımız gibi."

"Ve faiz," diye ekledi.

O zamana kadar faiz orijinal kredi kadar olacaktır. Ve Mr. Cross bunu biliyordu.

"Ve senin ilgini," diye karşılık verdim, kısa patlamamdan sonra dikkatli maskem tekrar yerine oturdu. "Tabii ki. Nasıl unutabilirim ki?"

"Seninle konuşmam gereken başka bir şey var," diye araya girdi, ben bağlantıyı sonlandırmadan önce, sesi anlık ve alışılmadık bir şekilde aceleliydi.

Halo'da uzun, sivri bir duraklama oldu. Göremesem de Bay Cross'un ofis masasının üzerinde bir şeyi karıştırdığını gördüm. Bağlantıdan metal sesi geliyordu. Midem daha da ekşidi çünkü bundan sonra ne olacağını biliyordum.

"Geçen sefer ne konuştuğumuzu hatırla. Tekrar düşündün mü?"

Tırnağımın sivri ucu pantolonumun yıpranmış malzemesine takıldı ve ipleri yıprattı.

"Düşündüğünüzün aksine Bay Cross, kız kardeşlerim *satılık* değil," dedim ona, ses tonum sertti. İçimden onun minyatür, holografik görüntüsünü pençelemek geliyordu, sadece o çirkin sözleri ve gözlerindeki sümüksü *bilinci yok* etmek için bile olsa.

"Peki ya *sen* Gemma?" Şaşırmış bir halde sadece "Ne?" diye fısıldayabildim.

Bay Cross sandalyesinde arkasına yaslandı. İnsan işadamı, açıkça borç vermemesi gereken insanlara kredi vermenin yanı sıra, Çeyrekler boyunca tamamen başka bir şeyle tanınıyordu, çok daha tehlikeli olduğunu düşündüğüm bir şey.

Buna *çöpçatanlık* hizmeti diyordu. Ama "Aşk Arayan Yalnız Varlıklar" pazarlama saçmalığının altında gerçekte ne olduğunu biliyordum.

İnsan eşlerinin yapamayacağı şeyleri yapabilecek egzotik uzaylı metresler arayan insan erkeklerdi. Vahşi, soğuk, kertenkele suratlı Jetutianlar istedikleri zaman kullanabilecekleri bir dişi istiyorlardı. Miraslarına erişmek için evlenmeleri gereken zengin Gwytri varisleriydi - ve bir kez evlendiklerinde, yeni eşlerini ikinci bir düşünce olmadan en yakın koloniye gönderdiler.

Hatta Bay Cross'un küçük kara defterindeki kadınlarla aylık seks partileri düzenlediğini bile duymuştum. Hızlı krediye ihtiyacı olan çaresiz kadınlar.

Tıpkı benim gibi çaresiz.

"Gururunun değeri ne kadar acaba?" diye sordu kalın, gri bıyıklarının ucunu karıştırarak. "Evinizi kurtarmak için ne kadar ileri gidersiniz? Ailenizin iyi adını?"

"Babam benimle bu şekilde konuştuğunu bilseydi, kelleni alırdı," dedim, ses tonum soğuktu.

Bay Cross'tan bir kahkaha yükseldi. "Hadi ama Gemma. Sen en iyi dönemini geçtin. Baban şu anda daha çok kız kardeşlerinin erdemlerini korumakla ilgileniyor."

Sözlerindeki gerçek canımı yaktı. Düşündüğümde daha derinden saktular.

En iyi zamanımı mı geçtim?

Otuz yaşındaydım.

Yine de... çoğu insan kadını yirmi beş yaşına kadar evlenirdi, özellikle de Dünya Konseyi'nin yönetimi altında yaşayanlar. Yeni Everton gezegeninde, Collis'te, *solmuş sayılırdım*. Bir asmadaki çürüyen meyve gibi.

"Sizin için iyi ki ilgilenen bir talibim var," diye devam etti Bay Cross. "Hara kızlarının meşhur güzelliğiyle *çok ilgilenen* biri."

Alay ettiği her halinden belliydi. Herkes kız kardeşlerimin ailenin güzelleri olduğunu biliyordu. Annemin tıpatıp aynısıydılar - gerçi Piper da benim gibi babamın siyah saçlarını almıştı - oysa ben ondan sadece küçük parçalar almıştım. Ve ikisi de evlenme çağındaydı; Mira yirmi üç, Piper ise yirmi yaşındaydı.

"Ne talibi?" Kendimi durduramadan, kıpırdamadan sordum. Bay Cross'un gözleri bana dikildi. Yüz ifadesi dikkatliydi. Tetikteydi. Ensem karıncalandı.

"Bir Kylorr."

Yüzümdeki kan çekildi. Hızlı bir nefes alarak geriye doğru tökezledim, sanki küçük bir Halo küresinden gelmiş olsa da *bu* itirafın etkisinden kaçabilirmişim gibi.

"Talip olan kişiyle şahsen tanışmadım," diye açıklamaya devam etti Bay Cross, ses tonu umursamazdı. "Büyükelçisiyle tanıştım. Bana bu konuda hiçbir şey yapmayacağı izlenimini verdi."

fiyat lordunu bu eşleşmeden caydırabilir. Söz konusu Kylorr görünüşe göre çok zengin. Kaalium'un varislerinden biri."

Kulaklarımdaki uğultudan sözlerini zar zor duydum.

"Maç," diye aptalca tekrarlardım, sesim boğuk ve zayıf çıktığında süper gücüm bir anlığına beni terk etti. "Bunu kastetmiş olamazsın-"

"Evlilik. *Evlilikten* bahsediyorum Gemma," dedi Bay Cross yavaşça, sırtışı yüz hatlarında geziniyordu. "Sana *yardım ediyorum*, bunu göremiyor musun? Tüm sorunlarını göz açıp kapayıncaya kadar ortadan kaldırabilirim. Tüm borçların" -parmaklarını şıklattı, keskin sesi sarsıcıydı- "*yok olur gider.*"

Titredim, mağaranın duvarları sallanmaya başladı.

"Kylorr ne istersen ödeyecek. Ama Hara Hanesi'nin bir kızıyla evlenmeye kararlı. Peki ya Gemma?"

"Ne?" Fısıldadım. Bay

Cross sırttı.

"Kylorr tercihinin en büyük kız olduğunu belirtti. İsteddiği *Sen.*"

CHAPTER 2

O Collis'teki malikâne pitoreskti, muhteşem mavi uçlu dağların fonunda yer alan geniş, bakımlı bahçelerle çevrili mükemmel büyüklükte bir evdi.

Ya da en azından ben daha önce öyle görmüştüm: mükemmel ve tertemiz.

Ana yoldan eve giden taş döşeli yol, abartılı altın kapıların arasından geçiyor, ön bahçelerin canlı yeşil çimleri boyunca ilerliyor ve dairesel bir araba yoluna kıvrılıyordu. Misafir girişine çıkan merdivenlerden hemen önce bir çeşme vardı, ancak çeşme uzun süredir çalışmıyordu ve kullanılmadığı için taşta oluşan çatlakları onaracak paramız yoktu.

Babam savaştan bir *kahraman* olarak döndükten sonra, parlak madalyalar ve parıldayan mücevherlerle süslenmiş olarak, New Inverness'teki önceki konutumuzdan yetersiz eşyalarımızı topladıktan sonra, Dünya Konseyi bizi buraya göndermişti. Burayı ilk gördüğüm zamanı hâlâ hatırlıyorum. O zaman on üç yaşındaydım. Mülkü tüm mükemmel ihtişamıyla deneyimlediğimde, her şeyin *yoluna* gireceğini düşünmüştüm. Hayatımızın sonsuza dek değişeceğini düşünmüştüm. Mutlu olacağımızı. Annem artık üzölmeyecekti.

Çünkü böyle büyüü ve güzel bir yerde nasıl üzgün olabilirdi ki?

Ben yaklaşırken kapıların yakınında bir madenci duruyordu. Maden kuyusu nakliyesinden malikâneye uzun bir yürüyüşle dönmüştüm ama doğrusu Bay Cross'un Halo görüşmemizi sonlandırmasından sonrasını pek hatırlamıyordum. Kendimi dönen çelik kapıların önünde bulmak beni şaşırtmıştı. Bir zamanlar pırıl pırıl altın rengine boyanmışlardı. Şimdi kir ve pas onları çamurlu bir bronz gibi gösteriyordu.

"Bayan Hara," diye başladı Killup madencisi, beni görünce elleri birbirine dolandı.

"Mira bu saatte öğretmeniyile birlikte Sorj," diye haber verdim ona, kapılar arasındaki patikadan ilerlemeye devam ederken. Babam, Mira'nın alacakaranlıkta sık sık pencereden Sorj'u aramasından nefret ederdi.

"Bayan Hara," dedi Sorj tekrar. Aklım hâlâ *Kylorr'da* ve Bay Cross'un iddia ettiği gibi tüm borçlarımızın ortadan *kalkmış* olabileceği ihtimalinde olsa da, Sorj'un ses tonundaki bir şey beni duraksattı.

"Ne oldu?" Kaşlarımı çatarak yolda durup sordum. Başım hâlâ zonkluyordu. Tek istediğim yukarı çıkıp sıcak bir banyoya girmektir. Ama yapılacak daha çok iş olduğunu biliyordum. Dengelemem gereken defterler vardı. Yeni mavi tuz mağarasını temizlemeye başlamak için organize etmem gereken işçiler vardı. Ve Piper'ın satın aldığı tabakların iade edilip edilemeyeceğini öğrenmek için Damera'daki çömlekçiyle temasa geçmem gerekiyordu.

Sorj biraz geri çekildi. Gri teni akşam ışığında daha koyuydu. Killup erkeği bana karşı hep temkinli davranmıştı. Piper bunun yüzünden kaynaklandığını söylemişti. Her zaman hoşnutsuz görüldüğümü, yüzümde sıkılmış, sert, huysuz bir öğretmen ifadesi olduğunu söylemişti. Gençliğimizde mürebbiyemiz olan Bayan Jada gibi.

Sorj, "Daha önce Lord Hara ile konuşmaya çalıştım ama beni geri çevirdi," diye söze başlarken kaşlarımı yumuşatmak için çaba sarf ettim.

Keskin bir nefes vererek omzumun üzerinden uzaktaki eve baktım. Dikdörtgen şeklindeki ev, zamanla grileşmiş olsa da beyaz taş bloklardan inşa edilmişti. Büyük girişi sütunlar çevreliyordu. Yüksek, tavandan tabana pencereler ışığın bölümlere ayrılmış odalara girmesine izin veriyordu. Üst katta bir ışığın yandığını görebiliyordum. Mira ve Piper, şüphesiz öğretmenleriyle birlikteydi. Maaşını zar zor karşılayabildiğimiz halde babamın tutmakta ısrar ettiği bir öğretmen.

"Eğer bu Mira ile ilgiliyse, biliyorsun ki-" diye başladığımda sesimdeki yorgunluk belirgindi.

"Mesele Mira değil," dedi Sorj, sesi keskinleşerek. Şaşkınlıkla ona baktım. Sanki hızlı ve savunmacı sözleri karşısında şok olmuş gibi gözlerini kırptırdı. Göz kapakları insanların aksine dikey olarak kapanmıştı. "Bu bizim ücretlerimizle ilgili."

"Avansa ihtiyacınız var mı?" dediğimde kaşlarımı çatmaktan kendimi alamadım.

Çünkü korkarım ki bu mümkün değil. Şu anda değil."

"Bir avans mı?" Sorj sordu. "Son mağara için hâlâ ödeme yapılmadı."

Karnım düştü.

"Babam son mağara için sana para ödedi," diye ısrar ettim. Parmaklarım pantolonumun dış uyluğuma yakın gevşek ipliğini karıştırdı. "Alacakları bölüşmesine ben yardım ettim."

"Bize hiç ödeme yapmadı," dedi Sorj, yüz ifadesinden kafa karışıklığı ve şaşkınlık geçiyordu. Killup'ın ifadelerini okumayı oldukça iyi öğrenmiştim. Çalıştırdığımız madencilerin çoğunluğunu onlar oluşturuyordu. "Bana inanmıyorsanız size kredi kayıtlarını gösterebilirim. Ama hiçbirimiz maaşlarımızı alamadık. İki ay öncesinden beri."

Kahretsin.

Kahretsin, kahretsin, kahretsin!

"Bayan Hara?" Sorj sordu, sesi aniden telaşlanmıştı. "İyi misiniz?"

"Oturmam gerek," diye soluk soluğa bağırdım, bir baş dönmesi dalgası içime yayılırken kaş kemiklerimin arasına aniden yayılan keskin sarsıntıyı bastırmaya çalışıyordum.

Bir an sonra serin, güçlü, nasırlı ellerin beni asfalt yoldan çıkardığını hissettim. Ayaklarım çimenlerin yastık yumuşaklığıyla buluştu. Tasarlanmış çimen. Her zaman yeşil kalırdı. Ve neyse ki hiç kesilmesi gerekmiyordu. Sadece peyzaj masrafları bile bizi mahvederdi.

"Buraya," diye emretti Sorj. "Otur."

Derin nefesler almaya odaklanarak sırt üstü uzandım. Hava berrak ve keskindi. Aniden alev alan yanaklarıma ve yanan gözlerime iyi geldi.

Başımı tekrar gökyüzüne çevirdiğimde gün batımının muhteşem olduğunu gördüm. New Everton'da, özellikle de Collis bölgesinde gün batımları evrendeki en iyi gün batımları arasındaydı. Ya da Dünya Konseyi öyle iddia ediyordu.

Ve buna inandım.

Yemyeşil morlar, canlı pembeler ve parlak ceruleanlardan oluşan çizgiler gökyüzünde uzanıyor ve bir örgü gibi birbirine karışıyordu. Teller, Collis'in en yüksek dağı olan ve babamın adını taşıyan dağın arkasında kayboldu. Hara Dağı.

Kahverengi bir yiyecek çubuğu bana doğru itildi. Sorj yanımda diz çökmüş, endişeli görünüyordu. Başka bir hayatta, onun ve Mira'nın birbirleri için iyi olacağını düşünmüştüm. Onun ayaklarını yere basmasını sağlardı. Kız da onu gülümsetirdi.

"Yemek yemelisin," dedi Sorj bana sessizce. "Baygın görünüyorsun."

En son ne zaman yemek yediğimi hatırlayamıyordum. Hayır, bekle, kahvaltıda yemiştım. Piper yediğım peynir miktarını onaylamayan bir ifadeyle bana bakmıştı. Sonra da küçümseyerek, "Ve sen de elbiselerinin neden artık üzerine zor oturduğunu merak ediyorsun." demişti.

Ona Dumerian tabaklarını almayacağımızı söylediğim için hâlâ kızgındı.

Sorj'un elindeki kahverengi çubuğu aldım. Madenci proteini. Neredeyse tatsız ve çok kireçli ama kalori ve besin değeri yüksek.

Tıka basa yedim.

Sonra orada oturdum, bakışlarım altımdaki yeşil çimenlerden tepemdeki gökyüzüne doğru gidip geliyordu. Renkler. Çok fazla renk.

"Maaşını alacağım," dedim Sorj'a. "Ve diğer tüm madencilerin maaşlarını da." Nasıl yapacağımı bilmiyordum. Paranın nereden geleceğini bilmiyordum.

Ama lanet kredileri bir şekilde alırdım.

"Özür dilerim," diye ekledim, yanaklarım utançtan kızarmıştı. "Ne olduğunu bilmiyorum."

Ama bu bir yalandı. Sorj'un yüzündeki değişken, dikkatli ifadeden onun da bunun yalan olduğunu bildiğini anlayabiliyordum.

"Hiçbir şey söylememeliydim," dedi Sorj sessizce. "Seni üzmem istememiştım."

"Eğer hiçbir şey söylemeseydin, paranı asla alamayacaktın," dedim ona, sesim sertleşerek. "Bunun için özür dileme. *Asla*."

Düzenli olarak kredi gönderdiği bir ailesi -annesi ve kız kardeşleri- olduğunu biliyordum. Onlar da en az *bizim* kadar onun çalışmalarına güveniyorlardı.

Ve babam muhtemelen maaşlarını başka bir "yatırım" için kumarda kaybetti, diye düşündüm acı acı. Ne büyük bir tokattı.

"Bayan Hara..." Sesi kesildi, tonu belirsizdi.

"Ne oldu?" İçimi çekerek sordum, kalp atışlarımın kısa süreli baş döndürücü yükselişinden sonra durulmaya başladığını hissettim.

"Bunu söylemek bana düşmez biliyorum ama... hiç *Yardım eder* misin?"

Omurgam sertleşti.

"Yaklaşık beş yıl boyunca tek başıma gayet iyi idare ettim."

Sivri bakışları kulaklarımı yaktı. İşte oradaydım... çimlerin üzerinde kambur duruyordum. Yorgun. Stresliydim. Muhtemelen dudağımda bir madenci proteini kırıntısı vardı ve emin olmak için elimin tersini ağzımda gezdirdim.

"Şu anda sadece zor bir dönemden geçiyoruz," diye ekledim. "Çalınan sevkیات ve son kazı sırasında kırılan ekipmanla birlikte..."

Sustum. Saçma sapan yalanlar uyduracak enerjim yoktu, sadece *durmak bilmeyen* kanayan bir yarayı sarmak için sargı bezleriydim.

Sorj'a bakarak, kısa bir an için de olsa o bandajı yırtmanın nasıl bir şey olacağını merak ettim. Birine içimi dökmek. Son beş yıldır içime attığım tüm çirkin gerçekleri dökmek.

Gerçek şu ki *beş* parasızdık. Beş parasız.

Hara Dağı büyüklüğünde bir borç yığını, evrendeki en tehlikeli varlıklardan bazılarına borçlu olarak etrafımıza çökmenin eşiğindeydi. Evimiz ve sahip olduğumuz her şey elimizden alınacaktı. Babam muhtemelen ölene kadar içerdi ama bunu yaparken sırtırdı. Ve kız kardeşlerim... Muhtemelen borçları ödemek için en yüksek teklifi verenlere satılacaklardı, güvenlikleri veya mutlulukları için hiçbir endişe duymadan.

Peki ya ben? Bana ne olacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ama o noktada bunun bir önemi var mıydı?

"Ne..." Kuru dudaklarımı yaladım. Sanki ev beni bu kadar uzaktan duyabilecekmiş gibi sesimi alçaltarak Sorj'a, "Kylorr hakkında ne biliyorsun?" diye sordum.

Göz kapakları kısa süreliğine geri fırladı. Killupların boyunlarının yanlarında solungaçları vardı. Alevlendiklerinde havaya toksin yayabildikleri ve bunu soluyanları zehirleyebildikleri söylenirdi.

Belki de bu yüzden solungaçları dalgalandığında biraz geri çekildim.

"Kylorr mu?" diye sordu sessizce, bakışları aniden bana sabitlenmişti, gözlerini kırpmadan.

"Evet," dedim. "Krynn kendi gezegeninizden çok uzakta değil, değil mi?"

"Neden Kylorr hakkında bilgi edinmek istiyorsun?" Sorj yavaşça sordu. Ama sesindeki tedirginliği, Dört Çeyrek'teki en korkulan türlerden birinin adını söylediğinde solungaçlarının nasıl alevlendiğini hissettim.

"Lütfen Sorj," dedim sessizce. "Bildığınız her şey yardımcı olacaktır."

Sorj yutkundu. Siyah gözleri benimkilere dönmeden önce yüz hatlarında düşünceli bir ifadeyle eve bir bakış attı.

"Kylorr'lar... *rab'erise* soyundan gelir," dedi Sorj, ana dili hiç çaba harcamadan akıp giderken. "*Berserkerler* en yakın

çeviri."

Dakkari ve Luxirianlar gibi pek çok savaşçı tür gibi onların ataları da şiddete yabancı değildi.

Kan dökülmesine... diye ekledim sessizce, bir parça tereddütle.

"Öfkelerinin benzersiz olduğu söylenir," dedi Sorj bana. "Birini asla kızdırmak istemezsin. Lime lime edilmenin kesin yoludur bu. Kendi atalarım bunu bilirdi. Eski bir savaşta onlara karşı savaşmıştık. Uzun zaman önce. Kendi gezegeniniz keşfedilmeden önce bile."

"Peki senin Killup nasıldı?"

Boğazından keskin, uğultulu bir ses yükseldi. "Eski kayıtlara göre elli bin askerden oluşan bir ordu göndermişiz. Hiçbiri Kryn'n'den *geri dönmedi*. Pek de adil olmadığımızı söyleyebilirim."

Ancak bu geçmişte kaldı. Ben daha çok Kylorr ile ilgileniyordum. *Şimdi*. Evrendeki her türün karanlık bir geçmişi vardı. Benimki de dahil. "Kaalium'u biliyor musun?"

"Evet," dedi Sorj hemen. "Bu bir bölge. Kryn'n'de bir bölge."

"Orasının nasıl bir yer olduğunu biliyor musun? Orası..."

Güvenli demek istedim ama kelimeyi bir türlü oluşturamadım. Ne zaman kafamda canlandırsam, tek hayal edebildiğim şey *kırmızıydı*. Kan nehirleri. Karanlık bir gökyüzü. Dişleri, kanatları, pençeleri ve boynuzları olan devasa çıldırtıcılar.

Ve biri beni yatağında istiyor, diye düşündüm, ürpererek.

Sorj başını salladı. "Hayır. Bırakın Kaalium'a girmeyi, Kryn'n'e giriş izni verilenlerin sayısı bile fazla değil."

"Neden? Oraya gitmek neden bu kadar zor?"

"Çünkü burası tüm *evrenimizdeki* en zengin bölgelerden biri," dedi, sanki bu çok açıkmiş gibi tüysüz kaşları çatılmıştı. "Bunu bilmiyor musunuz Bayan Hara? *Efsane* buradan gelir."

Vücudumdan bir sarsıntı geçti. "*Lore?*" Düşüncelerim hızla akarken fısıldadım. Belki de Bay Cross'un söyledikleri gerçekten *doğruyd*. Kylorr'un talibi gerçekten de çok zengindi. Belki de ailemi kurtarmak için ne istersem ödeyebilirdi. Belki de istediğim fiyat onun için sadece birkaç kuruşt

Derin bir nefes aldım.

"Peki *bu* doğru mu?" Ona sordum, sesim değişmemişti.

Sorj'un solungaçları tekrar çırpındı, aramızda konuşulmayan şeyi duydu. Şimdiye kadar.

"Kanla beslendikleri doğru mu?"

Kylorr'la ilgili korkunç hikâyeler duymuştum, çoğunlukla da hepsini bırakmadan önce hizmetçilerden ve temizlikçilerden. Diğer hikâyeleri ise hastalıklı inançsızlığımla kendim araştırmış, kütüphanedeki eski, tozlu kitapları karıştırmış ya da Nu cihazındaki evrensel veri tabanlarında arama yapmıştım.

Bu hikâyelerde -eğer inanılacaksa- Kylorr kurbanlarını kısıtır, bir koza gibi kanatlarının içine alır ve dışlerini derinlere geçirerek onlarla *beslenirdi*. Kylorr'un korkunun tadını alabildiği söylenirdi. *Tadını* sevdikleri için kurbanlarına kasten zarar verdikleri, acının güzel bir şarap gibi dillerinde kaldığı söylenirdi.

Sorj'un sessizliği yeterli bir cevaptı.

Gözlerimi kapattım, derin ve sakin bir nefes aldım. Madencinin proteini karnımda taşla dönüşmüştü.

"Yapma," diye seslendi.

Ciddi yüzlü Sorj'a döndüğümde, "Bana bunları sormanıza neden olan her neyse, Bayan Hara... Kylorr'a bulaşmayın," dedi.

Tam o sırada babamın sesinin bahçede yankılandığını duydum.

"*Gemma, buraya gel!*"

Evin ön kapısına odaklandığımda, onun heybetli figürünü gördüm, yanında durmuş, havada asılı duran altın bir küre tarafından aydınlatılmıştı. Başka bir şey daha altın rengine parlıyordu ama o elindeki kristal viski bardağıydı.

Akşamın bu geç saatinde beni Sorj'la bulduğu için sesinde bir kızgınlık yoktu. *Sevinç* duydum.

Ayağa kalkarak, hâlâ çimenlerin üzerinde diz çökmüş olan Sorj'a baktım. Babamın sesini duyunca solungaçları alevlenmişti.

Ona hissetmediğim küçük bir gülümseme verdim.

Kylorr'a bulaşmamalı mıyım?

Başka seçeneğim olmayabilir diye düşündüm.

"Bana birkaç gün verirseniz size kredilerinizi getireceğim. Merak etmeyin. Ben hallederim."

CHAPTER 3

W

Babamın ofisine girdiğimde kız kardeşlerimin çoktan orada olduğunu gördüm. Babam masasında oturuyordu. İthal ettirdiği Hydroni marka, pırıl pırıl kırmızı ahşap kakmalı bir masa.

metal şeritlerle süslenmişti. Kalın ve sağlam ayaklarında Pe'ji Savaşı'nın son muharebesini tasvir eden karmaşık oymalar yer alıyordu.

Bizim için her şeyi değiştiren savaş. Bize bu evi, bu toprakları, bu bölgeyi veren savaş.

"Gemma, işte buradasın," diye bağırdı babam ofise girdiğimi gördüğünde, yakışıklı yüzünde geniş bir sırıtış vardı. Arkasındaki yüksek pencerelerden arazimizin arka tarafını gördüm. Bir zamanlar orada parıldayan mavi bir göl vardı -annemin en sevdiği yer.

Karanlık çöküyor olmasına rağmen, bulanık suyunun çamurlu kahverengi rengini seçebiliyor ve üzerinde oluşan çürümüş tabakanın kokusunu alabiliyordum. Yutkundum, içim burkuldu. *Hâlâ o görüntüyü* midem kaldırmıyordu. Beş yıl sonra bile.

Kararlı bir şekilde gözlerimi ayırdım.

"Mavi tuz mağarasını duydun mu?" Masasının üzerindeki viski bardağına bakarak tahmin ettim. Bir başka pahalı ithal. Bronz teninde yanaklarının pembeliğine bakarak, gecenin üçüncü ya da dördüncü kadehini içtiğini tahmin ettim.

"Daha fazla mavi tuz mu buldun?" Piper iri, dikkatli gözlerle bana dönerek sordu. "Bu harika bir haber! Lord ve Leydi Rossi'nin ziyareti için tam zamanında. Her şeye rağmen tabaklar bizde kalabilir!"

"Hayır, tabakları alamayız," dedim, ses tonum keskinleşmişti. "Onları yarın geri gönderiyorum."

"Baba!" Piper ona doğru dönerek havladı. "Eğer Lord ve Leydi Rossi yontulmuş setimizden yeselerdi utancımdan *ölürdüm*! Fran daha dün bir fincan daha kırdı. Ve salata tabaklarının neredeyse *hepsinde* büyük bir çatlak var. Onlardan bunu bekleyemezsin."

"Piper, yeter," diye bağırdım, bıçak gibi saplanan baş ağrısının geri geldiğini hissederek. Boğazım tekrar geriliyor, daralıyor gibi hissediyordum.

Piper devam etti, "Leydi Rossi'nin kuzeni zengin bir tüccar. *Yakışıklı* kuzen. Bizi tanıştırması için onlar üzerinde iyi bir izlenim bırakmamız gerekiyor. Ve eğer mevcut tabaklarımıza bir kez bakarsa, bize burun kıvrır. Buna dayanmam!"

O tabaklardan ve yakışıklı kuzenlerden bahsediyordu ve ben kendimi bir Kylorr'a satmak zorunda kalacağım, babam işçilerimize ödeme yapma konusunda yalan söyledi, borçlarımızın faizi her geçen gün daha da aşılmaz boyutlara ulaştı ve *hiçbir şey* kalmadığında tabakların bir önemi kalmayacak olasılığı yüzünden zihinsel bir çöküşün eşiğindeydim.

Tersledim.

"Artık *lanet* plakalar hakkında bir şey duymak istemiyorum, Piper! Onları karşılayamayız! Ve herkes Leydi Rossi'nin kuzeninin New Inverness'te bir varisle nişanlı olduğunu biliyor. Yani, gerçekten ne şansın var? Neden onun yerine *seni* seçsin ki?"

Neredeyse hiç küfretmezdim ve neredeyse hiç *bağırma*dım. Yani, gerçekten *bağırırdım*. Ve bu yüzden küçük patlamamla sonuçlanan şaşkın sessizlik haklıydı.

"Gemma," diye uyardı Mira usulca, kollarını kavuşturmuş ve gözlerini benden kaçırmış olan Piper'a doğru bir adım atarak. Kalın bir şekilde yutkundüğünü duydum... ardından küçük bir burnunu çekti.

Kısa ve keskin bir nefes aldım. Pişmanlık damarlarımda dolaşırken suçluluk duygusu zihnime ağır bir şekilde yerleşmeye başladı. Piper'ın *eksik* olduğunu söylemek istememiştim. Sadece... gerçekler acımasızdı. Leydi Rossi'nin kuzeni zengin bir adamdı. Eşit derecede varlıklı bir aileye gelin gidecek biriydi. Bizimki gibi borç içinde yüzen, köhne malikânemizin boşalan salonlarını dolduracak kadar yükü olan bir aileyle değil.

"Özür dilerim," dedim rahatsızlıkla boğazımı temizleyerek. "Piper, öyle demek istemedim-"

"Evet, o da seni istemezdi!" Piper tısladı, yeşil gözleri parlıyordu. Şimdi ağlıyordu ama kız kardeşimin incindiğinde ne kadar acımasız olabileceğini biliyordum. Geleceğini bildiğim şey için kendimi hazırladım. "Sen soğuk bir

Kıçında sopa olan bir kaltak. Sadece onunla bir şansım olabileceği için kıskanıyorsun. Çünkü o asla senin gibi frijit bir cadıyı seçmez."

Yüzümdeki tüm kan çekildi. Kalbim düğümler denizine döndü. Piper ve ben hiçbir zaman iyi geçinememiştik ama bu yeni bir dip noktasıydı. Onun için bile.

"Piper!" dedi babam keskin bir sesle. "Çık dışarı.

Hemen." "Ama-"

"Dışarı!" Babam kükredi.

Gözyaşlarımı kırıştırdım, sızlayan burnumdan nefes aldım. Piper ofisten kaçarken Mira'nın elini kolumda hissettim, kapıyı arkasından çarptı ve kitaplıktaki vazoyu salladı.

"Sen iyi misin?" Mira sordu. Gözlerine baktığımda dudağını ısırıldığını gördüm. "Öyle demek istemedi Gem. Bunu sen de biliyorsun. Ne söylediğini anladığında kendini çok kötü hissedecek. Ama onun nasıl olduğunu bilirsin."

Hayır, ciddiye. Her kelimesinde ciddiye, diye düşündüm. Ama Mira'nın eline dokundum, düşmek üzere olan gözyaşlarımı kırıştırdım ve "Biliyorum" dedim.

Bakışlarında rahatlama vardı. Kavga etmemizden hoşlanmazdı. Sürekli aramızda olmak onu her zaman zor durumda bırakırdı.

"Gemma," dedi babam, bardağını kaldırdığında buz şingirtisi sessiz ofisi dolduruyordu. Gözlerinde bir özür vardı ama ben yine de başka bir şey seziyordum. Umutlu bir şey. "Ona tabakları alamayacağını söyleyeceğim, tamam mı?"

Ama artık mesele o lanet tabaklar bile değildi, değil mi?

"Beni neden görmek istediniz?" Odama dönmek için sabırsızlanarak ona sordum. Bu gece çalışabileceğimi hiç sanmıyordum. Bitkin düşmüştüm. Tek istediğim uyumak ve bu korkunç günü geride bırakmaktı.

Babam viskiyi bardağında evirip çevirdi ve sonra fondip yaptı.

"Bayım.

Cross beni

aradı."

Sertleştim.

"Seni eşleştirdiğini söyledi," dedi gülümseyerek. Koyu, düz kaşları sıcak kahverengi gözlerinin üzerinde yükseldi. "Zengin bir eş. Ve ona bunu düşüneceğini söylemişsin."

"Ne?" Mira nefes aldı ve onun kocaman gözlerle bana döndüğünü hissettim. "Neden hiçbir şey söylemedin Gem?"

Demek heyecanının kaynağı buydu.

"Sana başka bir şey söyledi mi?" Babamın ölçülü coşkusu karşısında

biraz kafam karışmış bir halde sordum. Kylorr'lar Pe'jian'ların müttefikiydi.

Savaş sırasında. Babamın Birleşik İttifak için *savaştığı* Pe'jianlar.

"Evlilik gerçekleştiğinde çöpçatanlık ücretiyle ilgili bir şey, ama bana talibin bunu ödeyeceğini garanti etti," dedi babam omuz silkerek. Ayağa kalktı, bar arabasına doğru yürüdü ve içinden kristal bir sürahi aldı. "Bana *her şeyi talibin* ödeyeceğini garanti etti."

Kelimeler söylenmemiş bir şeyle yüklüydü. Mira'ya bir bakış attım ama fark etmemiş gibi görünüyordu.

"Henüz kabul etmedim," diye hatırlattım ona, kuruyan dudaklarımı yalayarak. "Onun hakkında çok az şey biliyorum ve kabul etmeden önce bazı güvenceler almak istiyorum-"

Döndü, viskinin küçük bir kısmı sürahidan ahşap zemine sıçradı. Babam fark etmemiş gibi görünüyordu.

"Onunla evleneceksin, Gemma. Bu *her şeyi* çözer. Ve kız kardeşlerin varlıklı ailelerle evlendiğinde, mülk güvence altında olacak! Eğer bu adam Bay Cross'un söylediği kadar zenginse, varlıklı aileler olmaları bile gerekmez. İstedikleri kişiyle evlenebilirler. Aşk eşleşmeleri, onlar için istediğin bu değil mi? Ama *hepiniz* güvende olacaksınız. Tıpkı annenizin istediği gibi."

Omurgam daha da dikleştii. "Peki ya mağaralar? İşçiler?"

Babam sanki söylediklerim küçük bir sıkıntıdan başka bir şey değilmiş gibi elini salladı. Sanki son beş yıldır başımızı suyun üstünde tutmak için *her şeyimi bu işe* vermemiştim.

"Ben gayet iyi idare ederim."

Göğsümde küçük bir öfke çiçeği parladı. "Bu işi nasıl yürüteceğini bilmiyorsun. Artık bilmiyorsun. Geçen ay sana emanet ettiğim işçilere ödeme bile yapmadın."

Babam kaşlarını çatı. "Bunu söyleyen o lanet olası Killup muydu?" diye sordu. "Bakın, onlara maaşlarını yatıracağımı ve üç ay içinde iki katını geri alacağımı söyledim. Hiçbiri itiraz etmedi."

"*Tanrılar aşkına*, kanunların bir sebebi var. Bunu yapamazsınız. Çalışanlarımız maaşlarına güveniyor. Bakmakla yükümlü oldukları aileleri var ve sizin 'yatırımlarınıza' dahil olmak zorunda değiller."

Mira dudağını ısırarak, "Ah, baba, bana yapmadığını söyle," dedi. Muhtemelen Sorj'u düşünüyordu.

Babamın öfkesi yükseliyordu. Bunu hissedebiliyordum. Köşeye sıkıştırılmayı sevmezdi.

Ve tıpkı Piper gibi, kendini tehdit altında hissettiğinde saldırıyordu.

Büyük bir bardak viski doldurdu ve sürahi keskin bir takırtıyla bar arabasının üzerine düştü. Yanakları hızla kızarıyordu ama bunun içkiden çok öfkesinden kaynaklandığını biliyordum.

"Bakmam gereken siz kızlar olmasaydınız, mağaraları kolayca yönetebilirdim," dedi, eldeki durumu tamamen görmezden gelerek. "Ve yapacağım da. Hepinizin yerleştiğini ve evlendiğini öğrendiğimde bana yapacak bir şey verecek."

Dilimi o kadar sert ısırđım ki kan tadı aldım. Metalik tat bana sadece daha korkunç şeyler düşündürdü. Mide bulantısı karnımda birikti.

"Bu adamla evleneceksin Gemma," dedi babam, masasına geri dönerken, sözleri keskin bir havlamaydı. "Bay Cross'a bu evliliğı kabul edeceğini söyle. Şimdi bunda bir hayır görmeyebilirsin ama daha sonra bana teşekkür edeceksin."

Bunu nasıl tersine çevirmişti? *Ona* teşekkür etmemi gerektirecek şekilde kararımı nasıl değiştirmişti? Özellikle de onun *yüzünden* bu karmaşanın içinde olduğumuzu düşünürsek. Kız kardeşlerimin bile bilmediğı bir karmaşa çünkü onlara söylememem için gözyaşları içinde bana yalvarmıştı.

"O 'adam' bir Kylorr."

Babam dondu, buz ani duruşla şıngırdadı. Mira'nın nefesi ıslık çalarak içeri girdi. Kolumdaki elini sıktı, tırnakları derine bastırıyordu.

"Ama sanırım Bay Cross bunu size söylemedi," diye bitirdim. Başka bir olasılık neredeyse nefesimi kesiyordu. "Ya da belki de sormak istemediniz."

Eli titriyordu ama utancının inançsızlığına karıştığını fark ettim.

"Peki, şimdi ne düşünüyorsun baba? Geleceğimin ne olacağını bile bile yine de onunla evlenmemi ister miydin?"

Tüm borçlarını ödemek için onunla evlenmemi ister miydin? Annemin öldüğü bu evi kurtarmak için mi? Daha fazla viski alıp kendini erkenden mezara götürebilmek için mi? Bu tabut gibi yeri, ihtiyacın olmayan daha fazla altın ve ışıltılı şeyle süslemek için mi?

Korkunç düşüncelerime engel olamadım.

Doğrusu, bu konuda kararımı çoktan vermiştim. Başka seçeneğim yoktu. Bu çoktan elimden alınmıştı.

Ama söylediğini duymak istedim. Söylediğini duymaya *ihtiyacım vardı*.

Sessizlik uzamaya devam ederken Mira sessizce, "Baba, buna izin veremezsin," diye haykırdı. "Kesinlikle olmaz!"

Ancak babamın kahverengi gözleri benimkilerden hiç ayrılmadı. O ve annemin görünüşleri gece ve gündüz gibiydi. İri yarı, fıçı göğüslü bir

adamdı.

Tuzlu ve biberli saçlar, badem şeklinde gözler ve yuvarlak, kırmızı yanaklar.

Annem ipek gibi pürüzsüz sarı saçları, geniş yeşil gözleri ve öğleden sonraları yüzdüğü için ballı bir teni olan söğüt gibi ince bir kadındı. New Inverness'in kenar mahallelerinden sırtan, kendine güvenen, küstah bir askere aşık olmuş, varlıklı bir aileden gelen harika bir güzeldi.

Rye Hara ve Sophie Crest. Collis'lerin Lord ve Leydi Hara'sı olmuşlardı.

Collis'lerden Lord Rye Hara gözlerimin içine baktı ve "Kylorr'la evleneceksin Gemma" dedi.

Mira'nın eli kolumda kasıldı. Göz ucuyla babama baktığını gördüm.

"Ve hepimizi kurtaracaksın," diye homurdandı usulca.

Viskisini dudaklarına götürdü ve bir yudumda içti. Bitirdiğinde boş bardak masasının yüzeyine çarptı. Sonra bana sırtını döndü ve pencereden göle doğru baktı. Annemi hâlâ orada, güneşli ve sıcak bir havada hayal edip etmediğini merak ettim. Annem orada gömülü olmasına rağmen gölü görmeye nasıl dayanabildiğini merak ettim.

Mira'nın sert itirazlarını zar zor duydum. Babamın da ona ne dediğini zar zor duydum.

Ben en büyük kızıydım. Bugünden önce, onun için *gerçek bir* değerim yoktu. Ne de olsa evlenme yaşıma geçmişti ve herkes aileler arasında servet alışverişini evliliklerin sağladığını biliyordu. Bugüne kadar bizi kurtarmak için Mira ve Piper'ın güzelliğine güvenmeyi planlamıştı.

Babamın beni sevdiğini biliyordum. Ama borçlarını ödemek ya da beni evlendirmek arasında bir seçim yapmak zorunda kaldıysa - hiçbir beklentisi olmayan kızı - şey... bu her zaman kolay bir seçim olacaktı.

Pencerenin yansımasında babamın bakışlarıyla karşılaştığımda sesim güçlenerek, "Onunla evleneceğim," dedim.

"Gemma, sadece... *hayır*," diye başladı Mira ve sesindeki dalgalanmayı, aramızda bir ileri bir geri bakışındaki çaresizliği duydum. "Bunu halledebiliriz!"

"Ama bazı şartlarım var," dedim onu görmezden gelerek.

Babam döndü, yüz ifadesi asıktı. Dinlediğini belli etmek için bir elini havada salladı.

"Mağaralar için bir yönetici tutacağım. Onlara yaklaşmayacaksın. Ne işçilerle muhatap olacaksın ne de maaşlarına dokunacaksın. Müdür her şeyi denetleyecek ve her ayın sonunda kârdan sana düşen payı ana hesaba yatıracak."

Babam ellerini pantolonunun ceplerine soktu ama yüz ifadesi değişmedi.

"Zamanı geldiğinde Mira ve Piper'ın eşleşmelerini seçmelerine izin vereceksin," diye devam ettim. "Ve sen müdahale etmeyeceksin."

"Devam et," dedi, sesi sert ve gırtlaktan geliyordu. "Eminim daha fazlası vardır."

"Sadece bir tane daha, gerçi bunu bir koşul olarak görmüyorum," dedim boğazım düğümlenerek. "Collis'ten ayrıldığım zaman, kredilerle işim *bitmiş* olacak, baba."

Yüz ifadesi karardı. Bakışları hızla Mira'ya kaydı ve kaşlarını çatarak sordu: "Kredi mi? Ne kredisi?"

"Ve onlarla ilgili her şey," diye ekledim.

Bu da *tahsilatçıları uzak tutmak anlamına geliyordu*. Uzatmalar için yalvarmalar; bitmek bilmeyen Halo aramaları; bana, babama, kız kardeşlerime yönelik korkunç şiddet tehditleriyle uğraşmak. Babamı ve kız kardeşlerimi koruduğum her şey.

"Bu senin için temiz bir sayfa olacak. Bunu mahvedecek bir şey yapma," dedim, sesim son kelimelerde kırıldı. "Kabul ediyor musun?"

Uzun dakikalar sürdü ama sonunda babam başını eğdi.

"Kabul ediyorum."

BAY CROSS'UN BİLGİLİ YÜZÜ HALO KÜRESİNİ AYDINLATTI. GÖRÜNÜŞE GÖRE üstsüzdü, muhtemelen yatmaya hazırlanıyordu. Son yirmi dakikadır odamda volta atıyor, bu aramayı yapmak için cesaretimi topluyordum.

"Yakında sizden haber alacağımı biliyordum, Bayan Hara."

"Maçı yapman için sana ne kadar ödüyor?" diye sordum. Daha önceki görüşmemizden beri merak ettiğim bir şeydi bu.

Bay Cross'un sırtışı sadece *aç* olarak tanımlanabilirdi.

"Kylorr mu? Yüz elli *vron*," dedi.

Yüz elli bin kredi.

Bu, babamın ilk kredisinin, yıl sonuna kadar alsaydık faizinin ve *daha fazlasının* bedeliydi. Çok daha fazlası.

"*Ve babanın bana olan borcunu ödeyecek.*"

Neden? İnanamayarak bağırmak istedim.

Hara Hanesi'nin en büyük kızıyla evlenmek bu Kylorr için neden bu kadar *önemliydi*? Hiç *tanışmadığımız* halde o kadar kredi harcamak için mi?

Sanırım öğrenmek üzereyim, diye düşündüm.

"Bana söyleyecek bir şeyiniz mi var Bayan Hara?" Bay Cross sordu, ses tonu neşeli bir hal almıştı. "Belki bir teşekkür?"

Yutkunarak tırnaklarımı sertçe avuçlarıma geçirdim.

Sonra toplayabildiğim en güçlü sesle, "Kylorr'a söyle, babamın tüm borçlarını öder ve mülkümüzü güvence altına alırsa onunla evlenirim," dedim.

"Aklınızda ona iletmemi istediğiniz bir fiyat var mı?"

Bir fiyat.

Sanki satılacak bir şeymişim gibi. Bir tarladaki sığırlar. Bir mağarada mavi tuz.

Dumera'daki bir çömlekçinin tabakları.

Sen kışında sopa olan soğuk bir kaltaksın, demişti Piper bana.

Borçların ödenmesi için sadece 200,000 gerekiyor. Eğer bunu bir işlem haline getirmek istiyorsa, ben de yaparım.

Omurgamı çelikleştirerek dedim ki, "Dört yüz *vron*. İki yüzü borçları peşin ödemek için. Ama diğer iki yüzün benim adıma ve sadece benim adıma güvenli bir hesaba yatırılmasını istiyorum."

Belki de bencil ve korkak bir yanımdı, fiyatımın bu Kylorr'u kaçırtacağını düşündü.

Bay Cross güldü. Ama sırtarak şöyle dedi: "Kendinize verdiğiniz değeri takdir ediyorum Bayan Hara. Ama büyükelçisi bana istediğiniz fiyatı ödeyeceği konusunda güvence verdi. Mesajınızı ileteceğim ve sözleşmeleri hazırlatacağım."

Halo çağrısı sona erdiğinde, odamın ortasında durdum, ocakta bir ateş kükrüyordu, inançsızlık ve keder ve öfke ve utanç ve dehşet içinde donup kaldım.

İşte o zaman yaptığım şeyin etkisi beni *derinden* etkiledi. *Az önce kendimi bir Kylorr'a satmıştım.*

CHAPTER 4

"G Emma?" Fran'in yumuşak sesi geldi. "Hazırlar."
Pencereden döndüğümde Fran'in ela gözleriyle karşılaştım. Siyah bukleleri omzunun üzerinden düşen sıkı bir örgü haline getirilmişti. Koyu zümrüt yeşili bir elbise giymişti.

Sıcak kahverengi tenine çok yakışıyordu.

Arkadaşım beyaz elbiseme ve bağlamadığım uzun, düz saçlarıma bakarken bana titrek bir gülümseme verdi. "Çok güzel görünüyorsun, Gem." dedi.

Onun sözlerini duymazdan geldim. "Babam Kylorr ile henüz görüşmedim mi?"

Yani müstakbel kocam ve onun şahidi, ta Krynn'den.

"Hayır, o... o seni bekliyor. Birlikte içeri gireceksiniz, ben de hemen arkanızda olacağım."

Başımı salladım ve ayağımdaki terlikler taşa vurarak ilerledim. "Hadi şu işi bitirelim o zaman."

Cesaretimi kaybetmeden önce, sessizce ekledim. Ya da kahvaltımı.

Her şey çok hızlı gelişti. Sadece üç gün önce Bay Cross'u aramış ve cevabımı iletmiştim. Hemen ertesi sabah, Kylorr'dan bir cevap ve imzalamam gereken bir sözleşme almıştım.

Şimdi bir Nulaxy adliye binasının avlusunda duruyordum. Babamın Birleşik İttifak'la olan bağları ve Kylorr'ların Uranya Federasyonu'na olan bağlılıkları göz önüne alındığında, tarafsız bir yönetim kolonisi.

Sadece iki gün önce, tüm hayatımı üç sandığa sığdırmıştım. Sadece iki gün önce evime, gezegenime, dünyaya veda etmiştim.

Collis. Sadece iki gün önce anneme göl kenarındaki mezarı başında veda etmişim.

Sadece iki gün önce kız kardeşlerime veda etmişim.

Düğüne katılmayıp Collis'te kalmalarının daha iyi olacağını düşündük. Bunun *daha güvenli olduğunu* düşündük. Kylorr'un fikrini değiştirmesi mümkündü. Kız kardeşlerimi gördükten sonra tercihini onlardan biri yönünde değiştirebilirdi. Ona bu fırsatı vermek istemedim.

Vedalaşırken Piper bana bakmamıştı bile, bu da boğazımda sıkı bir düğüm bırakmıştı. Mira'nın gözyaşları omzumu ıslatmıştı ve ben de onunkileri ıslatmamak için avuçlarımın içine yarım hilaller kazmışım. İkisi de doğduğundan beri hiç ayrılmamıştık. Bir kez bile. Hiçbir zaman. Bir gün bile. Şimdi onları bir daha ne zaman göreceğimi ya da görüp göremeyeceğimi bilmiyordum.

Hara Evi'nin kalan son hizmetçisi ve en yakın arkadaşım Fran, onların yerine Nulaxy'ye tanık olarak gelmişti.

"Gemma," dedi, önüme geçerek, *ona giden* başka bir kapıya açılan kapıya doğru ilerlerken yolumu kesti.

Fran'in nazık, sıcak dokunuşu beni dondurdu. Ağlamamıştım. Bir kere bile. Ama Fran için güçlü olmama gerek yoktu. Benim için daha azını düşünmezdi ve bu yüzden gözyaşlarım aniden görüşümü bulanıklaştırdığında, onlara izin verdim.

Fran dudağını ısırarak, "Ah, Gem," diye mırıldandı. Uzandı ve beni kucakladı. "Her şey yoluna girecek."

Daha fazla bandaj. Geçici olanlar. Ona inanmak istedim.

"Yeni müdürün önümüzdeki haftadan itibaren evde olması için gerekli ayarlamaları yaptım. Babam onunla görüşecek ama ona mağaraları gösterip işçilerle tanıştıırırsanız çok memnun olurum," dedim.

"Gemma," dedi Fran iç çekerek ve geri çekildi. Ela gözleri benimkiler arasında gidip geliyordu. Benden sadece bir yaş küçüktü ama bazen daha çok bir anne figürü gibi hissettiriyordu.

"Bana söz ver," diye yalvardım usulca.

Teredditle başını salladı. "Yapacağım. Ama *dur*. Biliyorum onlar senin ailen ve endişelenmeden edemiyorsun. Ama onlar için yapabileceğin her şeyi yaptın. Çok şey verdin. Çok *fazla* şey. Bırak kendi başlarına ayakta dursunlar. *Kendine* bakmaya başlamalısın, tamam mı?"

Sorj da ürkütücü bir şekilde benzer bir şey söylememiş miydi?

Yutkundum ve cam gibi olmuş yanaklarımı sildim.

"Sen de bu kadar çabuk hüküm verme," dedi Fran sessizce. İrkildim.
"Onu tanı mıyorsun. Ya da nasıl biri oldu ğunu."

"Bu evlili ğe aracılık etmek için Bay Cross'u kullandı," diye belirttim.
"Hikayeleri duymuşsundur, Fran."

"Hepsi bu kadar. *Hikâyeler*," dedi st kollarımı tutup sıkarak.
Keskin bir nefes vererek ona tereddütlü bir şekilde başımı salladım.

"Haklısın." "Tabii ki haklıyım," diye homurdandı ve küçük bir
gülümseme yaydı. Sonra gülümsemesi

solmuş. "Seni zleyece ğim Gem. Seninle gelebilseydim, gelirdim. Bunu
biliyorsun." "Biliyorum." Ama bu sözleşmede vardı. Kryn'n'e sadece *benim*
adım atmama izin vardı. Başka kimsenin de ğil. Ailem de ğil. En eski
arkadaşım de ğil. I

elini sık tı. "Ben de seni zleyece ğim Franny."

Omurgamı elikleştirerek ona baktım. Yanaklarımdaki yaşları silmem
için bana temiz bir bez verdi. Derin bir nefes aldım ve gözlerimi kapıya
diktim.

Yakındaydı. Çok yakındı.

"Ben hazırım."

KAPILAR AÇILDI ĞINDA KANATLAR GÖRDÜM. BÜYÜK, KORKUNÇ, SIYAH
Kanatları katlanmış ve sahibinin geniş sırtına yaslanmış, devasa
açıklıklarını gizliyordu. Yüzünü göremiyordum ama şiddetli ve ani bir
fırtına gibi odayı doldurmuş, pani ğin bo ğazımda d ğmlenmesine neden
olmuştu.

Babamın eli n kolumda kasıldı. Küçük, karanlık mahkeme salonunun
eşi ğinde durdum, bacaklarım beyaz elbisemin eteklerinin altında dondu. Bir
insan d ğn gelene ği. Keşke siyah giyse ydim. Ne de olsa *o da* siyah
giyinmiş ti.

Bu bir kutlama de ğildi. Bu bir işlem di.

Bu düşünce bacaklarımın kilidini a tı ve kolumu iyice sık an babamı
ileri do ğru sürükleyerek yürümeye başladım.

Tereddütleri mi var? Merak ettim. Acı bir şekilde. Üzülerek. *Artık bir
nemi yok. Ben çoktan satıldım.*

House Hara'nın kurbanlık kuzusuydum. Yeni kocama boynum açık bir
şekilde sunulmuş, onun ısı rı ğıyla yavaş yavaş ölmeyi bekliyordum. Bir
Kylorr tarafından kurutulmanın korkunç bir ölüm oldu ğunu duymuş tım.

Yaklaş tı ğımızda döndü.

Bakışlarımız birleştğinde dar ciğerlerimdeki havadan geriye ne kaldıysa vınlayarak dışarı çıktı.

Kırmızı.

Kırmızı gözleri vardı. Teni gri olduğu için, bu gözler koyu dumanların arasında yanan korları andırıyordu. Gözbebekleri dikey yarıklar halindeydi ve biz birbirimize bakarken kısa süreliğine parlıyordu. Sonra, garip bir şekilde, o gözbebekleri babamın üzerinde dalgalandı ve daraldı.

Kemikleri keskindi - elmacık kemikleri, burnu, çene hattının sert kare çizgisi. Yüzü acımasız ve şaşırtıcı derecede muhteşemdi. Hatta kibirli ve küstahtı; sırtını dikleştirmiş, geniş omuzları ve sessiz odada fısıltı gibi duyulan devasa kanatlarını aniden açmıştı. Şakaklarının üzerinde siyah boynuzlar çıkıntı yapıyordu ve her birinin etrafında sarmal bir şerit halinde sivri uçlar uzanıyordu.

Bir insanla bir Kylorr arasındaki farklarımız çok büyüktü ama tahmin ettiğim kadar büyük değildi. Yüzü uzun ve köşeliydi ama iki gözü, bir burnu ve ince dudaklı geniş bir ağız vardı. Saçları benimki gibi siyahtı ve omuzlarına kadar kırpılmıştı. Kulakları sivriydi, uçları saçlarının arasından görünüyordu.

Ancak dişlerini gördüğümde tüylerim diken diken oldu. İki tane. Uzun ve sivriydi, alt dudağına batıyordu, koyu gri dudaklarına karşı fildişi rengindeydi. Kanla kayganlaştıklarını hayal ettim. Karanlıkta, o korkunç, korkunç kırmızı gözlerle birlikte parladıklarını hayal ettim ve tekrar donakaldım.

Babam kolumu sıkıca kavradı.

"Gem," dedi usulca. Sesindeki tereddüt açıktı. Ona baktığımda alnında boncuk boncuk ter damlaları vardı. Kararsızlık yüzüne yansımıştı.

Ancak söyleyeceği her ne ise boğazında düğümlendi ve sertçe yutkundüğünü duydum. Gözlerinde bir parıltı vardı. *Suçluluk*. Keder. Ama aynı zamanda kararlılık da vardı ve bu kalbimin sıkışmasına neden oldu.

Bu kez üç figüre yaklaşmam için beni öne çeken babamdı: yeni kocam, karanlık bir köşede duran ve zar zor fark ettiğim tanığı ve kısa töreni denetleyen Nulakslı erkek.

Kylorr'un yanına yaklaştığımda, gerçekten ne kadar *iri* olduğunu görmek sarsıcıydı. Üzerimde yükseliyordu. Bizden önceki Nulaxian erkeği gibi diğer uzaylı türlerinin büyük, korkutucu cüssesini taşımasa da

-Mermer bir heykel gibi ince yontulmuştu, gergindi ama beni şaşırtacak kadar da zayıftı.

O bir berserker, diye kendime hatırlattım.

Bir uzaylı-vampir berserker.

Kylorr'un savaş öfkesinin kötü şöhretinin bir sebebi vardı. Çünkü güçleri *tetiklenebilirdi*.

Neye göre? Merak etmeden duramadım. Boyu *uzayacak* mıydı?

Sanki kendime engel olamıyormuşum gibi, Kylorr'a bir göz attım. Kaalium'un varisi. Bu ne anlama geliyorsa artık. Ama zengin olduğu belliydi. Zenginlikten *geliyordu*, zenginliğin içinde doğmuştu.

Kıyafetleri özenle dikilmişti; deri üzerindeki dikişler kusursuzdu, tek bir iplik bile yerinden oynamamıştı. Görünüşe bakılırsa sertleştirilmiş siyah bir deriydi ama dokunulduğunda esnek görünüyordu. Kanatları için özel kesimler ve sırtında X şeklini oluşturan büyük kayışlar vardı, kayışlara preslenmiş çelik şekiller, metal üzerine damgalanmış kelimeler -Kylorr kelimeleri? Kalçasında bir hançer vardı. Kabzası kullanımdan dolayı iyice aşınmış görünüyordu. Pantolonu da tuniğiyle aynı malzemeden yapılmıştı ama uyluklarının ön tarafını koruyan esnek bir kaplama vardı.

Ve ellerinde... *eldivenler*. Ellerin üstünü kaplayan ve ön kolunun ortasına kadar uzanan tunç eldivenler. Parmak eklemleri keskin metal noktalar oluşturunuyordu.

Zırh, diye düşündüm, ağzım kurudu.

Bu düşünce savaşa hazırlanır gibi gelmişti.

Nulaksiyalı erkek, sanki mahkeme salonundaki boğucu ve ağır ani gerilimi hissetmiş gibi, boğazını temizler gibi bir ses çıkardı.

Babam Fran ile birlikte arkamda durmuştu. Sadece Kylorr ve ben Nulaxian erkeğinin önünde durmuş, ona bakıyorduk.

"Bu birleşmeye kendi özgür iradenle mi geldin?" diye sordu Nulaksiyalı erkek, parlak mavi gözleriyle bana bakarak.

Elbette bunu sormaları gerekecekti. Bu günlerde her büyük kolonideki ticaret limanlarında yaygın bir gelenektir.

Neredeyse gülecektim. Onun yerine yumruklarım iki yanımda sıkıldı.

"Evet," dedim, kelime kulağa güçlü geliyordu. O kadar güçlüydü ki Kylorr'un dönüp bana baktığını gördüm. Yüzündeki çatık kaşları ve gözlerindeki kısıklığı ben bile görebiliyordum. Korkmamı mı *istiyordu*? Onu gördüğüm anda topuklarımın üzerinde dönüp kaçmamı mı *istiyordu*?

Belki de öyleydi. Belki de korkudan kaçıyordu ve ben de bu yüzden buradaydım.

Belki de insan kadınların itaatkâr olduğunu duymuştu. Efendilerinin ihtiyaçlarına göre şekillendirilebildiklerini. Bu Kylorr'un istediği şey bu muydu? Seks mi? Yatağının ayak ucuna zincirlenmiş, istediği zaman korkutup sikebileceği bir insan kadın mı? Yüz binlerce *vronun* onun için değeri bu muydu?

Nulaxian erkeğinin, müstakbel kocama aynı soruyu sormadığını fark ettim.

"O halde başlayalım," dedi memur, Halo tabletine dokunarak, önümüzde havaya bir sözleşme yansıttı. Evrensel dildeki kelimeler büyütülmüş, paragraf yavaşça kaydırılmıştı. "Collis'lerin kızı, Hara Hanesi'nden Gemma, önünüze konulan evlilik şartlarını kabul ediyor musunuz?"

Kalbim boğazımda zonkluyordu. Kelimeler zihnimde karmakarışık, ancak önümde mavi, titremeyen pikseller halinde net bir şekilde yansıtılıyorlardı.

Gerçekten, önemli değildi. Bay Cross'a göre borçların ödenmesi için gereken *vron* bu sabah itibariyle bekletiliyordu. Evlilik sözleşmesi yapıldığı anda babamın borçlularına bırakılacaklardı. Ailem bu *gece* onlardan kurtulabilirdi.

Bu, kelimeyi dudaklarımın arasından çıkarmak için yeterliydi. "Evet."

"O zaman imzalayabilirsiniz."

Nulaxian erkeğinden gümüş renkli ve inanılmaz derecede yıpranmış kalemi aldım. Bu mahkeme salonunda kaç kadının benzer sözleşmeler imzaladığını merak ettim. İmzam dağınık bir karalamaydı.

"Ah," dedi Nulaxian erkeği sonra, yanımdaki sessiz erkeğe hızlı bir bakış fırlatarak. "Bir tane daha. Kaalium'un arşivleri için."

Şaşkınlığıma rağmen kürsüsünün arkasından ikinci bir sözleşme çıkardı, ancak bu kalın keten parşömen üzerineydi. Görebildiğim kadarıyla ilkiyle aynıydı ve evrensel dilde yazılmıştı.

Tam Kylorr'un yanımda hareket ettiğini algıladığım anda, yumuşak metalik bir tıslama duydum. Kalçasında kınında duran hançerin parıltısı, onu bana uzatırken ışıktı parladı, o kırmızı gözler benimkilere sabitlenmişti. İfadesi bir parıltıydı ve bakışlarındaki soğuk parıltı, sanki bana büyü yapmış gibi hançeri ondan sözsüz bir şekilde kabul etmem için yeterliydi.

"Kanınızla imzalayın," dedi Nulaxian'ın uğultulu sesi.

Nefesim kesildi ve başımı kaldırıp Nulaxian'a baktım. Tepkim üzerine Kylorr'un kanatlarının yeniden parladığının farkındaydım. Kanatlarının en küçük hareketi bile bir tutam saçın yanağıma doğru savrulmasına neden oldu.

Korkma, diye hatırlattım kendime, hançere bakarken. Bıçak temizdi. İyi bakılmıştı ve fena halde keskindi. Ona korkumu tatmin etme fırsatı vermeyecektim.

Keskin kenarı başparmağımın alt kısmına bastırdım. Kırmızı bir kan damlası yükseldi. Yanımdaki Kylorr sanki metalik kokuyu almış gibi kaskatı kesildi.

Aceleyle, kalemin ucunu küçük boncuğa batırdım ve ismimi imzalamak için kullandım. Karaladığım yazı ilkinden bile daha dağınıktı ve hançeri yanımsı gibi podyuma bıraktım, kalemi de.

Sonra başparmağımı beyaz elbiseme sertçe bastırdım, kumaşı parmaklarımın arasında sıkıştırarak akışı durdurmayı umdum.

Nulaksiyalı erkek neredeyse kocama döndü ve mahkeme salonuna girdiğimden beri ilk kez onunla doğrudan konuştu.

"Peki ya sen? Kaalium Hanesi'nden Azur, Thraan'ın oğlu ve Laras'ın Yüce Lordu, önünüze konulan evlilik şartlarını kabul ediyor musunuz?"

Azur.

Bir şekilde onun adını bilmek, bunu başparmağımın sızlamasından bile daha gerçek hale getirdi.

Kaalium Hanesi'nden Azur. Thraan'ın oğlu. Laras'ın Yüce Lordu. Kim bu adam? Düşünmeden edemedim. Kiminle evleniyorum?

Azur hiçbir şey söylemedi. Cevabı, havada asılı duran sözleşmeye attığı imza oldu. Eldiveninin esnemesini ve hareketle birlikte ikinci bir deri gibi hareket etmesini izledim.

Sonra hançerini kaptı.

Bıçağı gri avucunun tamamında gezdirdi ve siyah kanın mürekkep akıntıları gibi etinin çizgilerinde birikmesini izledim.

Onun kan imzası parşömende benimkiyle birleşti. Benim kırmızıma karşı siyah. Yalnızca o benimkinin *üzerine imza attı*, imzalarımız tuhaf çizgilerden oluşan bir karmakarışıklığa dönüştü. Sanki şimdiden hak iddia ediyormuş gibi, olacıklara dair bir ima ve ima.

Azur doğruldu. Sanki konuşmam için bana meydan okurcasına, o soğuk bakışlarını bana yöneltti. Ben bir şey söylemeyince başını omzunun üzerinden çevirdi. Bu sefer *babama* bakmak için.

Nulaxian uzun parmaklarını hızlıca kaydırarak sözleşmenin gözden kaybolmasını sağladı. Evrenin ortak veri tabanına kaydedildi.

Bitti.

Her şey o kadar çabuk olmuştu ki *yanlış* hissettirmişti.

Sadece birkaç dakika içinde, hayatımdan vazgeçtiğime *dair* bir imza atmış, kâğıda benzeyen milyonlarca yüzen pikselin üzerine kanımla bir şeyler karalamıştım. Bir *sözleşme*. Bir söz.

Bir evlilik töreni için soğuk ve kişiliksiz gelmişti. Ve yine de...

Bu Kylorr artık benim kocamdı.

"Hayır..." dedi babamın sesi, şaşırtıcı derecede kırılıyordu. Bir an için itiraz ettiğini sandım ama sonra devam etti: "Ona zarar gelmeyecek. Anlıyor musun, Kylorr?"

Odada kaygan bir fısıltı duyuldu. Aşağıya baktığımda, eldivenlerden uzun pençeleri andıran büyük *bıçakların* uzandığını gördüm; parıldayan keskinlikleri beni soldurmaya yetti ve irkilerek Fran'a doğru geri adım attım.

Kocam gülümsedi. Tüm dişleri keskindi ama azı dişleri eldiveninin bıçakları gibi parlıyordu.

Bir ürperti bastırdım, umutsuzluk ve korku karnımda yükseliyor, kusma isteği uyandırıyor. Ona korkumu göstermemek buraya kadarmış. Şimdi yüzümde bir fener gibi parlıyordu. Ve o kırmızı gözler bana geldiğinde, o gülümseme sadece onu gördüğünde genişledi.

"Karım, Hara Hanesi'nden Rye, Collis Lordu ile ne istersem yaparım."

Sesi sonsuz bir sis gibiydi. Derin ve karanlık, beni sarıyor ve yolumu kaybetmeme neden oluyordu. *Kaybettim*.

Kanatları arkasında alevlendi, aşılmaz bir duvar, karanlık açıklıkları şok ediciydi. Eli koluma kenetlendi, beni kendisine doğru çekti, Fran'den, babamdan uzaklaştırdı. Kanının sıcak lekesi etime dağlanmış gibiydi, tutuşunun gücü belliydi.

"O artık *benim*."

CHAPTER 5

"**I** Kryn'n'e üç günlük bir uçuş olacak," diye homurdandı Rivin ve kolumu aniden bırakarak beni kamaraya doğru tökezletti. Gelinliğimin izlerinin üzerimde kalması hiç yardımcı olmamıştı.

bacaklarımın etrafında dönüyordu. Kylorr erkeği kaşlarını çatarak bana baktı. Bir an yardım edecekmiş gibi bana doğru bir adım attı ama sonra gözlerini kaçırdı. "Günde kaç öğün yemek yiyorsun?"

Rivin yeni kocamın elçisiydi. Bay Cross'la bu evliliğe aracılık eden o değildi ama Azur'un tanığı olarak orada bulunan tek kişi oydu. Mahkeme salonunun köşesinde sessizce durmuş, ben adımla kanla imzalarken elini kılıcının kabzasına rahatça koymuştu. Kaalium Hanesi'nden Azur'un ayrıldığıımız anda beni kollarına ittiğı kişi.

Kocam babamla, Fran'le vedalaşmama bile izin vermemişti ve bu acımasızlık beni neredeyse ağlatacaktı.

Ama beni kırabileceğini düşündüyse, yanılmıştı.

"Gemide tutsak mı olacağım?" Bacaklarımı altına aldığımda doğrulup Rivin'e sordum. Azur ile aynı tarzda giyinmişti: zırhlıydı. Yine de efendisinin aksine, göğsünde esnek bir kaplama vardı ve kanatlarının kemiklerine kelepçelenmiş dairesel, dekoratif halkalar vardı. "Kendi gezegenine varana kadar bu odada kilitli mi kalacaksın?"

Doğrusu, bu bir rahatlama olurdu. Belki de kocam düğün gecemizde beni aramazdı. Belki de *beni yalnız bıraktı*. Bir Kylorr gelini olarak umabileceğim bir sonraki en iyi şey de buydu.

Rivin'in parlak mavi gözleri vardı ve Nulaksiyalı erkeklerin rengini andırıyordu. Sol yanağından aşağıya doğru derin bir yara izi uzanıyor, ağzının etrafında bir gülümseme gibi kıvrılıyordu

Çizgiler. Sadece bu erkeğin kaşları çatıktı.

Garip bir şekilde, dişlerini göremedim. Kylorr onları geri çekebilir mi?

"Kaç öğün yemek yiyorsun?" Rivin tekrar sordu.

Ona söylemek dilimin ucundaydı, *Yok*.

Ama Krynn'e vardığımızda gücüne ve zihnimin açık olmasına ihtiyacım olacaktı.

"Üç."

Döndü.

"Eşyalarım ne olacak?" Aceleyle sordum. Evden getirdiğim üç sandık. Tüm hayatım onların içindeydi. Bu elbiseyi değiştirmem gerekiyordu. Sonra da onu yakmam gerekiyordu.

Rivin ağır adımlarla kısa merdivenleri çıkarken, "Arandıktan sonra size verilecekler," diye beni bilgilendirdi. Bu merdivenler dışarıdan kilitli olduğunu bildiğim bir kapıya açılıyordu ve bu kapı Kylorr'un gemisinin koridoruna açılıyordu.

Kapının arkasından kapanışını izledim. Sonra yalnız kaldım.

Derin bir nefes alarak, pelüş ve siyah kadife kaplı bir şezlonga çöktüm. Tüm oda pahalı mobilyalarla döşenmişti; bir uzay gemisinde gördüğüm en büyük yatak, çeşitli kristal sürahilerde rengârenk likörlerin bulunduğu ışıltılı bir bar arabası ve duvar panellerinden birine yerleştirilmiş eksiksiz bir Halo sistemi de buna dâhildi. Tuvalet açıldığını tahmin ettiğim ikinci bir kapı daha vardı. Ve bar arabasının arkasında, geminin özel bir bölmede demirlediği karanlık ve yıldızlı açık alana bakan tavandan tabana pencereler vardı.

Odada kendimi toparladığım anda bile hafif bir uğultu duyuldu ve yanaşma limanından ayrıldık, fırlatma işlemi kusursuzdu.

Gözlerimi sıkarak kapattım, yumruklarımı elbisemin içinde sıktım ve başparmağımın zonkladığını hissettim. Gözlerimi açtığımda kanımın kurumuş lekesini gördüm, beyaz kumaş üzerinde koyu kırmızı.

Sesini düşündüm, duman gibi yumuşak ama taş gibi inatçı. Buranın *onun* odası, özel odası olmasından korkuyordum. Bakışlarım yatağa kayınca ayağa kalktım ve Halo paneline doğru yürüdüm. Pencereleri karartmak ve bunun yerine Collis dağlarını yansıtmak için ayara dokundum.

Home.

Artık değil.

Halo panel kamaranın sıcaklığını ilimizin sıcaklığına göre ayarlarken yüzümde bir esinti hissettim. Kuş sesleri duydum, parlak ve melodik. Yağmur sonrası am ağaçlarının kokusunu aldım. Uzayın karanlığı yerine Hara Dağı'nın zirvesini gördüm. Kısa bir süreliğine evime ışımlandım.

Ama huzur yerine, hissettiğim tek Şey sakatlayıcı bir endişeydi. Babamın sözünü tutmayacağı endiőesi. Kız kardeşlerim için endişelendim. Onları bir daha göremeyeceğim endiőesi. Ya da Fran'i.

Yatak yerine Şezlonga kıvrıldım. Yan yattığımda kadifenin yanağımı gıdıkladığını hissettim ve kocamın kırmızı parıltısını düşündüm, kanatlarının sesini ve avucundaki bıçağın fısıltısını, siyah iek açan dilimi düşündüm.

Hara Dağı görüş alanımdayken, Kryn'n'e doğru yola çıktık.

 GÜN BOYUNCA BEKLEDİM.

Sandıklarım ilk günün gecesinde bana geri verildi ve nihayet kanlı gelinliğimi deęiőtirebildim. Yüzümü giysilerimin dokularına bastırdım, Fran'in amaőırlarımızı yıkamak için kullandığı sabunu içime çektim ve kederden boğazımın düğümlendiğini hissettim.

Yolculuğumuzun ikinci gününü çoğunlukla Őezlongda kıvrılıp yatarak geçirdim. Rivin ne zaman yemeğimi bırakmaya gelse kapıyı kilitliyordu - günde üç oğn. Hepsi de seyahat kumanyasıydı, yüksek kalorili yemeklerin kurutulmuş kalın ubukları. Bana teslim ettiği her yemekte dudakları daha da sıkılaşıyor gibiydi ve ben de bunu merak ediyordum.

İkinci gece, bar arabasından kendime yardım etmeye karar verdim, viskiye burnumu kırıştırdım ve onun yerine Bavian *slew'in* mavi likrn tercih ettim. Bana mavi tuz mağaralarını hatırlattı ve ilk kadehi bir shot gibi içtim, tadı hoş tatlı ama ekőiydi.

Beni sarhoő etmek için fazla bir Şey gerekmedi, ne de olsa hiç imedim, bu özel alıőkanlıęımı babama bıraktım - yeni hapishanemde, başım hafif, bir deli gibi kıkırdayarak dolaőıyorum.

nc gün, şiddetli bir baş ağrısıyla uyandım ve inanılmaz derecede midem bulandığı için uyuyabildiğim kadar uyudum. Yatak hâlâ yapılıydı. Yemeklerim

dokunulmamıştı. Hiç ağlamadım. Tek bir damla gözyaşı bile dökmedim, oysa içim buruşmuş ve yenilmiş hissediyordum.

Uyandığımda *onu* gördüm.

Soluk soluğa şezlongdan fırladım, uykum sırasında elbisemin düğümlendiğinin ve dilimde ekşi bir domuz *eti* tadı olduğunun farkındaydım.

Azur'un kırmızı bakışları çıplak bacaklarıma yöneldi ve ben de aceleyle üzerimdeki örtüyü çekiştirerek indirdim, titreyen dizlerimin üzerinde doğrulup önünde durdum. Kollarını göğsünde kavuşturmuş, benim uyuduğum yerin yanındaki duvara yaslanmıştı.

Ne zamandır beni izliyordu? Boğazımda yükselen panikle düşündüm.

Collis'teki koyu çam ormanlarımızın rengi olan koyu yeşil bir tunik giyyordu ve bu tunik göğsünü sarıyor, yontulmuş kasların çıkıntılarını ve vadilerini belirginleştiriyordu. Pantolonu siyahtı, hançeri belindeki kemerdeydi. Eldivenlerini takmamıştı, uzun, güçlü parmakları ve şaşırtıcı derecede düzgün ve kırılmış siyah pençeleri olan damarlı elleri ortaya çıkmıştı.

Sessizce beni inceliyordu, gözlerini bana dikmiş, çenesini aşağıya eğmişti. Avını avlayan bir avcı gibi, bakışları her hareketimi izliyordu. Her nefes alışımı. Her kıpırdanışımı. Ben de kendimi hareketsiz kalmaya zorladım.

Nefesimi tuttuğumda Azur bana dişlerini gösterdi -gümbürdeyen kalbimi duyabileceğini düşünerek- ve irkilmemi engelleyemedim.

"Hara Hanesi'nden Gemma," diye gürledi, kelimeler uzamıştı. Alaycı ama yumuşak. "Collis'lerin kızı. İtiraf etmeliyim ki, böyle asil bir evden daha fazlasını beklerdim."

Mide bulantısı karnımda çalkalanırken bile göğsümde yükselen öfke seviyesine şaşırmadım.

Sert sözler dudaklarımdan döküldü. Hatta ona *gülümseyerek*, "Yine de benim için para ödedin. Ne istediysem ödedin. Ne istediysem. Bana sahip olmak için çaresizdin."

O kırmızı gözler *yakıyordu*. Bakışları neredeyse durduğum yerde beni solduruyordu.

Belki de gururum benim felaketim olacaktı. Belki de bu bir lütuf olur. Belki de içindeki o vahşi canavar tetiklenebilirdi. Belki de ölümüm hızlı olur, beslenmesinden yavaş yavaş akmak yerine bir bıçak parıltısı olur. Çünkü kanımı aldığını düşünmek, onu *besleyeceğini, güçlendireceğini* bilmek... mide bulandırıcıydı.

Azur göz açıp kapayıncaya kadar duvarı itti. Sonra yavaşça etrafında dönmeye başladı, bir, iki, üç kez, saldırmak üzere olan bir canavar gibi ama avını korkutmadan önce değil.

Sırtımda durduğunda kollarımdan aşağı ürperti aktı, tüylerim diken diken oldu. Kalbim sanki midemin çukurundaymış gibi hissediyordum. Kokusu bana doğru sürüklendi; Collis'te sadece dolunayda açan gümüş çiçekleri ya da şiddetli bir yağmurdan sonra nemli toprak gibi temiz, odunsu bir misk kokusu.

Dokunuşu geldi, soğuk ve kaçınılmaz, garip bir şekilde nazik. Siyah saçlarımı sağ omzumun üzerinden süpürdü, boynumu ortaya çıkardı, donuk pençeleri bir uyarı gibi boynumun sütununu sıyırdı.

Azur saçlarımı kocaman yumruğunun arasına aldı.

Sonra başımı saçlarımdan tutup geriye doğru çektiğinde boğazımdan yırtık bir çığlık koptu. Canımı *acıtacak* kadar değil ama panik ve telaş içinde kollarını pençelememe neden olacak kadar sertti. Sırtımı kavislendirecek, boynumu tamamen açıkta bırakacak, başımı arkaya doğru eğecek kadar çekti, böylece gözlerini üzerimde görmek zorunda kaldım. Ona bakmak için. Boyun eğmek için.

Savunmasız, rahatsız edici bir pozisyon. Bana *sahip* olduğunu göstermek içindi. Bana istediğini yaptırabilecek *güce* sahip olduğunu.

Tırnaklarımı ön koluna geçirdim ama irkilmedi bile. Sadece daha sert, kararlı bir şekilde kazdım.

"Şu anda nasıl hissettiğini hatırla," diye mırıldandı Azur, gözleri vücudumun ön kısmında gezinip, kabaran göğsüme takıldı. "Kanının nasıl aktığını hatırla. Benden uzaklaşmak için nasıl çaresiz ve kıvranıyor olduğunu. Bu *acıyı hatırla*, küçük karıcığım."

Kavrayışı sıkılaştığında kafa derimin üzerinde bir sızı oluştu. İçimden bir inilti kaçtı ve yapabileceğim tek şeyi yaptım. Ona boyun eğmemi mi istiyordu? Asla. Bunun yerine tırnaklarımı ön kolunun olabildiğince derinine bastırdım ve *sertçe* pençeledim.

Ondan bir tıslama kaçtı. Öfke parladı ve beni daha yakına çekti. Üzerime eğildi. Kabaca kulağıma hırladı, "Çünkü hayatının geri kalanında her gün böyle hissedeceksin, Hara Hanesi'nden Gemma. Kaalium'un bir oğlu olarak sana söz veriyorum."

Başını eğdi.

Dişlerinin keskin baskısını boynumda hissettiğimde "*Hayır*," diye yalvardım. Ama onu durduracak gücüm yoktu. Ona karşı tamamen savunmasızdım, gücü beni savunmasız ve korumasız bırakmıştı.

Dişlerini derime batırdı. Şahdamarıma doğru verdiği sıcak nefes kafa derimin karıncalanmasına neden oldu. Isırdı ama derimi parçalayacak kadar sert değildi. Bu bir *uyarıydı*. Sadece keskin bir baskı vardı ve sonra...

Azur beni serbest bıraktı.

Yere dizlerimin üzerine çöktüğümde nefes nefese kaldım, ellerim ısırığa doğru uçtu. Deri pürüzsüzdü. Beni kanatmamıştı. Henüz kanatmamıştı.

Ama onu kanatmıştım, önüme geçtiğinde fark ettim. Gri ön kolundaki derin tırnak izlerimden küçük bir siyah kan akıyordu. Bir parçam yaptığım şeyden dehşete düşmüştü.

Ancak diğer kısmı.

O bana kaşlarını çatarak bakarken çenemi yukarı kaldırdım. Kabaran göğsüme ve incinmiş gururuma rağmen ben de ona ters ters baktım.

"Seni kıracağım," diye söz verdi bana usulca, gözleri üzerimdeydi. "Bu sadece bir zaman meselesi."

En kötüsü de ona *inanmış olmamdı*.

Bu Kylorr hasta bir *canavardı*. Beni satın almıştı, bu evliliğe aracılık etmişti, çünkü bu onun için bir oyundu. Bana eziyet etmek istedi. Ondan korkmamı istiyordu. Boyun eğmemi istiyordu. Bunu kaç kişiye daha yapmıştı? Başka kaç karısı vardı?

Aklıma bir düşünce geldi. Şu anda bile *başka* eşleri var mıydı? Etrafta dolaşıp farklı türlerden çeşitli dişiler topluyor, servetiyle onları biriktiriyor, hepsini Krynn'e geri getirip hastalıklı zevki ve eğlencesi için kilit altında mı tutuyordu?

Eninde sonunda beni kıracağına inanıyordum. Sesinde bunun gerçekliğini duydum.

Ancak...

"Daha fazla kanını akıtmadan olmaz, *kocacığım*," diye söz verdim ona, gözlerinin içine bakarak. Sesim tereddütsüzdü. Güçlü ve kesindi.

Azur sıırttı. İçinde çarpık bir canavar olduğu gerçeği olmasa, karanlık bir yakışıklılık olarak kabul edilebilecek geniş bir gülümseme. Bunun yerine o sırıtış içimi dehşet, umutsuzluk, kayıp ve kederle doldurdu.

"Bunu tekrar denemeni memnuniyetle karşılıyorum," diye uyardı. "Misilleme olarak yapacağım şey hoşuna gitmeyecek."

Siyah dili fildişi dişlerinden birine sürtündü.

Sonra gözleri geceliğime ve onun dokunuşuyla daha da dağınık hale gelen taranmamış saçlarıma gitti.

Kaşlarını çatarak, "Elini yüzünü yıka ve giyin. Kendine çeki düzen ver."
"Neden?" Dişlerimi sıkarak söyledim.

"Krynn'e iniyoruz," dedi bana, çoktan arkasını dönmüş, kapıya doğru ilerliyordu. Kanatları mahkeme salonundakinden daha da koyu görünüyordu, ancak bu sefer ince zarların arasından geçen örümcek ağı gibi küçük damarlar gördüm. "Karımın beni kendi evimde utandırmasını istemem."

Kendi sesindeki alay ve hoşnutsuzluk şaşırtıcıydı. Hâlâ dizlerimin üzerinde, saçlarımı geriye iterek ayağa kalkmaya çalıştım. Son beş yıldır iliklerime kadar çalışmış olmama rağmen, hâlâ saygın bir aileden gelen Collis'lerin kızıydim. Borçlarımızı, utancımızı kimse bilmesede, babam hâlâ büyük ve onurlu bir savaş kahramanıydı. Yeni Dünya vatandaşları onu kolonilerin her yerinden tanıyordu.

"Ben hâlâ bir Lord'un kızıyım!" Arkasından tısladım. "Bana bu şekilde davranamazsın ve hiçbir tepki beklememelisin. Yeni Dünya'nın bir vatandaşı olarak Birleşik İttifak tarafından korunuyorum."

Kahkahası odayı bir gök gürültüsü gibi doldurdu. Yüzünü bana dönmedi bile. Bana alev alev yanan kanatlarını verdi ve kanatlarının arkasından, "Adını kanla imzaladığında vatandaşlığından vazgeçtin, *karıcığım*. Artık Uranya Federasyonu'na aitsin. Bu nedenle Krynn'e aitsin. *Bana*."

Omzunun üzerinden bana baktığında sırtışı karanlık ve alaycıydı. Asit boğazımın arkasını yaktı.

"Babana gelince," diye tükürdü, "gitmene izin verdiği için çok mutluydu."

Geriye çekildim, beklenmedik sözler düşündüğümünden daha fazla canımı yaktı. Zaten bilmediğim bir şey değildi. Babam beni elinde tutmak için savaşmamıştı. Bu Kylorr, Bay Cross'a o korkunç teklifini yapmadan çok önce bana ihanet etmişti.

"Kendini temizle," diye tekrar emretti. Bir Yüce Lord'un sesi. Soğuk ve tarafsız ama güçlü. Onu reddetmeyeceğimi biliyordu. Onu *reddedemezdin*. "Bir saat içinde Krynn'e ineceğiz."

CHAPTER 6

Rivin bana bakıyordu. Sertçe. Bu bakışı tanıdım. Çok nadiren görürdüm ama ne düşündüğünü biliyordum.

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuş, masaya yaslanmıştı.

gemi koridoru. Sağ kanadı yerine sol kanadına daha fazla ağırlık veriyordu - uzun zaman önce olan eski bir sakatlık. Gençliğimizden beri bir türlü düzelmeyen bir kemik.

"Bir şikâyetiniz mi var?" Yolumdan hiç sapmadan meydan okudum. Laras'tan uzun süredir uzak değildim ama gezegen dışına çıkmayı hiç sevmezdim. Hele de Kaazor son zamanlarda sınırlarımızı tekrar test ederken. Evime, kendi bölgem olan Kaalium'a dönmem gerekiyordu.

Ancak bu yolculuk gerekliydi, diye düşündüm, dişlerimi birbirine vurarak, alt dudağımda bir diken hissettim. Parmaklarımı oraya bastırdığımda, pürüzlü pedler kanımdan küçük bir boncukla siyahlaştı.

Onları uzattığımı unutarak, dudağımı kesmemeleri için dişlerimi geri çektim ve kanı yalayarak uzaklaştırdım. Kısa bir an için *onu* düşündüm. Cesurca çabalamasına rağmen tam olarak maskeleyemediği korkuyu. *Hayır* diye yalvarırken sesindeki yalvaran tereddüt. Isırığımdan korkmuştu.

Öyle olmalı, diye düşündüm, omurgamı çelikleştirdim, içimde bir memnuniyet ürpertisi zıpladı.

"Bunun akıllıca olduğuna emin misin?" Rivin sordu. *Tekrar.*

"Kythel dedi ki-" diye homurdandım, "Bu benim sorumluluğum.

Kythel'in değil."

"Azur," dedi Rivin usulca, odasının hemen dışındaki koridoru iterek. Doğrusunu söylemek gerekirse, *benim* gemimdeki odamdı. Yeni gelinimi görmeye dayanamadığım için mürettebatla birlikte ortak kamarada kalıyordum. "Seni uzun zamandır böyle görmemiştim. Endişeleniyorum-"

"Ne?" diye sordum. Ona doğru döndüm ve geri adım atmak zorunda kalana kadar kanatlarımı açtım. Omzunun arkasında, odasının kapalı kapısını gördüm. Hâlâ burnumda kokusunu, dilimde tadını alabiliyordum. *İlahi bir* kokusu vardı. Onu uyarmak için boynunu ısırdığımda, neredeyse ilk beslenmemi o anda yapmak *istiyordum*, pençelerim istekle kıvrılıyordu. Kokusu beni tedirgin etmişti. Ona bakmanın belli belirsiz midemi bulandırdığı düşünülürse, açlığın içimi kemirdiği vahşet şaşırtıcıydı. "O bana borçlu. O hepimize borçlu."

"O zaman kardeşlerin de bu konuda söz sahibi olmalı, öyle değil mi? Peki ya Kalia?" Rivin sessizce sordu, mavi gözleri benimkiler arasında gidip geliyordu, başı bir saygı ve hürmet sembolü olarak hafifçe eğikti. Ama arkadaşım benimle sınırları zorlayabileceğini biliyordu, normalde başkalarının geçmesine izin vermeyeceğim sınırları. Laras'ın *Kyzaire'i olmama* rağmen, uzun dostluğumuzun kıvrımlarında güvenlik vardı.

"Bu benim sorumluluğum. Aina için," dedim ona tekrar. Sessizce. Bakışlarını koruyarak. "Bu konuyu bir daha konuşmayacağız, anlıyor musun?"

Rivin'in dudakları sıkıştı.

Kaalium Hanesi'nin en büyük oğluydum.

Tek çocuk olan Rivin'in bu *ağırlığı* anlaması mümkün değildi. Bu yükü. Ama geceleri uyumak için gözlerimi kapattığımda tek görebildiğim Aina'ydı. Tek duyabildiğim onun feryatlarıydı. Tek düşünebildiğim karanlık, sonsuz bir yerde kapana kısıldığı ve ölümsüz hayatının geri kalanını Zyos'ta yaşamak üzere lanetlendiği idi.

Bir ayı aşkın süredir doğru düzgün uyumamıştım ve yorgunluk zihnimin sınırlarını zorlamaya başlamıştı. Bu aileyle ilgiliydi. *Her zaman* aileyle ilgiliydi. Tüm Kylorr'un kalbi. Tüm büyük Hanelerin kalbi.

Rivin'e sırtımı dönerek dümene doğru yoluma devam ettim. Bu gemiden inmek için can atıyordum. Kanatlarım neredeyse bir haftadır doğru düzgün gerilmemişti. Neredeyse bir haftadır buz gibi rüzgârı yüzümde hissetmemiş, kanatlarımı okşamamış, Laras'ın bulutlarına dokunmamış ya da Gümüş Deniz'e bakmamıştım.

Çok uzun zaman olmuştu ve babam varlığını talep etmedikçe uzaya dönmeyeceğime yemin ettim.

Yeni gelinimi düşünerek yumruklarımı iki yanımda sıktım, Rivin peşimden gelirken yankılı koridorlarda ilerliyordum.

Kendime tekrar söyledim, *o bana borçlu. Ve onunla ne istersem yapabilirim.*

Gölümsedim.

Nyravila.

Bir Kylorr kavramı, bir *hak*. Ailemizin bir üyesine yanlış yapmak hepimize yanlış yapmak demektir. Ve denge yeniden sağlanmalıdır. Aina'nın ruhu için.

Gelinimin insani terimleriyle, bu şu anlama geliyordu.

Göze göz.

Nyravila.

Bu güzel söz ruhumu doldurdu ve Aina'ya onu güvende göreceğime dair söz verdim.

Kaalium Hanesi'nin en büyük oğluydum.

Ve kanımda intikam ateşi vardı.

Hara Hanesi'ni sadece bir kez daha yıkılışını izleyebilmek için kurtarmıştım. Bu sefer, *benim* ellerimde olacaktır.

CHAPTER 7

I bitmek bilmeyen bir gecenin içinde sonsuz ıglıklar bekliyordum. Yüksek duvarları ve barbar, kanlı, kırmızı gözlü askerleri olan karanlık, gölgeli bir kale bekliyordum, hazırda bekleyen, dişleri parlayan, işaretlenmiş

Göğüsleri açık.

Prangalar ve zincirler bekliyordum. Kederli bakışlar ve çökmüş gözler bekliyordum. Çukur yanaklar. Açlık ve çaresizlik.

Kylorr hakkında duyduğum her şey, onların acı ve eziyetten beslenen canavar, ruhsuz, vahşi yaratıklar olduğuydu.

Sadece... *Bunu* hiç beklemiyordum.

"Gel," diye emretti Azur, karanlık ulaşım tüneline fildişi avluya doğru yürümeden önce bakışlarını benimkilere dikerek.

Parlak güneş ışığında gözlerimi kırpıştırarak peşimden geldim, Rivin de peşimden geliyordu. Yarım saat kadar önce özel bir yanaşma yerine inmiş ve bir yeraltı nakil aracıyla buraya gelmiştik. Karnımdaki çarpıntıya bakılırsa, ulaşım hattı son derece hızlıydı ve hedefimize sadece birkaç dakika içinde varmıştık.

İleriye doğru adım attığımda gözlerim

açıldı. Avlu *tertemizdi*.

Çok güzel.

Tünelin kapısından çıkarken pürüzsüz parke taşları terliklerimin tabanlarına baskı yapıyordu. Rivin kapıları arkamızdan kapattı ve ağır kapıların güneşte gümüş gibi parlayan bir metalle işlendiğini gördüm, bana eskiden malikânemizin duvarlarında yetişen sarmaşıkları hatırlatan özenli tasarımlar yapıyorlardı. Yetenekli bir el tarafından yapılması aylar sürmüş olması gereken karmaşık metal işçiliği.

Tünel bir avlu terasına açılıyordu. Sağımızda, basamakları zamanla yumuşamış kavisli bir taş merdiven vardı. Merdivenin güzel oyma tırabzanları vardı, siyah, cılız sarmaşıklar onlara tırmanıyor, taşın etrafını sarıyor, canlı çivit çiçekleri açıyordu. Tüm avlu yemyeşil bitkilerle doluydu ve yıpranmış duvarların üzerinden dökülüyordu.

Ama bakışlarım tekrar terasa ve ötesindeki muhteşem manzaraya çekildi.

Havadaki tuza bakılırsa bir denizin kıyısında bulunuyorduk. Güneş ışığı durgun suların üzerine vuruyor, bir mücevher yığını gibi parıltıyordu. Su, görebildiğim kadarıyla alabildiğine uzanıyordu. Sağ tarafta, kayalıklardan uzakta, karanın derinliklerinde, bulutlara doğru uzanan, hatta Hara Dağı'ndan bile daha uzun, yüksek dağlar gördüm.

Hiç düşünmeden ayaklarım beni daha iyi görebilmem için avlunun kenarına doğru yönlendirdi. Böylesine nefes kesici bir manzara görmemiştim. Hem de *hiç*. Collis'te göllerimiz vardı ama bazıları o kadar küçüktü ki ancak gölet sayılabilirdi. Eğer bu gerçekten bir denizse... şimdiye kadar gördüğüm ilk deniz olurdu.

Tanıdık bir el ön kolumu sardı ve sıkılaştınca nefesim kesildi. Kafamı kaldırdığımda Azur bana ters ters bakıyordu. Çekiştirdi ve Rivin'in spekülatif bakışını yakalayarak manzaraya sırtımı dönmek zorunda kaldım.

Merdivenleri çıkmaya başladığımızda kocam beni bıraktı ve bana sırtını döndü. Merdivenlerin dibinde donmuş bir halde onun çıkışını izledim.

"Kaleye bu taraftan, *Kylaira*," diye geldi Rivin'in sesi, merdivenleri işaret ederek.

Azur sustu.

Elini tırabzana sıkıştırarak sürünen bitkiden kopan solmuş bir sarmaşığı ezdi ve omzunun üzerinden Rivin'e okunamayan bir bakış fırlattı.

Sonra yoluna devam etti, kıvrımlı merdivenlerden terasın üst katına çıkarken kanatlarını iyice açtı. Eldivenlerini değiştirmişti, fark ettim, güneş ışığında neredeyse deniz kadar parlıyorlardı. Ahşap kapıya çakılmış olan metalin aynısından yapılmıştı.

Takip ederken dizlerim titriyordu, zirvede ne bulacağımdan emin değildim. Bu andan sonra hayatımın neye benzeyeceğinden emin değildim.

Omzumun üzerinden denize son bir kez baktım ve derin bir nefes aldım. Yükseklerle tırmandıkça manzara daha da netleşiyordu.

Merdivenler kısaydı ama Krynn'de hava daha ince hissediliyordu. Zirveye ulaştığımda nefes nefese kalmıştım, ciğerlerim sıkışmıştı. Sonra gözlerim Rivin'in *kale* dediği yere çevrildi.

Şimdi ne demek istediğini anlamıştım.

Önümde yüksek, güzel, ısıltılı bir kale uzanıyordu. Collis'teki malikânemizin tamamını kaplayan bir ev -eğer öyle denebilirse-. Mimarisi göz alıcıydı; güçlü, acımasız taş kirişler, pencerelerin ve güneş odalarının zarif kıvrımlı kemerleriyle buluşuyordu. Bu açıdan görebildiğim iki kule vardı; biri kalenin iki ucundaydı. Gözetleme kuleleri mi? Merak ettim.

Evin ve çevresinin güzelliğine ağzım açık bakmakla meşguldüm.

-Sağ taraftaki görkemli sıradağlar ve arkasındaki pırıl pırıl denizle çevrili devasa bir kapı setinden dökülen yirmiye yakın Kylorr'u fark edemedim.

Rivin beni ileri doğru itti. Azur, kumral saçlarında beyaz bir çizgi olan yaşlı bir erkek olan ilk Kylorr'a ulaşmıştı bile ve onunla konuşmak için başını eğdi.

Kylorr'ların çoğunun erkek olduğunu fark ettim. Yirmi kişiden sadece üçü dişiydi.

Bekçiler, diye düşündüm. *Kalenin bekçileri*. Kıyafetlerinin benzerliğine bakılırsa, personeldiler.

Hepsi de gizlemedikleri bir ilgi ve dikkatli ifadelerle bana bakıyorlardı.

"Bu Zaale," dedi Rivin bana huysuzca, Azur'un alçak sesle konuştuğu yaşlı erkeği işaret ederek. "Kendisi bu evin baş bekçisidir. Muhtemelen onu kendi kocanızdan daha çok göreceksiniz."

Ona bakmak için başımı sertçe çevirdim. Azur konuşmasını bitirirken beni durdurdu ve bekçilere bana bakmaları için zaman verdi.

"Bunu neden yapıyorsun?" Sormadan edemedim.

Kaşlarını çattığında sol yanağından aşağı inen yara izi çekildi. "Ne yapıyorsun?"

"Bana yardım ediyor," dedim, sesim güçlü ve tereddütsüzdü, ama içimde bu güzel evin eteklerinde dururken hiç bu kadar korkmamıştım.

"Yaptığım şey bu mu?" Rivin sordu, sesi şaşırtıcı derecede sert ve karanlıktı. Gözlerini bana dikti, mavi bakışları bir anda parladı.

okunamayan bir ifade. Sert ve kısa bir kahkaha attı. "Sanırım bunun nasıl bir şey olduğunu biliyorum."

Bununla ne demek istediğini anlamamıştım ama ben daha soramadan Azur'un soğuk sesi aramıza girdi.

"Ludayn."

"Evet, *Kyzaire*?" diye seslendi kadın bakıcılardan biri. Garip bir şekilde küçük bir Kylorr öne doğru adım attı. Kanatları çırpınıyordu ve yürürken bir tanesinin yere sürtündüğünü fark etmeden edemedim.

Dişinin saçları aşağıda terasta gördüğüm çivit çiçeklerinin rengindeydi. Gri teninde göze çarpan bu renk, saç tellerinin neredeyse kirli ve mat görünmesine neden oluyordu. Parlak sarı gözleri, Azur'un konuşmasını beklerken sinirden olduğunu tahmin ettiğim bir şekilde parlıyordu.

O halde korkuttuğu tek kişi ben değilim, diye düşünmeden edemedim.

"Bugünden itibaren *Kylaira'nın bakıcısı* sen olacaksın," dedi yeni kocam soğukkanlılıkla. Sıradaki erkeklerin etrafa savrulan inançsız bakışlarını ya da kalan iki dişinin dudaklarını bastırışlarını fark etmeden edemedim. "Ona iyi hizmet et."

"Evet, *Kyzaire*," diye soluk soluğa bağırdı Ludayn, gözleri fal taşı gibi açılmıştı. "Seni yüzüstü bırakmayacağım."

Azur, "Onu odasına götürün," diye emretti.

Bütün bu alışveriş bana bir kez bile dönüp bakmadan gerçekleşti. Yine de dikkatimi o kadar iyi çekmişti ki. Dişlerinin boğazımda bıraktığı izi hâlâ hissedebiliyordum. Korku içinde titredim.

Beni odama götür Ludayn ve orada tut, diye yalvarmadan edemedim zihnimdeki küçük dişie. Bakıcım olarak beni ondan uzak tut.

Ludayn'ın bakışları bana kaydı ve Rivin'in beni tekrar dürttüğünü hissettim. "Git," diye mırıldandı. "O seninle ilgilenecek."

Arkasında hâlâ parlayan suları görebiliyordum. Güneş çoktan batıyordu ve ben bunu fark etmemiştim. Uzay kafa karıştırıcıydı. Tek bildiğim günlerce uyuyabilecekmişim gibi hissettiğimdi.

İlerlerken sanki bedenimin dışındaymışım gibi hissediyordum. Ama Azur yine Zaale ile konuşmaya başlamıştı bile. Yanından geçerken, "Kuzey sınırlarındaki devriyeyle buluşmaya gidiyorum. Bu gece döndüğümde buluşacağız."

Kuzey sınırları mı?

"Evet, *Kyzaire*," dedi Zaale. "Döndüğünüzde beslenmeye ihtiyacınız olacak mı? Bir vericinin gelmesi için program yapabilirim-"

"Hayır," diye araya girdi Azur. O ateş kırmızısı gözler bana döndüğünde donup kaldım ve sesindeki soğuk kötülüğü zar zor gizleyebildi. "Ne de olsa artık bir karım var. Beni doyuracak olan onun kanı. Rivin, gidelim."

Boğazım düğümlendi. Kalbim gümbür gümbür atarken dehşet içinde soluk soluğa kalmış olabiliyordum.

Güçlü bir rüzgarla kanatları açıldı ve onu temiz bir şekilde havaya fırlattı, etrafımda toz ve sıcak hava dönüyordu. Toz gözlerimi yaksa da, dudaklarımı aralayıp boynumu geriye doğru eğerek, kendini gökyüzüne fırlatışını ve sonra bir kuş gibi süzülüşünü izlemekten kendimi alamadım. Hızı akıl almazdı, kanatlarının açıklığı ilk başta inandığımdan çok daha büyüktü.

İzlerken şaşkınlık içindeydim, gözlerimi ondan alamıyordum. Daha önce uçan birini hiç görmemiştim. Bildiğim çok az uzaylı türü *uçabiliyordu*.

Ben daha gözümü kırpamadan Rivin de ona katıldı ve bir başka enerji patlamasıyla yerdeki çakıl taşları yuvarlanmaya başladı.

"*Kylaira*," diye nazik bir ses geldi. Bileğimde bir kavrama hissettim ama yumuşak ve sıcaktı. "Sana odanı göstereyim."

Hiçbir şey söylemedim, Ludayn'ın beni ileri çekmesine izin verdim. Kaleye açılan kapılara ulaştığımızda ikisi de uzakta, batan güneşe karşı karanlık birer leke gibiydiler.

Ludayn, kalenin özel girişi olduğunu tahmin ettiğim yere girdiğimizde, "Odalarınız üst katta," diye beni bilgilendirdi.

İçeride, aşağıdaki avluda olduğu gibi aynı beyaz taştan yapılmış yüksek tavanlar ve önümde büyük, geniş, kıvrımlı bir merdivenle karşılaştım. Kalenin içi oyulmuştu, ancak yukarıda düzgün bir şekilde istiflenmiş, geniş koridorlara, ötesindeki odalara dallanmadan önce bir daire şeklinde dolanan ayrı katları görebiliyordum. Durduğum yere düşenleri koruyan dekoratif ve karmaşık taş parmaklıklar vardı.

Gerçi bir kez daha düşününce, bir Kylorr düşmezdi. *Uçarlardı*. Bu yüzden parmaklıklarda çeşitli aralıklarla açıklıklar gördüm. "Ludayn, işte buradasın! Azur dönmedi mi daha?" diye bir başka kadın sesi geldi. üç kat yukarıdan, bu mekanın avlusunda yankılanıyor. Bir çekirdek. Merkez. Boynumu geriye doğru çevirdiğimde, başka bir Kylorr'un böyle bir açıklığa doğru adım attığını gördüm... atlamadan önce. Kalbim boğazımda düğümlendi. Yere doğru çok hızlı savruluyordu. Çarpacaktı-

Mümkün olan son anda kanatlarını açarak, nazikçe ve düzgünce yere inmeden önce durduğumuz yerin üzerinde süzülmesini sağladı. Dişi kanatlarını geri çekerken Ludayn'a gülümsüyordu. Güzel olduğunu fark etmeden edemedim. Pırıl pırıl siyah saçları ve parlak kırmızı gözleri vardı.

Ancak kadın beni gördüğünde yüz hatlarında beliren ifadeyi açıklamak zordu. Beni görmediğini fark ettim. Ludayn'ın ve üzerimdeki kemerin arkasına saklanmışım. Ama bu dişi benimle göz göze geldiğinde, karanlık ve soğuk bir şey nazik gülümsemesini kapattı.

"Oh," dedi basitçe, bana doğru bakarak. Tanıdık bir bakış. Piper'ın o gün seçtiğim bir elbiseyi beğenmediğinde bana sık sık attığı bir bakış. Sonra beni tamamen görmezden gelerek Ludayn'a döndü, "Azur nerede?" diye sorarken sesi garip ve gergindi.

Ludayn, "Kuzey sınırlarındaki devriyeyle buluşmaya gitti," dedi. "Rivin'le birlikte." diye ekledi.

"Onu nereye götürüyorsunuz?" diye sordu kadın sertçe, rahatsız bir şekilde ve bana bir daha bakmadı.

"Ben Gemma," diye araya girdim daha iyi düşünmeden. Ama tüylerim diken diken olmuştu ve sanki orada değilmişim gibi konuşulmasından hoşlanmıyordum. Eğer buna izin verirsem, kendimi olduğumdan daha küçük hissedecektim. "Gemma Hara. Tanıştığımıza memnun oldum."

Kadın kaskatı kesildi. Garip bir şekilde bana baktığında gözlerinin beklenmedik yaşlarla dolduğunu gördüm.

"Kalia," diye soludu Ludayn, kolunu tutmak için öne doğru uzanarak, "iyi misin? İhtiyacın var mı?"

"Artık Kaalium Hanesi'ne aitsin," diye tükürdü dişi Kalia. "Bunu sakın unutma *Gemma Hara*."

Konuşamayacak kadar şok olmuşum, yanağında aniden beliren gözyaşlarını izliyordum.

Gümüş rengiydi. Gözyaşları gümüştü, cıva gibi.

Kalia burnunu çekti, öfkeyle yanaklarını sildi ve sonra yanından geçip gitti.

Biz.

"Raazos adına yanlış olan ne?" diye seslendi Zaale, Kalia neredeyse dışarı çıkmaya çalışırken onu devirdi. "Kalia."

Ancak kadın hiçbir şey söylemedi ve Zaale uzun, okunamayan bir bakışla beni kıstırdı. Dilim damağıma yapışmış gibi hissettim.

Sonra Zaale'den yıpranmış bir hışırtı yükseldi. "*Kylaira'yı* odasına götür, Ludayn. Tıpkı *Kyzaire'in* senden istediği gibi. Ve o dönene kadar onu orada tut."

"Evet, elbette," diye mırıldandı Ludayn, topallayarak ilerledi, beni avluya ve kalenin içine doğru yükselen geniş merdivenlere doğru çekti.

Yeni hapishanem, *diye* düşünmeden edemedim. Çünkü tüm güzelliğine rağmen... tam olarak buydu.

CHAPTER 8

T Rüzgâr saçlarımın arasından süzüldü ve parmaklarını yanağımda gezdirdi. Soğuk ve ferahlatıcı, ciğerlerimi doldurdu ve sol kanadımı onun kenarını yakalamak için daldırdım, beni itmesine izin verdim

kale göründükçe daha da uzaklaştı.

Rivin gece için kuzey sınırında kalmıştı. Ayrıldığımdan beri Kaazor'u ya da *kyrivlerini* gören olmamıştı ama hiçbir *şeyin* olmaması beni tedirgin ediyordu. Kaazor uykuya geçtiğinde hazırlık yapıyorlardı. Ne için hazırlanıyorlardı? Tam olarak bilmiyordum. Laras'ın güçlü bir ordusu vardı. Kardeşimin çoğu bir gün içinde burada olabilecek ordularıyla Kaazor'un -ve liderleri Zyre'nin- Kaalium'un başkenti Laras'ı istila edebileceğinden korkmuyordum. Antlaşmayı bozduktan sonra daha önce de denemişler ve feci şekilde başarısız olmuşlardı.

Doğrusu, Laras'a ulaşmayı başarırlarsa ya da doğu geçidinden şehir surlarına çarparlarsa en büyük zararı verebilecek olanlar *kyrivlerdi*. *İlim* hasadı da yaklaşıyordu. Tarlalar savunmasızdı.

Etrafında dönerken evim bir fener gibi parlıyordu. Laras'ın geniş köyleri onun ötesinde uzanıyor, batıya, doğuya ve güneye yayılıyordu. Gümüş Deniz, kuzey gökyüzünde yükselen Kryn'nin ayını yansıtıyordu.

Bir an için tadını çıkardım. Gökyüzünde süzülürken, bakışlarım manzarayı yedikçe kanatlarım beni sabit tutmaya çalışıyordu. Köyleri, tek tek evlerde yanıp sönen ışıkları, güneydoğudaki uzun tarlaları, hemen ötesindeki sık, gür ormanları seyrettim. Havada, dağlardan gelen kuzey rüzgârlarını içime çektim.

Dönüp kaleye baktım. İçinde büyüdüğüm eve. Bir yanım kardeşlerimi kıskanıyordu. Kaalium'a dağılmışlardı ve her biri farklı bir bölgeyi yönetiyordu.

Yeni, bozulmamış bir şey almışlardı.

Peki ya ben? En büyük oğul olarak Laras'ı almıştım. Kaalium Hanesi'nin büyük kalesini aldım. Tüm anılarıyla birlikte. Tüm zaferleriyle. Tüm kederiyle.

Gözlerim doğu kanadında daraldı ve pencerelerin belirli bir bölümüne odaklandı.

Vücudum tükenmiş hissediyordu. Uçmak enerjimizin çoğunu alıyordu. Bu yüzden kuzey sınırında bir Kan Verici kampı vardı, böylece devriyelerimiz ve askerlerimiz beslenmek için Laras'a dönmek zorunda kalmıyor, saatlerce gökyüzünde kaldıklarında güçlerini tazeliyorlardı.

Karımdan içki içmek kaçınılmazdı.

Kendimi düşmanımızın kanıyla beslemeden Aina'nın ruhu için işleri yoluna koymaya nasıl başlayabilirdim?

Raazos bunu istedi - savaş tanrısı, üç diyarın koruyucusu. Eğer kendimi Hara kanıyla güçlendirirsem, belki Zyos'taki Aina'ya ulaşabilirdim. Belki onu *bulabilir* ve bize geri bağlayabilirdim.

Ama ruh mücevheri olmadan, ruhunun dolduracağı, kendi kemiklerinden yaratılmış bir kap olmadan... belki de bu boşa harcanmış bir çaba olacaktı.

Yine de deneyeceğim, diye düşündüm.

Bir hırıltıyla kendimi gelinimin odasına doğru ittim ve yatak odasının penceresinin hemen dışındaki balkona bir gümbürtüyle indim.

Saçımdaki buzları silkeledim ve kapıları iterek açmadan önce keskin, derin bir nefes aldım.

O buradaydı. Kokusunu alabiliyordum. Mide bulantısı acı ve yoğun bir şekilde üzerime çökerken bile ağzımı sulandırıyor.

Göz ucuyla bir hareket gördüm. Gemma köşeye sıkıştırılmış pelüş bir sandalyeden kalktı. Oraya yerleştirilmediğini biliyordum. Onu odanın en özel bölümüne, tüm kapı ve pencerelere bakacak şekilde sürüklemişti. Yırtıcıları izleyen bir av. Sanki benden saklanabilecekmiş gibi kendini gizliyordu.

Çenesini cesurca yukarı kaldırarak saklamaya çalışsa da ani korkusunun kokusunu alınca beklentimin yükseldiğini hissettim. Dilimi kapladı, yavaşça uzayan dişlerimden zehir damlamasına neden oldu.

Uyuduğu belli olmasına rağmen bana temkinli bir şekilde baktı, gözleri her hareketimi takip ediyordu.

"Bir Kylorr gelini olmanın ne demek olduğunu biliyor musun?" Balkon kapılarını arkamdan kilitlerken sesimi yumuşak ve pürüzsüz tutarak ona sordum. Kendi odam koridorun sonunda, onunkinin hemen yanındaydı ve Gümüş Deniz ile kuzeydeki dağları görüyordu. Varlığı bile beni tedirgin etse de, onu yakınımda istiyordum. Yakınımda olmasını istiyordum.

Aniden yutkunduğunu duydum. Sanki Ludayn ona odasını göstermiş ve Gemma o gider gitmez sandalyede uyuyakalmış gibiydi. Üzerinde hâlâ gemide giydiği kıyafetler vardı; sanki yas tutuyormuş gibi onu tepeden tırnağa örten şekilsiz siyah ipek bir elbise. Ama gözleri parlıyordu. Dikkatliydi. Gözlemciydi.

Başımı eğerek gelinimi inceledim. Görünüşü olağanüstü değildi. Siyah saçları neredeyse benimkilerle aynı olmasına rağmen ensesinde sıkı, acımasız bir demet halinde toplanmıştı. Gözleri genişti. Kaşları dümdüzdü, asık suratında koyu renkli küçük çizgiler vardı. Yanakları dolgundu, keskin kemikleri yoktu, sadece yuvarlak bir yüzü vardı.

Somurtkan dudakları belki de en hoş görünen özelliğiydi; dolgun ve büzülmüştü ama görünüşünün geri kalanını kurtaramazdı.

Yine de Hara Hanesi'nin en büyük kızını güzelliği için seçmemiştim. Hara kızlarının çok rağbet gördüğünü duymuştum. Irklarının en güzel kızları olduklarını duymuştum ama Gemma'da bunu görememiştim.

Ve babasının onu bir yabancıya, *nefret ettiğini* bildiğim yabancı bir ırka teslim etme hızı... beni duraksatmıştı. Belki de yanlış hesaplamıştım. Belki de başka bir kızını seçmeliydim, istediği gibi görünen birini.

"Hayır," diye cevap verdi soruma karşılık olarak. Durgun odada fısıltıyla. Sanki içindeki tüm hava çekilmişti. Ocakta titreyen ateş bile ses çıkarmaya cesaret edemiyordu. "İstemiyorum."

Kanatlarımı arkamda hafifçe pompalayıp, onu rahatsız ettiğini fark ettiğim bir hızla ona doğru kolayca atlarken, gelinim soluğunu bastırmak için alt dudağını ısırıldı.

Güzel.

Yaklaştıkça, onun kokusunu daha çok alabiliyordum. O lezzetli, şaşırtıcı, kışkırtıcı kokuyu.

Dişlerim aceleyle tamamen uzadı, açlık karnımı, tendonlarımı ve kaslarımı ani bir vahşilikle kemirdi. İçindeki açlığı hissedebiliyordum.

İnce zarların içinde akan kanda bile kanatlar vardı.

Neler olduğuna dair içimde bir şüphe vardı ama bunu hemen göz ardı ettim. Bunu gerçek dışı kılacaktım. İçimi kemiren korkuyu gidermenin tek yolu ilk beslenmemi yapmak olacaktı. O zaman kesin olarak bilebilirdim.

Arkasından dolandığımda, belini sert bir şekilde kavradığımda ve onu odanın köşesinde duran uzun aynanın önüne sürüklediğimde Gemma sert, kesik bir nefes çıkardı.

İkimizi de orada görmek sarsıcıydı. Bir an için kendi yüzümü gördüm ve tanıyamadım. Sertleşmiş bir ifadeye sahip, gözlerinde akıl almaz bir soğukluk olan, onun canını yakma ihtiyacıyla yanıp tutuşan bir erkekti. Hepimiz gibi onun da canını acıtmak için.

Bana karşı çok küçüktü. Çok *farklıydı*. Daha önce de insan vericilerden beslenmişim. Laras'ta yaşayan, Kaalium'a yayılmış pek çok kişi vardı.

Ama bu farklıydı.

Bu insan artık benim karımdı. Gelinimdi. O

benim hakkımdı. Yeminle. Kanla.

Bir an için Rivin'in dikkatli, onaylamayan ifadelerini düşündüm.

Onun dikkatli sözleri. Bilen gözleri.

Sonra onu aklımdan çıkardım. Rivin'i siktir et. Sevdiği birinin kayıp ruhundan o sorumlu değildi. Ama ben sorumluydum. Uzun zaman önce verdiğim bir sözü tutmaya çalıştığım için beni yargılayamazdı.

Siyah elbisesinin yüksek yakasını kavrayıp kumaşını yırtarak boğazının pürüzsüz sütununu ortaya çıkarırken Gemma'nın kahverengi gözleri kocaman açılmıştı. Gerçekten gülünçtü. Sadece boynunu örtmenin bana açlığını unutturacağını mı düşünmüştü?

Nabızı dans ediyor ve zonkluyordu. Gözlerim ona odaklandı, ritmi ve pompalamayı dinledim. Baş döndürücü ve güzeldi.

"Bu işte genellikle bir tören vardır. İlk beslenmemi Nulaxy'de yapmalıydım," diye kulağına fısıldadım ve aynada gözleriyle buluştuğumda, boğazının yan tarafında donuk bir pençe gezdirirken ürpermesine neden oldum. Yine de ürkmesine neden olacak kadar keskindiler. İhtiyaçtan, açlıktan neredeyse titriyordum, bunu uzatmak için arka dişlerimi sıkıyordum. "Şahitlerimiz olmasını mı tercih edersin, gelinim?"

Alay etmek içindi ama yüzündeki dehşet ifadesi neredeyse beni Zaale'yi veya yakındaki bir gezici kaleciyi aramak *istiyorsanız*.

Sonra ifadesi tamamen değişti. Beni çok şaşırtarak, kendi gözlerini dik dik bakarak kısmış, ani öfkesiyle ortak yansımamızdan beni adeta mızraklamıştı. Ayna süslüydü. Gümüş rengindeydi ve Krynn'in en iyi ve en güçlü metalleriyle parıldıyordu. Yine de onun alaycılığıyla eriyebileceğini düşünmüştüm.

"Yap şunu," diye tısladı. "Bitir artık şu işi *kocacığım* ve bu konuda konuşmayı kes!"

Beklediğim Hara kızı buydu. Boyun eğmez. Gururlu. İnatçı. Demir iradeli.

Dişlerimi gösterdim.

"Senin itaatsiz olmanı istiyorum, küçük karıcığım," diye mırıldandım. "nk *seni kırmak çok* daha zevkli olacak."

"Beni satın almış olabilirsin Azur," dedi bana, sesi güçlü ve eşitti. "Ama bana asla *sahip* olamayacaksın. Bana yapabileceklerinden korktuğumu mu sanıyorsun? Evet, korkuyorum. Bu seni memnun ediyor mu? Ama şimdiye kadar katlandığım en kötü şeyin *sen* olduğunu düşünüyorsan yanılıyorsun. O zaman en kötüsünü yap, kocacığım. Benden beslen. Senden korkmamı sağla. *Kır beni*. Ama *her zaman* kendim olacağım."

Aynada birbirimizin bakışlarını tuttuk. Sadece azalan ateş ışığının aydınlattığı geniş odanın karanlığında, onun arkasında bir gölge gibi görünüyordum. Parlayan, a gözleri olan bir gölge.

Onu tüketecek bir gölge. Bir canavar. Bir canavar.

Aramızdaki savaş çizgilerini o çizmişti. Ama anlamıyor muydu? Bana boyun *eğecekti*. Onu babasının kapısına kırık bir şekilde geri göndermeden önce, her şeyi elinden almadan önce. Daha azıyla yetinmeyecektim.

Kanatlarım arkamdan açıldı ve bir koza gibi kalçalarını ve gövdesini sardıklarında dondu kaldı. Onu hareketsiz tutmak, ısırığımın dikenini hissettiğinde ırpınmasını engellemek için. Kanatlarım onu bir mengene gibi sardı, sıkılaştırdı, yumuşak arka tarafını n tarafıma sıkıca bastırdı, kabadayılığına rağmen panikle nefes almasına neden oldu.

Ama yine de *görmesini* istedim. Hala ne yaptığımı izlemesini istiyordum.

Başım boğazının stnuna doğru inerken gözlerimiz aynada buluştu.

Dişlerim hassas ve sıcak tenine battığında burun delikleri genişledi. Ama mücadele etmedi. Hareket etmedi. Bakışları bir meydan okumaydı. Bir meydan okumaydı.

Isırığımla etini parçaladığımda Gemma çaresizce küçük bir ses çıkardı.

Kanının tadı dilimde patlarken göğsümden sert bir ses yükseldi. Zehrim serbest kaldı, onun kanını çekerken yaranın içine aktı.

Özellikle derin bir çekişte, zihnimde coşku patladı ve beni anlık olarak sersemletti. Ellerim belinde gevşedi, gözlerim kapandı, kalbim gümbür gümbür atmaya başladı.

Tanrım. Tadı harikaydı.

Pençelerim etini ısırarak onu daha yakına çekti, bir kolumu göğüslerinin altına sardım. Kokusu puslu bir sis gibi etrafımızda dolaşıyordu, lezzetli ve mükemmeldi, neredeyse tadı kadar yüceydi. Zengin, yoğun ve sıcak kanı dilimin üzerine döküldü ve açgözlülükle son damlasına kadar içtim.

Daha fazlasına ihtiyacım var, ilkel düşünce geldi. Vücudum *kükreyerek* canlanıyordu. Gücüm artıyor, kaslarım genişliyordu. Zihnimin arkasında bir uyarı belirdi.

Bana *sınıra çok yakın olduğunu* söyledi. *Hiç olmadığın kadar yakın.*

Aniden bastıran serbest bırakma ihtiyacıyla sikim zonklasa bile onu iterek geri ittim. Yumuşak arka tarafına sürtündüm, akılsız bir canavar gibi ona karşı kızıştım, *daha fazla* beslenirken bile kokusunda kayboldum. Daha sert. Daha uzun. Daha derine.

Sonra bir inilti duydum.

Küçük ve ısırılmış bir dudağın arkasında boğulmuş. *Onun* iniltisi. Gerçeklik kanımı dondurdu.

Anlamak bende kızgınlık ve öfkeyle kükreme isteği uyandırdı.

Hayır.

Neden o?

Neden

şimdi?

Evini yok etmeye yemin ettiğim, iradesini kırmaya kararlı olduğum düşmanımın kızı Gemma Hara benim *kyrana'mdı*.

Yeni gelinim benim *kan arkadaşımdı*.

CHAPTER 9

I

Yalan söyledim.
Kendime ait
değildim. O
zaman değil.

Ben *onundum*.

Beni kontrol etti.

Her şeyi o kontrol ediyordu.

Bu akıl almaz, alaycı, uyuşturucu hazzın yanlışı ve doğruluğu karşısında hıçkırığa hıçkırığa ağlamak istedim.

Dişlerinin keskin batışını ilk hissettiğimde, teslim olmuş gibi hissetmişim. Kabul ettiğim şey buydu, değil mi? Ailemin özgürlüğünün bedeli *buydu*. Ve ben bunu ödeyecektim. Binlerce kez.

Yine de kararlı hissediyordum. Çünkü o anda fark etmişim ki Azur benden beslenebilir, ondan korkmamı sağlayabilir, beni doğal hayatımın sonuna kadar kilit altında tutabilirdi ama kendi düşüncelerimin kontrolü *bendeydi*.

İçinde yaşayacağım zihnimdi. Bedenime istediği her şeyi yapabilir ve bana dokunmaya *yaklaşamazdı* bile.

Azur beni kırmak mı istedi?

Elinden geleni yapabilirdi ama ona izin vermeyi reddettim.

Sadece ilk baş döndürücü emişinde vücudumun karıncalandığını ve ısındığını hissettim. Isırığından yayılan ısı, hafızamda çoktan kaybolmuş, yerini çok daha endişe verici bir şeye bırakmıştı.

Zevk doruğa çıkmaya başladığında panikledim, ani ve endişe verici bir şekilde soluk soluğa kaldım. Beni kavrayan güçlü ve sıkı kolu pençeledim.

Göğüslerimi tırmalıyor ve çekiştiriyordu ama bunun onu yakınımnda tutmak için mi yoksa uyarmak için mi olduğunu bilmiyordum.

Sıcak dilinin ısırtığı yaladığını hissedebiliyordum. Kanımı ağzına çeken dişlerinin emici çekimini hissedebiliyordum. Kanatları beni yerimde tutuyordu, bedenim güçsüz kalmıştı. Bacaklarımın arası zonklamaya başladı, dizlerim titrerken canlanmaya başladım.

Boğazımdan bir inilti kaçtı, istenmeyen ama kaçınılmazdı. O ağzı vücudumun her santiminde, aniden ağırlaşan göğüslerimde ve gergin, gergin meme uçlarımda, iç bileklerimde, dizlerimin arkasında, uyluklarımın kıvrımlarında hissedebildiğime yemin edebilirim. Ve *orada*. Tam orası. Isırtığı doğrudan klitorisime, her uzun, derin çekişte çırpınan ve titreşen ağrıyan tomurcuğa bağlanıyor gibiydi.

Ne oluyor? Çılgınca düşündüm, ona karşı zorlanıyordum. Daha önce hiç olmadığım bir şekilde onun farkındaydım. Omzuma dökülen saçları beni tahrik ediyordu. Göğsünün sert baskısı ve özenle yontulmuş gücünün çıkıntıları ve vadileri. Hırıltılı nefesi ve vücudunun benimkine karşı aniden sallanması. İşte o zaman hissettim.

Aletin kusursuz devasa uzunluğu. Sert ve tamamen dik.

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. Bana karşı inleyerek kanımı derinlere çektiğinde, parmak uçlarıma gittim, ağzını üzerimde tutmaya çalıştım, başım dönüyor, başım dönüyordu.

Geleceğim, diye düşündüm umutsuzca.

Gelmem gerekiyordu!

Dudağımı ısırarak inledim, bacaklarımın arasında tanıdık bir çarpıntı hissettim. Artık umurumda değildi. Düşüncelerim ve ihtiyaçlarım onun boynumdaki dişlerine bağlıydı. Başka hiçbir şeyin önemi yoktu.

Çok, çok yakın!

Sonra Azur dondu kaldı.

Sırtımda taştan bir sütuna dönüşene kadar vücudundaki her kasın sertleştiğini ve gerildiğini hissettim.

Sonra ben itiraz etmek için dudaklarımı ayıramadan, o Ben.

Sersemlemiş halimle neredeyse hayal kırıklığı içinde haykıracaktım.

Boynumu boş hissettim

Dişlerinin derinlere gömülmüş olması gereken yere. Orgazm olma ihtiyacımla titriyordum ve beni hayatta bir kez yaşayabileceğim türden bir zevkten mahrum bıraktığı için ona aniden çok kızmıştım. Çünkü biliyordum ki, hiç şüphesiz öyle olacaktı.

Sonra kendimi hatırladım.
Hatırladığımda nefesim
kesildi.

Durumumuzun gerçekliği bir tuğla yığını gibi üzerime çöktüğünde,
derinden, çok derinden utandım. Utandım. Tiksindim.

Dizlerimin bağı çözüldü ve taş zemini kaplayan yumuşak halının
üzerine yuvarlanarak yayılmış bir şekilde oturdum. Şok ve inançsızlıkla
Azur'a baktım, uyarılma hala vücudumda akarken bile, kanım ısırığından
dolayı *şarkı söylerken* bile. Parmaklarımın uçlarını şahdamarımın
yakınındaki ikiz yaralara bastırarak nefeslerimi düzene sokmaya
odaklandım.

*Bir milyon yıl geçse bile bir Kylorr'un beslenmesinden bunu
beklemezdim,* diye düşündüm sessizce.

Neredeyse gülecektim. Belki de bu onların en iyi sakladıkları sırlarıydı.
Belki de kasıtlı olarak yapılmıştır.

Azur bana bakarken omuzları çökmüştü. Gözleri kırmızı kırmızı
parlıyordu. Karanlığın içindeki yakutlar gibi, bir alev gibi aydınlanmıştı.
Ve... *büyümüş müydü?* Üç beden küçülmüş gibi görünen odanın daha büyük
bir kısmını dolduruyordu.

Gözleri gibi kırmızı olan kanımdan küçük bir damlanın fildişi
dişlerinden birinden yuvarlanışını izledim. Ben oturmuş, titreyerek
beklerken başparmağıyla yakalayıp temiz bir şekilde emdi.

Odadaki gerilim çok yoğundu. O kadar yoğun ki zar zor nefes
alabiliyordum. Collis'teki yaz sıcağı gibi.

Utançtan sonra paniğin baş göstermesini bekliyordum. Garip bir
şekilde kendimi *sakin* hissetmeye başladım.

Belki de kan kaybındandır diye düşündüm. Benden çok *sert* beslenmişti.

Yutkunarak elimi ısırik izinden çektim ve dizlerimin üzerine çöktüm.
Azur beni izliyor, her hareketimi takip ediyordu. Ne kadar uzun süre
bakarsa yüzü o kadar sert ve soğuk oluyordu.

Ama bir şey değişmişti.

Azur bana bakıyordu.

Gerçekten bana bakıyor.

Gözlemci bakışlarının ağırlığını, o n u n boyun eğmez pençesinin
kısılcacı gibi hissettim.

Bir şeylerin yanlış gittiğini fark ettim, içgüdülerim bana bunu
söylüyordu.

Sonunda ayağa kalkacak gücü bulduğumda karşısında durdum ve
bakışlarıyla yüz yüze geldim.

Sessizce ona dedim ki, "İstediyini aldın. Artık gidebilirsin."

Cüretkâr emrimle burun delikleri alevlendi. Kanatları -ki onları sıkıca tuttuğumu hatırladığımda korkutucu derecede güçlüydüler- seğirdi. Kanatlarının tepeleri tek bir keskin, kavisli pençe setiyle kaplıydı. Eldivenleri önce davranmazsa beni olduğum yerde deşebilirlerdi.

Az önce olanlardan sonra ona emir vermeye cüret etmenin bir risk olduğunu düşündüysem de, bu riski bilerek almıştım. Gitmesi *gerekliyordu*. Onu bedenimden temizlemem *gerekliyordu*. Bütün bu günü, bütün bu haftayı uyuyarak geçirmem *gerekliyordu*.

Sabah, yeni bir hayata başlayacaktım. Emin olmadığım ama şekillenmesinde pay sahibi olmaya kararlı olduğum bir hayata.

Krynn beklediğim gibi bir yer değildi. Bunda kendi cehaletimin de payı vardı ama aynı hatayı bir daha yapmayacaktım. Dinlenmem *gerekliyordu*. Uyanık olmalıydım. *Hazır olmam gerekliyordu*.

Ya Kylorr kocamın ısırtığı karanlık, baştan çıkarıcı, istenmeyen, baş döndürücü bir zevk vaat ediyorsa?

Bir dahaki sefere, bunu kabul etmeye daha hazırlıklı olurum.

Bu artık benim hayatımdı. İstesem de istemesem de.

Ona sırtımı dönerek oturma odasının dışında olduğunu bildiğim tuvalete doğru yöneldim.

Arkamda fısıltıyla bir hareket oldu ve sonra o oradaydı. Beni döndürüp koridor kapısının yanındaki duvara dayadı ve ellerini başımın iki yanında birleştirdi. Kalbim şiddetle çarpıyordu ama ona uzun uzun baktım, kafatasımın arkası arkamdaki dokulu gri taş duvara bastırıyordu. Boynumdaki ısırtık zonklamaya başladı.

"Beni kovamazsın *karıcığım*," diye hırladı Azur bana doğru. Gözleri hâlâ parlıyordu.

"*Benim* odamdasınız, değil mi?" Dişlerini alt dudağına bastırmasına neden olan eşit bir tonda cevap verdim.

"Kim olduğumu unuttun mu?" diye tısladı, göz hizamıza gelene ve tek görebildiğim o olana kadar alanıma çömeldi. Kanatları arkasındaki her şeyi engelliyordu. "Ve hala benimle böyle konuşmaya cüret ediyorsun?"

"Senin kim olduğunu nasıl unutabilirim?" Yumruklarımı elbisemin ipeğine sıkarak karşılık verdim. "Sen beni satın alan erkeksin! Onun için bir nesne, bir oyuncak, lanet bir *yemek olduğumu* bana açıkça gösteren erkeksin. Ben senin için dişlerini geçirebileceğin ve istediğin zaman işkence edebileceğin bir boyundan başka bir şey değilim."

"Eziyet mi?" diye sordu, gözleri tehlikeli bir şekilde kısılmıştı. Mırıltılı ses tonu, bakışlarındaki sertleşmiş parıltıyla çelişiyordu, "İşkence senin için böyle mi görünüyor? Sanki o güzel boynunda lanet olası dişlerim varken inlemiyordun! Bu arada bu, seninle *ziyafet* çekeceğim pek çok yerden yalnızca biri, küçük gelin."

Öfke yükseldi. Utanç yanaklarımı ısıttı ama ani öfke karşısında hiçbir şey yapamadı.

"Siktir git," diye fısıldadım. Titremeye başladım. Göğsünü ittim. "*Siktir git!*"

Hiç kaybetmedim. Ben sakın kardeşim. Mantıklı olan. Duyguların kontrolü ele almasına izin vermeyen. Piper'ın kışında sopa olan soğuk bir kaltak dediği kişi. *O* bendim.

Koşullar beni bu hale getirmişti. Annemin ölümünden *önce* bile.

İçimdeki hiçbir şey sakın değildi. Azur'un lanet gözlerini oymak istedim. Yumruklarımın göğsünü morarana ve çiğ olana kadar yumruklamak istedim.

Göğsünü tekrar ittim ve beni uyarmak için homurdanmasına rağmen - kollarımdaki tüyleri diken diken eden alçak, derin, gürleyen bir ses- yerinden kıpırdamadı. Ben de ağırlığımı ona vererek tekrar yaptım. Avuçlarımla göğsünün sertleşmiş duvarına vurduktan sonra onları yumruk haline getirdim. Boğazım sıkılmıştı. Gözlerim yanmaya başladı. Küçük sesler çıkarıyordum.

Daha önce hiç duymamıştım, hırlayan, üzgün küçük bir canavar gibiydi.

Ağlayacağım, diye fark ettim ve bu düşünce beni daha da öfkeliendirdi. Çünkü şimdi beni ağlarken görecekti ve az önce aramızda olanlardan sonra ona başka bir zayıflık, başka bir kırılma göstermekten nefret ediyordum.

Göğsüne daha sert vurduğumda "*Dur!*" diye bağırdı. Beni sabit tutmak için bileklerimi tutmaya çalıştı ama ona karşı koydum. İçimde cehennemi bir şey vardı, özgür kalmak isteyen canavarca bir şey. Ona zarar vermek *istiyordum. Çaresizdim.*

Ama gerçekten incitmek istediğim o değildi, değil mi?

Beni ona götüren diğer her şeydi. Yıllar ve yıllar ve yıllar boyunca iltihaplanmış o l a n köklü öfkem yüzeye çıkmaya başlamıştı.

Bununla nasıl başa
çıkacağıma dair hiçbir fikrim
yoktu. Başvuracak kimsem
yoktu.

Tamamen ve tamamen *yalnızdım.*

Bu farkındalık boğazımdan ilk hıçkırığın dökülmesine neden oldu. Görüşümdeki bulanıklık, yumruklarımın sonunda çılgınca

kırbaçlanmasından yavaşlamasına neden oldu ve Azur

Onları yukarı kaldırdım, güçlü tuttum. Kederim ve tuhaf kayıp duygum sonunda beni yakaladığında ona karşı gönülsüzce mücadele ettim.

Boğazım ağrıyana kadar ağladım, yüzümü Azur'dan saklamaya çalıştım.

"Gemma," diye seslendim, onun kesici tıslamasına hiç benzemeyen bir tonda.

Sadece adım bile bana onun elinden kurtulmak için yeterli gücü verdi. Köşeye sürüklediğim sandalyeye doğru tökezleyerek uzaklaştım ve ona sırtımı döndüm. Kollarımı vücuduma sararken boynumdaki ısırığın bir sancı verdiğini hissettim, silemediğim sürekli bir hatırlatma.

"Git buradan," diye

fısıldadım. "Gemma-"

"Gerekirse yalvarırım," dedim ona, sesim titriyor, bir hıçkırığı daha tutmaya çalışıyordum. "*Lütfen*, sadece git!"

Taş duvarlarda titreyen gölgelere bakarken yanaklarımdan sessiz gözyaşları süzülüyordu. Onun gölgesini de orada görebiliyordum, uzun ama geniş.

Çok, çok yalnızım, diye düşündüm. Şu anda kız kardeşlerim için neler vermezdim. Fran için. Tanıdık bir yüz için, babamınki için bile. Çünkü kalp değişken bir şeydi ve ona duyduğum sevgiyi öylece silemezdim.

Yüzümün buruştuğunu hissettim. Derin hıçkırıklar boğazımı tırmalarken omuzlarım sarsıldı.

Sonunda, benim için yeterince erken olmasa da, Azur'un geri çekildiğini duydum. Ağır ayak sesleri yerde gümbürdüyor, hızlı ve öfkeli geliyordu.

Kapı arkasından kapandığında daha da çok ağladım.

En azından gitmişti.

Artık gerçekten yalnızım, diye düşündüm.

CHAPTER 10

T

Burada, kalenin taş çatısında pürüzsüz, düz bir tünek vardı. Babam, küçük bir çocukken, rahatça oturup kaçabilmek için taşı pençeleriyle yontmuştu.

Ev.

Babam, Kaalium Hanesi'nin büyük Thraan'ı, kendi babasının ona hatırlatmaktan asla geri durmadığı bir başarısızlıkla, hayatının sonlarına doğru kanatlanmıştı.

Bu nedenle evden kaçmayı, içgüdülerini tatmin etmek için yükseklere çıkmayı severdi ama orada uçamazdı. Bunun yerine, doğu kanadının gözetleme kulesinin en üst penceresinden kaçmış ve tercih ettiği yeri seçmeden önce tehlikeli, dar bir çatı hattında gezinmişti. Gümüş Deniz'e bakıyordu, ışıltılı ve güzeldi, özellikle de ay tepesinde yükselirken.

Ne zaman gezegene gelse, yine de buraya gelirdi. Krynn'e son gelişinde -beş yıl geçmiş olmasına rağmen- ağır bir kavalı paylaşmış ve arkamızdaki Laras'ın yankılanan seslerini dinleyip dalgaların aşağıdaki uçurumun kenarına çarpışını duyarken birbirimize hiçbir şey söylememiştik.

Kythel ve ben gençlik yıllarımızda, babam bize burayı gösterdikten sonra buraya gelirdik. O anlar bana huzur getirmişti. Gemma'nın odasında olanlardan sonra, huzura şiddetle ihtiyacım olduğunu fark ettim.

Dolaplarımdan biraz *ilim çıkardıktan* sonra, kendi özel odalarımın balkon pencerelerinden uçtum, kendimi gökyüzüne fırlattım ve mutlu, dürtüsel bir an için kendimi serbest düşüşe bıraktım. Karnım kendi üzerine kıvrıldı ve sonra kanatlarımı genişçe açtım, sıfır çabayla aşağıya indirdim, bu beni *nedenini* anlayana kadar kısa bir an için şaşırttı

-Şu anda *neden bu* kadar güçlü olduğumu. Rüzgârı yakaladım, kalenin etrafında dönene ve çatıya düzgünce inene kadar onunla birlikte süzüldüm. Taş zamanla ve bolca kullanılmaktan aşınmıştı. Yerime yerleştim, kanatlarımı arkama aldım ve bacaklarımı eğimli taş kiremitler boyunca uzattım.

Tanıdıkta, rahatlatıcıydı.

Ceplerimden küçük, silindirik, şeffaf pipoyu ve *ilim* şişesini çıkardım, bitkiyi içine doldurdum ve iç hazneyi ateşledim. Ucundan duman süzüldü ve onu dudaklarıma götürüp derin derin içime çektim. Baş döndürücü, yumuşak duman boğazımdan aşağı ılık çalarak süzüldü.

Ardından bir rahatlama gümbürtüsü geldi. Dizlerimden birini yukarı çekip kolumu üzerine sardım ve bir daha burada uyuyup uyumayacağımı merak ettim. İçime çektim, bu özel hasadın topraklılığını, dilimi renklendiren hoş bir tatlılığı tattım. Daha lezzetli olduğunu fark ettim. *İlimde daha önce tanımlayamadığım farklı notaları tanımlayabiliyordum.*

Öte yandan, *Kyrana*'nın kanı içimde akıyor, beni besliyor ve güçlendiriyordu. Güçlü ve inanılmaz derecede güçlüydüm. Ay ışığı daha parlaktı. Hava daha berraktı. Kaalium'un sınırlarına kadar uçabilir ve titreyen bir nefes bile almadan geri dönebilirdim.

Ruh halim karardı. Gözlerimi kapattığımda onun çaresiz ve acılı hıçkırıklarını duyabiliyordum. Bir parçam onun mutsuzluğundan zevk almak istiyordu. *Perişan olmalıydı.* Benim istediğim de buydu.

Diğer yanımda... yanağından süzülen her bir damla gözyaşı karnıma inen bir yumruk gibi hissettirmişti. Sanki Raazos'un gücüyle yumruklarını bana vuruyor, nefesimi çalıyor ve kalbimi rahatsızlık ve huzursuzlukla sıkıştırıyor gibi hissettirmişti.

Kan arkadaşım beni bir canavar olarak görüyordu. O anda *kendimi* öyle hissettim.

Rivin'in haklı olup olmadığını merak ettim. Çok ileri gidip gitmediğimi merak ettim.

Artık çok geç, diye düşünmeden edemedim. O zaten benim.

Gümüş Deniz'e bakarken gökyüzündeki gölgeli bir figür bakışlarımı yakaladı. Doğrulurken kaşlarımı çattım ama sonra uçuş şeklini, küçük kanatların nazik salınışını tanıdım.

Nefesimin altında homurdanırken, Kalia'nın kaleye yaklaştıkça beni fark ettiğini gördüm, pipomun yanan mavi ucu kolayca ele veriyordu.

Yaklaştığında üzerime çullandı ve ben başımı salladım. Dudaklarımın seğirmesine karşı koyarak, sanki *irfanımdaki* kıvılcımı söndürmeye çalışıyormuş gibi tekrar çullandığında ofladım.

"Yeter," diye homurdandım, ancak kelimede bir ısırık izi bile yoktu. "Buraya gel."

Kalia çatıya indi ve yanıma otururken burnunu kırıştırdı, kanadı benimkine çarpıyordu, rüzgârdan üşümüştü.

"Dönüşünü bana haber verdiğin için teşekkür ederim *Kyzaire*," dedi, sesi alaycı ve kesiciydi ama beni gördüğüne sevindiğini biliyordum. "Döndüğünüzü öğrenmem gerekiyordu çünkü *gelininize* rastladım."

Son kelime sanki zehirlenmiş gibi havaya tükürüldü ve omuzlarımın arasında bir gerginlik düğümü oluştu.

"Onunla tanıştın mı?" Ben sordum. "Ne zaman?"

Kalia bana kısık bir bakış fırlattı. "Kuzey girişinde. Ludayn ona odasını gösteriyordu. Onu bizim yanımıza koymanın düpedüz *zalimlik* olduğunu söyleyebilir miyim? *Bizim* kanadımıza. Ailemizin kanadına, Azur! Bunu neden yaptın?"

"Çünkü o artık benim karım Kalia," dedim, ses tonum sert ve kırılmıştı. "Gerçek haliyle değil," diye suratını asarak karşı çıktı.

Ona söylemek dilimin ucundaydı. Bu gece keşfettiğim şeyi ona söylemek. Gemma'nın benim *kyrana'm olduğunu* ve dolayısıyla karımdan, gelinimden daha *fazlası olduğunu*.

Kylorr'lar *kyranalarına büyük* saygı duyarlardı. Sadece kanlı tarihimiz ve savaş zamanlarında *kyranaların* önemi yüzünden değil.

Laras onu kutlardı. *Kyzaire'leri* için bir kan uyumu mu? Bu tanrıların bir lütfuydu. *Hepsinden*. Yanımda bir *kyrana varken* Kaalium Hanesi'nin *yıkılmayacağı kesindi*. Özellikle de Kaazor'la savaş çıkarsa.

Keşke birbirimizden ne kadar nefret ettiğimizi görebilseler diye düşünmeden edemedim.

"Kalia," dedim usulca, pipomdan bir nefes daha çekerken bile elini elime aldım. Duman, kanatlarımın omuzlarımın arasında birleştiği yerdeki gerginliği gevşetmişti. "Uslu duracağına dair bana söz ver."

"Babam gibi konuşuyorsun," diye suçladı.

Sert bir nefes aldım ve elini bıraktım.

"Krynn'den ayrılırken bana söylediği buydu. Uslu *durmamı*. Emirlerine uymamı, senin ya da kardeşlerimizin yoluna çıkmamamı," dedi usulca. "Sanki sadece sorun çıkarmayı *bekliyordum gibi*, çünkü beni öyle görüyordu."

"Öyle görünmesini istememiştim," dedim nazikçe, onun için yumuşak bir konu olduğunu bilerek. "Ve biliyorsun ki buna inanmıyor. Seni hepimizin toplamından daha çok seviyor."

Alay etti ama bu sözlerin onu memnun ettiğini biliyordum, bir şeyde ilk olmak isteyen o küçük, kendini beğenmiş y a n ı n ı. En küçük çocuğun laneti, uzun bir erkek kardeş soyunun tek kız kardeşi.

Kalia iç geçirdi ve ince kemikli yüzünü çevirerek denize baktı. Göğsüm sıkıştı ve neredeyse nefesim kesiliyordu. O anda annemize o kadar çok benziyordu ki, ayın içinde gümüş rengine bürünmüştü ve bu korkutucuydu.

Boğazımı temizleyerek sordum: "Kythel'le yaşamayı mı tercih edersin? Yoksa Lucen'le mi?"

Lucen en küçük kardeşimizdi -Kythel ve benden beş yaş küçüktü- ama yine de Kalia'dan beş yaş büyüktü. Yaşça birbirlerine en yakın oldukları için, çocukken birbirlerine kalçalarından bağlıydılar. Kalia en çok Lucen'e yakındı ve Lucen'in *Kyzaire* olduğu Laras'tan *Salaire*'ye olan mesafenin çok uzun olduğunu biliyordum.

"Gitmemi mi istiyorsun?" diye sordu kız kardeşim. Her ne kadar gizlemeye çalışsa da, sesindeki yumuşak acıyı hâlâ duyabiliyordum.

"Hayır," dedim dürüstçe. "Ama Gemma'nın varlığı seni rahatsız ediyorsa, hasadı Salair'de, kışı da Kythel'le birlikte Erzos'ta geçirebilirsin."

"Laras'tan ayrılmak istemiyorum," dedi Kalia, ses tonunda bir parça rahatlama vardı. "*Burası* evim."

Başımı salladım ve onu kendime yaklaştırmak için uzandım. O da bana sarılırken yanağımı saçlarına bastırdım. İçimde bir şefkat titreşimi vardı. On yıl arayla doğmuş olmamıza rağmen, onun dünyaya geldiği günü, onu ilk kez gördüğümde hissettiğim huşu duygusunu hâlâ hatırlıyordum. Bir dişi. Bir lütuf. Annemizin dileği sonunda gerçekleşmişti.

"O zaman kalacaksın," dedim ona. Gemma'nın hıçkırıklarını, boğazından kopan acılı, çaresiz, çiğ sesleri düşündüm. Dişlerimi boynundan sökerken nazik davranmamıştım ve hatırladıkça neredeyse irkiliyordum. Yumuşak bir sesle, "Ona karşı zalim olmamaya çalış, Kalia," dediğimde kendime şaşırdım.

Kendini geri çekti. "Zulmü sana mı saklayayım?"

Kelimeler göğsümün tam ortasına çarptığında başladım. Çabucak pipomdan bir nefes daha çektim ve daha fazla tutamayınca *ilmin* gümüş dumanını üfledim.

"Ondan uzak dur," dedim onun yerine. "En iyisi bu."

"Onun kalede dolaşmasına izin mi vereceksiniz?"

"O burada tutsak değil," diye sertçe hatırlattım ona. "Onunla karşılaşacaksın. Hasat için Lucen'i ziyaret etmek isterseniz teklifim hâlâ geçerli."

"O senin karın Azur," diye omuzlarını düşürerek işaret etti. "Artık hep burada olacak. Neden evimden kaçmak zorunda kalayım ki?"

Sessizliğe gömüldük. Beslenmenin verdiği enerjiyle uğulduyordum. *İlim* bile bunu bastıramazdı.

Karanlıkta, olduğum gibi kambur dururken, Kalia büyüdüğümü ya da giysilerimin dikişlerinin tehlikeli bir şekilde yırtılmaya yakın olduğunu fark etmemiş gibiydi. Bu bir merhamet. Fark ederse yaşayacağı dehşetle yüzleşmek istemiyordum. Şu anda buna katlanamazdım.

"Sen de ister misin?" Kalia'ya havayı yumuşatmak için bu soruyu sordum. Gözleri pipoma gitti ve çok insani bir şekilde gözlerini devirdi. Köydeki arkadaşından öğrendiği bir şeydi şüphesiz.

Kalia *irfanın* tadını sevmezdi. Atalarımıza kadar uzanan geleneklere katılmayan tanıdığım birkaç Kylorr'dan biriydi.

"Tuhaf değil mi?" diye sordu sonra sessizce. "Tüm bunları bir *bitkinin* yaratmış olması?"

Şeffaf borunun içine bakıp parmaklarımın arasında yuvarlayarak, hafifçe yanan kurumuş *irfanı* inceledim. Rengi maviydi, yanardöner bir parlaklıkla ışıldıyordu. Kültürümüzün, tarihimizin bir temeli olarak *yüzyıllardır* kullanılıyordu.

İrfanla ilgili tuhaf ve belki de mucizevi olan şey, türleri farklı şekilde etkilemesiydi. Kylorr'lar için bu rahatlatıcı bir gevşeme yoluydu, öfkeyi dindirmenin ya da tamamen engellemenin bir yoluydu. İnsanlar içinse bir afrodisyak, güçlü bir cinsel uyarıcıydı. Jetutianlar ve Bvarolar için halüsinojenikti. Horrin, Killup ve bir avuç başka tür içinse güçlü bir ilaçtı. Tuhaf hastalıkları iyileştiren ve Çeyrekler boyunca yüz binlerce insanın hayatını kurtaran bir ilaç.

Etkisi ne olursa olsun, *irfan büyük* talep görüyordu. Çok çeşitli kullanımları için yaygara koparılırdı. Kylorr için çok basit olan bir şey, diğer herkes için daha büyük bir şeydi.

Türler gezegenlerinde *ilim* yetiştirmeye çalışmış ya da bir laboratuarda onu yeniden üretmeye çalışmışlardı. Hepsi başarısız oldu. *İrfan* sadece *burada*, Krynn'de büyüyebilirdi. Ancak en iyi Kaalium'da yetişirdi. Daha kuzeyde, Kaazor'da, verim

mümkün olsa da küçüktü. Denizlerin ötesinde, kendi topraklarında daha iyi yetişen farklı türlerini kullandılar. Ama tüm evrenin arzuladığı şey Kaalium'un *ilmiydi*.

Lore, Kaalium'u inşa etmişti.

Lore ailemizin mirasını ve hükümdarlığımızı inşa etmişti.

Ve Kaazor onu bizden almak istiyor, diye düşünmeden edemedim.

Bugünlerde aklım hep kuzeye kayıyor gibiydi.

"Yarın sınıra döneceğim," diye Kalia'ya bilgi verdim. "Sadece birkaç günlüğüne gideceğim."

"Ben de gelebilir miyim?" diye umutla sordu, ama cevabımı zaten biliyordu.

"Hayır."

Dudaklarından yorgun bir iç çekiş döküldü.

"Hasat festivali ve balo yaklaşıyor," diye hatırlattım ona. "Sen köyden arkadaşlarınla birlikte planlama komitesinde değil misin?"

"Bunu söylerken ne kadar *küçümseyici* görüldüğünün farkında mısın?" diye homurdandı.

Şaşkınlıkla gözlerimi kırpıttım. "Hasat balosunu *seviyorsun*."

"İstiyorum! Ama..." Sözlerini yarıda kesti. "Ben artık çocuk değilim Azur. Evimizi savunmaya en az senin kadar hakkım var!"

"Ve Kaazor Hanedanımıza karşı tehditler savurdu, Kalia," diye homurdandım. "Onlarca yıldır. *Sana* karşı bile. Bunu unutma."

Dudaklarını birbirine bastırdı.

"Laras'ta daha güvendesin," diye homurdandım, *irfanın verdiği* tüm rahatlık gitmişti. "Hata yapma, seni güvende tutmak için elimden geleni yapacağım, bunu yaparken *küçümseyici* bir piç olduğumu düşünsen bile."

"Hop'jinlerin savaşlarında kadınlarının asker olmasına izin verdiklerini duydum," diye itiraz etti.

"Ve Hop'jin'in yedek dişileri var," diye karşı çıktım. "*Bizim* yok."

"Yine mi bu tartışma," diye mırıldandı.

"*Evet*. Yine bu tartışma," diye homurdandım, içimde bir sıkıntı hissettim. Neden anlayamadı?

"*Tamam*. İyi bir küçük dişi olacağım ve bana söyleneni yapacağım. Köydeki hasat festivalini planlayacağım ve çocuklara buharlı kekler ve buketler dağıtacağım. Kaledeki baloya ev sahipliği yapacağım ve salonlarımızdan geçen soylulara gülümseyeceğim. Önemli meselelerden uzak duracağım.

aslında hayatımı etkiliyor. Seni rahatsız etmek için *ölmemi* istemezsin. Ailemiz için kurtarman gereken bir ruh daha."

Son kısmı söylemek istememişti ama öfke dilini çözmüştü.

Kalia'nın nefesi kesildi ve ben sertleşirken o da sustu.

Ağır bir sessizlik oldu.

Sonunda ağzından kaçırıldı, "Özür dilerim. İsteyerek yapmadım-"

"Biliyorum," diyerek sözünü kestim. "Sorun yok,

Kalia." Dişlerini alt dudağına geçirdi. "Azur..."

Dişiler Kylorrlar arasında çok değerliydi. Çok nadir oldukları için her şeyden çok korunurlardı. Ve Kalia.

Kalia bizim tek kız kardeşimizdi. Kaalium Hanesi'nin beş oğlundan sonra doğan tek kızıydı. Eğer ona bir şey olursa.

Yumuşak bir sesle, "Senin kaderinin Aina'ninkine benzemesini istemiyorum. Bu olmadan önce *öleceğim*. Ve seni güvende tutacaksa benden nefret etmeni tercih ederim. Lütfen bana bir daha sorma. En azından bu karmaşanın en kötüsü sona erene kadar."

Hiçbir şey söylemedi.

O sadece önümüzde süzülen gümüş dumanı izledi.

CHAPTER 11

"T *Kyzaire* bu sabah kahvaltıda seni istiyor," diye bilgilendirdi Ludayn beni, utanmadan sandıklarımı karıştırırken mideme kramplar girdi. Sonra ben "Yanında getirdiklerinin hepsi bu mu?" diye sorarken kaşlarını çatıldığını duydum. Ama güzel elbiselerin nerede?"

"Bunlar benim güzel elbiselerim," diye düzelttim onu, kıyafetlerim konusunda garip bir şekilde savunmacı hissediyordum. Piper ve Mira'nın giydikleri kadar güzel olmayabilirlerdi ama pratik giysilerdi, iyi yapılmışlardı ve mavi tuz madenlerine sürekli seyahat için dayanıklıydılar. "Kocam beni kahvaltıya çağırıyor mu yani?" Nefesimin altında homurdandım.

Dün gecedan beri iyi bir gece uykusuyla ruh halim düzelmiş olsa da... kendimi hâlâ biraz asık suratlı hissediyordum. Kabul ediyorum.

Ludayn'ın kaşları çatıldı. Kanadı arkasında hafifçe çırpındı ve "Hayır, sabah yemeğini her zaman terasta yer. Birazdan servis edilecek, o yüzden acele etmeliyiz."

Hizmet mi? Merak ettim, karnımda büyüyen o hastalıklı his. O... o da başkalarından besleniyor muydu? *İzlemek* zorunda kalacak mıydım? Benim için planladığı bir sonraki işkence bu muydu?

Omurgam dikleşti. Öyle olsa bile... Buna katlanırdım. Sırf ona inat olsun diye bana attığı her şeye katlanırdım.

Ludayn sessiz ve hızlı bir şekilde giyinmeme yardım etti. Bunu yaparken elimde olmadan ağzını -dişlerini görmeye çalıştım ama başaramadım- ve sağ kanadının yerde sürüklenişini inceledim. Elbisenin önünü incelerken sarı gözleri benimkilere kayınca gerildim. Şık mavi bir pantolon ve sade beyaz bir bluz giymişti, üzerine metal parıltılı boncuklar dikilmişti.

yaka içine. Kıyafetleri iyi yapılmış ve iyi ütülenmişti. Temiz ve düzenli.

Gece mavisı saçları bugün sırtından aşağıya doğru örülmüştü. Dışı Kylorr'lar erkeklerden çok ama çok daha küçüktü. Ludayn'la boylarımız neredeyse eşitti ve gözle görülür topallamasına rağmen hareketlerinde söğüt gibi bir zarafet vardı. Ne olduğunu sormak istedim ama bunun kabalık sayılabileceğini düşündüm.

Yine de...

"Sana bir şey sorabilir miyim?"

Mavi ipeğin kırışıklığını düzeltmeye çalışırken başını yana eğdi ama başaramadı. Bu benim en güzel elbiselerimden biri idi. En sevdiklerimden biri idi çünkü belki de en güzel elbisemdi. Açık gök mavisı ipekten bir kılıftı, ama bu elbise misafir lordlar ve leydilerle akşam yemeği partileri içindi, korkunç Kylorr kocamla sabah yemekleri için değil.

"Evet?"

"Ne sıklıkla beslenmeniz gerekiyor?"

Soru kararlı ve dikkatliydi, ben de nefesimi tutarak bekledim. Ludayn'ın sarı gözleri beni olduğum yerde sabitledi.

"Ne sıklıkla yemek yiyorsun, *Kylaira*?" diye sordu.

"Her gün," dedim sessizce. "Günde birkaç kez."

"Bizim için aynı, ama gerekirse daha uzun süreler de yapabiliriz," diye cevap verdiğinde kalbim göğsümde dondu. *Günde birkaç kez mi?*

Şaşkınlıkla dudağımı ısırdım, bakışlarım onun omzunu aşır pencereden dışarı baktı. Manzara sabah ışığında çok güzeldi, bunu geç de olsa fark ettim ama tadını çıkaracak gücü kendimde bulamadım.

Konuyu değiştirerek usulca sordum: "Bu bir göl mü yoksa deniz mi?"

Ludayn bakışlarımı takip etti. "Bu Gümüş Deniz. Kuzeye, hatta sınırın ötesine kadar uzanır. Onu Kaazor ile paylaşıyoruz."

"Kaazor mu?" Sessizce sordum. Bu bir yer miydi? Yoksa bir halk mı? Kylorr hakkında -gezegenleri Krynn hakkında- o kadar az şey biliyordum ki bu beni huzursuz ediyordu. Hayal kırıklığına uğradım. Bunu hemen düzeltmek istedim ve bir kütüphane olup olmadığını ya da Çeyrek'in veri tabanlarına erişip erişemeyeceğimi merak ettim.

Yoksa sadece kilit altında tutulup, kocamın *beslenmesi* için dışarı mı çıkarılacaktım?

-Korktuğum gibi, yaldızlı bir kafesteki bir kuş gibi mi?

"Evet. Gitmeliyiz. *Kyzaire* beklemeyi sevmez."

Beni odamdan dışarı çıkaran Ludayn'ın peşinden giderken parmaklarım bilinçsizce boynumdaki sütunun üzerinde gezindi,

ve koridora.

Dişlerinin girintisini hâlâ hissedebiliyordum, oraya bastırduğımda moraran acıyı. Doğal hayatımın geri kalanında ısırik izleriyle mi kaplanacaktım, kırılan etin acısını, kokusunun anısını ve her çekışinde, derin çekışinde kalçalarımın arasındaki çıldırtıcı zonklamayı mı hissedecektim?

Alt katlara doğru ilerlerken bekçilerin yanından geçtik ama onları pek görmedim, yine de görevlerine ara verip yol açtılar, başlarını eğerek küçük bir tanıma işareti yaptılar. Ludayn girişe ve arka terasa giden tanıdık yolu takip etti. Aydınlık, hoş ve sıcak bir gündü. Yılın bu zamanlarında Collis soğumaya başlar, kış mevsimine doğru yol alırdı. Ama Krynn'de yaz gibi hissediliyordu. Sıcak ve ılık.

Dün ulaşım tüneline çıkığımız avluya inmek yerine beni evin arka tarafına doğru yönlendirdi, sağımızdaki bir dizi kısa merdiveni çıktık ve solumuzda güneş ışığında parıldayan Gümüş Deniz'in çarpıcı manzarasını ortaya çıkaran yuvarlak kemerlerle çerçevelenmiş bir açık hava koridorunda ilerledik.

Bir yerin Collis'ten daha güzel olabileceğini hiç düşünmemiştim. Evden daha.

Yine de bir Kylorr'un gelini olacağımı ve onca yer varken Krynn'de yaşayacağımı hiç düşünmemiştim, diye ekledim sessizce kendi kendime.

Üstü kapalı yol, harika, engelsiz bir deniz manzarasına sahip geniş, yarım daire şeklindeki bir terasa çıkıyordu. Avludaki aynı çivit çiçekleri ve kıvrımlı, siyah sarmaşıklar beyaz taş korkulukların üzerinden dökölüyordu. Yere yığılan ölü ve çürüyen ağırlıkların kesilmesi için umutsuzca budanmaya ihtiyaçları vardı ama yine de yemyeşil ve güzel bir manzaraydı.

Ve Azur orada oturuyordu.

Küçük bir masada, rahat kanatları için kesikler bulunan bir sandalyede oturuyordu. Toplamda dört koltuk vardı, hepsi de beyaz taş masayı çevreliyordu, yuvarlak kenarları tıpkı bu yerin geri kalanı gibi yaş ve kullanımdan dolayı yumuşatılmıştı.

Azur'un gözleri bana kaydı, bakışlarını tembelce tuttuğu Halo tabletten ayırdı. Diğer elini kaldırdı ve küçük, özel terasa çıkan basamaklarda duraklayan Ludayn'ı öne doğru çağırdı, başını eğerek küçük bir selam verdi.

Kalbim hızlandı ama yaklaşırken omuzlarımı dikleştirdim. Garip bir şekilde, dün geceyi düşününce, bu sabah onu görünce sakinleştiğimi hissettim. Beslenmeyi, beslenmenin getirdiği kafa karıştırıcı ve endişe verici hisleri

Yüzeye çıkmam, öfkem ve korkumla yüzleşmem ve onun beni yıkılırken gördüğünü bilmem... Kendimi teslim olmuş hissettim.

Azur'un bakışları bana sabitlenmişti, ben onun karşısında, ondan alabileceğim en uzak koltuğa otururken beni izliyordu. Sandalyesinde arkasına yaslanmış, aldatıcı bir şekilde rahatlamış görünüyordu... ve bu *çay mıydı*? Eli küçük, siyah, parlak bir fincanın etrafında kıvrılmıştı ve fincanı dudaklarına götürürken kenarından beni izliyordu.

Ludayn eriyip gitmiş gibiydi, tek kelime etmeden çekip gitti. Ta ki bu parlak, güneşli sabahta, çiçeklerle ve yeşilliklerle dolu bu güzel terasta sadece ikimiz kalana kadar.

Ve hiçbirinden zevk alamadım.

Uzun boylu oturup kendimi sıkıca tutarak parmaklarımı kucağımdaya sıktım ve karşımdaki Kylorr'a baktım. Bakıştık. Ve bakışlarımız uzadıkça, bana bastırıldığı bedeninin sıcaklığını, sırtımdaki sikiğin inatçı kalınlığını ve benden içerken çıkardığı ıslak, kaygan sesleri daha çok hatırladım.

Şaşkın iniltisinin kaba yuvarlanması etime değdi.

Yanaklarım kızardı ve yumruğumu sıktım. O kadar sıkıştım ki tırnaklarımı bilerek avucuma batırdım ve acının düşüncelerimi odaklamama yardımcı olacağını umdum.

"Neden buradayım?" Sonunda sessizlikten sarsılarak sordum.

Azur'un kaşları düştü. Boynuzları bu sabah özellikle keskin görünüyordu. Bakışlarının boynumdaki ısırık izine kaydığını gördüm.

Ludayn bu sabah odama girmeden önce hiç düşünmeden saçlarımı her zamanki topuz haline getirmiştım. Bu da onun seçtiği elbiseyle -ki itiraz edecek enerjim yoktu- boynumu tamamen açıkta bıraktığı anlamına geliyordu. Ilık esinti, açıkta kalan köprücük kemiklerimin üzerinden süzülüyor ve yakanın dramatik kesimi nedeniyle göğüslerimin vadisini okşuyordu.

Kedi gibi gözbebeklerinin büyüdüğünü gördüğümde içimden bir alarm geçti. Boğazım sallanırken her hareketimi incelediğinin son derece farkında olarak yutkundum.

Sonra bakışları Halo tabletine döndü, pençeleri tabletin etrafında daha sıkı kıvrıldı. Tabletinde gizlilik filtresi vardı, bu yüzden dikkatini neyin çektiğini ya da ne üzerinde çalıştığını göremiyordum.

"Yemek yemen gerekiyor, değil mi?" diye sordu, sesinin karanlık tonu nefesimin kesilmesine neden oldu.

Anlaşılmaz bir ruh hali içindeydi. Soğuk ve mesafeliydi ama yine de... kesici ya da acımasız değildi. Dün geceki gibi değildi.

"Seni açlıktan öldüreceğimi mi sanıyorsun?" diye sordu, bana tekrar baktığında sesinde tehlikeli bir parıltı vardı.

Belki de değildir. Hâlâ sinirliydi.

Onun sözleri üzerine nihayet önümüzde duranlara dikkat kesildim. Yemek kapları ve gümüş kenarlı tabaklar. Yemek için hazırlanmışlardı. İkimiz için.

Gerçekten de masanın tam ortasında, ısıtıcının üzerine yerleştirilmiş bir çaydanlık vardı. Obsidyen gibi simsiyahtı ve içinde yansımamı gördüm.

Zaale'nin ortaya çıkışı beni cevap vermekten kurtardı. Arkasında, yemek tabaklarıyla dolu, havada asılı duran bir tepsi vardı.

"*Kylaira*," diye selamladı Zaale başını eğerek, sesi ölçülüydü. "Umarım iyi uyumuşsundur."

Kelimeler o kadar normal ve kibardı ki bir an için dilimi düğümlediler. Ludayn da bana *Kylaira* demişti. Bunun bir unvan olduğunu düşünmüştüm.

"Evet, teşekkür ederim," diye cevap verdim, Azur'un gözleriyle kısa bir süre buluştum ve onların Zaale'ye odaklandığını gördüm. "Günaydın," diye ekledim.

"Inasa nerede?" Azur araya girdi. "Bize hizmet etmemelisin."

Zaale tabakları yavaşça yere bıraktı. Renk renk ve çeşit çeşit güzel tabaklar. Tabakların arasına neredeyse ustalıkla yerleştirilmiş, küçük çiçekler ve kalın soslarla süslenmiş tuhaf şeylere bakarken ağzım sulandı. Bir tabakta yuvarlak kekler üst üste yığılmıştı, ancak dokusu... taneli görünüyordu. Rengi koyu, neredeyse siyahtı ama parlak mavi oval şekilli çiçekler servis tabağının kenarını süslüyordu.

Zaale Azur'a "*Kalia* onun yolunu kesti," dedi. "Onu köye sürükledi. Muhtemelen festival ve balo için yardım istemiş. Bana Yeeda ile buluşacağını söyledi."

Festival mi? Balo mu? Yeeda?

Yanılmıyorsa Kalia dün karşılaştığımız dişiydi. Güzel olan. Cıva renginde gözyaşları döken ve bana hançer gibi bakan.

Acaba o mu...

Onun Azur'un başka bir karısı olup olmadığını merak ettim. Daha önce birden fazla karısı olabileceğini düşünmüştüm, evlilik sözleşmemizde tek eşlilik şartı yoktu, ne olursa olsun bir tane isteyecek değildim. Kylorr'un gelenekleri hakkında hiçbir şey bilmiyordum ama Kalia'nın dünkü öfkesini ve tiksintisini haklı çıkaracağı kesindi.

Azur homurdandı. "Akşam olmadan kaleye döndüğünden emin olun."

"Yapacağım," diye söz verdi Zaale, masanın ortasındaki çaydanlığı almak için öne uzandı. Kendi parlak fincanımın üzerine yerleştirdi ve doldurdu... ama bu çay değildi. Her neyse, koyu ve koyu görünüyordu. Gri çamur gibi. Sonra pırıl pırıl kristalden yapılmış küçük bir demlik aldı ve içindekileri çamurun üzerine döktü, "çay" ın çukurlarında ve çatlaklarında biriken sütlü bir krem.

Sunumdan memnun görünen Zaale, yedek bir tabağı düzelttikten sonra yanımızdan ayrıldı.

"Ye," diye homurdandı Azur, koyu renkli, taş gibi keklerden iki tane koparıp tabağına koydu.

Kalbim göğsümde çarparken onun büyük bir lokma yemesini izledim, yarı inanmaz bir halde.

"Sen... *yemek mi* yiyorsun?"

Eli durdu, tek çatallı aleti -keskin ve parlak- ağzına giden yolda durdu.

"Kylorr yemek mi yiyor?" Şok içinde kekeleyemeden kendimi alamadım. Çiğnemesini izlerken hissettiğim rahatlama!

"Elbette yemek yiyoruz," diye tersledi, bakışları yerine oturdu.

"Ama..." Ne söyleyeceğimi tam olarak bilemediğim için sözümü yarıda kestim. Dudaklarımı yaladım, bu yeni bilgiyi olabildiğince hızlı bir şekilde işliyordum.

Çatal bıçak takımını yere bıraktı. Bilmiş, alaycı bir gülümseme belirdi. "Ah, beslenmemizi başka bir yerden sağlayabilecekken neden kan içmeyi seçtiğimizi bilmek istiyorsunuz," diye mırıldandı.

"Şey...*evet*."

"Şarap içiyorsun, değil mi?" diye sordu başını eğerek. Bana mı öyle geliyordu yoksa bu soruyla birlikte dişleri uzamış mıydı? Alt dudağına bastırıyorlardı, daha önce olduklarından daha uzunlardı. "Şimdi içtiğin şarabın sana akıl almaz bir enerji ve güç verdiğini hayal et. Tadının şimdiye kadar yediğin en iyi yemek gibi olduğunu hayal et. Sadece yiyeceklerin yapamayacağı bir şekilde sizi beslediğini hayal edin."

Gerçekleşme vurdu.

Azur bana "Yiyecek sadece bir takviyedir," dedi. "Ama kan..." Midem daraldı. "Kan *hayattır*. Hiçbir Kylorr ondan asla vazgeçmez."

Sözleri uyarıcıydı ve bana omuriliğimi çelik bir çubuk gibi dikleştiren çıldırtıcı karanlık bir sırıtış verdi.

"Ve belki de bu sabahki yemeğimi bir içki daha içerek o."

Çenem düştü. Çenem kalktı.

"Soruma hiç cevap vermedin," diye onu bilgilendirdim. Benim süper gücüm

bugün benim için çalışıyordu. Sesim bir buzul kadar soğuk ve güçlüydü.

Boğazından eğlenceli bir nefes çıktı. Kahkahası bile kesik kesik geliyordu. "Bana ne olduğunu hatırlat, karıcığım."

"Neden buradayım?"

Bana buz gibi bir bakış fırlatarak yemeye devam etti. "Sana söyledim. Ye."

Yemek için *açlıktan* ölüyordum ama hiçbirine doğru hareket etmedim. Annem bana Eski Dünya'dan, ırkımın bir zamanlar yaşadığı orijinal gezegenden gelen eski peri hikayelerini okurdu. Ve o peri hikâyelerinde, bir insan kızı peri yemeği yememesi gerektiğini bilirdi. Çünkü bir kez yediğinde, sonsuza dek kapana kısılr, o garip dünyaya sonsuza dek bağlanırdı.

Bu çok saçma, diye düşünmeden edemedim.

Yemek yemem gerekiyordu. Yakında yemem gerekecekti. *Zaten* sonsuza dek burada kapana kısılmıştım.

Bu eski hikâyenin neden birdenbire aklıma geldiğini bilmiyordum ama iştahımı neredeyse yok ediyordu.

"Neden benim evimi seçtiniz?" Gözlerini ondan ayırmadan usulca sordum. "Neden Hara Hanesi'nin bir kızını istediniz?"

Azur masanın karşısından beni inceledi.

Böylesine kibirli, zalim bir canavara göre onu yakışıklı bulmamdan *nefret ediyordum*. Özel terastan esen ılık rüzgâr, kalın, siyah saçlarından bir tutamı korkutucu, spiral boynuzlarından birinin etrafına doladı. Bu sabah mavi deri bir yelek giymişti ve göğsüne bir dizi karmaşık gümüş tokayla tutturulmuştu. Eldivenlerini takmamıştı, güçlü bir şekilde kordonlu gri ön kollarını ve siyah tırnaklarını ortaya çıkarıyordu. pençe sayılabilecek bir şey.

Omuzları inanılmaz derecede genişti. Bu kadar büyük ve ağır bir kası taşımak için kanatlarının da bir o kadar geniş olması gerekiyordu. İsterse beni ikiye ayıramayacağı gibi yanlış bir izlenime *kapılmamıştım*.

Yine de onun soğukkanlı ve değerlendirci bakışlarından kaçmadım.

"*Nedenini* sorgulamak yerine, karıcığım, belki de ayaklarıma kapanmalı ve senin ve ailen için yaptıklarımı düşünerek uygun gördüğün şekilde minnettarlığını sunmalısın."

Bu rahat, küstah kibir içimi *yaktı*. "Yapmayacağımı mı sanıyorsun?" Sessizce sordum.

Aslında homurdandı, alaycı olduğu kadar eğlenceli bir sestti de. Fincanındaki çamurdan gelişigüzel bir yudum aldıktan sonra fincanı masanın üzerinde parlak bir *çınlamayla* yerine koydu.

"Bunun için çok fazla gururun var Gemma Hara," dedi.

Ses tonu gerçekçiydi. Bu içimi sızlattı. Benim hakkımda bir şeyler öğrenmiş olduğunu düşünmek beni yaralıyordu. Beni tanımasını istemedim. Bildiğini *düşünmesini* de istemedim.

Bu benim için gururumdan daha önemliydi. Sandalyemden kalktım.

Azur kıpırdamadan durdu, eli aramızda durmuş, bir tür meyveye benzeyen tabağa uzanıyordu; kabuğu koyu mor, içi ise bilye büyüklüğünde tombul siyah çekirdeklerle dolu gece mavisiydi.

Gözlerini tutarak masanın etrafında yavaşça döndüm, her adım beni onun yanına yaklaşıtıyordu. Onun kısa süreli şaşkınlığını gördüğümde içimde hem kızgınlık hem de zafer duygusu savaştı. Eli geri çekildi, beni izliyor, bekliyordu.

Bana meydan okuyorsun.

Onun yanına geldiğimde, yavaşça dizlerimin üzerine çökerken çenemi tuttum. Teras taşları, rahatsız edici pozisyonuyla kalçalarımı ve uyluklarımı sıkı elbisemin mavi ipeği üzerinden sıcağı.

"İstediğin bu mu kocacığım?" Sesimi alçaltarak meydan okudum. İçimde, kızgınlığımı sıkı ve kontrol edilebilir bir topun içinde tutmak için mücadele ediyordum. Bileğimi ona göstermek, uzanıp ona sunmak için içimdeki her şeyi ortaya koymam gerekiyordu. "Neden gerçekten istediğin şeyi almıyorsun? Ne de olsa ben bunun için buradayım."

Yüz ifadesi titredi.

Soğukkanlı bir anlayıştan *arzuya* dönüştü. Arzu ani bir öfkeyle karıştı.

Yine benden içmek *istedi*. Bunu *çok istedi*.

Ve bu ani farkındalık neredeyse bileğimi geri çekip sendeleyerek uzaklaşmak istememe yetiyordu. Kaçmak istememe neden oldu.

Ama yapamadım. Gidecek hiçbir yerim yoktu ve bir şeyi kanıtlamaya çalışıyordum.

Ancak, sandalyesini geriye itip yavaşça boyuna doğru yükseldiğinde, beni gölgede bıraktı... Neyi kanıtlamaya çalıştığımı unuttum.

Aptal, diye düşündüm, ağzım kuruyarak, üzerimde yükselirken ona bakıyordum.

Bunun tek suçlusu bendim. Ben ve benim aptal, *aptal* gururum. Azur elimi tuttu. Siyah pençesini yeşil elimde gezdirirken ürperdim. Bileğimdeki renkli damar, gözbebekleri büyüdü, dişleri uzadı. Dokunuşu elektrikliydi, kolumdan aşağı karıncalanmalar yayıyordu.

"Bana ne teklif ettiğine dikkat et, karıcığım," diye gürlledi Azur üstümde. Dişleri parladı ve eğildi. Sıcak nefesi narin ve hassas iç bileğime yayılırken, "Çünkü onu alacağım. Söz konusu sen olduğunda, *ne* istersem alırım."

Dişlerinin ilk keskin darbesi geldi ve beni nefessiz bıraktı. Sonra bileğimin derinliklerine batışlarını izledim.

CHAPTER 12

I Alaire'e yanıldığım için dua etmiştim.
İnsan gelinimin benim *Kyrana'm* olmadığını. Kan eşim.
Tadının aklımı **b a ş ı m d a n** alacak kadar güzel
inanıyord u. olmadığını.

Onun zengin kanından ilk kez derin bir nefes çekerken harika bir rahatlama, baş döndürücü bir ihtiyaç ve ilkel bir açlığın içime çöktüğünü hissetmeyeceğimi.

Vaan, elim bileğini sıkıca kavrayıp onu yerinde tutarken, kanatlarım arkamda şiddetli bir *çırpınışla parlarken*, tadı fark edilince sessizce lanet okudum.

Raazos'ta... tadı dün gece hatırladığımdan bile daha güzeldi. Rüyamda onun kanını görmüştüm. Onun kokusu zihnimi sararken, bu sabah onu rüyamda gördüğüm için dişlerim kendi koluma saplanmış halde uyandım, zonklayan bir aletle uyandım ve yarı yarıya serbest kalmanın eşiğinde, kalçalarımı yatağıma sürüyordum.

Kan çılgınlığı çoktan etkisini göstermeye başlamıştı.

Uzun bir süre doymak bilmezdi. Ve o zaman bile, ay rüzgârları sert estiğinde buna katlanacaktım. Onu Collis'e, yıkılmış evine geri gönderdiğimde bile.

Genişleyen bakışlarını tutarken yutkunmalarım açgözlüydü. Yanaklarını ve burnunun kenarını koyu kırmızı bir kızarıklık kaplamıştı. Dudakları aralandı. Şaşırdığı kadar sinirlenmişti de. Vahşi zevkin yayılmaya başladığını gördüğüm gibi vahşi paniğini de görebiliyordum. Özellikle derin bir emişte, yanaklarımı çukurlaştıran bir emişte, göz kapaklarının titremesini izledim.

Aklımın bir köşesinde, dün gece zaten çok fazla kanını aldığımı biliyordum. Daha fazlasını alamazdım. Bu bir uyarı olarak tasarlanmıştı. I

Kuzey sınırından dönene kadar ondan bir daha beslenmeyi planlamıyordum, ama kendisi meydan okudu.

Ve benim hakkımda keşfedeceği bir şey varsa, o da *asla* geri adım atmadığımdı. Benden yeterince korkmuyordu. Belki de bu benim hatamdı.

Boğazından umutsuz bir inilti kaçtı ve bu sesin doğrudan sikime gittiğini hissettim. Onu istemek *istemiyordum*. Bu arzuyu, bir kan eşinden beslenmenin getirdiği bu şehveti istemiyordum.

Ama *kyrana* bağı güçlüydü. Atalarımız için, bir zaferden sonra düşmanlarının kanıyla doyan ve ardından şehvetlerini ve öfkelerinin geri kalanını eşlerinden çıkaran eski savaşçı çıldırmışlar için güçlüydü.

Beslenme eyleminin kendisi cinsel değildi. Genelde değildi.

Çoğu için bu, kendi topraklarımızdan gelen gerçek yiyeceklerle beslenmek kadar gayri şahsi bir şeydi. Hoş ama sonuçta bir ihtiyacı karşılamamanın bir yoluydu.

Ama *bu...*

Daha önce beslenme eyleminin kendi cinsel zevkime bağlı olduğunu hiç hissetmemiştim. Özellikle de hazzımın nesnesi ve kaynağı *Gemma* olduğunda.

Hara.

Karım bileğimi kavırıyordu. Sıkıyordu. Beni cesaretlendiriyor muydu? Yoksa beni uyarıyor muydu?

Her ikisi de olabilir, diye karar verdim, kendi duygu girdabımı hissediyordum; duygularım dönüp duruyordu, iğneleniyor ve beni yatıştırıyordu.

Dizlerinin üzerinde sallandığında, dişlerimi aceleyle geri çektim, kendimi inkâr ettiğim için homurdandım, onun kanıyla doymam gerektiği kadar doymamıştım. Onunla tıka basa doymak istiyordum.

Dilimi alt dudağımın üzerinde gezdirirken, kanının son bir darbesi neredeyse gözlerimi geri döndürüyordu, hala önümde diz çökmüş olan ona baktım.

Sikim zonkluyordu. Şaftımın dibindeki mühürümün, düğümümün şişmesi doluydu. Yer değiştirdiğimde, pantolonumun pürüzsüz malzemesine sürtünürken neredeyse inliyordum.

Kısa bir an için... Kendime bunu hayal etme izni verdim. Kendimi düşmanımın kızının içine o kadar derin oturtmuştum ki, mührüm yerine oturmuş, dişlerim boynuna gömülürken tohumumun her son damlasını onun içinde tutmuş, içimde patlayan coşkuyu derin derin içiyordum.

Bu *nasıl* bir şey olurdu ki? Daha önce eski sevgililerimle aynı anda hem sevişmiş hem de beslenmişim. Ama *Kyrana'mla*?

Pek çok kişi *bunu* deneyimlediğini iddia edemez.

Gemma yana doğru eğilmiş, sandalyelerden birinin bacağıyla kendini tutuyordu. Sersemlemişti.

Kısa süreli beslenmenin verdiği güçle Koro'ya uçup geri dönebilecekmişim gibi hissederken, çömelerek yüzünü inceledim. Bu güçle *okyanusları* aşabilirdim.

İnanılmaz, diye düşündüm kendi kendime. Eski berserkerlerin öfkelerinde benzersiz olduklarının söylenmesine şaşmamalı. Berserkerlerin en *kudretlileri kyanalarını* çoktan bulmuştu, ya da tarihler öyle iddia ediyordu.

Artık bu anlatılanlara inanıyordum.

Çünkü *bu* tür bir güç deneyimlenene kadar akıl almazdı. Bu tür bir güç tüm savaşları kazanabilirdi.

Gemma'nın bileğini bir kez daha kavrayarak ısırığımı inceledim. Benden uzaklaşmadı. Dokunuşumdan ürkmedi bile. Gözleri hâlâ zevkten yarı kapalı olsa da bakışlarımı sabit bir şekilde karşıladı.

İnatçı kadın.

Karım beni, ona boyun eğdirmek için düşündüğümden daha fazla çalıştırırdı.

Öne doğru eğilerek dilimi dışarı çıkardım ve ısırığı yavaşça yukarı çekerken dondu kaldı, zehrim kanamayı durdurdu, kanını pıhtılaştırdı ama eti iyileştirmemeye karar verdim.

Ondan son bir kez daha tat aldığımnda ağzım sulandı.

"Bugün işaretime baktığında," diye mırıldandım ona, çenesini yukarı kaldırıp bakışlarımla buluşmasını sağlamak için öne uzanarak, "gururunu hatırlamanı istiyorum. Önümde diz çökerken nasıl paramparça olduğunu hatırlamanı istiyorum. Ve bunu iyi hatırla."

Bakışları tekrar yerine oturdu, omurgası dikleşti.

Yüzümde karanlık bir sırıtış belirdi.

Gemma beni şaşırtmıştı. Beklenmedik bir şey yaparak sözlerimi kasıtlı olarak yüzüme vurmaya çalışmıştı.

Ama gurur gururdur.

Söyleyeceğim sözlerin onu çileden çıkaracağını bilecek kadar çok şey yaşadım.

Başparmağımı son bir kez yanağında gezdirdikten sonra sesimi çıkarmadan kalktım. Öfkeyle ayağa kalktı, koltuğun kenarına tutunarak

Yumruklarını sıkmış bir şekilde ayağa kalkana kadar masanın üzerinde durdu. Ne kadar iri olduğumun da onu öfkелendirdiğini hayal ettim. Gözlerime bakabilmek için boynunu o kadar geriye atmak zorunda kaldığını hayal ettim.

Bedenim hâlâ arzıyla uğulduyordu ve Gemma'nın meme uçlarının elbisesinin ipeğine sertçe bastırmasına bakılırsa o da bu durumdan benim kadar tiksinimişti.

Göz ucuyla Zaale'nin terasa geri döndüğünü gördüm, elinde kardeşlerimden birinin Vyaan'dan gönderdiği taze demlik koyulaştırılmış çay vardı.

Beni gördüğünde adımları tekledi ve ben de arka dişlerimi sıktım. Anlayabiliyor muydu? Bende ki değişimi, *Kyran*a'nın kanının yarattığı farkı görebilir miydi?

Elbette yapabilir, diye düşündüm. Zaale, Kythel ve ben *doğmadan* önce ailemin malikânesinde bekçilik yapıyordu. Bunu anlayabilirdi.

Ve farkına vardığını gördüm. Bakışları Gemma'ya kaydı ve onu daha önce hiç olmadığı bir şekilde değerlendirdi.

"Döndüğümde konuşuruz," dedim Zaale'ye masaya yaklaşırken hışımla. "Gitmem gerekiyor. Yarın gece döneceğim."

Gemma'nın kafası bana doğru döndü. İfadesindeki rahatlama mıydı?

"Pekâlâ *Kyzaire*," diye mırıldandı Zaale, çayı bırakırken hareketleri sertleşmişti.

Çünkü bunun ne anlama geldiğini biliyordu.

Ona endişelenmesine gerek olmadığını söylemek istedim. Aileme bir söz vermişim. Kaalium Evi'nin tapınağında tanrılarımıza ve tanrıçalarımıza dua etmişim. Aina'ya sırtımı dönmeyecektim. Onun intikamını ve adaletini hepimiz için güvence altına alacaktım.

"Maazin'e söyle, döndüğümde irfan verimi raporlarına ihtiyacım var," diye ekledim. "Ona bir kez hatırlattım ve sabrımın sonuna geliyorum."

"Halledilmesini sağlayacağım," diye cevap verdi Zaale.

Gemma'ya dönerek ona sert bir şekilde, "Bekçilerin yolundan uzak dur. Arazide dolaşabilirsin ama aşağıdaki köylere girme."

Çenesi gerildi. "Beni izlettirecek misin?"

"Odalarınızda kilitli kalmayı mı tercih edersiniz?" Ona doğru adım atarken kaşlarımı çatarak sordum, bu düşünce karnımı ısıtıyordu. "Çünkü yokluğumda bunu kesinlikle ayarlayabilirim."

Akıllıca, ağzını kapalı tuttu. Yanaklarının kenarlarındaki küçük sıkışma hissine bakılırsa, aslında dilini ısırmişti.

"İyi eş," diye mırıldandım, bu sözler üzerine bakışlarında parlayan öfke kıvılcımının tadını çıkardım. Öne doğru eğildim, dudaklarım kulağının kabuğunu okşarken mırıldandım, "Dinlen. Döndüğümde *açlıktan ölüyor* olacağım."

CHAPTER 13

L Terasın tırabzanlarına yaslanıp karnımı önüne bastırarak iç geçirdim, Gümüş Deniz'in manzarasını sevgiyle izledim, yoluma çıkan her dalgayı ve dalgayı ezberledim ve Aşağıdaki kayalıklara çarptı ve yukarı doğru saçlarımı buğulandıran tuzlu bir sprey gönderdi.

Huzurlu manzara ve Azur'un kalesi etrafında bana tanınan şaşırtıcı özgürlükle bile, huzursuz olmaya başladığımı fark ettim.

Hatta sıkıldım.

Son beş yıldır iliklerime kadar çalışıyordum; mavi tuz madenlerindeki çalışmaları denetlemek için şafaktan önce kalkıyor, akşam karanlığında malikânemize dönüp envanterleri, ihracat programlarını, bakiye ve borç defterlerini gözden geçiriyordum. Bir sonraki tahsildarın ne zaman geleceği konusunda endişeleniyordum. Borcunu ödeyemediği ortaya çıktığında babamı yine dövülmüş ve morarmış halde bulup bulamayacağımı merak ediyordum.

Ve şimdi.

Bir Kylorr erkeğine satılmıştım. Artık tek korkum benden bir daha ne zaman besleneceğiydi... ve ısırığının verdiği kışkırtıcı zevke yenik düşerek kendimi utandırıp utandırmayacağımdı.

Ben istemedim.

Korkmayı *tercih* ederim.

Isırığının acıtmasını, çimdiklemesini ve ağrıtmasını *tercih* ederdim. Ama öyle olmadı. Beni incitmedi.

Tam tersi oldu.

Azur bu gece dönecekti. O gideli iki gün olmuştu ve ben dünü kalenin uçsuz bucaksız koridorlarında dolaşarak, koridorların haritasını kafamda çıkararak, onları ezberleyerek geçirmiştım.

Ludayn. Muhtemelen girmemem gereken kapılardan, hatta bekçinin odasından bile kafamı içeri sokmuştum, orada uyuklayan Kylorr'un şaşkınlığına uğramıştım.

Bugün Azur'un yokluğunu fırsat bilerek batı kanadına doğru ilerleyecektim. Kalenin doğu, kuzey ve güney kanatlarını zaten keşfetmiş, cesur ama narin çizgileriyle neredeyse gotik mimariye hayran kalmıştım. Elimi duvarlardaki oymaların üzerinde gezdirdim, savaş sahnelerini ya da Krynn'deki yabancı ama görkemli manzaraları tasvir eden resimler. Güney kanadında, Laras'ın mümkün olduğunu düşündüğümünden daha da büyük bir manzarasını sunan bir gözlem kulesine çıkan dairesel, geniş bir merdiven seti bulmuştum. Yakınlarda ağzına kadar kitaplarla ve hem evrensel dilde hem de Kylorr dilinde yazılmış kadim eserlerle dolu bir kütüphane buldum. Akşamın büyük bir bölümünü kırılğan sayfaları karıştırarak ve parmağımı kösele sırtlarda gezdirerek geçirdim, Krynn'in tarihiyle ilgili herhangi bir şey aradım ama kendi ilgi alanlarımla ilgili hiçbir şey bulamadım.

Kaaliüm Evi'nin kalesi çok güzeldi.

Beklediğimden daha zarif ve görkemliydi, duvarlarında köklü bir tarih yaşıyordu. Keşfim sırasında zaman zaman sırtımda ya da kolumda bir dokunuş ya da serin bir karıncalanma hissettiğime yemin edebilirim. Ancak döndüğümde orada kimse yoktu. Havada bir farkındalık uğultusu vardı ama bu beni tehdit etmemişti. Sadece temkinliydim.

Eski ruhların hâlâ burada yaşadığına karar verdim. Ve onlar da en az benim burayı merak ettiğim kadar beni merak ediyorlardı. Ailenin Laras'ta ne kadar zamandır yaşadığını merak ettim. Sadece kalenin yaşına bakarak bile uzun bir süre olduğunu tahmin ettim.

Arkamdan ayak sesleri geliyordu, taş basamaklardan avlunun keşfettiğim özel köşesine doğru iniyorlardı. Bir kadın mırıldanıyordu ama bu Ludayn değildi. Kilitli olduğunu keşfettiğim nakliye tüneli kapılarının yakınında, yuvarlanan çiçekleri ve umutsuzca bakıma ihtiyaç duyan sarmaşıkları göz önünde bulundurarak merdivenleri görmekten korunmuştum.

Köşeden boynumu uzattığımda kıpırdamadan durdum. Kalia'ydı.

Kylorr dışısı henüz beni görmemişti. Elinde çivit rengi bir çiçeği döndürüyor, sapını mincıklarken onu inceliyordu. Onu ilk gördüğümde olduğu gibi, dar bir pantolon ve parıldayan mücevherlerle kaplı, orman yeşili güzel bir üst giymişti.

metaller. Göğüslerinden aşağıya ve karnına doğru karmaşık bir girdap deseni oluşturuyor, kalın etekleri kalçalarının üzerinde hafifçe genişliyordu.

Kalede gördüğüm kadınlar elbise giymiyordu ve bir elbiseyle uçmanın muhtemelen zor olduğunu fark ettim. İnsan dişilerinin bu şekilde giyinmesi -pantolon ve tunik- hoş karşılanmazdı, özellikle de soylu evlerden gelenlerin. Madenlerde kayaların üzerinden geçerken elbiselerim ayak bileklerime dolandığında hep sinirlenmişimdir. Kalia gibi giyinmekte özgür olsaydım her şey ne kadar da kolay olurdu.

"Merhaba," diye selamladım usulca, saklandığım yerden çıkarak. Bu sabah gri elbisemi giymiştim. Kaleyi keşfetmeye devam etmeye karar verdiğimden beri, aynı zamanda en rahat elbisemdi, giydiğim için yumuşaktı, ancak Piper'ın benim için beyaz ipek iplikle diktiği büyük bir delik vardı, tam belimin yanında.

Eğer Kalia Azur'un eşlerinden biriye, neden onu seçtiğini anlayabiliyordum. Çok güzel bir kadındı. Ona yakın dururken, deniz rüzgârının sıkı topuzumdaki saç tutamlarını savurduğunun ve elbisemin onun tuniğine dikilmiş pırıl pırıl metallerle kıyaslandığında korkunç derecede sıkıcı olduğunu farkındaydım.

Kalia dondu kaldı. Teras tırabzanına yaklaşıyordu, *uçmak* için *mi*? Merak ettim ama tam ortadaki küçük fıskiye'nin yanında durdu.

Bir an şaşkın şaşkın baktı, bana öyle bir göz kırptı ki kim olduğumu *unuttu mu* acaba diye düşündüm.

Sonra dudaklarını bastırdı. Elindeki çiçek düştü ve ben de düşüşünü izledim.

Boğazımı temizleyerek ona doğru bir adım attım, kalbim göğsümde güm güm atmaya başlamıştı. "Bu çiçeklerin adı ne? Çok güzeller. Daha önce hiç görmemiştim-"

Kalia bana sırtını döndü. Uçabildiği halde, her seferinde öfkeli bir adım atarak merdivenlere yöneldi.

"Bekle!" Arkasından seslendim. "Ben sadece..."

Onun hızlı geri çekilişini izlerken iç çekerek konuşmamı sonlandırdım. Dudağımı ısırarak Gümüş Deniz'e geri döndüm.

Boğazımın düğümlendiğini hissettiğimde bile kendi kendime, "*Alış buna*," dedim. Kalia'yla arkadaş olmaya çalışmak her halükârda kötü bir fikirdi, zira beni görmekten bile nefret ettiği aşikârdı. Ama Collis'te bile kendimi yalnız hissettiğimde, gerçekten hiç yalnız *olmamıştım*. Kız kardeşlerim vardı. Fran vardı.

Krynn'de yalnızdım. Gerçekten yalnızdım. Ailemle iletişim kurmanın bir yolu bile yoktu. Nasıl olduklarını görmek için.

"Onlara yıldız ağacı çiçekleri deniyor," diye seslendi Kalia.

Nefesimi tutarak döndüm ama o çoktan gitmişti, geri çekilirken kanatlarının üst kısımları kayboluyordu. Ama bana cevap vermişti. Geçen seferki gibi sadece konuşarak onu ağlatmamıştım. Bunu bir ilerleme olarak değerlendirdim.

Yanımdan dökülen çiçeklere bakarak, çiçeklerden birine dokundum. Kadife yumuşaklığındaki taç yapraklarıyla ercik koyu, neredeyse zifiri siyahtı. Çivit mavisi rengindeki çiçeğin yüzeyine aralıklı olarak beyaz noktalar serpiştirilmişti ve bu da yıldızlı bir gece göğü görünümünü veriyordu.

Çok güzel, diye düşündüm ve eğer bulabilirsem kütüphanede Krynn'in bitki yaşamıyla ilgili kitaplara bakmayı aklıma not ettim.

Dolu avluya bakarken ve dün Azur'la sabah yemeğimizi yediğimiz özel terası hatırlarken -gerçi o benden daha çok yemek yemişti ama, yüzüm kızararak hatırladım- çiçeklerin biraz bakıma ihtiyacı olduğunu düşündüm. Yere dökülenler çürümeye başlamıştı. Çiçek açtıkları sarmaşıklar karmakarışık ve yabaniydi. Bazıları taşların etrafında kıvrılmış, bazıları ise yukarı doğru uzanmış, rüzgârda sallanıyordu.

Bu bir proje, diye düşündüm sessizce. Bana *yapacak bir şey* verecekti. Ve içinde bulunduğum durumun gerçekliğinden uzaklaşmak için zamanımı dolduracak *çok şey* ihtiyacım olacaktı.

O GÜN KEŞFE ÇIKTIĞIMDA ÜZERİNDE ÇALIŞACAK BAŞKA BİR PROJE BULDUM kalenin batı kanadında.

Hafif aralık, kemerli, açık bir kapıya rastladım. İçeriden gelen hüsransesleri kapıyı iterek açmama ve merakla içeriye bakmama neden oldu.

İçeride, ellerini altın sarısı saçlarında gezdiren bir Kylorr erkeği buldum; bu saçlar fildişi rengindeki boynuzlarına dolanmıştı. Metal bir masanın üzerine çökmüş, parşömen üzerine bir şeyler karalıyordu, kaşları çatıktı ve nefesinin altında bir şeyler mırıldanıyordu. Etrafı kâğıt yığınlarıyla doluydu; karalamasına ara verip yığından bir kâğıt koparmasını ve içindekileri kurnaz bir gözle taramasını izledim.

Tam o sırada kapı aralığında oyalandığımı gördü ve gözlerini kırpıştırarak doğruldu.

"*Kylaira*," diye selamladı erkek başını hafifçe eğerek ve masadan kalktı.

"Rahatsız etmek istemem," dedim ona, odaya göz gezdirerek.

Çok da güzel bir odaydı. Yüksek, tonozlu tavanlar ve hoş bir baklava deseni oluşturan kafesli camları olan uzun, kemerli pencereler. Öğleden sonraları sıcak, muhteşem güneş ışığını içeri aldığını hayal ettiğim pencerelerin önüne bir masa yerleştirilmişti. Üst üste yığılmış kâğıtlardan oluşan ağır raflar mevcut alanın tamamını dolduruyordu. Karmakarışık ve dağınıktı ama annemin Collis'te tuttuğu kütüphane gibi kokuyordu. Eski parşömen ve toprak mürekkebinin kokusu bana hep onu düşündürürdü.

Daha yakından incelediğimde, kâğıtların *kayıtlar* olduğunu gördüm. Raflar dolusu.

Dikkatim dağılmış bir halde mırıldandım: "Seslerden sıkıntıda olduğunuzu düşündüm ve bir sorun olup olmadığına bakmaya geldim."

Erkeğin omuzları gevşedi. Sırtışı orantısızdı, hatta büyüleyiciydi. "Yılın bu zamanları hep yoğun geçer. Korkarım hasatla ilgili orijinal hesaplamalarımı kaybetmişim, o yüzden yeniden yapmaya çalışıyorum." Yüzü düştü. "Ama yalvarırım bunu *Kyzaire'e* söylemeyin."

Garip bir durumdu. Azur ile benim aramdaki evliliğin mahiyetini bilmeyenler de vardı. Çoğu bunun ayarlanmış olduğunu biliyordu. Ancak bazıları ilişkide saygı ve hatta *sevgi olduğuna* inanıyor gibiydi, oysa gerçek bundan daha farklı olamazdı.

Garip bulduğum bir başka şey de, *parşömenlerle* dolu bir kayıt odasına bakarken hiç bu kadar belirgin olmamıştı, burada günlük hayatta kullanılan teknolojinin eksikliğiydi.

Collis'te bile fiziksel kayıt tutmayı asla *hayal edemezdim*. Tüm kayıtlar ve muhasebe Halo sistemimiz aracılığıyla yapılır ve saklanırdı. Kylorr'un, en azından Kaalium'daki Kylorr'un, varlıklı bir halk olduğunu biliyordum. Kendi kocamın ve ailesinin bariz zenginliği ortadaydı. Uzay gemisinin yapısını görmüştüm; son derece lükstü. Gezegende özel bir yaşama yeri ve doğrudan kaleye giden özel bir yüksek hızlı ulaşım tüneli bile vardı.

Ancak kalenin kendisi eski geleneklere göre yönetiliyor gibiydi. Bekçiler temizlik yapıyor, yemek pişiriyor ve işlerini elleriyle yapıyordu.

programlanmış teknoloji. Odalarda tuvalet gibi otomatik sistemler yoktu. Duşlar elle açılmak zorundaydı. Saçıma yıkadıysam, bir bezle kabaca kurutmam ve elimi sallayarak açamadığım ateşin önünde bitirmem gerekiyordu.

Yatakların elle yapılması gerekiyordu. Her sabahın başında pencerelerin açılması gerekiyordu. Ve gerektiğinde kalenin farklı bir bölümündeki başka bir varlığa ulaşmak için hiçbir mesajlaşma sistemi yoktu.

Muhasebemizi en son ne zaman elle yapmıştım? Kylorr erkeğinin parşömeninin üzerinde masumca duran gümüş kaleme bakarak merak ettim. Hızlı hesaplamalar için bile hatırlayamıyordum.

Odaya doğru bir adım atarak, "Size yardımcı olabilirim. Sayılarla aram iyidir. Tüm kayıtlarımızı ben tuttum-"

"Buna gerek yok *Kylaira*," dedi erkek hızla. "Ben halledebilirim. Eminim bu eski kayıtlarla uğraşamayacak kadar çok işiniz vardır."

"Oldukça sıkıldım, sizi temin ederim. Yardım etmeyi çok isterim," dedim usulca ve ona küçük bir gülümseme verdim. "Tabii eşlik etmemi sorun etmezsen," diye eklediğimde gülümsemesi kayboldu.

Sayılar. Sayıları severdim -borçlarımızla bağlantılı olarak onlardan nefret ettiğim zamanlarda bile. Çünkü sayılar asla yalan söylemezdi. Matematik evrenimizin temeliydi ve Dört Çeyrek'teki çok sayıda ırk arasındaki *tek* ortak noktadan biriydi.

Bunu *inanılmaz* buldum. Bunda bir güzellik vardı. Akıl almaz bir güzellik ve bağlantı.

Çoktan masanın etrafından dolaşmaya başlamış, bilanço olduğunu fark ettiğim parşömenlere bakıyordum.

Lore.

Kylorr'larla ilgili *bir* başka şaşırtıcı keşif de evrende en çok aranan maldan sorumlu olmalarıydı. Özellikle düşük bir hasat yılında, tek bir *lore* yaprağının 25.000 krediye satıldığını duymuştum.

Lore'un pek çok gezegenden toplanabilecek mavi tuz olmadığı kesindi. Ama bu sadece bir varlık için çok fazla iş gibi görünüyordu. Koridorlarda dolaşmaktan ve önümüzdeki günlerde yapmayı planladığım terastaki yıldız ağacı sarmaşıklarını toplamaktan başka yapacak daha iyi bir şeyim yoktu.

Azur'un bu *geceki dönüşünü* unutmamı *sağlayacak herhangi bir şey*, diye düşündüm kendi kendime, parmağımı evrensel bir ağırlık ölçüsü olduğunu bildiğim *tun* etiketli belirli bir sütunda gezdirirken.

Tam bir şey hatırladığım sırada göğsümde heyecan yükseldi.

"Sen Maazin misin?" Kylorr erkeğine bakarak merak ettim. Azur'un daha önce tamamlanması için bir kez hatırlattığı irfan verim raporlarından sorumlu olan erkek.

Beni dikkatle inceliyordu, arkasındaki kanatlarının seğirmesi beni duyduğunun tek göstergesiydi. Hâlâ kaşlarını çatmış, önce masanın üzerindeki parşömene sonra da bana bakıyordu.

Birden omuzları tekrar gevşedi. Bana yarım bir gülümseme verdi ve şöyle dedi: "Evet. Evet, öyleyim. Ve burada bana katılırsan çok memnun olurum, *Kylaira*. Elbette yardım edebilirsin, eğer gerçekten istiyorsan."

Gülümsedim. Belki de Collis'ten ayrıldığımdan beri birine verdiğim ilk gerçek gülümsemeydi.

"Bana Gemma de."

"Gemma," diye tekrarladı Maazin, başını onaylarcasına eğerek. Uzak duvar boyunca uzanan parşömen yığınlarını işaret etti. "Oradan başlamak ister misin? Ben bunları bitireceğim."

Aşağıdaki köyü ve denizin zirvesini kısmen gören geniş pencereden dışarı baktığımda, güneşin batmakta olduğunu ve gökyüzüne parlak ışınlar saçtığını gördüm.

Yakında gece olacaktı. Azur

da öyle.

"Haydi işe koyulalım," dedim ve gülümseyerek Maazin'e döndüm.

CHAPTER 14

E Beklerken yıldız ışığının tek bir titreşimi bile kalbimin teklemesine neden oldu.

Maazin'in ofisine dönüp dağınık kâğıtları karıştırmaya devam etmek için yarı cazip olsam da

Kayıtlara göre, akşam yemeğinden sonra odama çıkmaya karar vermiştim. Yemeği boş bir yemek salonunda yemiştım ama Inasa adında bir Kylorr erkeği daha fazla bir şey istemem ihtimaline karşı yakınlarda oyalanmıştı. Şarabımı doldurmuştu - kalın, tatlı ve belli belirsiz Collis'te yetişen elmaların tadındaydı - ve kafamdaki hoş vızıltıyı ve uzuvlarımlın gevşemiş hissetmesini göz önünde bulundurarak muhtemelen içmem gerekenden daha fazlasını içmiştim.

Belki de en iyisi budur, diye düşündüm, kendi kendime hafifçe gülerek. Belki de düşündüğümden daha çok babama benziyordum.

Gece yarısını biraz geçe, ocaktaki ateş patladığında, gürültülü bir *gümbürtü*

odamın balkon penceresinin dışından geldi ve beni ayağa kaldırdı.

Kapılar içeri doğru patladı, neredeyse kilidi parçalayacaktı ve beni paniğe sürükledi.

Sonra aniden... Azur oradaydı.

Peki ya o kırmızı, erimiş küreler benimkileri bulduğunda? Vahşiydiler.

Öfkeliydiler. İlk içgüdüm *kaçmaktı*.

İlk başlarda, gerçekten *yaptım*.

Her zamanki ifadesiz, soğuk yüzünde, bir av gibi kaçmak istememe neden olan bir vahşet, bir vahşilik vardı. Koridora açılan kapıya doğru koşmaya başladım, kalbim yerinden çıkacak gibiydi, kanımın her baş döndürücü pompalanışında zonkluyordu.

Bu tepki hiç mantıklı değildi. Isırmasını *bekliyordum*. Bu gece benim için geleceğini biliyordum. Tehdidinin altında bir vaat yatıyordu.

Dün sabah kaleden ayrılmıştı.

Elim pırıl pırıl, sert, küre şeklindeki sapı bulduğunda, *henüz* bükümüştüm, bedeni bedenime çarptığında açmayı başarmıştım.

Beni ters çevirip vücuduyla hapsederek kapıya doğru iterken vahşi ve çaresiz bir çığlık attım. Kanatları bizi koruyordu. Kapana kısılmıştık. Kaçacak hiçbir yerim yokken kapana kısılmıştım.

"Bundan nefret ediyorum," diye tısladı Azur bana doğru. Sesi kalın ve gırtlaktan geliyordu.

Değişti. "Sence bunu istiyor muyum, *Kyrana*?"

Kaşlarım şaşkınlıkla çatılırken bile ona karşı mücadele ediyor, kaçmaya çalışıyordum.

Kalçalarını aşağıya doğru bastırarak inledi ve sikinin kalınlığını, pantolonunun dikey metal tokalarına bastırıldığı -acı verici olduğunu varsaydığım- gölgeli dış hatlarını hissettiğimde sustum.

"Kanını bu şekilde arzulamak *istediğimi* mi sanıyorsun?" diye hırladı. "Başka bir şey düşünmedim!"

Ne demek istediğini vurgulamak ve hayal kırıklığını fiziksel bir şekilde ifade etmek için arkamdaki kapıya vurdu ve ben de bunun etkisinin omurgamdan aşağıya doğru titreştiğini hissettim. İnançsızlığım içimden geçti, gözleriyle karşılaştım, şarap ve sözleri odayı salladı.

Kavrayışı nazik değildi. Eli saçlarıma gitti ve saçlarımı tek bir yumrukta toplayıp geriye doğru çekerek kafa derimin çekilmesine neden oldu.

Çıplak boynumu ortaya çıkarırken içimden bir inilti kaçtı. Onu itiyor olmalıydım, değil mi? Bu canavardan *kaçmaya* çalışan vahşi bir cehennem kedisi gibi içimdeki her şeyle onunla savaşmalıydım!

Bunun yerine, onun baskın dokunuşuyla içimde tetiklenen ani, endişe verici bir değişim vardı. Korku vardı, evet... ama aynı zamanda onunla karışan, örgülü bir iplik gibi ona sıkı sıkıya bağlanan keskin bir *ihtiyaç da vardı*. Onun yokluğunda ısırığını düşünmediğimi söylersem kendime yalan söylemiş olurum. Beni nasıl *hissettirdiğini*, her çekişin klitorisimi emiyormuş gibi *hissettirdiğini* ve bedenimin böylesine fiziksel, savunmasız bir eyleme nasıl tepki verdiğini düşünmedim desem yalan olur.

Saçlarımı daha sert çekiştirip bakışlarına daha fazla etimi açtığı anda... içimden nefes nefese inlemeye benzeyen bir ses çıktı.

Azur sustu, gözleri bana dikildi ve daraldı. Yumruğunun sıkılaştığını hissettim ve belki de kanımda sıcak akan şarap ya da onun lezzetli kokusuydu ama kendimi onun pençesinde rahatlarım buldum. *Teslim oluyorum.*

Boğazından yumuşak bir ses çıktı. Başını eğdi. Burnunun ucunu boynumun sütunu boyunca sürükleyerek beni içine çekti. Ardından dişleri yumuşak bir şekilde kaydılar ama derimi parçalamadı. Sadece onlarla benimle alay etti ve dalga geçti. Kendimi nefesimi tutarken buldum, yüce bir zevke dönüşecek keskin iğneyi bekliyordum.

"Kimin aklına gelirdi ki?" diye karanlık hırıltısı geldi, kadifemsi, zengin törpüsü karnımdan aşağı iniyor, meme uçlarımı sıkıyordu. Ne oluyordu? "Senin de bunu arzulayacağın kimin aklına gelirdi? Baban ne düşünürdü Gemma Hara? En büyük kızının bir Kylorr'un ısırığı için açgözlü küçük bir sürtük olduğunu bilmek?"

Kaba sözler karşısında irkildim -hatta karnımda bir sıcaklık birikirken- ama Azur'un yumruğu saçlarımı sıkarak beni sabit tuttu. Dünya yüzüyordu. Utanç vardı ama çaresizlikle sırılsıklamdı.

Cevap vermeme fırsat vermedi, zaten dilim damağıma yapışmışken cevap veremezdim de.

Dişlerinin keskin kıştırması kaydedildi. Boynumu ısırıldığı yerde ürkütücü bir sıcaklık hissettim.

Sonra... *Yüzüyordum.*

Azur'un iniltisi kanatlarının etrafımızda oluşturduğu korunaklı kümede yankılandı. Sırtım kapıya yaslandı, boynumu daha da eğip ona yer açarken gözlerim kayarak kapandı. Belki de sabah kendimden nefret edecektim. Belki de güneş doğduğu anda kendimden nefret etmeye başlayacaktım. Ya da belki de beslenmeyi bitirdiği anda.

Ama o anda... eğer bu alışverişten alacağım şey zevkse - çünkü olan buydu - o zaman bunu kabul ederdim. Bütün gün huzursuzdum. Benim hakkımda ne düşündüğü umurumda değildi. Bir parçamın buna *ihtiyacı vardı.*

Eğer Krynn'de korku ve nefretten başka bir şey varsa, ona iki elimle sarılacaktım.

Sayıklamalarıma neredeyse gülecektim. Kendi itirafına göre, kanımı onu çileden çıkaracak kadar arzuladığı halde *bana* sürtük mü demişti?

"O zaman sen ne oluyorsun, Kaalium Hanesi'nden Azur, Thraan'ın oğlu ve Laras'ın Yüce Lordu?" Sesim boğazımda düğümlenerek sordum. Beslenmesine ara bile vermedi ama burun deliklerinden tenime doğru sert bir nefes verdiğini hissettim. "Kanıma *doyamadığını* bilmek seni ne yapıyor? Bundan da mı nefret ediyorsun? Benden daha mı çok nefret ediyorsun?"

Azur bana daha sert bastırdı, sert kalçasını bacaklarımın arasına kaydırды, yeni bir tür baskı ve zevk uyandırdı, ancak merak ettim

bunu bir ceza olarak düşündü. Ya da bir uyarı.

Beslenmesi yeni bir şeye dönüştü. Daha karanlık bir şeye. Açgözlü bir şeye. *Daha sert* emdi. Daha derinden içti, sanki beni kurutmaya kararlıydı.

İnledim, boğazımdan soluk soluğa nefesler çıkarken, gözlerim şaşkınlıkla genişledi. Kalçalarımın arasında küçük bir kıpırtı hissettim.

Aman Tanrım!

Ona karşı mücadele ettim, ne olacağını biliyordum. Beni sürekli olarak neye doğru sürüklediğini biliyordum. Ama hiçbir yere gitmeme izin vermedi. Aksine, beni daha sıkı tuttu. İnatçılığı benimkiyle eşleşen inatçı bir duvar.

Peki bu zevk patladığında?

"Hayır, hayır, hayır," diye inledim, omuzlarının üst kısımlarını tırmalayarak, bacaklarımın altımda pes etmesini engellemeye çalışarak.

Haykırarak, kalçalarım kendiliğinden sallanırken, orgazm bedenimi parçalayıp beni içten dışa doğru yırtarken kendimi tutamadım. Güçlü ve derin. İstenen ve nefret edilen. Yüce ve zihin uyuşturan.

Azur güldü ama dişlerinin hâlâ derinlere gömülü olduğu boynuma doğru boğuk bir kahkaha attı.

Karanlık kıkırdaması kanımı öfkeyle ateşledi çünkü *biliyordu*. Az önce ne olduğunu biliyordu.

Hissedebiliyor mu? Sersemlemiş bir halde merak etmekten kendimi alamadım. Tadını *alabiliyor mu?*

Kalçalarını karnıma doğru daha sert bastırdı, bana sürtü. Şişmiş, sert horozunun sürüklenmesini hissetmeme izin verdi.

O da bundan etkileniyor, diye düşündüm, göz kapaklarımın ağırlaştığını hissederek. İşte o zaman hissettim.

İlk orgazmın hemen ardından başka bir orgazmın inşa edilmesinin kusursuz hissi. Bacaklarım kasıldı. Seksimin derinliklerindeki hafif titreşim sürekli, çıldırtıcı bir ihtiyaca dönüşüyordu. Klitorisim çırpınıyor ve hassaslaşıyordu ama parmaklarımı Azur'un omuzlarına gömüp kalın deri yeleşinin altından geçirdim. Dışarıdaki rüzgâr yüzünden hâlâ soğuktu.

Gülüşü aniden kesildi.

"*Raazos,*" diye yumuşak bir kelime geldi. Fısıltıyla söylenmiş bir lanet gibiydi. Şimdi bana karşı sürekli sallanıyordu, kalçalarının gıcirtısı neredeyse şiddetli, sertti. Boynuma doğru boğuk bir şekilde "*Siktir*" diye inledi.

Neredeyse geldik, diye mırıldandım içimden, saçlarımdaki tutuşu gevşerken başım omuzlarıma yaslandı. *Çok yaklaştım!*

Ve sonra... tam uçurumun kenarından yuvarlanmak  uzereyken Azur ba  d  nd r c  bir hızla dişlerini benden çekti ve o kadar hızlı geri çekildi ki ba ım d  nd .

"*Hayır!*" Elimde olmadan haykırdım, hayal kırıklığıyla neredeyse g zya larımın e i ine gelmi tim, şimdiden inşa ettiği zevkin elimden kayıp gitmeye ba ladığını hissediyordum.

Ve ardından gelen sessizlikte... gerçeklik yavaşça geri geldi. Yanaklarımın yanmaya ba ladığını hissedene kadar durgun, puslu anlarda.

Yine mi, diye düşündüm.

Azur kendini birkaç adım öteye fırlatmış, kükreyen ateşe yakın duran sandalyenin arkasına tutunmuştu. Kavrayışı o kadar sıkıydı ki, pençelerinin malzemeyi yırtacağını düşündüm. Omuzları   km   t .

 lk seferinde bunu hayal etmedi imi fark ettim, çok içinde ona bakarken kapının koluna yapı tım ve beni dik tutmak için onu kullandım. Sabah sırtıma battığı yerde bir çürük olu acaktı.

Azur kesinlikle daha b y  kt . Boyu uzamamış olsa da daha iriydi. *Her yeri.* Yele i neredeyse dikiş yerlerinden yırtılacaktı. Pantolonu da, sikinin altındaki *damarlar ve sikinin tam dibindeki* garip, kalın  i lik de dahil olmak üzere gösterdiği tüm detaylar için lateksten yapılmış olabilir.

Birdenbire aşırı ısındığımı hissettim. Gece elbisemin kumaşı ağır ve kalın geliyordu, oysa hiç de öyle değildi. Boynumdaki ısırık izi *zonkluyordu.* Bacaklarımın arasında, uyarılmışlığımın ve beklenmedik orgazmımın kanıtı olan kaygan ve ıslak bir his vardı.

Kendimden nefret etmenin gelmesini bekledim.

Öğrenmenin  irkin yüzünü göstermesini bekledim. Ama hiç çıkmadı.

Do rulurken, bu hareket Azur'un parlayan gözlerini benimkilere sürükledi. Nefes almak için sandalyenin arkalı ından destek alıyormuş gibi hafifçe kambur duruyordu. Sessizlik içinde birbirimize baktık.

Oturma odasını dolduran gerilimle birlikte ateş bile patladı.

Benimle alay etmesini bekledim.

Ona karşı nasıl geldi imi k   msemesini, benden içerken inlemesini bekledim.

Ama o hiç yapmadı.

Bunun yerine, tam boyuna doğru do rulurken hiçbir şey söylemedi, kanatları düzgünce arkasına katlandı.

"Utanmayacağım," diye uyardım onu, boğazımdan boğuk kelimeler döküldü. "Senin tarafından değil. Hiç kimse tarafından. Hayatımda bununla yeterince uğraştım, *seninle de* bunu hissetmeyi reddediyorum."

Son derece dar bir pantolonun içinde öfkeli bir ereksiyonla kibirli ve düpedüz *muhteşem* görünmek zordu... ama yine de Azur bir şekilde bunu başardı. Hatta gözlerini bana dikti, dudakları tanıdık bir kaş çatmayla aşağı doğru çekildi.

Belki de beslenmekten zevk aldığımı bilseydi, geri çekilirdi. Bana zarar vermek istiyor gibiydi. Beni *memnun etmek* istemiyordu.

"Alaire'in merhameti için söyle bana karıcığım, hayatın boyunca tam olarak hangi *utanca* katlanmak zorunda kaldığını düşünüyorsun?" diye hırladı. "Babanın açgözlülüğünün utancını mı? Ailenin mahvoluşunu Collis'teki soylulardan saklamanın, mücevherlerinin, malikânenin ve değerli bekçilerinin kaybına üzülmeyen utancını mı?"

Yanaklarım daha da kızardı. "Benim hakkımda *hiçbir şey* bilmiyorsun."

Yaklaşırken gülüşü ısırtıcıydı. "Hara kızlarını duydum. Hepinizin şımarık olduğunu duydum. Küçük, açgözlü sarmaşıklar yüksek mevkilere tırmanıyor, babaları ona para verecek kadar aptal olanlardan para dilenirken, sahip olmadıkları kredileri *hiçbir şey ifade etmeyen* anlamsız şeylere harcıyorlar. Ama sana bir şey söyleyeyim Gemma Hara. Çaresizliğin kendine has bir *kokusu* vardır. Herkesi uzaklaştırır. Daha seni görmeden kokusunu aldım."

Şok olmuş bir nefes kaçtı içimden.

Canlandırıldığı görüntü... o ben değildim. Mira değildi. Ve tüm hatalarına rağmen, eğer Piper borçlardan haberdar olsaydı, paramızla bu kadar dikkatsiz davranmazdı. Durumumuzu *düzeltilmek* için adım atan ilk kişi o olurdu.

Ve bu benim suçumdu. Gerçeği ikisinden de saklamak için çırpınan babamın suçuydu.

"Seni uyarmış gibi görünmüyor, *kocacığım*."

CHAPTER 15

R aazos'un kanı, daha önce bir dişi beni hiç bu kadar çileden çıkarmış mıydı? Bir öfkenin eşiğindeymişim gibi hissediyordum ama bunun onun kanının yüksekliğinden mi yoksa *benim kanımı* kaynatın. akıttığı için mi olduğunu anlayamıyordum.

Belki ikisi de.

Muhtemelen ikisi de.

"Yanlış duymuşsun," diye ekledi, yanakları hâlâ orgazmdan kızarmış olsa da ters ters bakarak.

Aklımın bir köşesinde onu kapıya doğru itmek ve ikinci kez beslemek vardı. O zevkten inlerken gülerdim, çünkü en azından bir orgazm o dili düğümler ve bana *yalan söylemeyi bir* anlığına bıraktırdı.

"Her zaman son sözü sen söylemek zorunda mısın, *karıcığım*?" Isırarak söyledim. "Öyle mi?" diye karşılık verdi.

Bu odadan çıktığımda doğruca kendi odama gidiyor ve bana üç beden küçük gelen pantolonumu yırtıyordum. Sonra da *düzgün düşünebilmek için* öfkeyle yumruğumu sikecektim.

Kan çılgınlığının bu kadar *dikkat dağıtıcı* olmasını hiç beklemiyordum. Bu kadar sinir bozucu olmasını.

Bu bir sorun, diye düşünmeden edemedim.

Bir Hara kızını kendi kızım olarak aldığımda onu becermek için.

Onun yerine, korkmasını istedim. Onun boyun eğmesini istedim. Korkak babasının ona eziyet etmekten zevk alacağını bilmesini istedim. Bundan zevk alacağını.

Çünkü kan kandı.

Eğer yaptığı haksızlıkların bedelini ödemeyi reddederse, evrenin gözünde tüm Hanedanını yok etmeden *önce onun* yerine en büyük kızına ödetecektim. *On yedi yıl* boyunca ailem karanlıkta bırakılmıştı. Annem öteki aleme geçtiğinde kalbi kırılmıştı. Pe'ji'de Aina'ya ne olduğu hakkındaki gerçeği ancak yakın zamana kadar öğrenebilmiştik.

Gemma Hara'nın benim *Kyrana'm* olacağını kim öngörebilirdi ki?

Bu iğrenç bir şakaydı. Kaalium Hanesi'ne karşı bir başka adaletsizlik.

Ama bunun tanrı ve tanrıçalarımızdan bir ders olup olmadığını merak ettim. Acaba bu beni alçaltmak için miydi? Aşılması gereken bir engel... ya da Aina'nın kayıp ruhunu kurtarmanın yolunun bu olmadığına dair bir uyarı.

Korkunç bir farkındalıkla, bu cezalandırıcı arzusun -sıcak, muhtaç ve sinir bozucu- tek bir anlama geldiğini fark ettim.

Sonunda karımı becerecektim.

Ya öfkelerimden biri sırasında, kendi kanıyla beslendiğinde, kısıtlamamın ve kontrolümün en zayıf olduğu anda. Ya da bir *noktaya değinmek* için onu becerirdim. Bana o keskin dili verebileceğini ama yine de benim için çılgılık atmasını *sağlayabileceğimi* göstermek için. Onu kontrol edebileceğimi, zayıf ve muhtaç hale getirebileceğimi, boyun eğmesini sağlayabileceğimi.

Endişe verici bir beklenti duygusuyla karışmış olan boyun eğme duygusu içime işledi.

Gemma ince elbisesinin içinde hâlâ bana bakıyordu. Kylorr kadınları nadiren böyle giysiler giyerlerdi. Kalia'nın bana sık sık yakındığı gibi, elbiselerle uçmanın rahatsız edici bir sıkıntı olarak görüleceğini varsaymıştım.

Ama Gemma'nın üzerinde... Yumuşak kumaşın arasından sivri meme uçlarının görüntüsünü tahrik edici buldum. Ve karnımda, etek ucunu yukarı itebileceğimi ve sert, cezalandırıcı bir sikişe hazır olarak bana çıplak kalacağını bildiğim için belli bir yasadışı heyecan vardı.

Kanının tadı hâlâ dilimdeydi ve şimdiden daha fazlasına açtım. Zehrimden daha ne kadar alabileceğini merak ediyordum. Pençelerimin tenine değmesi bile orgazmı tetikleyebilecek kadar çok mu?

Ona doğru bir adım attım.

Sertçe yutkunduğunu duydum, bakışlarının vücudumda nasıl gezindiğini gördüm, gücümün yeni şişmesini ölçüyordu.

Neredeyse sırtıtaçaktım.

"Seni sinirlendiriyor muyum?" Ona yaklaşmaya devam ederek sordum. Onu nefretle becermenin sonsuz derecede çekici bir yanı vardı. Belki de Kylorr'lar için öfkelenmek ve seks yapmak çoğu zaman iç içe geçmiş şeylerdi. Atalarımız böyle yapmıştı. Savaşmaya giderler ve bastırılmış saldırganlıklarını açığa çıkarmak ve zaferlerinin tadını çıkarmak için eşlerine, sevgililerine ve *kyranalarına* geri dönerlerdi. Seks bir *kutlamaydı*.

Peki ya Gemma ile?

Olacağı buydu.

Teslimiyetinin bir kutlaması.

Bu düşünceyle dişlerimden zehir damladı.

Sırtını tekrar kapıya dayadığında arkasındaki kapı tokmağının takırdadığını duydum.

"Bir anlaşmaya varabiliriz Azur," diye mırıldandı sessizce, sesi tuhaf bir şekilde sakindi. "Bir anlaşma."

Merakla başımı eğdim ve onun alanına girdim. Parmak uçlarımı ısırik izinin üzerinde gezdirip küçük yaraya baktığımda nefesi kesildi. Bir insan beyefendisi, eğer gücü varsa, onun için deriyi iyileştirebilirdi. Tek gereken, zehirimle karıştırdığım kendi kanımdan birazcık ve yara birkaç dakika içinde yok olacaktı.

Ama ben istemedim. Beni hissetmesini istedim. Uyanık olduğu her an beni hatırlamasını istedim.

"Bir anlaşma," diye tekrarladım. Bir sonraki nefesinde küçük göğüslerinin kabarıklığı göğsüme değdi. "Benimle pazarlık mı yapıyorsun, küçük karıcığım?"

"Evet," dedi sessizce, gözleri benimkiler arasında gidip geliyordu. Sol kanadım kısa bir süreliğine seğıirdi. "Benden beslenmek istiyorsun. Ve bunu yapabileceğini biliyorsun. Ne zaman istersen. Ama seninle savaşmayacağım. Ta ki..."

Gözlerini kırıştırdı ve çenesini hafifçe kaldırdı.

"Sen istemedikçe olmaz," diye bitirdi. "Eğer korkmamı istiyorsan, korkarım."

Onun korkusundan zevk aldığımı sanıyordu.

Yanılmıyordu, diye aklımın gerisindeki o hain küçük ses geldi. Onun korkusundan zevk *alıyordum*.

"Bazen bir Kylorr günde birkaç kez kanla beslenmek ister," diye hırlamaktan kendimi alamadım. Kokusu burun deliklerimde yüzüyor, dilime daha fazla zehir damlamasına neden oluyordu.

"Ben de seni beslerdim" derken sesi sessiz ve güçlüydü.

"Kanınızı hızla yenilemek için bir takviye kullanıyor olmalısınız," diye homurdandım. "*Baany'e*."

"Ben alırım," diye cevap verdi.

Homurdandım. Öne doğru uzanarak çenesini kavradım ve yüzünü yukarı kaldırdım. Yanakları hâlâ kızarmıştı. Uyluklarının arasında kayganlaşan uyarılmışlığının kalıntılarını ve orgazmının yoğun, çıldırtıcı kokusunu hâlâ alabiliyordum.

"Fazla bir şey istemeyeceğim," dedi bana. "Zaten bana vermek istediğin şey bu olabilir."

"Ve bu?" Sessizce sordum, aramızdaki bu küçük alışverişten garip bir şekilde büyülenmiştim.

Bir kadının bana meydan okuması pek sık rastlanan bir şey değildi. İtaat etmeye alışkındım. Ben Laras'ın *Kyzaire*'siydim. Bir Yüce Lord, bir mirasın en büyük varisi olarak doğdum. Tüm Kryn, hatta denizlerin ötesindeki uluslar bile Kaalium Hanesi'ni biliyordu. Soyumun karanlık, parlak ve kanlı geçmişini biliyorlardı.

Çoğu benim isteklerime karşı gelmeye *cesaret* edemez. Emirlerime.

Ama işte insan gelinim, güçsüz olduğu bir anlaşmayı yapmaya cüret ediyordu. Bunu biliyordu. Ama yine de denemeye cesaret etti.

Etkilenmeden edemedim. Cesurdu, hakkını vermeliyim.

"Beni burada tutsak olarak tutmayacaksınız," diye mırıldandı, küçük bir yutkunmayla sözlerini noktaladı. "Günlerimi dilediğim gibi geçirmekte özgür olacağım."

Birbirimize bakarken aramızda uzun bir sessizlik oldu.

"İstersem ve istediğim zaman birden fazla besleme alabilirim," diye bilgilendirdim onu, bu sözlerle ne yapacağını merak ederek. "Karşılığında sana hiçbir şey vermek zorunda değilim."

Sessizce ve yavaşça, "Ve bu beslenmeler sırasında korkabilirim.

Ya da korkmamı istemiyorsanız... o zaman istediğiniz her şey olabilirim."

Onun sözleriyle sikim *zonkladı*, şaftımın dibindeki düğüm daha da şişti.

Beklenmedik ve sert bir nefes beni terk etti.

Sözlerindeki gizli anlamı yanlış anlamak mümkün değildi. Doğrudan sikime giden ve düşünmemi zorlaştıran ani kan akışını yanlışlamak mümkün değildi. Ya onun etrafında? Bunun tehlikeli olduğunu biliyordum.

Elim çenesinden ayrılıp yanağına ve saçlarına doğru kaydı. Başının arkasını kucaklayarak ona baktım.

"Korkmanı isteseydim..."

"O zaman senden kaçmaya çalışırdım," diye fısıldadı. "Eğer benimle dövüşmeni isteseydim..."

"O zaman seninle dövüşürüm."

"Eğer boyun eğmeni isteseydim..."

Kısa bir nefes burun deliklerinden ıslık gibi geçti. "O zaman önünde diz çöker ve beslenmek istediğin parçamı sana sunarım."

Kelimelerin çağrıştırdığı erotik bir fantezi yükseldi. Bacaklarını benim için açmış, yanakları kızarmış, iri göğüsleri ortaya çıkmıştı. Dişlerimin uyluğunun iç kısmındaki yumuşak, hassas eti delip derinlere batması.

Bu benim için yeniydi.

Bir vericiden beslenmek... Bu bir ihtiyaçtı. Nefes almak gibi. Uçmak gibi. Bir vericinin işletmesini ziyaret etmek, köydeki yerel bir meyhaneyi ziyaret etmekten farklı değildi. Bir Kylorr oraya beslenmek ve bir şeyler içmek için gider, sonra da parasını ödeyip giderdi. Bir sevgiliyle olmadığı sürece bunun cinsel bir yanı yoktu. O zaman da işin içine kanlı oyunlar ve ısıрма girebilirdi.

Ancak bir *kyrana* ile ilgili *her* şey cinsel bir hal alıyordu. Vahşi doğamızın temel içgüdülerine hitap eden *ilkel* bir ihtiyaç. Vahşi ve evcilleşmemiş. Boyun eğme ve gücün itme ve çekme gücü, çılgın arzu ve akıl almaz açlık.

Onun oynamasını istediğim rolü oynamayı teklif ediyordu. Bana ne teklif ettiğini anlaması mümkün olmasa da, *bu* ihtiyaçları karşılamak için.

Düşünüyormuş gibi yaptım. Kalbim aniden göğsümde öfkeyle atmaya başlasa da sözlerini tartıyormuş gibi yaptım.

Ben düşündükçe o daha çok kıpırdandı. Ben de daha uzun süre bekledim.

"Bana kesinlikle yasakladığın hiçbir yere gitmeyeceğim," diye mırıldandı, aniden onu reddedeceğinden endişelenmişti. "Ama kalenin dışında, köyü keşfetmek istiyorum. Ve denize inmek."

Sözlerindeki bariz arzu bir suçluluk ve huzursuzluk mengenesi yarattı, sıkı ve rahatsız edici. Bunu hissetmek istemedim. Ama hissettim. Ona karşı yumuşamak istemedim.

Bunu yeterince uzattım.

"Köyün içine ve sahil yoluna gidebilirsin ama sadece bir muhafızla," dedim ona. "Benim iznim olmadan kalenin arazisinden ayrılmayacaksın, anladın mı?"

Gözlerinde hâlâ küçük bir hayal kırıklığı parıltısı vardı. Ne yapacağını söylemesine alışık olmayan bir kadındı bu. Bu konuda benimle mücadele edeceğini şimdiden biliyordum. Her adımda bana meydan okuyacağını biliyordum ve korkunç bir hata yapıp yapmadığımı merak ediyordum.

Ne olursa olsun, onu kilit altında tutmaya hiç niyetim yoktu. Ama onu köyden uzak tutmayı umuyordum. Laras'ın gözünden uzakta, böylece onu Collis'e geri götürdüğümde sorular sorulmayacaktı.

Bunun kaçınılmaz olduğunu biliyordum. Festival ve hasat mevsimi yaklaşırken, onun hakkında bolca konuşulacak, ani evliliğimiz hakkında durmadan spekülasyon yapılacaktı.

"Ve... bir sonraki beslenmenizi ne zaman istersiniz?" diye sordu.

Gözlerim kısıldı. Huzursuz hissettim. Garip bir şekilde yenilmiş gibi hissediyordum ama bir yandan da onun küçük teslimiyetinin zafer sarhoşluğunu hissediyordum. Tamamen garip bir duygu karışımı.

"Ne zaman istersem," diye homurdandım ve arkasındaki kapının koluna uzandım. "Sana bir program vermek zorunda değilim."

Hayal mi görüyorum, yoksa *ofladı* mı?

Ben çıkabileyim diye tökezleyerek kapıdan uzaklaştı. Tenim gerginleşti. Kanatlarım seğiriyordu. Sikim hâlâ taş gibi sertti.

Kapıyı yüzüme kapatmadan hemen önce arkamı döndüm.

Alçalarak sertçe mırıldandım, "Ve yarın sabah yemeğinde boynunun sergilenmesini istiyorum. Herkesin sendeki ısırığımı ve ona katılacak diğerlerini görmesini istiyorum."

Gemma'nın nefesi kesildi. Tohumumun başlangıcının horozumun ucundan itildiğini hissettim, kalın mühürüm şaftımın dibinde nabız atıyordu.

Bu bir sorun, diye düşünmekten kendimi alamadım ve çenemi sıkarak döndüm, onu ağzı açık ve kızarmış bir halde bıraktım.

Bu tehlikeli oyun her şeyi mahvedebilir.

CHAPTER 16

I

Sonunda Azur kahvaltıya bile gelmedi.

Her şeye rağmen, neredeyse kulaklarıma kadar inen tek yüksek yakalı elbisemi meydan okurcasına giymiştim. Onu çoktan seçmiştim.

Bir gece önce sandalyenin üzerindeki kırıksıklıkları düzeltmiştim. Bu sabah, Ludayn daha kapıyı çalmadan giyinmiş, zihinsel olarak çıldırtıcı kocamla yeni bir tartışmaya hazırlanmışım.

Ama gelmemişti. Huzur içinde yemeğimi yemiş, özel terastan dışarıya bakarak kuzey dağlarının sırtlarını ve çukurlarını hayranlıkla seyrederken, parıldayan mavi bir reçelle bolca sürülmüş tatlı bir ekmeği kemirmiştim. Siyah çizgilerle bezenmiş ve sert kırmızı bir kabukla kaplanmış lezzetli bir peynir dilimi küçük öğüne eşlik etmiş, beni ağırlaştırmış ve günümü planlarken kaburgalarımaya yapışmıştı. Ancak çay çamuruna dokunulmamıştı.

Doğrusu, Maazin'in ofislerine dönüp kayıtları düzenlemek için can atıyordum. Onları düzenlemek, hatta belki de kolay muhasebe için güvenli bir Halo sistemine yüklemek için.

Başka biri için kayıt tutmak sinir bozucu ve sıkıcı bir iş olabilirdi. Ama ben bundan oldukça keyif aldım. En azından, ailemin refahı ve güvenliği bu rakamlara bağlı olmadığında keyif alıyordum.

Sabahımı ve öğleden sonramı tam olarak böyle geçirdim.

Azur bana kale çevresinde özgürlük vermişti, ancak duvarların içinde ne yaptığımı açıklamamıştim. Sadece araziden *ayrılmak* için onun iznine ihtiyacım vardı.

Maazin beni gördüğüne şaşırdıysa da bunu belli etmedi. Sadece beni bir kenara koyduğu kâğıt yığınınına yönlendirdi, kaşları çatılmıştı.

Bir parşömen parçasının üzerinde el yordamıyla hesaplamalar yaparken, alnında küçük bir ter damlası belirdi.

Çoğunlukla sessizlik içinde çalıştık. Neredeyse *huzurluydu*.

"Neden tüm kayıtları bir Halo veri tabanına yüklemiyorsun?" Güneş gökyüzünde batmaya başlayıp sırtımı gererken ona sordum. "Hesaplamalar neredeyse anında elinizde olur ve sistemi yeni hasat verimlerini hesaba katacak şekilde programlarsanız, bu raporları hazırlamak hiç zaman almaz."

Maazin yutkundu ve modifiye edilmiş sandalyesinde geriye doğru kaydı. Çoğunun ince, dikey bir sırtı vardı, böylece bir Kylorr'un kanatları için yeterli yer vardı. Boynunu döndürdü. Bir *patlama sesi* duydum.

"Bu iş hep böyle yapılırdı," dedi Maazin, sesi alçaktı. "Kaalium Hanesi için gelenek önemlidir."

"İlerleme de öyle," diye karşı çıktım, ancak nefesimin altında ve gözlerim bir dizi sayıya takıldığı için ses tonum biraz dağınıktı. "Aile için ne kadar zamandır çalışıyorsun?"

"Birkaç yıl oldu," dedi.

"Laras'ta mı büyüdün?" diye sordum. "Kalenin altındaki köylerde mi?"

"Hayır," dedi kaşlarını çatarak, sesindeki sert ton bakışlarımın sıçramasına neden oldu

ona doğru. Beni izlerken görünce dudakları kıvrıldı ve bir elini fildişi boynuzunun üzerinde gezdirdi. Başka bir Kylorr görmemiştim - en azından kale içinde

-Açık renkli boynuzları vardı. Sesinde duyduğum her neyse düzeldi, hoş tonu sessizliği doldurmak için geri döndü, "Ama isterdim. Hasat mevsimi özellikle heyecan vericidir. Kylorr'lar bunu kutlamak için Kaalium'un dört bir yanından gelirler. Daha geçen yıl Laras'ın dışındaki bir kuzey köyünden bir kadınla tanıştım. Bana ailesinin nesilden nesile aktarılan bir tarifini tattırdı ve öğürmeden aldığım her yudum için bir öpücük sözü verdi."

"Peki kaç tanesini başardın?" Sırtışıma geri çekerek sordum. "Öpücükler yani."

Maazin kıkırdadı, ifadesi utangaç ama komplocu bir hal aldı. "Sana söyleyemem. O biranın içinde her ne varsa bana tüm festivali unutturdu. O artık hafızamda sadece bir gölge."

Kahkaham kütüphanede cınladı.

Gün hızla akıp geçti. Beklenmedik *irfan* tarihinin ve onun Kaalium'dan ihraç edilen tüm ürünlerinin izini sürmeye kendimi kaptırdığım için farkına bile varmadım.

"Hasadın büyük kısmı henüz tamamlanmadı," diye beni uyardı Maazin, sandalyesinden kalkıp bir ışık küresine dokunarak. Karanlık odayı neredeyse anında aydınlattı ve bir an için kafam karıştı. Şimdiden gece mi olmuştu? "Laras'ın hasadı henüz başlamadı bile. Bu raporlar diğer bölgelerden geliyor."

"Diğer bölgeler mi?" Gözlerim biraz bulanıklaşarak sordum. Bütün gün parşömene bakmış, elbisemin içinde yere diz çökmüştüm, çünkü etrafımda yıllara göre sıralanmış bir sürü kayıt yığını oluşturmıştım. "Kaalium'dan mı?" diye sordum.

Açlıktan ölmek üzere olduğumu fark ettim. Öğleden sonra bizim için bir tepsi yemek getirilmiş olmasına rağmen midem gurulduyordu. Ludayn. Ludayn yemeği bizim için getirmişti ama benim yerdeki pozisyonuma kaşlarını çatmıştı. Maazin ve ben meyveleri ve kurutulmuş etleri mideye indirirken köy hakkında sohbet ettik. En sevdiği yemek tezgâhlarını sıralamıştı, ben de izini sürmek için aklıma not almıştım. Belki Ludayn da benimle gelebilirdi.

Gerinerek, sırtımın çatırdadığını duyarak, Maazin'in "Evet. Erzos" demesini dinledim.

Kyne. Vyaan. Ve Salaire."

Demek o isimler buydu. Kayıtlarda rastlamıştım.

"Ve Laras da başkent," dedim sessizce, bu isimleri bir kenara not ederek, mümkünse kütüphanede bir Kaalium haritası bulmak için can atarak. "Azur burada, Laras'taysa o bölgeleri kim yönetiyor?"

"Kardeşlerim," dedi karanlık, tanıdık bir ses. Yerimden sıçradım ve kapıya doğru döndüm.

Aynen böyle, tüm rahatlık beni terk etti, yerini sıkı ve yüksek bir farkındalık hissi aldı. Kalbim çarpmaya başladı. Acaba kocam sessizce odaya girdiğinde kanımın ani akışını duyabiliyor muydu?

"*Kyzaire*," dedi Maazin sessizce, ayağa kalkmaya çalışarak ve başını eğerek. "Umarım raporum sizi tatmin etmiştir."

"Öyleydi," dedi Azur soğukkanlılıkla, "geç olmasına rağmen."

Azur'un bakışları üzerime çevrilince dudaklarımı birbirine bastırdım.

Kardeşleri mi? Merak ettim.

Kaalium'u yöneten, ona benzeyen, karanlık, düşünceli ve korkutucu *daha* kibirli Kylorr erkekleri var mıydı?

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordu bana, sorusu sivri ve alçaktı.

Onu anlayamadım. Üzgün mü, kızgın mı, şaşkın mı yoksa kayıtsız mı olduğunu anlayamıyordum. Belki de sadece acıkmıştı.

Anlaşmamızı hatırlayınca yanaklarım kızardı.

"Bu kayıtları Maazin'le birlikte düzenliyorum," dedim ona, gözleriyle buluşmak için boynumu geriye atarak. Bacaklarım altımda uyuşmuştu, bu yüzden şimdi ayağa kalksam bile sallanan bir aptal gibi görünecektim.

Azur değerlendirici bakışlarını odanın içinde gezdirerek parşömen yığınlarına dikkat etti; sayfaların sararmasına ve kenarlarının tozlanıp yırtılmasına bakılırsa bazıları diğerlerinden daha eskiydi. Ben en eski yığınlar üzerinde çalışıyordum - soluk mavi mürekkeple yazılmış, neredeyse yüz yıl öncesine giden tarihler etiketlenmişti - ve Maazin daha yakın yıllarla ilgileceğini söyledi. Ortalarda bir yerde buluşacaktık.

Azur'un çenesi sertleşti.

"Buraya girmen yasak Gemma," dedi sonunda, ses tonu açıkça keskin ve kırılmıştı. "Gel. *Şimdi*."

Odaya gerginlik çöktü.

Ben kıpırdamayınca Azur içeriye doğru adım attı, hareketleri hızlıydı. Gözleri elbisemin yüksek yakasına kaydı ve dişlerinin uzamasını izledim. Maazin bir adım öne çıktı ama Azur ona bakmadan, "Bizi yalnız bırak," diye emretti.

Ben daha korkmayı düşünmeden Maazin masanın etrafından dolanıyordu. Geçerken göz göze geldik. Azur "Maazin" diye hırlamadan önce kısa bir süre tereddüt ettiğini gördüm.

Fildişi boynuzlu erkek başını eğerek Azur'un yanından geçti ve sonunda odadan çıkıp kapıyı arkasından kapattı.

Beni Azur'la yalnız bırakarak, bu gece kötü bir ruh hali içindeymiş gibi görünüyordu.

"Senin boyun eğme anlayışın bu mu, karıcığım?" diye sordu, bir adım daha yaklaşarak, büyük parşömen yığınlarının etrafından eski sütunlarmış gibi zahmetsizce dolanarak. Ses tonu aldatıcı bir şekilde nazikti ve zihnimde alarm zillerinin çalmasına neden oldu. "Bana itaatsizlik mi ediyorsun?"

"Sadece faydalı olmaya çalışıyorum," dedim ona, yerde diz çökmüş pozisyonuma rağmen omurgamı çelikleştirerek. "Yolunun dışındayım, değil mi? Ve bu oda tam bir karmaşa. Ne bir düzen var ne de-"

"Eğer çalışmanı isteseydim, seni çalıştırırdım," diye hırladı. "Bu kayıtlar sana yasak. Yoksa Kaalium'un en kârlı ihracatı için kayıt tutma işimizi *sana* bırakmamızdaki ironiyi görmüyor musun?"

Söylenmemiş iğnesi karşısında neredeyse irkiliyordum.

"Borçlar babamındı," dedim gözlerimi kısarak. Günümün dolu dolu ve tatmin edici geçmesini sağlamışken, beni *buradan* gerçekten men *edeceği* korkusuna kapıldım. Burada Maazin'le birlikte olmaktan keyif alıyordum. Konsantrasyon nöbetleri arasındaki boş sohbetlerin tadını çıkarıyordum. "Bizi güvende tutmak için elimden geleni yaptım ve *başardım*. Yeteneklerimden şüphe etme Azur. Sayıları *bilirim*. Yalan söylemediklerini biliyorum."

"Başardın mı?" diye tekrarladı usulca, göz hizamıza gelecek şekilde önümde çömelerek. "Bu yüzden mi senin borcunu ödeyemeyeceğin düşüncesiyle ağzı sulanan sayısız tahsildara iki yüz elli *vron* değerinde borç ödemek zorunda kaldım? Siz buna başarılı olmak mı diyorsunuz?"

Yaptığımız her konuşma beni her zaman biraz daha aşağı hissettirdi. Ama buna izin vermemeye kararlıyım.

"Neden benden bu kadar nefret ediyorsun?"

Yumuşak soru, ben daha iyi düşünemedim ağzımdan çıkmıştı.

Neden burada olduğuma dair şüphelerim vardı. Doğrusu, bunun özellikle *benimle bir* ilgisi olduğunu düşünmüyordum.

Azur sustu.

"Sana bir şey mi yaptım? Seni incitecek bir şey?" Merak ettim. "Bana böyle zarar vermek istemen için mi?"

Birbirimize baktık. Kaşlarını indirdi. Çatık kaşları tehditkârdı.

"Söyle bana," diye yalvardım usulca. "Bana ne olduğunu söyle. Çünkü kanla imzaladığım evlilik sözleşmesi *ömür boyu sürecekti*. Bundan kaçış yok ve bu yüzden *deniyorum* Azur. Bu hayatı anlamlı kılmaya çalışıyorum ki her gün acı çekmeyeyim. Ne yapmamı isterdin? Bu koridorlarda dolaşıp hiçbir şey yapmamamı mı istiyorsun? Sadece benden ne zaman beslenmek istersen onu mu bekleyeyim? Peki ya aradaki diğer anlar? Çünkü çok fazla var ve bir *amaç* olmadan sonsuz gibi hissedecekler."

Azur'un bakışları titredi.

Bir an için - neredeyse ciğerlerimdeki havanın boşalmasına neden olan bir an için

-Rahatsız görüldüğünü düşünmüştüm. Kısa bir pişmanlık, suçluluk parıltısı, sonra kayboldu.

Sessizdi.

Uzun bir süre hiçbir şey söylemedi. Sadece o erimiş gözleriyle bana baktı.

Ama bir sonraki konuşmasında ses tonu aynı keskinliğe sahip değildi. "Bana borçların nasıl oluştuğunu anlat."

Bu...bu onun söylemesini beklediğim şey değildi.

Sesi hâlâ hırçındı. Sanki kelimeleri boğazından koparıyormuşum gibi hissediyordum. Sormak istemiyordu... ama yine de *anlamaya* çalıştığını hissediyordum.

Belki -sadece belki- sözlerim onun üzerinde bir etki yaratmıştır.

Dizlerimin üzerinde kayarken ayaklarım karıncalandı. Boğazımda hâlâ sertleşmiş bir yumru vardı ama uzun gün boyunca topuzumdan kaçan bir tutam saç kulağımın arkasına sıkıştırdım.

Aramızda bir şeyler olması gerektiğini fark ettim. *Sefil bir varoluş içinde yaşamak istemiyorsak, birbirimizi anlamaya çalışmalıyız.*

Yapabileceğim tek şey denemektir.

"Babamın koleksiyoncularla uzun bir geçmişi olduğundan şüpheleniyorum," diye başladım yavaşça, tereddütle. *Kararsız.* "Annem biliyordu sanırım, ama bilse bile bunu iyi saklamış. Yine de işaretler oradaydı, ben küçükken bile. Anlamak için bile çok gençtim."

"Hangi işaretler?" Azur sordu. Bir yanımda onun bunları bilmeye hakkı olduğunu düşünüyordu. Ne de olsa ailem adına tahsildarlara ödeme yapmıştı.

"Savaştan önce bile," dedim, gözlerimi aramızdaki parşömen yığınının dikerek. İrkildi mi? Kontrol etmek için başımı kaldırmadım. "O zamanlar Collis'te yaşamıyorduk. Kız kardeşlerim yeni doğmuştu.

"New Inverness adında bir yerde yaşıyorduk. Zenginlik ve yoksullukla derinden bölünmüş olsa da küçük bir gezegen. Babam daha da fakir bir aileden gelen fakir bir askerdi. Annem ise bir soylunun kızıydı. Bu nedenle evlendiklerinde -büyükbabam ilk başta bu evliliğe karşı çıksa da- yine de kızının güvende olmasını istemiş. Yine de onlara arazi almış. Küçük bir ev. Üç atlı bir ahır çünkü annem ata binerek büyümüştü ve babası onun atları sevdiğini biliyordu. Ve beni de. Bana ata binmeyi öğretti. Ama bir gün atlardan biri gitti. İki ay sonra bir diğeri. Geriye bir tek benim atım kalmıştı. Sonra bir kaza geçirdim. Bir gezinti sırasında ürktü ve ben de sırtından düştüm. Kolumu kırdım."

O ana kadar *yıllardır aklıma* gelmeyen bir anı, içimden dökülüyordu. Ve Azur'a bu özel, savunmasız anıyı neden anlattığımı bilmiyordum. Muhtemelen bunu bana karşı kullanacaktı. Ama ben yine de

kelimelerin çıktığını, aramızdaki sessiz boşluğa sürüklendiğini ve yüksek odada yankılandığını fark etti.

Köz rengi gözleri bana sabitlenmişti. Onu okuyamıyordum. Ne düşündüğünü anlayamıyordum.

Tekrar düşündüm, ileriye *doğru* iterek bir *şeyler* vermeliydim.

"Birkaç gün sonra benim atım da gitmişti. Babam ata binmenin çok tehlikeli olduğunu, benim zarar görmemi istemediğini söylüyordu. Ama şimdi, özellikle de son yıllarda, sanırım onları satıyordu. Pahalı hayvanlar. Nadir de bulunurlar. New Inverness, tüm Çeyrekler'de onları yetiştiren son yerlerden biri. Sanırım birileri ona çok iyi para ödedi ya da geri ödeyemeyeceği bir borcu vardı."

Hala düşünmek acı veriyordu. Ona ne olduğunu düşünmek acı veriyordu. Atımı sevmiştim. Ona Min derdim. *Yıllarca* her gün onunla saatlerce vakit geçirdim. Ben daha yürümeye başlamadan önce o yanımdaydı. Onun ani kaybını düşündüğümde, bunun benim ilk kalp kırıklığı deneyimim olduğunu biliyordum.

Doğrusu, şimdi bilen gözlerle geriye dönüp baktığımda bana zalimce geldi.

"Evdeki eşyalar kaybolurdu. Değerli eşyalar. Altınlar. Yadigârlar," dedim, utancım göğsümde birikirken sesim neredeyse fısıltıya dönüşüyordu. "Sonra savaş oldu ve sanki unutmuş gibiydik. Sadece onun dönüşüyle ilgileniyorduk. Tabii geri dönerse. Döndüğünde, madalyalar ve övgülerle süslendiğinde, Collis'e taşındık. Yeni Dünya güçlerinden bir hediye. Ve kısa bir süre için her şey mükemmel hissettirdi. Olması gerektiği gibi hissettirdi."

Sonra annemin depresyonu geri döndü. Her şey yeniden değişmişti. Ama ben bunu dile getirmedim.

"Her şey yeniden kaybolmaya başladı," dedim ona. "Babamın madalyaları. Gümüş eşyalar. Büyükanneannemin anneme verdiği bir kolye. Eski aile portreleri."

Azur'un gözleriyle buluşmak için kendimi zorladım, orada bulacağım şeyden korkuyordum. Belki de yargılama. İğrenme. Bu kadar varlıklı biri için çaresizliği nasıl anlayabilirdi? İçinde boğuluyormuş gibi hissettiğin, kaçamadığın borç yığınlarının sürekli, pençeleyen endişesini?

Ancak ifadesizdi. Yüzü soğuk, boş bir levhaydı, sanki yaşayan, nefes alan bir erkekle değil de bir duvarla konuşuyormuşum gibi.

Doğrusu bu küçük bir rahatlamaydı.

Yutkunarak, "Borçları beş yıl öncesine kadar keşfetmediğimi anlamalısınız," dedim.

Annem gittikten sonra.

"Babamın o zamanlar beş yüz *vron*dan fazla borcu vardı," diye fısıldadım, kendimi rakamı söylemeye zorlarken burun deliklerimin sızladığını hissettim. "Bir tahsildar malikâneye gelmişti. O... babamın canını yaktı. Kanını akıttı, kolunu kırdı. Ancak o zaman bana gerçeği söyledi."

Azur'un bakışları sonunda titredi. Sonunda hareket etti. Kanadı arkasında seğirdi ve sert bir avuç içini sol boynuzunda gezdirdi.

"*Raazos*," diye mırıldandı nefesinin altından, kısa bir an için gözlerini benden kaçırdı ve sonra gözleri tekrar benden uzaklaştı. Dudakları birbirine yapıştı.

"O zamandan beri borcu iki yüz elli *vrona* indirdim, eklenen faizle bile."

"Bunu tek başına nasıl yaptın?" diye gürledi.

"Collis'teki arazimizde bulunan ve tek yeni gelir kaynağımız olan mavi tuz madenlerinin yönetimini devraldım. Tüm ihracatı koordine ettim. Koleksiyoncularla pazarlık yaptım. Personel sayımızı azalttım ve ailemin harcamalarını kısımaya çalıştım. Kız kardeşlerimi güvende tuttum, korudum. BEN... BEN..."

Bu utanç vericiydi. Gerçekten öyleydi. Tüm bunları Azur'a itiraf etmek. Ama ailem için elimden geleni yapmıştım.

Borçların yarısını tek başıma ödediğim için pek *gurur duymasam da en azından bir şeyler yaptığımı* hissettim.

"Sonra her şeyi unutturmayı teklif eden bir Kylorr'la evlendim," diye usulca bitirdim. "Yine de ne bekleyeceğimi bilmiyordum. Ve birçok açıdan hâlâ da bilmiyorum."

Başka hiçbir şey olmasa bile, bunun için ona her zaman minnettar olacaktım. Benden ne istediğine ya da bana nasıl davrandığına bakmaksızın... aileme bir can simidi atmıştı. Bir *çıkış* yolu. Babam ve en önemlisi kız kardeşlerim için yeni bir başlangıç. Fran için de.

"Ve burada daha fazla şey olduğunu biliyorum," diye ekledim usulca. "Anlamadığım, hatta göremediğim bir şey. Senin bundan kazandığın bir şey."

Birbirimize bakarken Azur'un gözleri parlıyordu. Bu kışkırtıcı bir ifadeydi, ancak içindeki soruyu ikimizin de duyduğunu sanıyordum. Cevap vermesini beklediğimden değil.

Sonunda yapmadı.

Azur çömeldiği yerden yavaşça kalktı, bu kadar iri biri için sessiz ve zarıftı. Bakışları benden uzaklaştı, hızlı ve kaçamaktı, sanki... *rahatsızdı*. Aramızdaki ani enerji değişiminden rahatsızdı. Çünkü bunu hissettim. O da hissetmiş olmalı.

Bakışlarımı tekrar ayıklamakta olduğum yığına çevirerek, öğrenmek istediğim bilgilerle dolu, yapılandırılmış sütunların üzerinde gözlerimi ayırmadan gezdirdim. *Köken. Tür. Toprak. Ağırlık. Bitki Sağlığı. Sap Genişliği. Tüy Açıklığı.*

"Çok çalışıyorum," dedim. "Ve yardım etmek istiyorum. Bu şekilde kayıt tutmanın modası geçmiş ve verimsiz. Bunu çok daha kolay hale getirebilirim. Halo sistemlerini iyi biliyorum. İsterseniz, bana güvenmiyorsanız, her şeyi kendinizin kurabileceği güvenli bir veri tabanına yükleyebilirim."

Azur'un gözleriyle karşılaştığımda burun delikleri alevlendi.

"Bunların hepsi eski hasat kayıtları zaten," dedim nazikçe. "Ne zarar verebilirim ki?"

Kalbim hızla atıyordu. Bunu istiyordum. Beni istediğim şeyden mahrum etmekten başka bir sebep olmadan acımasız olabilir miydi?

"Buradayken Maazin'in dikkatini dağıtma," dedi Azur *sonunda*. "Ve Laras'ın verim raporları geldiğinde onun yolundan uzak durun."

Umut yükseldi.

"Zaten dikkati yeterince dağınık." Fark etmiştim.

"Programa uyma konusunda çok iyiyimdir," dedim ona. "Onu takip edebilirim."

Azur homurdandı.

Açıkçası çok şaşırmıştım. Ama kendimi tuttum. Bu aynı zamanda birbirimize hakaretler savurmadan geçirdiğimiz en uzun süreydi.

Maazin'in güneş battıktan sonra yaktığı küre ışıktan gelen yumuşak bir uğultu vardı. Sessiz olmaları gerekiyordu ama bu odadaki her şey gibi onun da iç kısımlarında düzensiz bir şeyler vardı. Muhtemelen yıpranmış bir bobin. Collis'teki malikânemizde, artık tamir için bir tüccarın gelmesini karşılayamayacak duruma geldiğimizde yeterince yenisini değiştirmiştım. I eğer olsaydı muhtemelen kendim tamir edebilirdim-

"Baban asla durmayacak, Gemma."

Kıpırdamadan durdum, bakışlarımı kürenin ışığından karşımda dimdik ve gururla duran kocama çevirdim.

"Ama sen bunu biliyorsun. Değil mi?" diye sordu başını yana eğerek.

CHAPTER 17

T yüzünde tam olarak gizleyemediği bir umutsuzluk parıltısı vardı.

"Yapacağına söz verdi," diye mırıldandı sessizce. "O kredi almayı bırakacağına söz verdi. Tahsildarlarla bağlarını koparacağını söyledi." Çenem gerildi.

Garipti.

Göğsümde *Hara'ya karşı* bir sempati yumağı hissediyorum.

Pe'ji Savaşı'ndan bu yana hayatın Çavdar Hara'ya pek de iyi davranmadığını bilmek, içini çiçek açan bir memnuniyetle doldursa bile. Ama bu yeterli değildi. Benim için yeterli olmayacaktı.

"Buna gerçekten inanıyor musun?" Bilmek istedim.

Gemma aptal değildi. Bunu anlamam uzun sürmedi.

Cevap vermedi. Bu da bana bilmem gereken her şeyi anlattı.

"Kişisel hesabına yatırdığım kredilerden haberi yok, değil mi?" Homurdandım.

"Hayır," diye fısıldadı Gemma, bakışlarını kısa bir süreliğine kaçırarak.

Bu evliliği kabul etmesinin şartlarından biriydi. Borçların ödenmesine ek olarak, ona ayrı bir hesaba 200 *vron* ödeyecektim.

İlk başta, bunun sadece açgözlülük olduğunu düşünmüştüm. Benden koparabileceği her şeyi koparmak istiyordu.

Şimdi... Acaba yanılıyor muydum

diye merak ediyordum. "Neden?"

Bilmek istiyordum.

"Kız kardeşlerimin güvenliği için" diyerek şüphelerimi doğruladı. Her ihtimale karşı... Her ihtimale karşı babam..."

Cümlesini bitirmesine gerek yoktu.

Bir keresinde sesi titremeye başladı. Ağlarken ya da üzgünken bile sesini kılıç gibi keskin tutma gibi esrarengiz bir yeteneği vardı. Ama şimdi sesinin titrediğini duymak göğsümün sıkışmasına neden oldu.

Hayır.

Bu kadın için hiçbir şey hissetmek *istemiordum*. Hoşlanmama ve güvensizlikle başa çıkabilirdim. Şehvet mi? Talihsiz ve şanssız bağımızla birlikte geliyordu ama kolayca bölümlere ayrılabilir ve sadece beslenmeme bağlanabilirdi.

Bu mu?

Onu yerde perişan halde görmek mi? İçimde bildiğim şeyin gerçek olduğunu söylemesi mi? Ailesinin durumunu düzeltmek için çok çalıştığını mı? Sadece bu evliliği kabul ettiğinde kız kardeşlerinin geleceğini düşündüğünü mü?

Kylorr için, özellikle de Kaalium Hanesi için aile her şeyden daha önemliydi. Aileye, kana sadakat çok güçlüydü, çizgiler çelik ve kuvvetle dövülmüştü. Ailemdeki herkes için ölürüm. Tek bir kalp atışında. Onların da benim için aynı şeyi yapacağını biliyordum. Onların güvenliğini sağlamak için *her şeyden* vazgeçerdim.

Gemma'nın da onun için aynı şeyi yapacağını rahatsız edici bir şekilde farkına varıyordum.

Buna saygı duyabilirim. Bunu anlayabilirim.

Yanağını sildiğinde, başıboş, berrak bir gözyaşının düştüğünü fark ettim. Derin bir nefes aldı ve beni hayrete düşüren bir şekilde *sinirli* görünüyordu. Dudakları kısıtı ve kaşlarını çatarak bana baktı.

"Artık bu konu hakkında konuşmak istemiyorum," diye beni bilgilendirdi. "Bunun bir önemi olmadığını bildiğim halde kız kardeşlerimi düşünmek istemiyorum. Ben buradayım. Ve onlar... çok uzaktalar."

Ardından küçük bir hayal kırıklığı sesi geldi. Gözlerim ona dikilmişti. "Aç değil misin?" diye sordu sessizce.

Beklenmedik sorusu karşısında kaşlarım kalktı.

Ve işte böyle... Dişlerimin zehir damlatmaya başladığını, aceleyle uzadığını hissettim. Vücudum gerildi, onun yerden kalkmak için verdiği mücadeleyi izlerken beklentiyle gerildim. Sallanıyor, biraz tökezliyor, uzuvlarını tekrar hissedinceye kadar topallıyordu. Ama sonra dimdik ayağa kalktı. Gururluydu. Yüksek yakalı elbisesinin içinde gülünç görünmesine rağmen çenesi kalkmıştı.

Ve garip bir şekilde çekici, yardım edemedim ama sonra düşündüm.

Ani gözyaşları yüzünden gözleri cam gibiydi ama dolgun, pembe ağzı kaşlarını çatmış, sikimin kalınlaşmasına ve düğümümün şişmesine neden olmuştu. Saçları uzun bir gün geçirdiği için dağınıktı, toplanmamış tutamlar yanaklarına düşüyor ve yüzünü yumuşatıyordu. Saçlarının çözülmüş halini görmek istedim. Vahşi ve evcilleşmemişken ellerimi saçlarına sokmak istiyordum.

Ve *harika* kokuyordu.

Bana doğru adım attığında pençelerim içe doğru kıvrıldı. İzliyordum, ne yapacağını görmek için bekliyordum, ondaki ani değişimi anlamaya çalışıyordum.

"Beni bulmaya bu yüzden gelmedin mi?" diye sordu.

"Dikkat dağıtmak mı istiyorsun?" Ne yaptığını fark ederek gürlledim.

"Bir anlaşmamız var, değil mi?" diye sordu, aramızda havada asılı kaldıklarını bildiğim halde sözlerimi geçiştirerek.

Onu beslememi *istiyordu* çünkü bunu yaptığım anda ısırıklarım, zevkte kaybolabileceğini biliyordu. Borçlarını, babasını ve kız kardeşlerini düşünmek zorunda kalmayacaktı. Unutabilirdi. Her şeyi unutabilirdi, sadece o kısa anlar için bile olsa.

O beni kullanıyordu.

Tıpkı benim onu kullandığım gibi.

Bu gerçeğin farkına vardığımda, karıma karşı içimde istemeden de olsa bir saygı uyandığını hissettim. En azından benden ne istediğini biliyordu.

"Peki bu anlaşma başka neleri içeriyordu?" Birlikte oynamaya karar vererek sordum.

Dudakları aralandı, ama yanaklarının kışkırtıcı pembeliğinin derinleşmesini izledim. "Bunu görmem mi gerekiyordu?" "Bunu görmem mi gerekiyordu?" diye düşündüm.

Elbisesinin yakasından tutarak onu daha yakına sürüklediğimde şaşkınlıkla verdiği nefesin tadını çıkarıyordum. "Bunu görmemi *ister miydin*?"

Çelik gibi bir omurgası vardı, bunu ona verirdim. Emirlerime açıkça karşı geldiği için. Ona boynunu çıplak bırakmasını söylemişim. Kumaş lanet saçlarına karışana kadar örttü.

"Evet," diye cevap verdi.

Verdiği cevap baş döndürücü bir kan akışını doğrudan sikime göndermeseydi gülerdim. Onun cesur itaatsizliğinden tahrik olacağımı kim düşünebilirdi ki?

Çünkü ona boyun eğdirmenin ne kadar zevkli olacağını biliyorum, diye düşündüm. "Çıkar şunu," diye homurdandım.

"Ne?" Gemma fısıldadı, toprak rengi kahverengi gözleri kocaman açılmıştı.

Pençemin ucunu yakasının etekleri boyunca, çenesinin altında kıvrıldığı yerde gezdirdim.

"Bu seni örterken nasıl beslenmemi bekliyorsun?" diye sordum. "Çıkar şunu."

Onun yerine bileğini uzattı, ama ben ona dişlerimi göstererek karanlık bir gülümseme verdim.

"Sanırım boyun eğme konusunda anlaşmıştık, değil mi karıcığım?" Düşündüm. "Sen buna boyun eğmek mi diyorsun? Doğrudan emirlerime karşı gelmek ve sonra da istediğimi reddetmek mi?"

Tuhaf bir şeydi. Daha dün gece, ikinci bir orgazmın eşiğinde bana karşı sallandıktan sonra, geri çekildiğimde aslında protesto için ağlamıştı. Belki de zevke *aç kalmıştı*.

Gemma yutkundu. "Arkada bağlantılar var ve ben-" O cümlesini tamamlayamadan pençelerim onları kesti.

"Çıkar şunu," diye homurdandım, sesimdeki emir açıktı. Titrek nefes alışını duydum. Şimdi korkuyor musun? *Güzel*.

Elbise mahvolmuş, boynundan aşağı sarkmıştı. Üzgün değildim. Çok iğrençti ve Laras'ta ona yeni bir elbise dikmeye hevesli pek çok kalifiye kumaşçı vardı.

Yanakları kızarmıştı ve boynundaki örtüyü çekip bana gösterirken gözlerimle tam olarak buluşamadı.

Ancak orada durdu, kumaşı göğsüne bastırdı, gerçi arkasındaki karanlık pencerenin yansımada çıplak sırtının pürüzsüz genişliğini görebiliyordum.

Onu ne kadar zorlayabilirim?

Ne de olsa bana itaatsizlik *etmişti*. Cezalandırılması gerekiyordu. Bana meydan okumamayı *öğrenmesi* gerekiyordu, meydan okuması sikimi sertleştirse bile.

"Daha aşağı," diye emrettim.

Nefesi kesildi. Boynundaki ısıruk izlerimi gördüğümde ilkel memnuniyet karnımı ısıttı. Parmak uçlarımin izi gibi, onun üzerindeki izim de kusursuzdu.

Elbiseyi aşağı doğru kaydırды -o kadar çok malzeme vardı ki-göğüslerinin vadisini ortaya çıkardı, pürüzsüz ve lekesizdi. Dilimden daha fazla zehir aktı, onu oradan da ısırmayı düşündüm.

Belki de yapardım.

Bu dersi öğrenmesi gerekiyordu.

"Eğil, karıcığım," diye tekrar emrettim.

Dikkatini dağıtmak mı istedi? Ona bir tane verirdim.

Bir elimi kalçasına dolayarak onu ileri doğru sürükledim. Nefes alıp veriyordu ama sonunda elbisesinin kaymasına izin verdi. İniltimi yuttum, başımı eğmeden önce bakışlarım kısa süreliğine kahverengi meme uçlarının uçlarına takıldı.

Dişlerimi derine batırmadan önce, göğsünün etli tümseğini ısırdım ve uyarı amacıyla sıkıca tuttum. Gemma dondu kaldı. Meme uçları o kadar gerildi ve büzüldü ki acı veriyor olmalı diye düşündüm.

Güzel.

İhtiyaç bana sertçe biniyordu ve ben daha fazla beklemedim.

Sert bir öfkeyle kesici dişlerimi ona batırdım ve zehrim yaraya akarken vücudunun kavrayışımın altında sarsıldığını hissettim. Dün gecedan beri onun kanına susamıştım. Hayatımın en güzel uykusunu çekmiş olmama rağmen, onun kokusunu ve kanının baş döndürücü, neredeyse baharatlı tadını arzulayarak uyanmıştım. O sabah köye çağrıldım, sabah yemeğini yemedim ve Laras'ta tur attım, dişlerim uzamıştı, onun tadı için zehir damlıyordu. Köylüler fark ettiyse bile kıyafetlerimin darlığı ya da öfkenin eşiğinde olduğum gerçeği hakkında hiçbir şey söylememişlerdi. Bunun yerine, uzak durdular.

Yine de... Öfkenin kontrolünün bende olduğunu hissettim. Gerektiğinde onu istediğim zaman tetikleyebileceğimi hissettim ki bu hayatım boyunca *hiç* olmamıştı. Bu kendi içinde güçlüydü.

Kanla çiftleşmiş Kylorr'u tanımak her zaman kolaydı ve Laras'ta yolculuk ederken hem erkeklerden hem de dişilerden birkaç kıskanç bakış yakalamıştım.

Gemma iniltisini tutamadı, tıpkı tutamayacağını bildiğim gibi. *Bu* kadar sıkı sarılmış, duygularını inanılmaz derecede kendine saklayan biri için, söz konusu *bu* olduğunda gürültülü ve etkileyici küçük bir dişiydi. Zevk almaya.

Ve doğrusu, tam şu anda, bu bilgi sikimi onun kanının tadından, gerçek beslenme, tüketme eyleminden daha fazla kalınlaştırdı.

Gözlerimi kapattım, yanağım ağır göğüslerinin vadisine bastırdı, ben ziyafet çekerken. Çektikçe, emdikçe ve yaladıkça. Elimini saçlarının düzgün düğümüne doladım, başını geriye doğru çektim, bir yandan da onu ayakları üzerinde sabit tutarak boynuzlarımın yanlılıkla yüzünü oymamasını sağladım. Benim

Çenem göğüs ucunu sıyırdı. Dilim kaçan bir damla kanı yakalamak için dışarı fırladığında titredi, vücudu şiddetli bir şekilde titredi. Her şeyi istiyordum. Hiçbir şeyin boşa gitmesine izin vermeyecektim.

Elleri ön kollarımı ısıırıyordu. Vücudum kendi başına bir akıl aldı, sikimi onun lanet kalçasına sürüyordu, olduğum gibi kamburlaştım. Ucumdan bir damla ön sperm fişkırıp pantolonumun önünü ıslattığında tısladım.

Vaan, yardım edemedim ama sessizce lanet okudum. Bir daha asla başka birinden beslenemeyeceğim.

Ve bu... korkutucu, acımasız bir farkındalıktı.

Buna karşılık, kanını daha da derine çektim, sesler ıslak, hatta müstehcen. Beslenirken genelde temiz olurdum. Gemma'yla mı? Doyamayacağımdan endişeleniyordum, kendimi doyuramadan çekip gideceğinden korkuyordum.

Nefes alış verişi değişti. Kaba pantolonları küçük nefesler halinde çıkıyordu. Yakındı, doruk noktasındaydı. Onu oraya getirebilirdim. Onu o sınıra itebilir ve düşmesini sağlayabilirdim.

Ama bu onun zevkiyle ilgili değildi.

Yapmak zorunda kaldığım en zor şeylerden biri olmasına rağmen, hüsrana dolu bir hırıltıyla onu serbest bıraktım.

Şok içinde gözleri benimkileri buldu, yüz ifadesi ihtiyaçla çarpılmıştı. Elbisesinin önü çökmüş, göğüslerini ortaya çıkarmıştı... Bunu şaşırtıcı derecede erotik bulmuştum. Özellikle de ısırığının izi bir tanesini süslerken. Tamamen avuçlarımın içine almak için mükemmel bir boyuttaydılar. Meme uçları sıkı, yüksek ve kahverengiydi, ancak etraflarındaki et pembe renkteydi.

Ben yer değiştirdiğimde nefesi kesildi ve elbisesinin önünü göğsüne doğru tutarak kendini örtmeye çalıştı. Yeleğimin arkasının gevşediğini hissettim, kaslarımın büyüdüğü ve yer değiştirdiği dikişin yakınında küçük bir yırtık oluştu.

"Bana itaatsizlik etme," diye homurdandım, gözlerinin bana dikilmesinden zevk alarak, "bir dahaki sefere gelmene izin verebilirim, karıcığım."

Öfke o gözlerde kıvılcımlandı ve onları büyüleyici bir şekilde aydınlattı.

Kapıda ani bir *patlama* oldu ve başım arkama savruldu, tamamen ilkel bir içgüdüyle dişlerimi gösterdim. Biri yakınımdaydı. Kan eşime yakındı, ondan beslendikten bu kadar kısa bir süre sonra.

Neredeyse kapıyı menteşelerinden sökecektim, göğsümde bir hırıltı yükseldi. Kalia'nın karanlık bakışları karanlıkta benimkilerle buluştu.

Tüm mücadeleyi ben terk etti.

"Kalia," diye tısladım. "Raazos'un kanı adına ne yapıyorsun?"

"Ben de sana aynı şeyi sorabilirim," diye karşılık verdi. Gözleri kayıt odasının ortasında yarı soyunmuş bir halde duran Gemma'ya kaydı. Karımın yanakları kızarmıştı ama bu kızarma zevkten ziyade utançtan kaynaklanıyor gibiydi. Kalia bana ters ters bakıp, "Bana söz vermiştin... sen..." dediğinde iğrenmiş görünüyordu.

Kız kardeşimin sözleri kesildi.

Çünkü sonunda bana baktı.

"Hayır," diye nefes aldı. Dondu kaldı, kendi gözleri de şişti. "Sen... sen-"

Kalia sözlerini bitirmedi bile. Topuklarının üzerinde döndü ve kanatlarını hızla koridora doğru itmek için bir pompa verdi.

"Kalia," diye homurdandım. "Siktir."

Gemma'ya kısa bir bakış attıktan sonra koridora çıktım ve tek kelime etmeden kız kardeşimin peşinden gittim.

"Kalia!"

Ama giriş holüne ulaştığımda çoktan gitmişti, dışarıdaki terasa açılan kapılar ardına kadar açılmıştı.

Onu bulmak için gecenin karanlığında dışarı çıktım.

CHAPTER 18

K

alia, yalnız kalmak istediğinde gitmeyi tercih ettiği sessiz yerlerden biri olan Gümüş Deniz'in kenarındaydı. Benimki kalenin çatısıydı. Kalia'nınki buradaydı. Ya da kuzeyde

Ormanlar
için.

Yanına indiğimde burnu kırıışmasına rağmen bana bakmayı reddetti.

"Onun gibi kokuyorsun."

Ve hâlâ dilimde onun tadı var, diye düşünmeden edemedim. Keskin bir nefes verdim. "Kalia."

"Ne?" diye tısladı.

"O benim *karım*" demekten başka ne diyeceğimi bilemedim.

"Ondan *beslenmek* zorunda değilsin!" Kalia bağırdı, sesi yükselerek gölün üzerinde yankılandı.

"Raazos talep ediyor-"

"Ben Raazos'a boyun eğmem!" Kalia ay ışığında bana dik dik bakarak karşı çıktı. "Onu burada hiç istemedim. Aina'nın ruhu senin aptalca intikam hissin olmadan da bize geri getirilebilir! Bunca zamandır Pe'ji'nin bedenini arıyor olmalıydık. Sadece ruh mücevherine ihtiyacımız var. *Bu* yüzden kayboldu. Kythel de bunu istemedi. Lucen ya da Thaine de istemedi. Ama *sen istedin*. Sen ve Kaldur. Onu burada istediniz. Onu buraya getirdiniz. Şimdi onun kokusunu kalenin her yerinden alabiliyorum. Ailemizin salonlarında."

"Ondan beslenmeyeceğime dair sana *asla* söz vermedim," diye homurdandım. "Kendimi her zaman onun kanıyla güçlendirecektim. Hara kanıyla."

İnanılmaz bir kahkaha attı. "Ve ne yaptığına bir bak, Azur. Onun kanıyla kendini *güçlendirerek* ne yaptığına bir bak."

"Ne yaptım?" Gözlerimi ona dikerek sordum. "Bu konuda bir *seçeneğim* olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Artık bağlandınız," diye tısladı Kalia, gözlerinden gümüş rengi yaşlar süzülüyordu. "Bu geri alınamaz!"

"Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?" Arka dişlerimi gıcırdatarak sordum.

"İstediğinizi aldınız," diye karşılık verdi. "Kaalium'un soyundaki düşmanımızın kanı. Ancak şimdi oğullarınız ve kızlarınız da Hara kanını paylaşacak."

Sertleştım. Boğazımdan şiddetli ve hızlı bir uyarı hırıltısı yükseldi ve Kalia'yı hareketsiz bıraktı. Dilini fazla gevşek kullanıyordu. Öfkesi sık sık onu alt ediyordu ve benden uzaklaşmadan önce yüzündeki suçluluk ifadesini gördüm.

"Planlarım değişmedi," diye sertçe bilgilendirdim onu. "Bu hiçbir şeyi değiştirmez."

Kalia sözlerime aldırmadan başını salladı. "O zaman sen bir aptalsın. Ve şimdiye kadar senin aptal olduğunu hiç düşünmemiştim kardeşim. Bu *her şeyi* değiştirir."

Avucumu boynuzumun üzerinde gezdirerek, nefesimin altında alçak sesle küfrettim.

Kalia burnunu çekti ve "Belki de sonunda Salair'e gideceğim. Lucen ile yaşamak için."

Dudaklarımı bastırdım.

"Belki de en iyisi bu olur," dedim ona, yüzündeki acı ifadesini görmezden gelerek. "Onun buradaki varlığı belli ki seni üzüyor. Neye inanırsan inan Kalia, yapmak isteyeceğim son şey seni incitmek olur."

"O zaman onu gönder," diye yalvardı usulca, gözlerini kırpıştırarak bana. "Kan bağı çok güçlenmeden onu gönder."

Kalia hissettiklerimi hissedebilseydi, sözlerinin bana ne kadar gülünç geldiğini bilirdi. Bu da *zaten* çok derinde olduğuma dair ilk ipucum olmalıydı.

"Bunu yapamam."

Kalia alt dudağını kemirdi, küçük dişleri dışarı fırlamıştı. Daha gençken dişlerini nasıl düzgünce geri çekeceğini tam olarak öğrenememişti ve şimdi ne zaman dışarıda olduklarını sık sık unutuyordu.

"O zaman onun burada olmasına alışsam iyi olur," dedi Kalia sonunda.

Yumuşakça.

İstifa etti.

Kız kardeşimin en önemli özelliği kocaman bir kalbi olmasıydı. Evet, babamız gibi çabuk sinirlenirdi ama affetme ve kabullenme yeteneği vardı.

aynı hızla. Keskin bir dili olsa da tanıdığım en nazik insandı.

Bu gece Gemma'nın kırılgan, dürüst ama gururlu yönüne tanık olduğumda, Kalia ile Gemma'nın gayet iyi anlaşacaklarını hissetmiştim. İyiden de öte. Kendini Gemma'ya açarsa, arkadaş bile olabilirlerdi.

Ve dürüst olmak gerekirse *bu* beni kan bağından daha çok endişelendirdi.

"Kardeşlerimize söyledin mi? Onun senin için ne olduğunu?" diye sordu sessizce. "Kythel'e söyledin mi?"

Karnıma bir huzursuzluk çöktü. "Hayır.

Henüz değil." Kalia başını yavaşça salladı.

"Eminim bunu şimdiden hissediyordur," dedi.

CHAPTER 19

I Öğleden sonraydı ve çürüyen sarmaşıkların altından ölü çiçekleri koparıyor, gelişigüzel bir şekilde arkama atıyordum.

O gün kalenin içinde olma düşüncesi, hatta kayıt odasına dönme düşüncesi bile içimi huzursuzlukla doldurdu.

Dışarıda olmaya ihtiyacım vardı. Ellerimle bir şeyler yapmaya, dikkatimi başka yöne çekmeye, güneş ışığının tenimi ısıtmasına ihtiyacım vardı.

Ve çok da güzel bir gündü. Çalıştığım terastan serin bir esinti geçiyor, denizin tuzlu kokusunu da beraberinde getiriyordu. Güneş tepemdeydi ve elbisem terden sırtıma yapışmaya başlamıştı.

Bugün için bol, ince bir kumaş seçmiştim.

Tırabzanları temizlemeye başladıktan kısa bir süre sonra bunun bir şans olduğunu fark ettim.

Çünkü her küçük, minicik hareketimde pürüzsüz kumaş Azur'un ısırığını göğsümde gezdiriyordu.

Acımadı ama iki diş izini çevreleyen et aşırı hassastı.

Ona her dokunuşum bir kıvılcım yaratıyordu. Bir farkındalık, uyarılma ve hayal kırıklığı anısı içimde dönüyordu.

Kafam karışmıştı. Korkunç, çaresizce kafam karışmıştı.

İşte bu yüzden, eski *irfan* kayıtlarını incelemeye devam etmeyi ne kadar çok istesem de, kaleye kapanmak istemiyordum.

Azur benden her içtiğinde arzu ve zevk hissetmek *istemi-yordum*. Beklenti hissetmek *istemi-yordum*. Yine de dün gece, benimle alay ettiği için sabırsızlıkla nefesimi tutuyordum.

O beslenmeyi *ben* tetiklemiştim. Bu konuyu zorlamıştım çünkü babam ve sevdiğim ve geride bıraktığım kız kardeşlerim hakkında konuşmak zorunda kalmaktan daha kolaydı.

Keşfettiğim bir başka tuhaf duygu daha vardı.

Çünkü Azur'un bizi fark eder etmez Kalia'nın peşine düşerek neredeyse odadan dışarı fırlamasının ardından boğazımın düğümlendiğini hissetmiştim. Karnımın guruldadığını hissettim.

Ve şimdi.

Kıskançlık olduğunu bildiğim o korkunç tutam, beni neredeyse Azur'un ısırtığına olan hevesli teslimiyetim kadar endişelendirmişti.

Kalia'nın yüzündeki ihanet gecenin geç saatlerine kadar peşimi bırakmamıştı. Araya girip Azur'u odadan çıkardığı için *minnettar* olmalıydım -aramızda olanları düşünmek için beni yalnız bıraktığı için- ama değildim.

Kendimi lanet bir metres
gibi hissettim. Kirli bir
şey.

Gizli bir şey.

Nefesimin altında homurdanarak tırabzanın ayaklarına dolanmış kararmış sarmaşıkları kopardım. Avuçlarımda kırılıgandılar ve çekiştirdiğimde neredeyse toza dönüşüyorlardı.

Üzerimden bir gölge geçti, terasın yıpranmış taşlarına vuran güneşi kısa süreliğine titretti.

Yukarı baktığımda hiçbir şey göremedim ve terli alnımı sildim, muhtemelen cildime asma çürüğü bulaşmıştı. Yer değiştirdiğimde elbisem bacaklarımda etrafında rahatsız edici bir şekilde sıkıştı ve tekrar homurdandım, Ludayn'inki gibi bir pantolon ve bol bir üstlük yapıp yapamayacağımı merak ettim. Onunki daha rahat görünüyordu-

Hemen arkamdan gelen gürültülü bir *gümbürtü* neredeyse çığlık atmama neden olacaktı. "*Ne yapıyorsun?*" diye acı dolu bir çığlık geldi.

Kalia.

Görüş alanıma girdiğinde donakaldım. Saçları rüzgârda savrulmuştu. Yukarıda uçarken gördüğüm onun gölgesi miydi?

"İyi günler," derken buldum kendimi, beynim dilime tam olarak yetişememişti, "Ben sadece-"

Bakışları Azur'un kiyle yarışıyor, beni iliklerime kadar kesiyordu. Ve o bakışlar her yerimi dondurdu, dudaklarımın aralanmasına neden oldu.

Çünkü ilk kez, daha önce göremediğim bir şeyi görebiliyordum. O ve Azur aynı gözlere sahipti.

Aynı gözler.

Şu anda beni mızraklayan *onun* bakışlarıydı.

"Oh," diye nefes aldım, farkına vardığımda göğsümden yayılan *rahatlamayı* kabul etmeyi reddederek. Bu inanılmaz derecede endişe vericiydi. "Oh, tanrılar, sen
_"

"Onları yerine koy!" Kalia homurdandı. "Onları hemen yerine koy ve bir daha *asla* bunlara dokunma!"

"Onları geri mi koyayım?" Hâlâ sersemlemiş bir halde sordum. Kaşlarımı çattım ve çürümeye doğru baktım. "Geri koyacak bir şey yok."

Başımı kaldırdığımda, bakışlarında gözyaşları biriktiği için kaskatı kesildim. Bana hançer gibi bakmasına rağmen, yıkılmanın eşiğindeymiş gibi görünüyordu.

"Kalia, özür dilerim," diye nefes aldım. Buna neyin sebep olduğunu anlamamıştım. "Büyümelerine yardım etmeye çalışıyorum, onlara zarar vermeye değil! Şuranın altındaki çürümeye bak."

Henüz ulaşamadığım bir bölümü kaldırdım. Tırabzanın alt tarafı neredeyse simsiyah lekelenmişti.

"Daha fazla yetişsin diye hepsini temizliyorum," dedim aceleyle, gözlerini kırptırarak çürümeyi incelediğini görünce. "Ama bu bitkilere çok uzun zamandır bakılmadı. Biraz yardıma ihtiyaçları var, sonra eskisinden daha da güçlü olacaklar, söz veriyorum."

Sözlerim onu yatıştırmış gibi görünüyordu. Omuzlarının nihayet öne doğru çökmesi için uzun ve gergin sessizlik anları gerekti. Çizmeli ayağıyla kurumuş bir sarmaşığı dürttü, gümüş rengi yanaklarını silerken bile gözlerime bakmayı reddetti.

Ve o anda bana Piper'ı hatırlattı. Canlı ama değişken duygularıyla Piper. Çok ateşliydi ama aynı zamanda çok tatlı da olabiliyordu. Hatta utangaç.

Kalia'nın gri teni güneş ışığında aydınlanmış görünüyordu. Süet gibi pürüzsüzdü. Öne doğru uzanarak bir yıldız ağacının sarkık çiçeklerinden birine dokundu ve siyah, keskin pençelerini narin yaprakların üzerinde gezdirdi.

"Bitkiler hakkında bilgin var mı?" Kalia bana sordu, sesi sanki ona yalan söylüyormuşum gibi güvensizdi. "Bunun gibi bitkiler mi?"

Tereddütle, "Collis'te evimizin duvarlarına tırmanan sarmaşıklar vardı. Yağmur yağdığında açan parlak mor çiçekleri vardı. Bunun gibi bitkiler... inanılmaz derecede hızlı büyürler, bu yüzden onlara bakma konusunda özenli olmanız gerekir." Ölü sarmaşık demetinin teras zeminine düşmesine izin vererek çürümeyi bir kez daha gizledim. "Yoksa böyle karmakarışık, aşırı büyümüş bir karmaşa olur. Sarmaşıklar yayılamaz. Boğulurlar. Ve eğer yayılamazlarsa, yeni çiçekler de büyüyemez."

Saçmalarken Kalia'ya yakından bakıyordum. Daha önce görmediğime inanamıyordum.

Kalia onun *kız kardeşi*di. Ya da en azından yakın bir akrabası. Güneş ışığında mavi bir renk alan aynı tonda siyah saçları vardı. Gözleri aynıydı. Gözlemci ifadesi bile bana onu hatırlatıyordu, beni bir av gibi izlemesi, her hareketimi takip etmesi.

Sadece Kalia'ya güvensiz bir merakla bakıyordu. Yırtıcı değil.

Benden hoşlanmasını istedim, karar verdim. Bana kendi kız kardeşimi hatırlattığı için mi?

Burada yalnızdım. Ludayn ve Maazin dışında nadiren başka biriyle konuşuyordum. Bekçiler bana yer veriyor, yanlarından geçerken başlarını eğiyorlardı. Ve Azur... O tamamen başka tür bir etkileşimdi. O benim arkadaşım değildi. Ama yine de düşündüğüm gibi bir düşman da değildi.

"Yıldız ağacı çiçekleri senin için önemli mi?" Başımı yana eğerek nazikçe sordum.

Kalia burnunu çekti. Gözleri bir kez bana kaydı, bana baktı ve sonra gözlerini kaçırdı. Sanki bana çok uzun süre bakmak istemiyormuş gibiydi.

"Annemin en sevdikleriydi," dedi Kalia sonunda, derin bir iç çekerek. Kendini toparlayıp omurgasını dikleştirir gibi oldu. Bunu yaptığında, bana sabit bir şekilde baktı, küçük dişlerinden ikisi üst dudağının arkasından dışarı çıktı. Gerçekten de çok güzeldi. Kaalium Hanesi'nin güçlü, çok güçlü genleri vardı. Daha önce Kylorr'ları hep iri yarı, korkunç, acımasız canavarlar olarak hayal ettiğim için utanıyordum. Çok ama çok yanılmışım. "Bu tür şeyler için bir yeteneği vardı. Bana bitkilere bakmayı öğretmeye çalıştı. Bunlara ve bahçesine de. Asla yapamadım. Ve şimdi keşke onu daha iyi dinleseydim diyorum."

Sesinde bir keder vardı. Çok iyi tanıdığım bir keder. Beni kendine çekti ve sadece anlamamanın ötesinde bir şekilde yumuşamama neden oldu.

"Benim annem de öldü," dedim ona. Kalia şaşkınlıkla gözlerini kırpırtırsa da bana dikkatle baktı. "Beş yıl önce. Ve her gün keşke anılarımızı yeniden yaşayabilsem diyorum. Çünkü eminim bana çok şey öğretmeye çalıştı ama ben dinlemeyi bilmiyordum. O zaman değil."

Kalia sözlerimi değerlendirdi ve gözlerini kısa bir süre için gökyüzüne çevirerek düşüncelere daldı. Sonra tekrar bana baktı, hatta bir adım daha yaklaştı.

"Geçen yıl çiçeklere bakmayı bıraktık," diye itiraf etti Kalia, yanımda diz çöküp daha önce kopardığım kurumuş bir sapa dokunmak için uzandı. Pençeleriyle solmuş liflerin izini sürdü. "Bekçilerden biri yanlışlıkla bütün bir duvarı mahvetti. O zamandan beri kimsenin onlara dokunmasına izin vermedim."

Arkamı, solumu işaret etti. Taş duvarda avluya inen küçük bir oyuk vardı. Orada küçük bir bank vardı ama arkasındaki yıldız ağacı çiçekleri yok olmuştu. Taş, bir zamanlar bulundukları yerde siyaha boyanmıştı.

"Azur bana kimsenin onlara dokunmasına izin vermeyeceğine söz verdi. Çünkü yok edilirlerse... onun bir parçası daha kaybolacaktı. Bunlar onun anıları," dedi Kalia, daha sağlıklı sarmaşıklardan birini okşamak için uzanarak. "Onu buraya bağlamak. Bizimle birlikte. Onlar kaleye aitler."

Ellerimi kucagımda birleştirdim. Sırtımdan aşağı bir ter damlasının aktığını hissettim ve yer değiştirdiğimde Azur'un ısırığının elbisemin kumaşına değdiğini hissettim.

"Beni onları yırtarken gördüğünde neden üzüldüğünü anlayabiliyorum."

Özellikle de benden hoşlanmadığını açıkça belli ettiği için. Onun durumunda olsaydım, daha kötü tepki verirdim. Birinin aramızdaki gölün etrafını kazdığını görsem ne hissederdim?

"Özür dilerim. Onlara dokunmadan önce sormalıydım."

"Onları tekrar sağlıklı hale getirebilir misin?" Kalia sesinde tereddütlü bir umutla sordu.

Arkamda bir yığın çürümüş ve ölmüş, buruşmuş çiçek vardı. Aşağıdaki avluyu saymazsak, neredeyse Kaalium Hanesi'nin kalesi kadar uzun olan terasın çevresini taradım. Evin henüz keşfetmediğim batı ve doğu uçları da vardı. Kalia bir bahçe olduğunu söylemişti. Nerede olduğunu merak ettim.

Böyle bir girişim günler, hatta belki de bir hafta sürerdi. Doldurmam gereken çok zaman olduğunu düşünerek bunu tek başıma yapmaya karar vermiştim.

"Sana onlara nasıl bakacağını öğretmeme ne dersin?" Ben önerdim. "Benim budama yöntemim senin zevkine göre biraz agresif olabilir, bu yüzden geri kalanına daha nazik davranabiliriz. Yeniden çiçek açmaya başladıklarını gördüğünde ve asmaların zarar görmediğinden emin olduğunda, geri dönüp kalanını temizleyebiliriz."

Kalia şaşkın görünüyordu. Hızlıca gözlerini kırıştırdı. "Sen... sen bunu yapar mısın?"

"Bu uzun bir iş," diye uyardım onu. Ona tereddütlü bir gülümseme verdim. "Ama içinde son derece tatmin edici bir şey var."

Kalia bana uzun süre baktı. Yanlış bir şey söylediğimi ya da yaptığımı düşündürecek kadar uzun bir süre.

Ama bana ters ters bakmıyordu. Ağlamıyordu. Kaşlarını bile çatmıyordu.

Beni değerlendiriyordu. Bakışları yıldız ağacı çiçeklerine gitti.

"Bunu isterim," dedi Kalia sonunda, iç çekerek, omuzları tekrar düştü. Bakışlarının aşağıya doğru kaydığını, boynumun sütununda sabitlendiğini hissettim ve dudakları birbirine yapıştığında bir parçam gerildi. Çünkü gördüğünü biliyordum. Azur'un ısırgı. Dün gecedен değil, önceki gecedен. Henüz tam olarak iyileşmemişti ama garip bir şekilde neredeyse yok olmuştu. "Bağırdığım için özür dilerim. Ve dün gece için," diye mırıldandı.

Saçımın kaçan bir tutamını düzelttim, ısırik izini biraz olsun kapatmayı umuyordum ama bunun sonuçsuz kalacağını biliyordum. Kalia da utanmış görünüyordu.

"Unutalım gitsin," dedim sessizce.

Arkasında bir hareket oldu ve gözlerim kalede keskinleşti. Özellikle de batı kanadındaki bir balkonda.

Nefesim kesildi.

Azur.

Bizi izliyordu.

Pencerelere bakılırsa, balkon batı kanadındaki kayıt odasından sadece iki oda aşağıdaydı. Ellerini taş çıkıntıya dayamıştı, kanatları sanki uçmak üzereymiş gibi genişçe açılmıştı.

Muhtemelen Kalia'nın bağırdığını duyduğunu ve kargaşanın ne olduğunu görmek için dışarı çıktığını fark ettim.

Ya da daha önce seni izliyordu, diye düşündüm. Bu mesafeden bile gözlerini üzerimde hissedebiliyordum.

Sanki bir işaretmiş gibi göğsümdeki iz yandı ve ısındı. Zevkin anısı - sıcak, sıkı ve ağırlı- geri döndü ama hızla etrafımda döndüm,

sıkıca aklımdan itiyorum.

"Hadi başlayalım," dedim sesimi hafif ve havadar tutarak.
Kalia da bana belli belirsiz bir gülümsemeyle karşılık
verdi.

Tenimin ısındığını fark ettiyse de yorum yapmadı. Azur'un
bakışlarını hâlâ sırtımda hissediyor olmam da yardımcı olmadı.

CHAPTER 20

"T

Arazinin tapu işlemleri dün tamamlandı." Zaale masamın yanında durarak beni bilgilendirdi, ancak ben ona arkamı dönmüş, pencereden araziye bakıyordum

aşağıda.

Gemma ve Kalia aşağıdaydı.

Tekrar.

Üç gün içinde üçüncü kez.

"Yeni Everton Konseyi tarafından onaylandı. Nulaxy temsilcisi bunu Halo'muza yükledi. Gecikme için özür diledi," diye devam etti Zaale.

Sesinin yumuşaklığı her geçen gün daha da belirginleşiyordu. Görevini bırakmasını istedim. *Rahatlamasını* istedim ama o reddetti. Zaale'nin baş kalecilikten istifa ederse ne yapacağını bilemeyeceğini biliyordum.

Tapu.

"Güzel," diye homurdandım. "Görünüşe göre Bay Cross'un da bir bildiği var." "*Kylaira'nın* haberi var mı?" Zaale sordu.

"Hayır," dedim pencereden dönerek. "Öyle değil."

Başını olumlu bir şekilde eğdi, gümüş dallarla kaplı boynuzları öğleden sonra güneşiyle parlıyordu.

"Ona bilgi vermeyi düşünüyor musunuz?"

Hara'nın mülkünü kontrolüm altına almak her zaman planın bir parçasıydı. Gemma muhtemelen Rye Hara'nın çoktan kaybettiğini bilmiyordu. Bir yıldan fazla bir süre önce. Bir kumar borcu için tapuyu bir tahsildara teminat olarak vermişti.

Teklifimi ilk duyduğunda, Bay Cross'un evlilik sözleşmesine eklettiği ilk şey tapunun geri alınmasıyla ilgili bir şart oldu. Tapuyu geri almak için *başka bir* koleksiyoncuya, gemi hurdacılığıyla da uğraşan dişlek bir Binshay'e ödeme yapmak.

Ama benim de Rye Hara'nın hoşuna gitmeyen bir değişikliğim vardı.

Sonunda, tapusunun Binshay'a mı yoksa en büyük kızıyla evlenen Kylorr'a mı ait olmasını istediğine karar vermişti.

Dün itibariyle, New Everton Collis'teki Hara malikanesi *benim* oldu.

Anlaşmaya ilk aracılık ettiğimde, tapuyu bulabildiğim açgözlü, boncuk gözlü, salyalı satıcıya satmak gibi kötü niyetli düşüncelerim vardı. Haralar gidecek hiçbir yerleri olmadan kendi evlerinden atılacaklardı. Mülkleri, eşyalarından kâr elde etmek isteyen sülükler tarafından istila edilecekti. Tüm Yeni Dünya onların utancını öğrenecekti çünkü bulabildiğim her Çeyrekler arası veritabanı ve haber ağında bu haberin yer almasını sağlayacaktım.

Sonra da video yayınına Savaş Suçları'na devredeceğim. Rye Hara yargılanacak ve hapsedilecekti. Hayatının geri kalanını bir hapishane gezegeninde çürüyerek geçirecekti ve *bunu* düşünmek dilimden lezzetli ve tatlı bir zehir akmasına neden oldu.

Şimdi tek bir sorun vardı.

Karım.

"Hayır," diye cevap verdim sonunda Zaale'ye. "Bilmesi gerekmiyor." "Tapuyu ne yapmalıyım?"

"Diğerlerinin yanına koy," dedim ona. Halo'muzdaki ailemizin güvenli ağına. "Ve bir parşömen kopyasını da kasamıza yerleştir."

"Yapacağım," dedi Zaale.

Ancak masama d ö n d ü ğ ü m d e , onun odanın eşiğinde tereddüt ettiğini gördüm.

"Başka bir şey var mı?" Ona yakından bakarak sordum. "Setlan'a kurdurduğunuz alarmlar," diye başladı Zaale.

Setlan ailemizin özel elçisi ve danışmanıydı. Gezegen dışında bir şeye ihtiyacımız olursa, o hallederdi. Ne de olsa Bay Cross'a teklifimi ileten oydu.

Zaale güçlü bir homurtu çıkarınca doğruldum.

"Görünüşe göre Rye Hara, Vrano'daki bir koleksiyoncu ile kredi hattı açmış."

"*Vaan*," diye küfrettim nefesimin altında, bir elimi boynuzumun üzerinde gezdirerek. Sanki bir işaretmiş gibi Gemma'nın kahkahasının terastan yankılandığını duydum. Pencereleeri açık bırakmışım ve özel ofisime ılık bir esintinin girmesine izin veriyordum. Arada sırada karım ve kız kardeşimin konuşmalarından bir kelime yakalıyordum. Kız kardeşimin bile bir iki kahkahası göğsümde garip bir sıkışma yaratıyordu. "Ne zaman?"

"Bu sabah."

Gemma bu haberle yıkılırdı.

Onunla ilk evlendiğimde, bu sefaletten zevk alırdım. Ondandır kan gibi beslenir, onu yalayıp yutar ve beni içten dışa doğru ısıttığını hissedirdim. Rye Hara'nın -şimdi bir bağımlılıkla karıştığını bildiğim- çaresizliği *yüce* hissettirirdi. Seksten daha iyi ve bütün gece uçtuktan sonra bir kan vericiden alınan uzun bir içkiden daha tatmin edici.

Şimdi mi?

Şimdi bu duyuruya içimde huzursuz bir burkulma eşlik ediyordu. Çünkü artık Gemma'nın ailesine yardım etmek için nelerden vazgeçtiğini biliyordum. Bunun sadece bir kısmını bana açıkladığına dair bir his vardı içimde. Özellikle kız kardeşlerine olan sadakati bu haberi daha da rahatsız edici hale getiriyordu.

Hiç durmayacak, diye düşündüm.

Ona dört gece önce de söylemişim. Kayıt odasının sessizliğinde. O zamandan beri her gece ondan beslenmeme rağmen - dün gece boynundan beslenirken titreyip soluduğunu düşünmek, bana karşı kıvrandığını hissetmek bile beni ani ve endişe verici bir ihtiyaçla doldurdu - ailesi konusuna dönmemiştik. Ya da babası.

Onun durabileceğine inanıyor gibiydi.

Ya da en azından umutlu, iyimser bir parçası

öyle düşünüyordu. Ben farklı düşünüyordum.

"Setlan anlaşmayı durdursun," diye homurdandım Zaale'ye. "Derhal. Vrano'daki her kimse Haraların Kaalium Hanesi'yle olan bağlantısını bildiğinden emin olun."

Bu, herhangi bir koleksiyoncuyu uyarmak için yeterli olacaktır.

"Şimdi onu uyaracağım," dedi Zaale, alışık olmadığım bir ifadeyle beni inceleyerek. Kalia'ya karşı sık sık kullandığı bir ifadeydi bu, çünkü onu sevmesine rağmen bir türlü çözemiyordu.

"Rye Hara'ya da haber gönder," diye homurdandım, yumruklarım masamın yüzeyinde kenetlenmişti. "Ona başka bir koleksiyoncuya yaklaşırsa bizimle yaptığı anlaşmayı ihlal etmiş olacağını söyle. Ve kızıyla."

Rye Hara'nın vazgeçmeyi reddettiği Collis arazisinin tek parçası bir göldü. Evin arkasındaki iğrenç, balçık dolu küçük göl. Ama herhangi bir sözleşme ihlali, onun da bana ait olmasını sağlayacaktı. Sözlerim bir uyarı olacaktı. Daha alabileceğim çok ama çok şey olduğunu hatırlatacaktı.

Saldırganlığımı ve hayal kırıklıklarımı kızından da çıkaracağımı ima etseydim bana kızarmıydı?

Böyle düşünmeye devam etmesine izin verirdim. Korku güçlü bir motivasyon kaynağıydı.

Derimin altında bir uğultu başlamıştı. Zaale keskin bir baş hareketiyle ayrıldıktan sonra derin bir nefes aldım. Masamın kenarlarını sıktım ama hayal kırıklığı gitmiyordu ve dilime zehir damlıyordu.

Şimdi huzursuzdum. Kendini ve ailesini mahveden o işe yaramaz kemik çuvalını düşünüyordum. *Benimkini de* parçalamıştı.

Raazos.

Sessiz bir lanetle ayağa kalktım ve balkona çıktım. Geniş kapıyı açtım ve kendimi havaya fırlattım, kanatlarımı genişçe açarak terasa doğru daireler çizdim. Gözlerim Gemma'ya kilitlenmişti. Bugün başka bir elbise, bu bej rengi. İğrenç. Yine iğrençti. Yine de, her geçen gün, o çirkin elbiseyi beline dolayıp amından su içmenin cezalandırıcı fantezisi daha da dikkat dağıtıcı hale geliyordu.

Kalia beni karımdan önce gördü. Bakışlarını bana dikti ve Gemma'nın arkasına büyük bir gürültüyle *düştüm*. Nefes nefese kalan Gemma döndü ve elini göğsüne bastırdı.

Beni gördüğünde sustu. Dili dışarı fırlayıp dolgun dudaklarını okşadı ve karnımı ihtiyaçla sıktı. Beni her gördüğünde boynunun kızarmaya başladığının farkında mıydı? Kan hücum ediyordu. *Hazırlanıyordu*. Sanki vücudu kime ait olduğunu biliyordu ve efendisini memnun etmek için elinden geleni yapıyordu.

"Bizi yalnız bırak," diye homurdandım Kalia'ya.

Kız kardeşim bundan hoşlanmadı. Yine de homurdandı ve ayağa kalktı. "*Kyzaire olman* bana emir verebileceğin anlamına gelmiyor *kardeşim*."

"Kalia," diye ısırdım, ama gözlerim Gemma'nınkilerden hiç ayrılmamıştı. *Kyrana*'nın kanına duyduğum ihtiyaç bir bağımlılık gibiydi. Bir sonraki d o z u m a ihtiyacım vardı. Ve ben

şimdi ihtiyacım vardı. Dün ilk kez bir gün içinde ondan iki kez içmiştim. Bugün de muhtemelen aynısı olacaktı. Daha öğleden sonraydı.

Daha da kötüleşecekti.

Kalia gözlerini devirdi. Muhtemelen köyde Neela'dan ya da hatta Gemma'dan öğrendiği bir başka insan tepkisi.

"Kythel'den bile betersin," diye homurdandı ve sonunda gökyüzüne çıkıp kalenin önünden uçarak gözden kaybolmadan önce tepinerek uzaklaştı.

"Kythel kim?" Gemma sordu, sesi yumuşak ve ölçülüydü.

Berbat durumdaydı.

Saçları dağınıktı, her zamanki topuzundan kaçmaya çalışıyor, alnının nemli kısmına ve ensesine yapışuyordu. Geniş yakası hoşuma gitse de, son birkaç gündeki ısırıklarımın bolluğunu gösteren o uzun kollu canavarı giymesi için hava çok sıcaktı.

Çenemi yukarı kaldırarak dizlerinden kalkmasını işaret ettim. Elleri kirliydi ve parmaklarının arkasında yıldız ağacı sarmaşıkları yüzünden sıyrıklar vardı.

"Şimdi mi?" diye sordu alt dudağını dişleyerek. Kız kardeşimle birlikte sökmeye çalıştıkları trabzanın bir bölümüne baktı. "Ama neredeyse bitirdik ve-"

"Gemma," diye homurdandım.

Kaşlarımı çatarak saklasam da dudaklarımın seğirmesine neden oldu.

"Pekâlâ. Çok patronluk taslıyorsun, biliyorsun değil mi?" diye sordu, ses tonu son derece *ilkeldi*, ayağa kalktı ve ellerini yakındaki bir beze sildikten sonra yere attı. "Kythel kim?"

Bunun peşini

bırakmayacağım, diye

düşündüm. "Kardeşim,"

diye homurdandım.

İkizim, konuşmadan bıraktığım şeydi.

Ateş ve buz, annemiz bize böyle seslenirdi. Ben mi? Küçümsememle herkesi yakabilirim. Kythel? Bakışlarındaki buzla onları tam kalbinden mızraklardı.

Bazen ikisi de olabiliriz. Ya da ikisi de olabiliriz.

"Birçok kardeşinden biri," diye mırıldandı Gemma, ben yaklaşırken bana bakarak. "Hangi bölgeyi yönetiyor?"

Dikkatimi dağıtmaya mı

çalışıyordu? Buna izin

vermezdim.

"Erzos," diye mırıldandım, kollarımı ona dolayarak.

"*Burada mı beslenmek istiyorsun?*" diye sordu, bakışları arkamda geziniyordu. Gergin.

Dudaklarımın kıvrıldığını hissettim. Eğilerek boynunu ısırdım ama dişlerimle etini parçalamadım. Sadece uyarmak için nazikçe ısırdım.

"Neden burada değil? Boşalırken inlemelerini herkesin duyacağından mı korkuyorsun?" Sesim her kelimedede daha da derinleşip sertleşerek sordum.

Kahretsin, bunu istiyordum. Onun boşalmasını duymak... artık içimi huzursuz bir utanç duygusuyla doldurmuyordu. Bir düşmanın kızına zevk verdiğimi bilmek. Bunun yerine, kendimi muzaffer hissettiriyordu. Sanki bir savaş alanını katledip diğer taraftan çıkmışım gibi.

Nefesi burun deliklerinden ısıklık çalarak geçti. "Bütün pencereler bu tarafa bakıyor ve bekçiler görecektir."

Kollarım beline dolandı ve sonra sıçradım, bizi ileri itmek için kanatlarımı aşağı doğru çırpıttım.

Sessiz ılgığı yeğimin içinde boğuldu. Bu sabah erken saatlerde antrenman yapmışım ve bu nedenle elleri eldivenlerimin üzerinde geziniyor, pürüzsüz metali kavramaya çalışıyordu.

Düşmesine izin vereceğimden mi endişeleniyordu?

Onu kalenin kilometrelerce yukarısına uçuracağımı ve öylece bırakacağımı mı?

Bunu babasına da yapacağımı fark ettim. Bir kalp atışında.

Sonra ılgığı kesildi. Bizi uzağa uçurmak istememiştim. Sadece aşağıdaki avlunun özel oyuğuna, kalenin meraklı gözlerinden uzağa, birkaç dakika rahatsız edilmeyeceğimiz bir yere.

Yine de o öğleden sonra berrak ve sakin suyun hemen üzerinde süzülene kadar kendimi Gümüş Deniz'in üzerinde yolculuk ederken buldum. Mükemmeldi.

Gemma ilk paniğinde bacaklarını benimkilere dolamıştı ama onu güçlü bir şekilde kavradığımı fark ettiğinde -belini ve sırtını kollarımın mensesinde tutuyordum- başını tereddütle geriye eğdiğini gördüm.

Hızlandım, rüzgâr etrafımızda savrulurken ne yapacağını merak ediyordum. Açımızı suya paralel olacak ve sırtı suya dönük olacak şekilde eğdim. Sanki onu yansımaların ve küçük dalgaların arasına, kendi yaptığımız bir yatağa yatırabilirmişim gibi.

Rüzgârla birlikte, saçlarını o lanet topuzun içinde tutan bağ her neyse çözüldü ve aşağıdaki denizde kayboldu. Saçları, birbirine karışmış ipekten siyah bir şelale gibi aşağı yuvarlandı ve uçları denizin yüzeyinde süzüldüğünde nefesi kesildi, gözleri benimkilere kaydılar. Saçları artık bağlı olmadığı için kokusu bana kadar ulaşmıştı. Deniz gibi kokuyordu.

Bekçilerin köyden satın aldığı sabun. Kuzey ormanlarındaki yapraklardan yapılmıştı, temiz ve tazeydi ve dişlerimden zehir damlamasına neden olan kendi kışkırtıcı kokusuyla karışıyordu.

Kaleden gittikçe uzaklaşıyorduk.

Gemma'nın gözlerinde o şaşkınlığın canlandığı anı gördüm.

Göğsümün tam ortasına çarptı ve ellerim onun üzerinde sıkılaştı.

Yavaşça bir gülümsemeye dönüşen ayırık dudaklarıyla bana baktı. Birdenbire tüm vücudumda yankılanan bir enerji şimşegi çaktı, kanımda çınladı, kalbimi hızlandırdı ve aletimi çelikleştirdi.

Başını geriye atarak göğüslerini yukarı kaldırdı ve ısırmalarımla kaplı boynunu ortaya çıkardı. Altımızdan geçen Gümüş Deniz'i seyretmek istiyordu ama ne kadar erotik bir görüntü sunduğunun farkında değildi, göğüsleri heyecanla inip kalkarken dudaklarında zevkle uzanıyordu. Zarif bir kol uzandı ve parmak uçlarını suyun üzerinde kaydırarak tuzlu denizin kıvılcımlarının yükselmesini nefesimi tutarak izledim.

Gemma alçak sesle ve boğuk bir kahkaha attı, sonra kahkahası rüzgârla uçup gitti.

Hafızama kazınmıştı. Tıpkı bunun gibi. Onun gibi bunu *asla* unutma.

Onun sade olduğunu nasıl düşünebilirdim?

Sikim bir uyarı zonklaması yaptı. Aletimin dibindeki çıkıntı çırpındı ve sıkılaştı, ritmik bir nabız atışı dişlerimi gıcırdatmama neden oldu.

Aniden yönümü değiştirdim ve Gemma'nın nefesini kestim. Hızla kaleye geri döndüm, daha hızlı ve daha hızlı uçtum, tek duyduğum kulaklarımda bir koşuşturma olana kadar kanatlarımı pompaladım ve görebildiğim tek şey Gemma'nın sevinçli sırtışıydı, beyaz donuk dişleri cildine yayılan ve onu altın sarısı yapan öğleden sonra güneş ışığında parlıyordu.

"*Vaan*," diye küfrettim nefesimin altında, hiçbir fiziksel uyarım olmadan lanet pantolonuma boşalmanın eşiğindeymişim gibi hissediyordum. Ondaki içerken boşalacaktım, biliyordum. Daha önce olmamıştı ama bu öğleden sonra olacaktı.

Avlunun terasına indiğimde Gemma'nın nefesi kesildi, şüphesiz bu darbe sarsıcı ve ani olmuştu. Bir sonraki anda, onu kalenin görüş alanından saklanabileceğimiz küçük bir alana sürükledim, karışık yıldız ağacı sarmaşıklarının ve arkamızdaki merdivenin taş duvarının arasına sıkıştık.

Gemma yeleğimi kavramış, sert kumaşı ellerinin arasında sıkıyordu. Saçları vahşı, rüzgârda dağılmış, sevimli ve karmakarışık. Yanakları kızarmış, gözleri parlıyordu ve hala gülümsüyordu, o dolgun, yumuşak dudakları kıvrılıyordu.

Ve aniden, neredeyse ondan beslenmeye ihtiyaç duyduğum kadar onları tatmaya da ihtiyaç duydum.

Onu merdivenin duvarına yaslayarak başımı eğdim, çılgınlığa varan vahşı ve vahşı bir arzu hissi beni ele geçirdi.

"Azur," diye soludu, gülümsemesi sonunda söndü, yerini yakınlığımız ve kalçalarını kavrayışımın sertliği karşısında bir farkındalık kıvılcımına bıraktı.

Sikim adımla birlikte nabız gibi atıyordu.

Bu delilik diye düşündüm.

Dudaklarımız buluştuğunda, şiddetli bir şey gibi hissettirdi.

Dudakları son derece yumuşaktı. Hassas. Nefesini ağzıma verdi ve ben inledim, pençelerimi kalçalarının etine geçirerek onu daha da yakınımaya çektim. Bana yapışana, dilimi onunkinin üzerinde gezdirene ve onu orada da inanılmaz derecede yumuşak bulana kadar onu yuttum. Kaygan ve muhtaç.

Dişlerim alt dudağını deldi ve kanının tadını alarak hırladım. Sadece küçük bir alay. Küçük bir tat.

Bu delilik, diye düşündüm yine.

Duramadım.

CHAPTER 21

A Altın zevk girdabı karnımda sıkılaştıkça sıkılıyordu. Her an kopmakla tehdit eden tek bir katı ipliğe dönüşüyordu.

Muhteşem bir an, uçuyorduk. Kendimi özgür hissetmişim. Kendimi *başka* hissetmişim. Sanki dünyası sonsuz olasılıklara açılan yepyeni bir varlıkmışım gibi. Kendimi güçlü hissetmişim.

Şimdi sırtımı duvara dayamışım ve kalçalarımın arasında bir Kylorr vardı, sanki tenime girmeye çalışıyormuş gibi vücuduma yapışmıştı.

Ve ben onun için *ayrılıyordum*.

Öpücüğünün içinde nefes alıyor, kendi kanımın tadına bakıyor, dilimi her yaladığında başımın döndüğünü hissediyordum.

Tadı harikaydı. Öpüşünde beni *çılgına çeviren* bir sertlik vardı. Neler olduğunu bilmiyordum. Tek bildiğim zevkimi beklediğim ve onu alacağımdı.

Ağzını çektiğinde, kaybettiğim için neredeyse inleyecektim. Sırtım merdiven duvarının sıcak taşından ayrıldı. İçinde bulunduğumuz oyuk, sadece bize yetecek kadar büyük, özel küçük bir meydan oluşturuyordu. Tek şahidimiz denizdi. Geniş, ışıltılı ve mükemmel bir şekilde uzanıyordu ve Azur beni ileriye doğru çevirdiğinde kendimi ağır göz kapaklarıyla ona göz kırparken buldum. Beni avlu terasının korkuluklarına doğru iterken.

Taş göğüslerimin altına itildi ve korkuluğu sertçe kavradım. Azur üzerime eğildi, elbisemin yakasını sertçe çekiştirdi ve yırtıldığını duydum. Elbiseyi aşağı doğru itti ve göğüslerim ortaya çıktı, ılık esinti üzerlerinden geçerek onları çakıllaştırdı ve sertleştirdi.

Sıcak, pürüzlü avuç içi bir tanesini kavradı ve boğazımdan düzensiz, şok olmuş bir inilti yuvarlandı. Parmakları bir meme ucumu sıktı, beni kıvrandıracak ve klitorisimi titretecek kadar sertçe büktü ve tırnaklarımı taşa geçirdim, dudağımı ısırđım, kanımın tadına baktım.

Tekrar çimdiklediğinde dizlerimin titrediğini hissettim. Gözlerim kocaman açılmıştı, orgazmımın başlangıcının sıcak ve hızlı bir şekilde yükseldiğini hissediyordum.

"Aman Tanrım," diye inledim.

Kıkırdaması gergin ve gergin geliyordu.

"Seni bu şekilde boşaltabilirim," diye kulağıma nefes verdi. "Zehrime hiç ihtiyacın yok, değil mi küçük karıcığım?"

Zehri mi?

Ciğerlerime hava çekerek inledim.

Beslenmelerimiz giderek daha *fiziksel bir hal alıyordu*.

Maazin'in ofisinde, dişlerini göğsüme geçirdiğı ve çenesinin meme ucumu törpülediğini hissettiğim gecedan beri, beslenmeler farklıydı. Sanki olabileceklerin sınırında oynuyor ve oynaşıyorduk. Sanki Azur sınırlarımı bulana kadar beni zorluyor ve zorluyordu. Sonra biraz daha zorluyordu.

Bir anlaşmamız vardı. Beslenmemiz sırasında ne olmamı isterse o olacaktım. Nasıl davranmamı isterse öyle davranacaktım: korkak ya da itaatkâr. Bir rol oynayacaktım.

Sadece, Azur benden hiçbir şey talep etmemişti. Yine de muhtaç olmamı seviyordu. Onun ısırması için inlemem hoşuna gidiyordu.

Korkutucu olan şey, bir rol oynamıyor olmamdı.

Azur üzerime eğilmiş, önü sırtıma yapışmış, çakıllı meme uçlarımı çekiştiriyordu. Her çekişinde amıma doğru bir his fırtınası kopuyordu.

Sonra Azur inlemeye başladı. Daha da yaklaştı ve ben nefes nefese kaldım, başımı yana eğdim, o acı iğnesini ve ardından gelen sıcak zevk bulanıklığını hissetmeyi bekledim, hayır, buna *ihtiyaç duydum*.

Çok beklemem gerekmedi.

Ama Azur boynumu ısırđında, o ilk baş döndürücü çekiş beni tıslattığında, elinin göğsümden ayrılıp elbisemin eteklerinin altına daldığını hissettim.

Elinin beni bulduğunu hissettiğimde bile gerilmedim, o kadar kaygan ve sıcaktı ki kalçalarımın aşığı damlıyordu. Kendimi kaybetmişim. Bacaklarımı daha geniş açtım, kötü arzusun keskin *zaplari* omurgamdan yukarı sıçradı.

"İyi eş," diye hırladı tenime karşı ve nefesim kesildi. "Benim için çok ıslaksın *Kyrana*."

Parmaklarının nasırları ve sertliği hassas etimi aşındırıyordu. Sarsıldım ve inledim, bakışlarım yarı kapalı bir şekilde Gümüş Deniz'e bakıyordu.

Orgazm hızla geldi. Azur klitorisime hafifçe dokunarak sarsılmamı sağladı ve bu beni bomba gibi patlattı. Kırıldım. *Paramparça oldum*. Ağı dişleri boynumun derinliklerindeyken ve eli elbisemin altındayken sallandım, inledim, tısladım ve yalvardım. Çığlık bile atmış olabilirdim, sesi suyun üzerinden taşıyordu ve sikini kıcımın derin yarığına soktuğunda karanlık kahkahası aniden kesildi.

Derinliklerime dalarken laneti tenimde boğuk bir fısıltıya dönüştü. Çelik gibi sert olan kalın shaftını içime sokarken.

Yine *ötekiydim*.

Kendim gibi hissetmiyordum.

Tamamen yeniydim, Azur'un dokunuşundan yaratılmışım ve bedenimdeki her ağrı, her hücreyi değiştirerek içime dolan yüce zevkten yaratılmışım.

Kalçalarımın arasında ikinci bir orgazm kıvılcımı çaktı. Duvarlarım hiçbir şeyin etrafında kasılırken ve kasılırken beni boş hissettiren derin bir sıkışma. İnledim, ona karşı sallandım. Hareket, açıkta kalan meme uçlarımın pürüzlü, dokulu taş üzerinde sürüklenmesine neden oldu. *İyi* hissettiriyordu. Hem de çok iyi. Nefesimi tutmak istememe neden olan o küçük acı.

Azur dondu kaldı. Dişleri boynumdan koptu ve vücudundaki tüm kaslar kaskatı kesildi. Kalçaları sarsıldı. Aletin şıştiğini *hissedebiliyordum*. Seğirdiğini ve serbest kaldığını hissedebiliyordum. Ama tek bir ses bile çıkarmadı.

Azur'un eli keskin bir öfkeyle bacaklarımın arasından çekildi. Elbisemin etekleri düzeldi. Kendimi sıcak hissettim. Sanki rüya gibi pembe bir sisin içinde yüzüyordum. Yoksa sadece başım mı dönüyordu?

Azur beni geri çevirdi. Gidebileceğini düşündüm. Beni yırtık bir elbise ve kızarmış yanaklarla tırabzanın üzerinde asılı bırakacağını düşündüm. Ne zaman beslense böyle yapardı. Beslenmeler *yoğun* olsa da, her *zaman* giderdi. Gerçi genellikle beni odamda bırakırdı, sonra da tökezleyerek yatağıma gidebilirdim.

Bana bakarken yüz ifadesi okunamaz haldeydi. Birden bir baş dönmesi dalgası, beni sabit tutmak için koluna tutunmama neden oldu. Dünya eğildi.

Azur'un kaşları çatıldı.

"Gemma," diye mırıldandı sessizce, sesi kısıktı. Gözleri de parlıyordu. Kükreyen bir ateş gibi yanıyor, közler bana bakıyordu.

"Hmm?"

Çenesi gerildi. "*Baanye mi* alıyordun?" Göz kırpışım yavaştı. "*Baanye mi*?"

"Ek," dedi parmaklarını bileğime bastırarak. Dişleri henüz geri çekilmemişti. "Beslenmelerimden sonra vücudunun kendini yenilemesine yardımcı olmak için."

"Oh," dedim. Gitmeyecek miydi? "Emin değilim. Belki Ludayn biliyordur."

"*Raazos*," diye küfretti. "Bunca zamandır alıyor olmalıydın! Sana almanı söyledim, değil mi?"

Göğsünü ittim, kızgınlığının kıvılcımını duydum. Sanki az önce pantolonunu taşırana kadar kendini bana doğru bastırmamıştı.

"Ne yediğimi bilmiyorum," diye karşı çıktım. Dün benden iki kez beslenmişti. Ve şimdi de bu beslenme. Bu sabah biraz yorgundum ama bütün öğleden sonra terasta çalışmamı engelleyecek bir şey değildi bu. "Ludayn bana yemeklerimi getirir, ben de ne varsa yerim. O çamurlu çay hariç." Azur bir iç çekti, sol kanadı arkasında seğiriyordu. Onu görmek bile bana uçmayı hatırlattı. Bunu tekrar yapmak istedim. Daha önce hiçbir şey hissetmemiştim.

daha heyecan verici.

"*Baanye* genellikle o çamurlu çayın içine konur, seni imkânsız dışı," diye usulca gürlledi.

Gözleri kızgınlıkla parlıyor olsa da ondan korkmuyordum. İlk birkaç gün hariç... Azur'dan korkmuyordum.

Düşündüğüm gibi biri değildi.

Bunların *hiçbiri* düşündüğüm gibi değildi.

"İçeceksin," dedi ve klitorisime bastırıp yuvarlayan parmağını bana doğru uzattı. Gözlerimi kırptım, yanaklarım kızardı, bakışlarım ıslak görünen uca takıldı. *Tanrım*. Dikkatimin nereye yöneldiğini görünce boğazından derin bir ses yükseldi. "Evet?"

"Evet," dedim usulca, ani baş dönmesi dalgasının azaldığını hissederek. Şimdilik.

Tekrar büyümüşü. Benden beslenirken onları mahvetmemek için daha bol kıyafetler giymeye başladığını fark ettim. Dün Kalia'ya bu konuyu sormaya çalışmışım ama kardeşi hakkında konuştuğumuz için konu garip ve yapmacık gelmişti. Mırıldandı ve

Sadece bana bunun ara sıra olduğunu ama bir Kylorr her beslendiğinde olmadığını söyledi.

Ama Azur benden *her* beslendiğinde büyüdü. Kalia bunun bir öfkenin başlangıcı olduğunu söylemişti. Gerçek bir Kylorr öfkesi, tüm savaşları kazanmış olanlar. Kalia bana Azur'un isterse bunu tetikleyebileceğini söylemişti. Onun sözleri beni ürpertmişti. Azur'un ne kadar *güçlü* olduğunu ve beslendikten sonra neden onu keskin sözlerimle dürtmemem gerektiğini anlamamı sağlamıştı.

Ama o bana hiç zarar vermedi.

Azur boynunu döndürdü ve patladığını duydum. Bakışları aşağıya kaydı ve göğüslerimin hâlâ dışarıda olduğunu fark etmem bir anımı aldı, yakanın üst kısmı yırtılmıştı.

Kızardım, çıplaklığımı korumak için üzerimdeki örtüyü topladım.

"Sadece bir sürü elbisem var, biliyorsun," diye homurdandım, öfkenin eşiğinde olmasına rağmen ona homurdanmaktan kendimi alamadım. "Bunu da birkaç gece önceki gibi dikmem gerekecek."

Azur'un bakışları daraldı. "Hiç zahmet etmeyin," diye ısırdı. "Bu iğrenç ve yakılması gerekiyor."

Utanç yanaklarımı kızarttı. Normalde uysal ve kontrol edilebilir olan öfkem başını kaldırdı ve bana karşılık verdirdi: "Bu elbise bana *yıllarca yetti*, madenlerde bile. Hepimiz pratik olmayan güzel şeyler satın alma lüksüne sahip değiliz."

Azur'un gözleri *yanıyordu*. Ondan korkuyor olsaydım, bu bakış beni olduğum yerde yakardı, ama olduğu gibi, yılmadan ona ters ters baktım.

Bunun aramızda bir oyun olduğunu fark etmeye başlamıştım. O benden beslenmediğinde, ben beynimi boşaltmadığımda, genellikle birbirimize sataşıyorduk.

Bir şey gibi.

Yaşlı evli bir çift gibi.

"Hayatın boyunca başka bir madene adım atmayacaksın, ne fark eder ki?" Azur tıslayarak karşılık verdi ve göz hizamıza gelecek şekilde alçaldı. Gözlerim dudaklarına kaydı, aniden sarsıldım çünkü öpücüğünü hatırladım. *Tanrım*, beni öpmüştü, değil mi? Ve ben... *hoşlanmıştım*?

Ve onu tekrar öpmek istedim.

Burun *deliklerinden* sert bir nefes verdi ve başımı kaldırıp gözlerine baktığımda, gözlerinin artık dudaklarımda olduğunu gördüm.

Kör pençesi ileriye doğru uzanıp alt tarafımın dolgunluğunu okşarken nefesimi tuttum. Küçük ısırtığı yüzünden hâlâ biraz kanıyordum,

Dilimdeki metalik tangın tadını alabiliyordum. Dokunuşu şaşırtıcı derecede nazikti ve kanımdan bir parça başparmağına bulaştığında, başım dönerek pedi emip temizlemesini izledim. Gözleri karardı. Şimdi aramızda yeni bir tür farkındalık vardı, sıkı ve nefessiz.

Azur titriyor gibiydi. Doğruldu, üzerimde yükseldi, arkasındaki güneş ışığını engelleyerek beni gölgede bıraktı.

"Ayrıca," diye devam etti boğazını temizleyerek, "sen benim karımsın. Laras'ın *Kylaira'sısın*. Bu paçavraları giymeye devam edip Kaalium Hanesi'ni utandırmayacağını mı sanıyorsun?"

Ona bağırmmamak için yanağımı ısırdım. O da gördü.

Neredeyse sırtıyordu. Ve bu beni rahatsız etti.

"Yarın sabah kaleye gelmesi için bir kumaşçı ayarlayacağım," dedi sonra, sesi sertti. "Eminim kız kardeşim kredilerimi harcamanıza ve dolaplarınızı doldurmanıza yardımcı olmaktan çok memnun olacaktır."

İçimdeki açgözlü taraf -bütün Haralar'ın ortak noktası gibi görünüyordu- bir *şeyler* düşüncesiyle pırpır etse de kaskatı kesildim. Yeni, ısıltılı, güzel şeyler. Yeni elbiseler. Giysiler. *Yıllardır* kendime sahip olma izni vermediğim şeyler.

İsteklerim gururumla karıştı.

"Yeni elbiselere ihtiyacım yok," dedim burnumu çekerek. "Bu iş için gayet uygun birkaç elbisem var-"

"*Karım*," diye hırlayarak sözümü kesti. Siyah pençesini tekrar bana sapladı, sivri kulakları seğiriyordu. Bunu büyüleyici bulmuştum. "Bir *kez* olsun benimle tartışma."

Ona ters ters baktım ama dilimi ısırdım.

"Güzel," diye homurdandı, memnun bir şekilde. "Belki evcilleştirilebilirsin."

Gözlerini tırmalamaktan kendimi alıkoymak için başımı eğip Gümüş Deniz'e baktım ve öfkelen dim. Azur beni üzerinden uçururken suyun parmak *uçlarıma*, dalgaların saçlarıma vuruşunu hatırlayınca öfkem yumuşadı.

Daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştım. Hiç bu kadar özgür hissetmemiştim. Bu kadar heyecanlanmamıştım. Ağır lıksız. Ve bunu tekrar yapmak istedim.

Derin bir nefes alarak Azur'a döndüm. Beni reddedebilirdi. Ama yine de soracaktım.

"Beni tekrar denize götürece k misin?"

Azur'un bakışları sürekli gözlerimin arasında gidip geliyordu. İfadesi her zamanki gibi okunamazdı, yarık gözbebekleri küçülmeden önce genişliyordu. Dişleri hâlâ uzamıştı ve şaşırtıcı derecede yumuşak dudaklarına bastırılmıştı.

"Eğer sen *baanye*'yi alırsan, ben de alırım," diye homurdandı sonunda. Dudaklarımı araladığımda bakışları keskinleşti. "Her öğünde."

Uçmanın heyecanını yaşamak için küçük bir bedel diye düşündüm. O kanatlara yepyeni bir gözle bakıyordum. Bana yeni bir *dünyanın kapıları* açılmıştı.

Heyecanımı gizlemeye çalışarak başımı salladım, burnumu çektim ve kibarca, "Bu adil," dedim.

Azur'un dudakları titredi mi? Emin olamadım.

Belki... belki Krynn'deki hayatım tatmin edici *olabilirdi*. Belki Azur'la olan evliliğim tamamen mahvolmamıştı. Birbirimize karşı küçük adımlar atıyor, küçük tavizler veriyor gibiydik.

Ortada buluşursak ne olur?

"Ludayn," diye seslendi Azur aniden, sesini yükselterek. Kaşlarım çatıldı.

Çivit saçlı bakıcım aniden üst terastan merdivenlerden aşağıya doğru koşmaya başladı. Yanaklarım kızardı. Ne zamandır yakınlardaydı?

Muhtemelen tüm zaman boyunca, biliyordum. Tanrım, bizi *duymuş muydu*? Bekçim olarak asla uzakta olmazdı, özellikle Kalia ve ben yıldız ağacı çiçekleri üzerinde çalışırken bana yiyecek ya da içecek ikram etmek için her zaman yakınımda beklerdi. Bunun onun görevi olduğunu anlamaya başlamıştım. Memnun olduğumdan, önemsendiğimden emin olmak.

"Evet, *Kyzaire*?" diye sordu nefes nefese.

Azur ona, "*Kylaira*'yı odasına götür," diye emretti ama bakışları benimkilerden hiç ayrılmadı. "Elbisesi yırtılmış gibi görünüyor."

Ona uyarıcı bir bakış attım.

"Çok beceriksizsin," diye mırıldandı, kalbimin göğsümde teklemesine neden oldu, aynı anda uyluklarımın arasında sarsıcı, tanıdık bir sıcaklık çiçek açtı. Sonra benden uzaklaştı ve ben de arkasından bakakaldım. "Ve *baanye*'sini içtiğinden emin ol. Boğazından zorla geçirmen gerekse bile umurumda değil."

Bununla birlikte, gümüş dilli büyücü kocam gökyüzüne fırlayarak, kalenin batı kanadındaki ofisi olduğunu tahmin ettiğim balkona doğru uçarak kayboldu.

Ludayn'ın bakışlarını yanaklarım yanarak karşıladım.

Gülümsemesini gizlemek için parlayan dişleriyle dudağını ısırdı. "Gel *Kylaira*, üstünü değiştirelim."

CHAPTER 22

"L udayn."
"Evet?" diye sordu bakıcım, hâlâ yeni giysilerimin kumaşlarına hayranlıkla bakıyor, parmak uçlarını üzerlerinde gezdiriyordu.

üçüncü kez, bu sefer renklerine göre. Giysiler, Laras'tan gelen kumaşçı ile yapılan ilk görüşmeden ve ölçü alınmasından sadece dört gün sonra, o sabah teslim edilmişti.

Gardırobumdan mavilerin, leylakların ve gümüşün çeşitli tonlarında, o kadar hafif ve havadar malzemelerle hazırlanmış lüks elbiseler dökülüyordu ki sanki üzerimde hiçbir şey yokmuş gibi hissediyordum. Bir başka elbise kan kırmızısıydı. Dalgalı korsaj, o kadar sıkı ve ustalıkla dikilmiş gümüş metal girdaplarla parıldıyordu ki nakışa benziyorlardı. Kalia hasat balosu için bir elbiseye ihtiyacım olduğunu söylemişti ama ben ona Azur'un muhtemelen katılmamı istemediğini söylemiştim.

Elini salladı ve istediğini elde etti, kumaşçıya -ki kendisi bir Kylorr değil, çevik ve narin parmakları olan ufak tefek bir Hindras kadınıydı- bunu satın alma siparişine eklemesini söyledi. Adı Estee'ydi. Hindralar bana hep Eski Dünya hikayelerindeki perileri hatırlatırdı, uçmasalar da yarı saydam kanatları vardı. Ama kemiklerinin içi boş gibiydi ve yansımamı görebildiğim büyük, kırışmayan, siyah, parlak gözleri vardı.

Azur'un da tahmin ettiği gibi, Kalia'nın neşeyle doldurmama yardım ettiği bu siparişe pantolonlar, tişörtler ve çeşitli tarzlarda güzel, dökümlü üstler de eklenmişti. Kalia'nın giydiği gibi göğüslerimi, belimi ve kalçalarımı saran, metallere işlenmiş deri yelekler. Bileklerimi ve saçlarımı süsleyen küçük gümüş takılar bile vardı.

Hepsi birlikte küçük bir servete mal olmuş olmalı.

Ve şimdi Ludayn'ın parmaklarını, denemeyi bırakın dokunmaya bile cesaret edemediğim giysilerin üzerinde gezdirmesini izliyordum.

"Evet, Gemma?" diye tekrar sordu, sonunda sessizliği fark etmişti. Ona beni adımla çağırmasını söylemiştim. Kabul etmesine rağmen, bana arkadaşların arasında ve özellikle Azur'un önünde gerçek unvanımla hitap etmesi gerektiğini söyledi.

"Bana bir iyilik yapar mısın?" Gergin bir şekilde sordum, ondan nasıl isteyeceğimi düşünürken dudağımı kemiriyordum.

Kaşları çatıldı. Kaşlarını çattı, şüphesiz sesimdeki acımasız tonu yakalamıştı ve "Elbette. Neye ihtiyacınız olursa."

Derin bir nefes aldım. Ludayn bana karşı nazikti. Krynn'e geldiğimden beri birlikte çok zaman geçiriyorduk. Kalia ve ben yıldız ağacı çiçekleri üzerinde çalıştığımızda o da bize katılırdı. Eğer Kalia'nın köye gitmesi gerekiyorsa - "hasat festivali işi"nden bahsediyordu- o zaman ben de çoğu öğleden sonra yaptığım gibi kayıt odasında Maazin'e katılır ve işime devam ederdim. Ludayn da bana eşlik ederdi. Hatta Maazin ellerini saçlarında gezdirip kendi ellerine bakarken, Ludayn bazı eski yığınları ayıklamama yardım etmeye başlamıştı.

Arkadaş olduğumuzu bile düşünmüştüm. Kalia da öyle. Başlarda benden nefret etmiş olsa da -kardeşiyle evlendiğim için mi yoksa sadece bölgeci olduğu için mi, tam olarak bilmiyordum- artık benden hoşlandığını düşünüyordum. Her ne kadar yüzeysel bir arkadaşlık olsa da - Azur'dan, onunla olan ani evliliğimden ve Kaalium Hanesi ya da aileleriyle ilgili *herhangi bir şeyden bahsetmekten* özenle kaçındığımız için - yine de her gün saatlerimizi terastan eski, ölü şeyleri sökerek geçiriyorduk. Tedavi edici olduğunu düşünüyordum.

"Benden beslenir misin?"

Daha iyi düşünmeden soru ağzımdan çıkıverdi. Soruyu nasıl ifade edeceğimi bilemedim. Sadece *sormanın* daha iyi olacağını düşündüm.

Ludayn gözleri faltaşı gibi açılmış bir halde kekeledi.

"Ne?" diye sordu, başını sallamaya başlamıştı bile. "*Hayır, Kylaira*, kocan bundan hoşlanmazdı. Hem de hiç. Bu... bu... basitçe yapılmaz. Özellikle de..."

Dudaklarını sıkıca bastırarak konuşmasını sonlandırdı.

Midem bulandı ama tekrar denedim. "Sadece... Onunla böyle..." Derin ve uzun bir iç çektim, omuzlarım çöktü. "Sadece bilmek istiyorum

Onunla hissettiklerimin normal olup olmadığını bilmiyorum. Bunu karşılaştırabileceğim bir şey yok ve Kalia'ya da soramam. Sadece sana."

"Kylaira..."

"Gemma," diye düzelttim usulca.

O da benim derin iç çekişimi taklit ederek iç çekti. "Gemma... üzülürdü. Hatta *öfkeli*."

"Hayır, yapmaz," diye itiraz ettim, hoşnutsuzluğumu zar zor gizleyerek.

Beş gündür benden beslenmiyor.

Beş. Günler.

Terasta olanlardan beri değil.

Her öğünde özenle *baanye* almama ve kendimi *müthiş* hissetmeme rağmen. Sanki içimde patlamasından korktuğum kadar büyük bir enerji vardı.

İlk başta, Krynn'e ilk geldiğimizde olduğu gibi yine kuzey sınırlarına gittiğini düşünmüştüm. Sonra, dün, Kalia ona sorduğumda hala kalede olduğunu söyledi, şaşkınlığım ve içimdeki çalkantı teorimi çürüttü.

Beş gün boyunca benden kaçıyor gibi görünüyordu. Beslenmek için bana gelmiyordu ve başka birinden beslendiğini düşünmek içimi ekşitiyordu.

Eğer öyleyse *mutlu* olmalıydım. Değil mi?

Ama ben değildim. Belki de bu olaydan çıkan en endişe verici şey buydu.

"Lütfen," dedim usulca, açıkta kalan bileğime dokunarak. Gözlerinin tenimde gezinmesini kaçırmadım. "Sadece burada. Sadece bir an için, böylece anlayabilirim."

Ludayn gardırobumdan uzaklaştı. Akşam olmuştu. Güneş batıyor ve parıldıyordu. Altın sarısı bir ışık örtüsü son bir saattir odalarımın üzerinde durmadan kayıyordu.

Tereddüt etti. "Ona söylemeyecek misin?" Doğrudum. "Hayır. Asla."

"Gerçekten mi?"

"Söz veriyorum," dedim yaklaşmasını izleyerek. Çekingen bir tavırla bileğimi uzattım. "Lütfen, Ludayn."

Dudaklarından bir nefes patlaması çıktı. Bileğimi tuttuğunda özel bir duygu hissetmedim. Ne rahatlama, ne zafer, ne heyecan, ne de korku. Bana bir iyilik yapıyordu.

"Pekâlâ," dedi bileğime bakarak, dişleri hızla uzuyordu. "Ama yarayı iyileştirmem gerekecek ve sen de iyileşene kadar yarayı saklamalısın. Yoksa o öğrenir."

"Beni günlerdir görmüyor," dedim ona, "iyileşmek" derken neyi kastettiğinden tam olarak emin değildim. Sesim somurtuyormuşum gibi mi çıkıyordu? Umarım değildir. "Farkına bile varmayacak."

Ludayn kaşlarını çattı ama ben nefesimi tutarken tereddüt etse de başını eğdi. Gece mavisı saçları tenime değiyor, sıcak nefesi bileğimin üzerinde geziniyordu.

Sonra ısırığının iğnesini hissettim.

Sıcak bir şey bedenime doldu ve tanıdık bir hisle irkilmeme neden oldu.

Sadece... asla daha fazlasına dönüşmedi.

Zevk değil. Acıya değil.

Doğrusu, *hiçbir şey* hissetmedim. Sadece dişlerinin gömülü olduğu yerden gelen hafif bir baskı ve beslenmesinin çekimi vardı.

Kaşlarım şaşkınlıkla çatıldı. Kaşlarımı çattım ama bu kabullenme ve anlayış gösterme şeklindeydi.

Sadece Azur'la, diye karar verdim, bu ifşaat hakkında nasıl hissetmem gerektiğinden emin değildim.

Sadece Azur'la kendimi kaybolmuş, vahşi ve bağlanmamış hissettim.

Ludayn'ın bakışları bana doğru kaydı. Bileğimden son bir kez çekti ve sonra beni bıraktı.

"Teşekkür ederim," dedim usulca, kendi düşüncelerimin içinde kaybolmuş bir halde.

Ludayn ağzını sildi, temiz görünen bir şey toplamadan önce parmağını dişinin üzerinde gezdirerek batırdı. Onu bileğimdeki küçük ısırığın üzerine sildi ve kan damlasını izlerin üzerine sürdü. Çatık bir kaşla izlerin kaybolmaya başlamasını izledim. Yara *kapanmıştı ama* etrafında hâlâ kızarmış bir çiçek ve dişlerinin olduğu yerde belirgin hafif iğne izleri vardı.

Azur... Bunca zamandır ısırıklarımı iyileştiriyor olabilir mi?

Onların kalmasını istedi. Hatırlatıcı olsunlar diye. Ve başkalarının görmesi için, fark ettim.

Bu konuda ne hissettiğimi ya da neden karnımda garip bir heyecan yarattığını bilmiyordum. Sabahları ve akşamları aynada üzerimde bıraktığı izleri görmeye alışmıştım. Parmaklarımı iyileşen ısırıkların üzerinde gezdirirdim ve

Onları nasıl aldığımı hatırlamak bile kanımı kaynatırdı. Ondan nefret etmek istiyordum ama edemiyordum.

Ludayn daha sonra sessizdi, yeni kıyafet dolabıma geri dönüyordu ama organizasyonu daha gergin ve tedirgin görünüyordu.

"Ludayn," diye seslendim usulca, sandalyemden kalkıp onun yanında durdum. Bana döndüğünde, parlak sarı gözleri benimkilere takıldı, "İşareti bulsa bile senin yaptığını ona asla söylemeyeceğim. Ki bulamayacak. Neredeyse görünmez. Endişelenmene gerek yok."

"Anladığını sanmıyorum Gemma," dedi Ludayn yumuşak bir sesle ve sesindeki ciddiyet karşısında sustum. Sürüklenen kanadı geriye doğru seğirdi. "Ama ben senin koruyucunum ve seni hiçbir şeyden mahrum edemem."

İçini çekti ve gardıroba geri döndü. "Bana kızgın mısın?" Bilmek istedim. "Hayır," dedi Ludayn. "Nasıl olabilirim ki?" "Çünkü sen benim koruyucumsun?"

Belki de buna *izni yoktu* ve gelecekte bu ilişkiyi daha dikkatli yürütmem gerektiğini fark ettim. Başını belaya sokmak istemedim, özellikle de Zaale ile. Ya da Azur'la, bu konuda.

"Hayır," diye başını salladı. "Kızgın değilim, çünkü sen insansın. Ve buradasın. Başlangıçta bizden korktuğunu biliyorum ama öğrenmeye çalıştığını görebiliyorum. Bizi anlamaya çalıştığını görebiliyorum. Nasıl olduğumuzu. Sizden ne kadar farklı olduğumuzu."

Sesinde gerçeği duymak beni rahatlatırsa da utançtan kızardım... benden beslenmesini istediği için bana kızgın değildi.

Bu nedenle, karşılığında ona sadece gerçeği verebilirdim.

"Collis'te... *tanrılarda*, çoğu kolonide, bize her zaman Kylorr'dan korkmamız öğretildi diyebilirim," diye itiraf ettim. "Büyürken mürebbiyem bana Kylorr'un avlarını lime lime parçaladığına dair korkunç hikâyeler anlatırdı. Öfkelerini körüklemek için sadece kana susamış canavarlardan başka bir şey değillerdi."

Ludayn'ın dudakları birbirine yapıştı. Kelimeler sarsıcıydı ve yumuşamış yüzüne çarpmıştı. Ve *yanlış* hissettirdi. Bana çok yanlış geldi.

"Madenler yüzünden Collis'te yaşayan çok sayıda Killup da vardı. Kendi hikayeleri Yeni Dünya'da dolaşmaya başladı. Örneğin tam bir katliam olan eski bir savaş. Ve siz sadece... çok fazla şey duyuyorsunuz. Ve sonra onlara gerçekmiş gibi inanmaya başlıyorsunuz. Buraya geldiğimde, Azur'la evlendiğimde... inandığım şey buydu."

"Peki ya şimdi?" Ludayn sordu, ses tonunda daha önce hiç duymadığım bir sertlik vardı. "Neye inanıyorsun?"

"Yanıldığımı."

Omuzları yumuşadı.

Omzuna dokundum, enseme bir gerginlik ve karnımda bir rahatsızlık hissettim. Bunu itiraf etmekten hoşlanmıyordum. Her zaman gurur duymuşumdur. Ama kendi cehaletimden bahsederken Ludayn'ın yüzündeki ifadeyi görmeye dayanamıyordum.

"Tamamen ve tümüyle yanılmışım," dedim usulca. "Krynn... Laras... en güzel yer. Akşamları batı kanadından köyü izliyorum ve çok *huzurlu görünüyor*. Ve sen, Kalia ve Maazin... hepiniz bana karşı çok naziktiniz. Buradaki yeni hayatımda yolumu bulmama yardım ettiniz. Bunun için size ne kadar minnettar olduğumu asla bilemezsiniz."

"Bu hikâyeleri biz de duyuyoruz," diye bilgilendirdi Ludayn beni, elimi bırakmadan önce sıkmak için tereddütle uzandı.

"Hangileri?" Kaşlarımı çatarak sordum.

"Korkunç olanlar," dedi Ludayn bana. "Bazıları gerçek." Kaşlarım çatıldı.

"Başka Kylorr'lar da var. Diğer bölgeler ya da uluslar, eğer öyle adlandırmak isterseniz. Örneğin kuzeydeki Kaazor. Doğuda, denizin ötesinde Thryki. Koro. Dyaar," diye mırıldandı Ludayn, son kelimeye sesi yumuşadı. "Ve bazıları eminim çoğunun inandığı kadar korkunçtur. Beni yanlış anlama, Kaalium'da yaşayan korkunç Kylorr'lar da var. Hem de çok sayıda. Hiçbir bölge mükemmel değildir. Ama Kaalium'un dışında ilk Kylorr'ların eski geleneklerine bağlı bir kültür var. Savaşmaktan zevk alırlar. Katliamdan. Kan dökmekten. Uğruna, bir amacı olduğu için değil."

İrkildim.

Büyük bir tereddütten sonra bana "Ben bir Dyaar'ım," dedi. Sustum. Saçlarının ve gözlerinin diğerlerinden bu kadar farklı olmasının nedeni bu muydu? Yüz şekli de farklıydı, boynuzları daha küçük, burnu daha düzdü. Teni Kalia'ninkinden daha açık griydi. "Ben hiç uçmamış bir Kylorr'um. Babam zalim olduğu için hiç gökyüzüne çıkmamış ve ay rüzgârlarını kanatlarımda hissetmemiş bir Kylorr'um. Oğlu olmadığım için nefret ederdi. Savaşçı yapabileceği bir oğul. Bu yüzden ben daha bir çocukken kanadımı kırdı ve bunu yaparken güldü ve demini içti."

Mide bulantısı midemde çiçek açtı, huzursuzluk derimin altında yükseldi.

"Ludayn," diye fısıldadım, dehşete düşmüştüm. Babamı *fiziksel olarak* hayal edemiyordum.

Beni incitmek. Asla, asla yapmaz.

Derin bir nefes aldı, gözlerindeki anıyı kırıştırdı ve elbisemi bir sandalyenin arkasına örttükten sonra bana yaklaştı.

"Annem ve ben Kaalium'a kaçtık. Laras'tan gezgin bir tüccar tanıyorduk ve gemisine sığabilecek diğerleriyle birlikte bizi okyanusu bile aşarak buraya getirdi," dedi Ludayn. "Yani Dyaar olarak doğmuş olabilirim ama benim evim Kaalium. Bana bakıp dudak bükenler olsa da, ben de sizin gibi burada çok fazla nezaket ve anlayış buldum."

"Annen şimdi nerede?" En kötüsünden korkarak sordum.

Ludayn gülümsedi ve beni rahatlatan şey, gülümsemesinin umutsuzluk içermemesiydi. "Köyde yaşıyor," dedi bana. "Hayatında tadabileceğin en lezzetli buharlı kekleri yapıyor ve her sabah kapısında kuyruk olan bir dükkânı var."

Sesindeki gururu duydum.

"Onunla tanışmak isterim," dedim nazikçe.

"Seni köye götüreceğim," dedi Ludayn. "Yine de kocanız hasat festivalinin sonrasına kadar beklemenizi isteyebilir. Dış topraklarda yaşayan pek çok Kylorr'u şehre çeker ve bir muhafızın sizi takip etmesinin çok zor olduğunu düşünebilir."

"Beş gündür benden beslenmiyor," dedim Ludayn'a, bu itirafın neden dudaklarımdan döküldüğünden emin değildim. Cesurca saklamaya çalışsa da yüzünde beliren şaşkınlığı izledim. "Onun için sorun olacağını sanmıyorum."

"Yine de beklemeliyiz," dedi usulca. Başını yana doğru eğdi. "Cevabını buldun mu?"

"Neye?"

Bileğimi, geride bıraktığı ısırtığı işaret etti. Oh.

"Evet," dedim sessizce. "Onunla durum farklı."

Ludayn başını salladı. Bunu zaten biliyordu.

"Neden?" Ben sordum.

Bu kez rahatsızlığını, kararsızlığını gizlemekte o kadar acele etmedi. "Bu *Kyzaire* için bir soru," dedi bana.

"Ludayn."

"Evet?"

"Teşekkür ederim," dedim ona. "Bana anlattığın için teşekkür ederim. Kolay olmadığını biliyorum. Senin ya da annen için. Ama burada huzur bulmana sevindim."

Ludayn'ın gülümsemesi küçüktü. "Ben de."

Elini omzuma koydu ve sıktı.

Sonra derin bir nefes aldı, gardırobuma gitti, çekmecelerden birinde bir şey aramak için karıştırdı. Konuyu değiştirdi ve "Yarın saçına bu bandı takmak ister misin?" diye sordu.

Parıldayan gümüş ve karmaşık oyma çiçeklerden oluşan bir çelengi havaya kaldırdı.

Ludayn siyah saç tellerine *özlemle* bakarak, "Saçlarını açık bırakabiliriz -ki bırakmalısın çünkü çok güzeller," diye mırıldandı. Sanki ben kız kardeşlerimi kıskanırdım o da benim saçlarımı kıskanıyordu. "Her zaman bağlı."

"Sabah Kalia ile terasta spor yapacağım, o yüzden açık kalması daha iyi olur," dedim, her ne kadar grup güzel olsa da.

Ludayn içini çekti. "Pekâlâ."

Yüzündeki hayal kırıklığını görmek istemediğimden, "Belki balo için. Eğer Azur katılmama izin verirse."

Sırıttı. "Mükemmel."

Kısa bir süre sonra iyi geceler dileyip ocağımdaki ateşi körükledikten ve yatağımın altını kapattıktan sonra balkona çıktım, gözlerim gökyüzünde gözleri köz olmuş çıldırmış bir Kylorr erkeğine dair herhangi bir işaret aradı. Onu göremedim.

Huzursuzluk yeniden artıyordu. Sanki vücudum *çok* fazla kan ürettiyordu ve bunu yönetmek için beslenmeye ihtiyacı vardı. Cildim gergin hissediyordu. Ağrıyordu.

"Bu kadar yeter," diye fısıldadım şiddetle, içimden kararlılık fişkırıyordu. Yatmak için ince bir elbise giymiştim ama bunun beni caydırmasına izin vermeyecektim.

Cesaretimi kaybetmeden önce kapıya doğru dönerek karanlık kaleye doğru ilerledim.

Sonra cevaplar bulmak için kocamı aramaya çıktım.

CHAPTER 23

I Daha ofisimin kapısında görünmeden önce kokusunu almıştım. Başımı döndüren ve dişlerimin hemen uzamasına neden olan lezzetli, kışkırtıcı, baş döndürücü bir koku.

Lanet olsun. Yakındaydı. Çok yakındı.

Acıkmıştım. Kanla beslenmeden uzun süre dayanabilirdim. Yiyecek, açlığın en kötüsünü bastırmada iyi bir iş çıkarmıştı, özellikle de kan veren biri yoksa. Yemek beni uçacak kadar güçlü tutmuştu.

Sonra *kyrana'mı* keşfettim.

Artık yemeklerin tadı ağızımda kül gibi kalıyordu. Artık beni *onun* kanı gibi besleyemiyordu. Kendimi zayıf ve bitkin hissediyordum. Kanatlarımın gücü artık tükenmiş gibiydi.

Bir parçam bu yüzden ondan nefret ediyordu.

Mantiken, başka birinden beslenebileceğimi biliyordum. Dün, rezervlerimizden bir fincan dolusu kan yutmuştum ve neredeyse öğürüyordum. Rezervler hiçbir zaman hoş olmamıştı ama şimdi fiziksel olarak onu tutamıyordum.

Hepsi lanet *karım* yüzünden.

Artık zayıf düşmüştüm. Sonsuza dek ona bağımlıydım ve bu da kendi sorunlarını beraberinde getiriyordu. Onu elde tutmak, onunla evli kalmak... Niyetim hiçbir *zaman* bu olmamıştı.

Şimdi gitmesine izin verebileceğimi sanmıyordum.

Gemma odanın ortasında duran parlayan küreden gelen ışığı görmüş olmalıydı. Kapıyı dürttü, sonsuz bir merakla başını ait olmadığı yerlere soktu, ama sonra beni görünce dudakları birbirine yapıştı.

Pırıl pırıl masamın başında oturuyordum. Parşömen kaplıydı. Hasat için planlar. Maazin'in kardeşimin bölgelerinden elde edilen verimle ilgili raporları. Halo ekranımda, Çeyrekler boyunca kolonilerden ve gezegenlerden gelen *irfan* teklifleri. Gözden geçirilmesi ve imzalanması gereken satın alma sözleşmeleri.

Ama o anda tek düşünebildiğim, ofisime adım atan ve uzun mesafeyi aşarak masama gelen Gemma'ydı.

Vücudum gerildi. Aletim pantolonumun içinde çelikleşti, metal tokaları ısırdı. Elbisesinin altından göğüslerinin dış hatlarını ve artık çimdiklenip çekiştirilmesinden hoşlandığını bildiğim gergin meme uçlarını görebiliyordum. Oraya dokunduğumda çılgına dönmüştü ve içimdeki arzu sel olurken zehrimi akıttım. Beslenmek için bile değil. Ama o sertleşmiş tepeleri emmek ve inlemelerinin ofisimi doldurduğunu duymak.

Seni durduracak bir şey yok diye düşündüm.

Gemma bana kızgındı. Her ne kadar soğuk bir ifadeyle gizlemeye çalışsa da bunu yüzünden okuyabiliyordum. Neredeyse gülecektim çünkü yüzündeki ifadeyi görebiliyordum. Eğer bu ifade sikimin zonklamasına ve nabzının atmasına neden olmasaydı ben de gülerdim.

"Neredeydin?" diye sordu, ters ters bakarak. *Talep edilmedi.*

Ses tonu hemen tüylerimi diken diken etti. O ağzı yüzünden onu cezalandırma görüntüleri zihnimde canlandı. Onu ayaklarımın dibinde diz çöktürürdüm. Dudaklarının arasına sikimi sokup ağzının dolmasını sağlardım ki bana küstahlık yapamasın.

"Yatağına git, karıcığım," diye homurdandım, kaşlarımı çatarak kâğıtlarıma baktım. Tenim uğulduyordu. Heyecan ve beklenti içimde yükseliyordu. Tartışmak bizim için neredeyse bir ön sevişmeydi ve bedenim bunu biliyordu. Beni eğitmişti.

Onu elleri ve dizleri üzerine itmeden ve sikimi kaygan amcığına sokmadan önce daha ne kadar dayanabileceğimi merak ettim. Tüm saldırganlığımı, hayal kırıklığımı ve ihtiyacımı, gevşeyip doyana kadar onun içine sokmadan önce. Tek hayal ettiğim buydu. Bu ve onun lezzetli, ruh değiştiren kanıyla beslenmek.

Neredeyse inliyordum.

Onun bakışları beni daha da sertleştiriyordu, ta ki sikimin başından sıcak bir ön-come damladığını hissedene kadar.

Videoyu tekrar izledim. Aina'nın cinayetini. Beni Gemma'dan uzak tutmak için hastalıklı bir hatırlatma. Gerçekten sapkındaydı. Bunu karımdan uzak durmak için bir bahane olarak kullanacak kadar kafayı yemiştım.

Çünkü yaptığım şey buydu. Onunla terasta kontrolümü kaybettiğimden beri, onu Gümüş Deniz'in üzerinde uçururken yüzünde beliren şaşkınlık ve sevinci düşünmeden edemiyordum. O anda göğsümde bir şey *hizaya* girmiş, belki de yerine oturmuştu ve bu beni dehşete düşürmüştü. Gemma Hara'nın kan eşim olduğu gerçeğinden daha fazla. Bununla başa çıkabilirdim. Peki ya diğer şey? Garip bir şekilde *şefkat*, sıcaklık ve nezaket gibi hissettiren şey? Bunu aileme yapamazdım. Yapamazdım.

Bir Hara'dan beslenmek ve onu becermek başka bir şeydi. Birine aşık olmak ve onu varisime -Rye Hara'nın kanını paylaşacak bir çocuğa- hamile bırakmak akıl almaz bir şeydi. Bunun olmasına izin vermeyi reddettim.

Ama ondan beslenmeye devam ettikçe, hayatımda daha da kökleşeceğinden korkuyordum. O zaten benim lanet *karımdı*. Haralar benden daha ne alacaktı?

Gemma masanın etrafından dolanıp bana doğru bakıyordu. Saçları açıktı, siyah ipekten bir şelale gibi göğüs uçlarına dökülüyordu. Üzerinde ne olduğunu anlayamadığım bir koku vardı ama bu koku boynumun karıncalanmasına ve sinirlenmeme neden oldu.

"Neden benden kaçıyorsun?" diye sordu. Talep etti. Tekrar.

Hızlı bir hareketle sandalyemden kalktım ve onu geri sendelemeye zorladım. Bunun yerine, onu yakın tutmak için bileğini yakaladım.

"Neden umursuyorsun, karıcığım?" Mırıldandım, ani yakınlığım karşısında gözlerinin genişlemesini izledim, gözlerinde bir belirsizlik vardı. *Güzel*.

Sonra omurgası sertleşti ve onun yerine kararlılığın yükselişini izlemek beni büyüledi.

"Başka birinden mi besleniyorsun?" diye sordu.

Ona hissetmediğim bir sırtış fırlattım ve gözleri dudaklarıma, yüzen kürenin ışığında parlayan keskin dişlerime kaydı. Nefesi sığılaştı.

"Belki," diye mırıldandım bileğini bırakırken.

Bana ters ters baktı. Yanılmıyorsam, yüz hatlarında *incinmiş bir* ifadenin belirdiğine yemin edebilirim. "Kim?"

"Daha iyi bilmesem," diye başladım, onu eğilmeye zorlayana kadar masaya bastırarak, "kıskandığımı" söyledim, Gemma Hara. Benim beslenmeme bağımlı hale gelmiş olabilir misin? Tıpkı olacağını bildiğim küçük ısırik fahişesi gibi?"

Bana öyle bir baktı ki ne yaptığımı *çok iyi* bildiğini anladım. "Belki de öyleyimdir," dedi ve beni şaşırttı. O kadar gururlu olmasına rağmen *itiraf etmesini* bekliyordu. "Belki ikisiyimdir."

Kanımda *yanan* ısı, doğrudan sikime doğru akıyordu.

Aramızda, onu tuttuğum bileğini ovuşturdu. Gözlerim beni hareketsiz bırakan bir şeye takıldı.

Bileğini yakaladığımda, bakışlarım bariz bir ısırık izine takılınca gözlerinin panikle açıldığını gördüm. İyileşiyor ama *mevcut*.

En önemlisi, ona vermediğim bir şeydi. Bir

Kylorr *benim lanet kan arkadaşım*dan beslenmişti.

Daha önce hiç hissetmediğim bir öfke içimde *serbest kaldı*. *Raazos*, ofisimde karım vücuduma yaslanmışken tamamen çılgına dönmekten kıl payı kurtuldum.

"Senden kim beslendi?"

Kendi sesimi tanıyamadım ve Gemma sadece bir anlığına da olsa geri çekildi.

"Seni kim besledi lan?" Kükredim. "Çünkü senin kanını tatmaya cüret ettikleri için onları parçalara ayıracağım! Ta ki onlardan geriye *hiçbir şey kalmayana* kadar!"

Sessizdi, üst dudağı sertleşmiş bir şekilde bana bakıyordu.

"Bana kim olduğunu söyle. Şimdi!"

"Sen değildin," diye karşılık verdi sonunda, yüzüme doğru. "Daha iyisini bilmeseydim, kocacığım, kışkırdığınızı söylerdim."

Sözlerim yüzüme geri fırlatıldığında öfkeyle donakaldım. Benimle bu şekilde alay etmeye cüret ettiği için. *Bu* durumda. Ve lanet olsun, kıskanmıştım. Daha önce hiç böyle bir şey hissetmemiştim. Eski sevgililer için değil. Bu eşsizdi.

Bir *Kyrana*'ya bağlanmak son derece tehlikeliydi ve ben bunu daha yeni fark ediyordum. Şu andan itibaren çiftleşmiş herhangi bir Kylorr'dan uzak duracaktım. Bu akıllıcaydı.

"Çok tehlikeli bir oyun oynuyorsun, karıcığım," dedim. "Ben de oynayabilirim. Şimdi benimle dövüşsen iyi edersin."

Sözlerim üzerine kaşları çatıldı.

Elbisesini vücudundan çekip aldım ve sanki sadece bir parşömenmiş gibi parçaladım. Gözlerini kırıştırdı, dudakları aralandı, şu anda bana karşı çıplak olduğunu anlayamıyordu. İşte o zaman anladım. Temkinliliğin ilk titreşimi. Belki de anlamanın ilk titreşimi.

"Çünkü seni kurutana kadar sana ziyafet *çekeceğim*," diye homurdandım ve onu kabaca masamın yüzeyine geri ittim.

Bacakları şaşkınlıkla tekmeledi, ama ayak bileklerini cezalandırıcı bir kavrayışla yakaladım ve onları genişçe açtım. Boğazından bir inilti kaçtı ve masamın etrafındaki kâğıtları yere saçtı. Terasta amcığıyla oynamıştım, kaygan, sıcak ve muhtaç olduğunu hissetmişim ama hiç görmemişim. Ayrılmış, kabarık dudaklar, siyah, ipeksi bukleler. Onu hiç bu kadar yakından koklamamıştım.

Ağzımı *sulandırdı* ve zehrimi damlattı.

"Senden kim beslendi?" Homurdandım, ayak bileklerinden tutuşumun kaymasına izin verdim, benimle dövüştüğünü hissetmeye *ihtiyacım vardı*. Beni kanatmasını istiyordum çünkü öfkemi kontrol altına almanın tek yolu bu olacaktı. "Maazin? Ludayn? Yemeklerinde parmağında oynattığın Inasa mı? O muydu? Çünkü onun işini *bitireceğim*."

Çıplak ayağı bir tekme attı ve çenemin alt kısmına çarptı. Dondu kaldı, yanakları kızardı, nefesi kesildi.

Ayak bileklerini tekrar kavradım, çenemin hoş bir şekilde zonkladığını hissettim, biraz kontrolün geri geldiğini hissettim. Kasılmasına ve kıvranmasına rağmen bacaklarını iyice açtım. Kanla dolup taşan amının pembe yarığını ortaya çıkardığımda yüzündeki paniğe bakılırsa rahatsız edici derecede geniş açılmıştı.

Misilleme olarak başımı eğdim. Kalçaları gücümün altında kıpırdandı, çaresizce kaçmaya çalışıyordu; yine de gözlerindeki heyecan parıltısını yakaladım. Dudaklarım *neredeyse* tomurcuklanmış klitorisini sıyrıp geçerken nefesini tutmuş gibiydi.

Sonra başımı uyluğunun iç kısmına doğru eğdim ve ondan beslenmek istediğim yeri bulduğumda sandalyemde geriye doğru çöktüm.

Dişlerimi derine batırdım, aksi takdirde yapabileceğimden daha kabaca. Gemma aldırıyor gibiydi. Boğazından dökülen rahatlama iniltisine ya da elimde çırpınmayı bırakmasına engel olamadı. Saçları masanın ucuna dökülmeden önce kalan kâğıtlarımın arasına dağılmıştı, elleri bir şeylere tutunmak için umutsuzca dolaşıyordu.

Kanını ilk hissettiğimde, daha önce donmak üzereyken sıcak bir su havuzuna batmak gibiydi. *Günahkârca doğru*. Tatlı. Tadı o kadar *güzeldi ki*, tıpkı rüyalarımındaki gibi, kanının sıcaklığı dilimin üzerinde bir şarap gibi yoğun bir şekilde akıyordu. Kalçalarım sandalyemde sallanıyor, kasıklarımındaki sıkı zevk içime doğru ilerlerken umutsuzca sürtünmeye ihtiyaç duyuyordum.

İnledim, ses uyluğunun iç kısmına doğru boğuklaştı. Teni çok sıcaktı. Cayır cayır *yanıyordu*. Derinden içtim. Açgözlülükle. Boşaldığını hissettim, orgazm

Elleri bilinçsizce göğüslerine doğru uçarken, meme uçlarını çekiştirip çimdiklerken haykırdıkça çırpınmasına neden olmak beni *çığına çevirdi*.

Dişlerimi geri çekip başımı diğer uyluğuna doğru indirdim. Ondan burada da içerdim.

"İşte benim iyi küçük ısırik sürtüğüm. Benim için gel," diye mırıldandım. Parmaklarımı amının üzerinde gezdirdiğimde nefesi kesildi, sırtı kamburlaştı, gözleri şaşkınlık ve zevkle açıldı. Kıkırdadım, ses mizahsız ve karanlıktı, alay ederken, "Bunu seviyorsun. Buna bayılıyorsun. Çok ıslaksın, karıcığım. Islak, kaygan, muhtaç ve benim için ateşli. Beni aramaya geldin çünkü rahatlamaya ihtiyacın vardı, değil mi? Isırıklarımı, dişlerimi *arzuluyordun* çünkü artık seni böyle hissettirebilecek tek kişinin ben olduğumu biliyorsun."

"Peki neden?" diye sorma cüretini gösterdi, hâlâ uzun orgazmının sancıları içindeydi. "Neden sadece *sen*?"

Bir parmağımı amcığın soktum, kalçaları bana çarparken bile dolgun dudaklarından neşeli bir inilti çıkmasını sağladım. Çok sıcaktı. Bir fırın gibi. Ve o kadar kaygandı ki, bir parmağımı daha kolayca içine kaydırđım ve onu gerdim. İç duvarlarının parmaklarımın etrafında kenetlendiğini ve nabız attığını *hissediordum*, açgözlü küçük amcığı beni daha derine çekmeye çalışıyordu.

Ona cevap vermedim. Bunun yerine, başımı karşı uyluğuna doğru indirirken parmaklarımı sabit, pompalayıcı bir ritimle içine soktum. Isırdım. *Sertçe*. Bu onun inlemesine neden oldu -amcığı parmaklarımın etrafında sıkılaşıyor, onları sıkıştırıyordu- ve ben de memnun oldum. Sabah beni hissetmesini istiyordum. Uyluklarının birbirine her dokunuşunda beni hissedecekti, muhtemelen tüm gün boyunca onu diken üstünde tutacak o lezzetli acıyı.

İçtim, içtim ve içtim. Sanki onun için aç kalmışım gibi kendimi yiyip bitiriyordum, ki öyleydim. Şimdiden gücüm yerine gelmeye başlamıştı. Parmaklarımı ona daha sert soktum, insan dişlerinin hoşlandığını bildiğim bir şekilde kıvırdım ve tekrar boşalırken inledi, sertçe çırpındı ve çırpındı.

Karnım doyduğunda, sikimin dibindeki mühür zonklamaya başladığında ve boşalmama ramak kaldığında, sonunda kalçalarını bıraktım. Dişlerimi geri çektim ve sandalyemden kalktım, pantolonumu aşağı ittim, neredeyse acelele malzemeyi yırtıyordum.

Gemma arkasına yaslanmıştı, kalçaları hala genişçe açılmıştı, ancak masamın kenarından sarkıyorlardı. Yanakları kızarmış, bakışları yarı kapalı, amcığı satın aldığım sözleşmelerin üzerine damlıyordu.

Onu gördüğüm anda inledim. Sikimi ilk gördüğünde gözleri fal taşı gibi açıldı, bacakları sanki hiç görmemiş gibi otomatik olarak kapandı.

ne kadar *büyük olduğumu* fark etti ve kendini korumaya çalıştı.

"Hayır, iyice aç," diye gürledim ona doğru. Kahretsin, düğümümde oluşan bu basınçla düşünmek zordu. "Muhtaç amının her yerine boşalacağım ve sabaha kadar yıkamasan iyi edersin."

Teredditle kalçalarını tekrar açtı, ısırık izlerim solgun teninde parlıyordu. Gözlerinde belirsiz ama meraklı bir parıltı vardı, neredeyse duraklamama neden olacaktı. Daha önce hiç düşünmemiştim ama karımın daha önce bir erkekle birlikte olup olmadığını merak ettim.

Ve neden yüz­süz insan erkekleri için kıskançlığın *yükseldiğini* hissettim? başkalarıyla birlikte oldun mu?

Sikimi kavradım, dilimde onun kanının tadıyla yumruğumu kalın şaftımda aşağı yukarı gezdirdim. Bakışlarını üzerimde hissederek bir nefes çektim. Mührüm kasıldı, nabız atmaya başladı. Isı yükseliyordu. Yükseliyordu. Aletimin uzunluğundan yukarı doğru fırlıyordu.

Boşaldığımda, kendimi sabitlemek için avucumu kalçasına koydum, başımı geriye attım, zevkimi haykırdım, kalçalarım düzensiz bir şekilde hareket etti. Onun daracık amını siktiğimi, tohumlarımı içine bıraktığımı hayal ediyordum ama bunu yapamayacağımı biliyordum. Marroswood almadığı sürece olmazdı.

İnledim, gümüş tohumlarımın amını kaplamasını izlemek için başımı aşağı eğdim. Kirpiklerden biri şişmiş klitorisinin tam üzerine geldi, alt dudağını ısırmasına ve seğirmesine neden oldu, diğerleri de onu takip etti. Ortılığı dağıttı. Masama damlıyordu. Pürüzsüz karnına yayılıyordu.

Bitirdiğimde kendimi daha iyi hissettim. Berraklık geri geldi. Kıyafetlerim artan gücüm­den dolayı zaten dar geliyordu ve pantolonumu kalçalarımın üzerine tekrar oturtmamın mümkün olmadığını düşündüm. İçimi kemiren, ağrıyan açlık tatmin olmuştu ve beş *lanet* gün sonra ilk kez rahat bir nefes aldım.

Gemma bana bakıyordu, göğsü hâlâ kabarıktı, meme uçları çakıllı ve sıkıydı.

Gözlerim tekrar bileğine takıldı ve öfkem geri döndü, ancak daha önce hissettiğim öfkenin yoğunluğunu hissetmiyordum. Tekrar kontrolün bende olduğunu hissettim. İstesem öfkemi tetikleyebilirdim ama artık kendimi sarmalda gibi hissetmiyordum.

"Senden kim beslendi?" Son kez sordum, üzerine eğildiğimde döllerimle kaplı olduğu gerçeğini görmezden geldim. Elimi boğazının ön kısmına dolayarak kaçmaya çalışmaması için onu hareketsiz tutarken, sikim çıplak karnına bastırarak onu soluk soluğa bıraktı. "Bana yalan söyleme, *karıcığım*."

CHAPTER 24

Itatmin olmuşum. Kendimi uykulu, kendini beğenmiş bir kedi gibi sıcak ve doygun hissediyordum. Kocamın sesindeki uyarıdan hiç korkmadan, memnuniyet içinde neredeyse masadan kalkacaktım.

Kocamdan etkilenmenin uygunsuz olduğuna karar verdim. Maalesef öyleydim. *Korkunç bir şekilde.*

Vücudumun her yeri onun tarafından kavrulmuş gibiydi. Bir daha eskisi gibi olup olamayacağımı bilmiyordum.

Az önce bir demirci ocağı gibi alev alev yanıyordu, diye düşündüm, yoğunluğunu hatırladıkça neredeyse titriyordum.

Sakinleştigimi hissettim. Sanki iki orgazm beynimin endişeli kısmının yeniden düzenlenmesine yardımcı olmuştu.

"Yalan söylemeyeceğim," diye bilgilendirdim onu. "Sadece sana söylemeyeceğim."

Azur durgunlaştı, üzerimde belirdi. Elini boğazıma doğru uzattı ama Eski Dünya'da söylendiği gibi kocamın havladığını ama ısırmadığını anlamaya başlamıştım.

Çok fazla ısırlığı var, diye düşündüm. Yemek, su ve hava gibi arzuladığım, ihtiyaç duyduğum bir ısırlık. Yemek, su, hava ve Azur'un dişleri.

"Gemma," diye uyardı, sesi alçaktı, duyularımı bakışları, sıcaklığı ve teninin kokusuyla dolduruyordu. "Şu anda öfkemi körükleme."

Azur inatçıydı. Bu işin peşini bırakmayacaktı, bunu zaten biliyordum. Ama Ludayn'a söylemeyeceğime söz vermiştim ve sözümü tutacaktım.

Ona verdiğim cevapla yetinmek zorunda kalacaktı. Yine de kim olduğunu zaten biliyor olabileceğine dair içimi kemiren bir his vardı. Kalede her gün gördüğüm ve konuştuğum sadece birkaç Kylorr vardı. Yardım istemek için güvendiğim kişi sayısı daha da azdı.

"Kim olduğu önemli değil. Sadece nasıl hissettirdiğini bilmek istedim," dedim, bunu ona itiraf etmekten biraz utanarak. Masasının üzerine uzanmış, *gümüş rengi olan* tohumunun alt yarımı *kaplamasından daha çok utanıyordum*. "Başka biriyle nasıl hissettiğimi. Eğer hissedebilseydim..."

Azur gürledi. Eli boğazımı terk etti ve ayağa kalktı, tenim onun ardından hızla soğumaya başladı. Bacaklarımı hızla kapattım, yanaklarımın yanmasına ve klitorisimin *zonklamasına neden olan boşalmasının sesini* hissettim. Çabucak doğrudum, altımdaki kâğıtlar ıslanmıştı ve önemli bir şeyi mahvetmediğimizi umuyordum.

Azur ters ters baktı ama konuşmadı. Devasa kavisli siki hâlâ yarı sertti ve siyah pantolonundan dışarı sarkıyordu. Gördüğümde parmaklarım neredeyse kıvrılıyordu. Uzun ve inanılmaz kalındı, beni tıka basa dolduracaktı. En dipteki garip, tuhaf şiőlikten bahsetmiyorum bile, içime *sığacağını* bile bilmediğim şişkin bir çıkıntı.

Kendimi aklı başında ve tatmin olmuş hissettiğim için -hatta biraz başım döndüğü için, derimin altındaki tedirgin edici uğultunun gitmesinden çok memnun olduğum için

-Geçici olarak göğsüne dokunmak için uzandım. Ne yapacağını merak ediyordum.

Gözbebekleri daha da küçüldü ama uzaklaşmadı.

"Peki bulguların nelerdi, karıcığım?" diye gürledi, sesi karanlık ve boğuktu. Elini saçlarımın arasına sokmak için öne uzandı ve bakışlarıyla buluşmam için hafifçe çekti. "Küçük deneyinden mi?"

Parmaklarımı gömleğinin içine soktum. Bu gece sert, yapılı bir yelek giymiyordu. Parmak uçlarımın altındaki kumaş yumuşacıktı. "Hiçbir şey gibi hissettirmediğini. *Bunun gibi bir şey değil*."

"Ve asla da olmayacak," diye tısladı usulca. "Eğer bir daha birinin senden beslenmesine izin verirsen, onlara misilleme *yaparım*. Bunu ilk ve tek uyarın olarak kabul et."

Gerçekten de kısıkanç, diye düşündüm dudaklarımı aralayarak, ona sorduğumda Ludayn'ın tereddüt ve korkusunun neden bu kadar belirgin olduğunu anladım.

"Senin kanın *benim*, Gemma," diye hırladı. "Onu paylaşmayacağım. Kimsenin karımdan beslenmesine izin vermeyeceğim. Anladın mı?"

"Evet," diye fısıldadım. Garip bir şekilde kızgınlıkla karışan bir zevk kıvılcımı hissettim. "Ama kimden besleniyordun?"

Azur homurdandı. Eli saçlarımdan ayrıldı ve gömleğinin içine gömülü olan benimkinin üzerine yerleşti. Çekiştirerek uzaklaştırdı. Yine de elini bırakmadı. Elim kendi eliyle sıkı.

"Hiç kimse."

Gözlerimi kırptım. Tüm mücadele beni terk etti. "Yalan söylüyorsun."

Gerçi öyle olmadığını biliyordum.

Bana sinirli bir bakış fırlattı. "Sana daha önce de söyledim. Kylorr sadece yiyecekle hayatta kalabilir. Kan, bazılarının karşılayamayacağı bir lüks."

Bu beni yumuşattı. Burada başkalarından içtiğini, meçhul varlıklara o yüce zevki verdiğini düşünmüştüm ve sonunda bunun beni itiraf etmek istediğimden daha derinden yaralandığını itiraf edebilirdim.

Sadece rahatladığımda bunu itiraf edebildim.

"Oh," diye fısıldadım, kaşlarım çatılmıştı. "O zaman neden bana gelmedin? Bu evliliğin bütün amacı bu değil mi?"

Gözlerini benden kaçırarak söylediklerime pişman olmamı sağladı. Elimi bırakarak nihayet geri çekildi ve ben de onun birdenbire kocaman kalçalarını çok ama çok sıkkan pantolonunun içine sikini sokmaya çalışmasını izledim.

"*Raazos*," diye küfretti usulca, sonunda bel bandını tekrar tutturduğunda dişlerini sıktı. Parmaklarının uyarılmamdan dolayı ışıktaki parladığını gördüğümde kızardım.

Bu bana tamamen çıplak olduğumu, masasının kenarına *tünediğimi* ve *elbisemin* yırtık pırtık kalıntılarını gördüğümü hatırlattı - bir diğerini de mahvetmişti

-Masum bir şekilde ayaklarının dibinde yerde yatıyordu.

Onu eline aldı. "Azur?"

"Daha önce hiç bir erkekle birlikte oldun mu?"

Soru o kadar beklenmedikti ki beni hazırlıksız yakaladı. Ben ona göz kırparken o elbisemi çözdü. Tam ortasından yırtmıştı ve ben de kollarımı ince askıların arasından geçirerek hiç konuşmadan elbiseyi ondan aldım. Artık bir bornoz gibiydi ve çıplaklığımı örtmek için kenarlarını bir arada tutarak ortasını kavradım.

Fark etmezdi. Onun boşalmasıyla yapış yapış olmuşum. Bacaklarımın arasında kaygan ve hâlâ sıcak olduğunu hissedebiliyordum.

"Seks mi demek istiyorsun?" diye sordum.

"Evet," diye homurdandı ve elini sabırsızca salladı.

Dudağımı kemirdim. Yalan söyleme içgüdüsünün dilime baskı yapmasından nefret ediyordum. Collis'teki toplumuma, tüm Yeni Dünya kolonilerine aşılarmış eski bir içgüdü. Bir kadın evlenene kadar *saf* ve *dokunulmamış olmalıydı*. Bir bakire.

Ve yalan söylemeye kalkışmaktan nefret ediyordum. Yanlış bir şey yapmamıştım. Bu yüzden ona gerçeği söyledim, nasıl tepki vereceğini merak ediyordum.

"Evet," diye cevap verdim, ancak bunu hatırlamak bile beni rahatsız ediyor, iliklerime kadar işleyen sükûneti bozuyordu. "Uzun zaman önce."

Gözleri kısıldı. "Ne kadar süre?"

Kollarımı kendime sararak ona "Beş yıl kadar önce" dedim.

Sustu. "*O kadar* uzun mu?"

Ses tonu onu incelememe neden oldu, bakışlarım onunkiler arasında gidip geliyordu. "Lütfen bana bunun sadece bir kez olmadığını söyle," diye mırıldandı.

"I..." Dünyam altüst oluyormuş gibi hissediyordum. Daha *deneyimli* olmamı mı *istiyordu*? "Evet, öyleydi."

Bir elini kavisli boynuzunun üzerinde gezdirerek küfretti. "İnsan mı? Bir erkek mi?"

"Evet," diye fısıldadım, neler olduğunu anlamaya çalışıyordum. "Üzgün değil misin?"

Kaşlarını çattı. "Ne hakkında?"

"Ben... ben evli değilken başka bir adamla birlikte oldum."

Azur dondu kaldı. Burun delikleri alevlendi. Ama yüz ifadesine giren başka bir şey daha vardı. Sempatiiyi andıran bir ifade. Hatta belki de acıma.

"Seviştığımızde seni muhtemelen ikiye böleceğim için üzgünüm Gemma," diye hırladı. "Çünkü fark etmediysen söyleyeyim, karıcığım, bir insan bir Kylorr gibi yapılı değildir."

Nefesim kesildi. *Ne zaman* demişti. *Eğer* değil. Seksin bir olasılık olduğunu biliyordum. Beslenmesindeki artışa bakılırsa, oldukça iyi bir ihtimaldi.

Bana zarar vereceği için üzgündü.

Öfkesi buradan kaynaklanıyordu.

"İstemiyor musun?" Beynim ağzımı kapalı tutmamı söylese de kendimi onu dürtüklemekten alıkoyamayarak sormadan edemedim. "Bana zarar vermek *istediğini* sanıyordum."

Azur göz açıp kapayıncaya kadar yüzümdeydi. Nefesimi tuttum ama dudakları dudaklarıma çarparken nefesim ağzında kaldı. Zihnim hoş bir şekilde karardı ve beni neredeyse öfkeyle öperken dişlerinin keskin kayışını hissettim. Acımasız, sert, cezalandırıcı bir öpücüktü...

Ta ki öyle olmayana kadar.

Dakikalar geçiyor ama bana sonsuzluk gibi geliyordu, hiç ayrılmak istemiyordum. Tuniğine sarıldığımda öpücüğü yumuşadı, elbisem tekrar açıldı. Kolu kalçalarımın dolandı ve kalçalarımın arasına girerken beni sertleşmiş, iri bedenine daha çok çekti. Kalçalarımı nasıl hareket ettireceğimi öğrendim.

Böylece dişleri alt dudağıma takılmayacaktı. Kollarında rahatladım, diğer eli saçlarımı karıştırırken ensemin hoş bir şekilde karıncalandığını hissettim, donuk pençeleri kafa derime sürtünüyordu.

Boğazından derin bir inilti çıktı. Sikini kalın, sıcak bir çubuk gibi hissediyordum, alt göbeğıme karşı seksimin hemen üzerinde duruyordu. Isı çiçek açtı, klitorisim ısınmaya ve nabız atmaya başladı.

Azur önce öpücüğü kesti, başını önümde sarkacak şekilde indirdi, ben arkama yaslanmadan önce boynuzları neredeyse yanaklarıma sürtünüyordu.

Nefeslerimizi tutarken aramıza sessizlik çöktü. Dudaklarımın şiştiğini hissettim, gözlerim onun öpücüğünün nazik hissi ve anısı yüzünden yarı kapalıydı.

"Özür dilerim," diye fısıldadım. "Bunu söylememeliydim." Azur sonunda başını kaldırıp bana baktı.

"Seni incitmek istedim," diye bana bilgi verdi ve ben bu sert söz karşısında yutkundum.

Sesinde *kargaşa*

vardı. "Ama şimdi değil?"

Başını salladığında nefesimi tuttum.

"Hayır, şimdi olmaz."

"Ve bana nedenini söylemeyecek misin?" Bana karşı sertleşti, ama ben ileri doğru bastırdım. "Bana neden zarar vermek istediğini söylemeyecek misin? Hara Hanesi'nin bir kızına?"

Azur beni inceledi, yarık gözbebekleri bir ileri bir geri gidip geliyordu, sonra gözlerini boynumdan aşağıya, açıkta duran göğüslerime ve onların altında yarattığı dağınıklığa indirdi. Bu bakışı bir okşayış gibi hissettim, sıcak ve sert.

"Hayır," dedi.

Şimdiden geri çekiliyor, kendini bir kez daha kapatıyordu. Dehşete kapıldım ama beklediğim de buydu.

Belki de gitmeliyim diye düşündüm. Belli ki gitmemi istiyordu, ben masasından kalkıp ofis kapısından çıkana kadar bekledi, böylece gece geç saatlere kadar bir kez daha huzur içinde çalışabilecekti.

Onun yerine kendimi şöyle derken buldum: "Seks yaptığım adamın adı Petyr'dı. Bir yaz babamın madenlerinde çalışmak için gelmişti, Çeyrekler arasında seyahat ederken iş arıyordu."

Azur'un boğazından hırlamayı andıran bir ses yükseldi ama soğukkanlı ve değerlendirici bir bakışla beni kısırdı.

Gözleriyle buluşmak için çenemi kaldırdım. "Yirmi beş yaşına yeni

girmiştim. İnanılmaz derecede gençtim ama Collis'te amacım sona ermişti.
Kadınlar

Yirmi yaşımda evlenmeniz beklenir. Yirmiden sonra geçen her yıl, insanlar size biraz daha nefretle bakmaya başlar. Ve eğer yirmi beşine kadar evlenmediyseniz... asla evlenemezsiniz. Ben ailem için bir hayal kırıklığıydım."

Bunu söylemek bile uzun zamandır unuttuğumu sandığım tanıdık bir acıyı alevlendirdi.

"Bir gecede, korkunç, berbat toplumumdaki tüm değerimi kaybettim. Ve bu beni çok etkiledi. Gerçekten çok sert. Öfkeliydim. Huzursuzdum. Bu yüzden madenlere gittim ve gördüğüm ilk insanı seçtim. Onu yatağıma götürdüm. Sonra onu bir daha hiç görmedim. Odamdan birkaç ıvır zıvır çaldı ve ben bunu fark ettiğimde gezegenden ayrılmıştı."

Alaycı bir gülümseme dudaklarımı kaldırdı.

"Tüm deneyim en hafif tabirle cansızdı. Ama pişman değilim. O an kendimi daha iyi hissetmemi sağladı. Ama bu eylemin gerçekte ne kadar anlamsız olduğunu fark etmemi sağladı. Evlenmeden önce dokunulmadan kalırsam istediğim her şeye sahip olacağıma inanmakla ne kadar aptallık etmişim. Bu fikir içimize öyle işlemişti ki. Çocukluğumuzdan beri. Ve şimdi bunu düşünmek beni *hasta ediyor*."

Azur beni dikkatle izliyordu. Ne düşündüğü hakkında hiçbir fikrim olmasa da sadece dinliyordu.

"Kısa bir süre sonra annem öldü," dedim yere bakarak, dilim damağıma yapışmıştı. "Sonra borçları öğrendim ve hayal kırıklığımı, utancımı ve kederimi tamamen başka bir şeye döktüm. Ve unutmak kolay oldu."

"Nasıl öldü?" Azur bana sordu.

Karnıma bir taş saplanmıştı. Asla tam olarak yok olmayacak ağır bir yük.

Cevap vermek yerine başımı salladım. Çünkü gerçek yüksek sesle söylenemeyecek kadar korkunçtu. Doğrusu, bunu *hiç yüksek sesle söylememiştim*. Bir kere bile. Hiçbir zaman.

Gözlerim hâlâ masasının kenarında titreyen Halo ekranına gitti. Özlem, göğsüme saplanan bir mızrak gibi içimden geçti. Neredeyse unutuyordum.

"Ailemi aramama izin verir misin?" Gözlerine bakarak sessizce sordum. "Halo'da mı? Sadece onları görmek için mi? Kız kardeşlerimin yüzlerini görmek istiyorum. Arkadaşım Fran'in. Babamın."

Azur geri çekildi. Onu şok etmeyi başarmıştım. Bunu sormamı beklemiyordu ve kaşlarını çatmasını boğazım düğümlenerek izledim. Ne kadar nazik olursa olsun, eski yüz ifadesinden eser kalmamıştı.

"Hayır."

"Ama ben-"

"*Hayır* dedim," diye hırladı. "Beni manipüle edebileceğini ve sırf istediğini elde edebilmek için sana karşı her şeyi hissetmemi sağlayabileceğini düşünüyorsan, daha iyi bilmen gerekir. Bunun bende işe yaramayacağını bilmelisin."

Bön bön baktım. "Yapmaya çalıştığım şey bu *değildi*."

"Öyle değil miydin?" diye homurdanarak bana doğru yürüdü. "Bana boktan yarışınızla ilgili üzücü hikayenizi anlatırken, annenizin öldüğünü ve ailenizi tüm borçlardan kurtarmak için ne kadar çok çalıştığınızı söylerken size sempati duymamı sağlamaya çalışıyordunuz. Her şeyi anlıyorum Gemma Hara."

Öfkesi nereden geliyordu?

Bu ani öfke ağzımın kurumasına neden oldu. Annemin ölümünü ondan bir şeyler koparmak için *kullandığımı* mı düşünüyordu?

Ailemi aramak istiyordum. Krynn'den ayrılmak için değil. İlerleme kaydettiğimizi sanıyordum. Göz göze geldiğimizi. Eğer doğal hayatımızın geri kalanında evli kalacaksak, en azından birbirimize karşı *medeni olabileceğimizi* düşünmüştüm, lanet olsun, ama durum böyle görünmüyordu.

Onunla bu işi yürütmeye *çalışıyordum*.

Ama her fırsatta benimle mücadele ediyordu ve bu durum beni inanılmaz derecede demoralize ediyordu.

"Beni asla başka bir şey olarak görmeyeceksin," diye nefes aldım, bu gerçeğin göğsüme saplanmasından dolayı şaşırtıcı bir acı hissettim. "Beni her zaman senden bir şeyler *koparmaya* çalışan üçkâğıtçı biri olarak göreceksin. Bende her zaman en kötüsünü arayacaksın, değil mi?"

Azur'un bakışları bir an duraklar gibi oldu ama sonra sanki zihnini çelikleştiriyormuş gibi yoğunluğu iki katına çıkı.

"Ne de olsa Hara kanı Hara kanıdır," dedi.

Bu sözler nefesimi kesti.

Masanın üzerinden atladım, şimdi kalçalarımın arasındaki kaygan hissi -kendi benimle karışan menisini- *ölümcül* buluyordum.

Bunu artık onunla yapmazdım.

Açlıktan ölebilirdi, umurumda bile değildi. Artık çaba göstermezdim.

"Ve sen bu Hara'nın kanına doyamıyorsun," diye karşılık verdim ve kapıya doğru ona kara bir bakış fırlattım. "Ya sen, *kocacığım*?"

Sonra gözlerimden süzülen ve düşmekle tehdit eden yaşları göremeden hışımla odadan çıktım.

CHAPTER 25

"**R**aazos'un kanı," diye tanıdık bir ses geldi, ofisimin uçurumunda duruyordu. "Ayda sikilmiş gibi görünüyorsun." Kaşlarımı çatarak, *davetsiz bir şekilde* içeri giren Rivin'e karanlık bir bakış fırlattım. "Yarına kadar kuzey sınırında olacağını sanıyordum," dedim.

homurdandım ve dikkatimi tekrar masama çevirdim. Ayaktaydım, kanatlarımı geriyordum, boynumu dışarı çıkarıyordum.

"Bu geceki ay rüzgârlarını kaçırmak istemedim," dedi bana. "Sonuncusunu kaçırdım çünkü *biri* beni düğününde şahitlik yapmaya zorladı."

Vaan, evleneli neredeyse bir ay mı olmuştu? Şimdiden mi?

"Rivin. Hiç havamda değilim."

En eski arkadaşım beni incelerken sırtarak, "Bunu görebiliyorum," dedi. Gemma'nın benim *kyrana'm* olduğunu zaten biliyordu. Ondan ilk kez beslendikten sonra, kuzey sınırlarına doğru hızla ilerlediğimde beni ilk gören o olmuştu.

Daha çok kaçtım, diye düşünmeden edemedim. Keşiften sonra kuzey sınırlarına kaçmışım.

"Görünüşe göre bir süredir beslenmemişsin," dedi ve bu sadece daha fazla sinirlenmesine neden oldu.

"Karımın dün bana attığı bakışı görseydin, dişlerin o lanet ağzının içinde büzüşürdü," diye homurdanmadan edemedim.

Ofisime geldiği geceden bu yana dört gün geçmişti. Söylemeye gerek yok, Gemma tartışmamızdan sonra hâlâ kızgındı.

Rivin güldü, sesi rahatsız edici olacak kadar yüksekti. Başım zaten masamın üzerine yayılmış *irfan* hasadı işinden dolayı ağrıyordu ve

diyetimde karımın kanının ciddi eksikliği.

Özlem duyuyordum. Geceleri odasının kapısının önünde durup kokusundan bir parça yakalamayı umuyor, koridorda kendi kendime sessiz, uzun, çıldırtıcı tartışmalar yapıyordum.

"Sınır nasıl?" Konuyu değiştirerek sordum. "Kaazorlardan sorun çıkaran oldu mu?"

Rivin omuz silkti. "Devriyemizden kaçmaya çalışan biri vardı. Üzerinde bir mesaj vardı. Şifreli. Sanırım birisine ulaştırmaya çalışıyordu."

"Sınırdaki birine mi?" Dikkatim kelimeler üzerinde yoğunlaşarak sordum.

Rivin başını salladı. "Gittiği yol onu sadece Laras'a götürebilirdi."

Nefesimin altında küfrettim. "Cusus mu?"

"Mutlaka vardır. Ama köyde bir Kaazor olsa ne fark eder ki? Yapabilecekleri en kötü şey *irfan* hasadını sabote etmek olur ama zaten diğer bölgelerden gelen o kadar çok sevkiyatımız var ki, ne olursa olsun satın alma sözleşmelerimizi yapabileceğiz."

Endişelendiğim şey bu değildi. Kaazorlar akıllıydı. Eğer Laras'a fark edilmeden bir casus sokabileceklerini düşünselerdi, onları köye yerleştirmezlerdi. Onları *kaleye yerleştirirlerdi*.

Rivin'e, "Zaale bana kaleye erişimi olan herkesin listesini getirsin," dedim. "Tekrar gözden geçirmem gerekiyor. Ve gerekirse ayarlamalar yapmalıyım."

Rivin iç çekti. "Azur, *burada* gerçekten bir casus olduğunu sanmıyorum. Zaale herkesi kendisi inceledi ve onun ne kadar titiz olduğunu biliyorsun."

"Yine de o listeyi istiyorum," dedim. "Ve ondan bir şey istemek zorunda kalmak, işimin ortasında beni rahatsız ettiğin için senin için yeterli bir ceza olacak."

"*Vaan*," diye nefes aldı Rivin, "karına ne yaptın? Ve sen Böylece her zaman bu kadar nahoş olmayacaksın?" Hırladım.

Ama Kalia da benzer bir şey söylememiş miydi? Kız kardeşim iki gün önce buraya hışım ile gelmişti, dudaklarını hoşnutsuzlukla bastırmıştı, yüz ifadesi bana ürkütücü bir şekilde annemizi hatırlatıyordu.

"Gemma'ya ne yaptın?" diye sordu, kanatları tedirginlikle seğiriyordu. Ben cevap vermeyince Kalia devam etti: "Bir şeye üzölmüş ama bana ne olduğunu söylemiyor. Senin bununla bir ilgin olduğunu *biliyorum*. Çok sessiz. Bu çok *garip*."

"Aramızda olanlar seni ilgilendirmez Kalia," demiştim ona, kız kardeşimin açıklamasıyla göğsüm rahatsızlıkla sıkışmış olsa da. "Ayrıca, ondan uzak duracağını sanıyordum. Bunun yerine, ikiniz neredeyse her anınızı terasta birlikte geçiriyorsunuz."

Kalia bile sesimdeki kıskançlığı fark etmişti çünkü bana ağzı açık bakarken onu izlemiştim.

Sonra yüzüne kendini beğenmiş bir ifade yerleşti. Öyle bir bakış ki benim de dudaklarımı birbirine bastırmıştı.

"Düzelt şunu," diye emretti Kalia. "Onu üzgün görmekten hoşlanmıyorum."

Kalia'nın Gemma'ya bağlanması beni endişelendirmeliydi. Her geçen gün birbirlerine daha da bağlanmaları beni endişelendirmeliydi. Lanet olası tüm *kalenin* ona bağlanması. *Bana* gölgeli bir onaylamazlıkla bakmaya başlayan Zaale bile. Karımın beni dondurduğuna dair bekçiler arasında dolaşan söylentileri duyduğuna şüphe yoktu.

Onu suçlayabileceğimden değil.

Bende hep en kötüsünü arayacaksın, değil mi?

Rivin beni izlerken arka dişlerimi sıktım.

"Onunla ne yapacağına karar verdin mi?" diye sordu bana. "Ya da onunla daha ne kadar evli kalmayı planlıyorsun? Eminim Bay Cross ona başka bir koca bulabilir."

Nefesim neredeyse ciğerlerimden dışarı çıkacaktı. Rivin bunu o kadar rahat söylemişti ki, belki de kasıtlı olarak.

Kanatlarım çoktan alevlenmişti ve Gemma'yla beslenmeden kalan son gücüm de *yanmaya* başlamıştı; göz bebeklerim daralıyor, kaslarım kasılıyor, kendilerini yeniden inşa ediyorlardı.

"Raazos'un kanı, Azur," dedi Rivin sessizce, yavaşça geri çekilmeye başlayarak. "*Yapma*. Bütün kaleyi yerle bir edeceksin. Bunu sadece şaka olsun diye söyledim."

Masamdan uzaklaştım ve kendimi kontrol altına almak için Rivin'e sırtımı döndüm.

"Sen bir piçsin, bunu biliyor muydun?" Alnımı soğuk cama yaslayarak nefes aldım. Rivin'le mi yoksa kendimle mi konuştuğumu bilmiyordum.

"Biliyorum," diye cevap verdi Rivin, sesi hâlâ tereddütlüydü. "Ama yine de bir *kyrana'm yok*. Bunu söylememeliydim. Beni affedin."

Gözlerimi sıkarak kapattım ve derin bir nefes aldım. Gemma'nın tadını hâlâ burada alabiliyordum. Onun kokusu her nefes alışımında dilimin üzerinde geziniyordu.

Masamda hâlâ onun tahrik kokusunu alabiliyor olmam da yardımcı olmuyordu. Her gün oturmak zorunda olduğum yerde. Zar zor konsantre olabiliyordum.

Artık tek düşündüğüm oydu.

Daha önce hiç hissetmediğim bir hayal kırıklığı günlerdir üzerimdeydi. Utanç duydum. Suçlu hissettim. Kızgın hissettim.

Rivin'in az önce keşfettiği gibi, tam bir öfkeden bir tetik uzakta olduğumu hissediyordum.

Bu şekilde devam edemezdin.

Bu şekilde devam edemeyiz.

Yani ya ikimizi de mutsuz etmeye devam edecektim... ya da karıma teslim olup onu mutlu etmeye çalışacaktım.

Tek istediği ailesini aramaktı, diye aklımdaki o dırdırcı ses geldi.

Durumlarımız tersine dönseydi, Gemma'dan çok daha kötü idare ederdim diye düşündüm. Kardeşlerimden, kız kardeşimden, tüm hayatımdan koparılma düşüncesi... Açıkçası, bunu nasıl başardığını bilmiyordum. Krynn'e gelme gücünü nasıl bulduğunu bile. Geleceğinin ne getireceğini bilmeden teklifimi kabul etmek. Başını bu kadar dik tutmayı.

Bunu ailesi için yaptı. Ailesi için her şeyi yapardı ve siz bunu ona karşı kullanmaya çalıştınız, biliyorum.

Gözlerimi açmadan önce yumruğumu cama vurarak içimdeki son öfkeyi de bastırdım.

Gemma terastaydı. Kalia ve Lodayn ile birlikte. Zaale'yi bile gördüm, yakınlarda geziniyor, çürüyen enkazı süpürürken korkuluklardan ne kopardıklarını izlerken kaşlarını çatıyordu. Son birkaç günde epey ilerleme kaydetmişlerdi, şimdi doğu duvarından aşağıya, annemizin eski bahçesine doğru ilerliyorlardı.

Bakışlarım karımın üzerinde oyalandı. Saçları bugün aşağıdaydı, batan güneşin altında parlıyordu ve ellerim seğirdi, parmaklarımı saçlarına geçirmek, ipeksi tellerin su gibi içlerinden geçtiğini hissetmek istedim.

Sonra dikkatimi gökyüzüne çevirdim. Kuzeyde kara bulutlar toplanıyor, rüzgârla birlikte Laras'a doğru sürükleniyordu. Fırtına akşam karanlığında burada olacaktı, ardından da ay rüzgârları.

Dışarıdaki havada sakın bir sessizlik vardı, sanki Laras kendini hazırlıyordu. Hava yakında soğuyacak ve ısıracak, geç akşamlar kararmaya başlayacaktı.

"Bu gece uçacak mısın?" Rivin arkamdan usulca sordu. Sessizce. "Bu seni rahatlatabilir. Bence buna ihtiyacın var."

Gemma denizin üzerinden u tu umuzda hoşuna gittiğini düşündüm.

Belki bir özür olarak, bu gece ay rüzgârlarını deneyimlemesine yardımcı olabilirim. Eminim *bu* onu mutlu edecektir.

Bu konuda   r m   t m. Geçmişte sevgililerim olmuştu, ili kilerim değil.şimdi bir *karım* vardı. Beni sürekli değişen duyguların binlerce farklı ipli iyle d   mleyen bir karım. Çoğu zaman, sivri dili yüzünden onu cezalandırmalı mıydım yoksa yumuşak ve nefessiz bir şekilde bana sarılana kadar  pmeli miydim bilemiyordum.

Rivin'e "Belki yaparım," dedim.

Bir şeylerin değişmesi gerekiyordu ve Gemma  oktan Krynn'e uyum sa lamı tı.

Bu sefer *benim yapmam* gerektiğini biliyordum.

CHAPTER 26

T

Şapka gecesi, bir fırtına vurdu.

Dolunay vardı, parlak gümüşü bir küre gökyüzünde alçakta asılı duruyordu. Mükemmel bir gece olabilirdi - ta ki pencereler

takırdamaya başladı. Ta ki rüzgâr dışarıda bir kurt gibi ulumaya başlayıp dişlerimi sıkana, yatak odamın zemininde volta atarken nefeslerim hızlanana kadar.

Ludayn akşam için çoktan gitmişti. Günün büyük bölümünde gözlerinde boş bir bakış vardı, dikkati dağınık ve sessizdi. Doğrusu, tüm kale gergin görünüyordu ama enerji heyecan barındırıyordu. Beklenti.

Fırtına için mi? diye merak ettim, dişlerimi birbirine geçirdim, ellerimi sıktım ve denizin öte yanından kaleye doğru tünel kazarak gelen güçlü bir rüzgâr daha duydum. Daha önce hiç böyle bir rüzgârla karşılaşmamıştım. Çarpmak üzere olan bir dalga gibi geldiklerini duyabiliyordum.

Odalarım kuzeydoğu kanadındaydı ve Gümüş Deniz'e bakıyordu. Manzara normalde nefes kesici ve heyecan vericiydi... ama bu gece öyle değildi. Bu gece kaçamadığım bir kötülük, bir dehşet, bir keder vardı.

Kütüphaneyi hatırladım.

Kütüphane güney kanadındaydı. Rüzgârlar kuzeyden kaleye doğru ilerliyordu ama güney kanadı bir rahatlama sağlayabilirdi. Belki de fırtınanın en kötüsünden korunabilir, fırtına dinene kadar kendimi kütüphanedeki kitap yığınlarına ve kulelerine gömebilirdim.

Bu fikre kapılıp odamdan çıktım ve güney kanadına daha çabuk ulaşmak için Ludayn'ın bana gösterdiği bir geçitten geçerek bir dizi koridor ve merdivenden oluşan tanıdık rotada ilerledim. Tek bir ruh bile yoktu

Bu da nefes alış verişlerimi hızlandırdı. Ensemde bir dokunuş gibi bir ürperti o l d u ğ u n d a n bahsetmiyorum bile, bu ürpertiden kurtulamıyordum. Kütüphaneye ulaştığımda, ağır kapıları titreyen bir elle kapattım, nefeslerim artık soluk soluğa geliyordu. Bakışlarım hemen duvarda küçük bir oyuk aradı, bir zamanlar bir raf ya da kitaplıkla doldurulmuş olabilecek yuvarlak bir kemer. Şimdi boştu ve yere oturdum, kendimi duvara yasladığımda ellerim tozlanmıştı. Sesleri engellemeye yardımcı oluyordu ve gözlerimi kapattığımda annemin hatırasını görmemeye çalıştım, dans ediyor, çığlık atıyor ve gülüyordu. Rüzgar. O gece.

Collis'teki fırtınalar sırasında kız kardeşlerimin koruyucusu rolünü hep ben üstlenmiştim. Babam en şiddetli fırtınalarda kendini içkiye verir, ofisine kapanır, damarları koyu likörle dolardı. Ama kız kardeşlerimle birlikte kendimizi Mira'nın odasındaki battaniyelerin altına gömer, saçma hikayelerle ya da Halo küresindeki konuşamadığımız dillerdeki videolarla kıkırdayarak oyalanırdık.

Fırtına sırasında kız kardeşlerime göz kulak olmaya her zaman o kadar odaklanmışım ki, onlara karşı *duyduğum* derin korkuyu hiç fark etmemiştim. Ta ki şu ana kadar. Şu ana kadar. Bu yerde, bu kalede.

Kütüphanenin oyuğu seslerin bir kısmının perdelenmesine yardımcı oldu ama özellikle güçlü bir rüzgâr kalenin içinden ısıklık çalar gibi geçtiğinde boğazımdan kaçan iniltiyi durduramadım.

Kalbim göğsümde bir yara gibi zonkluyordu. Nefeslerimi sakinleştirmeye o kadar odaklanmışım ki kapının gıcırdayarak açıldığını duymadım.

"Gemma," diye geldi Azur'un sesi. "Burada ne yapıyorsun?"

Azur'un bana doğru adım atmaya başlamasını izleyerek odanın öbür ucuna baktığımda, utancımдан gözlerim yaşlarla bulanıklaşmıştı.

"Burada olduğumu nereden bildin?" Sesimdeki yalpalamayı gizlemeye çalışarak sormadan edemedim.

"Kokunu buraya kadar takip ettim. Garip kokuyordun," diye mırıldandı, kırmızı gözleri beni incelerken çatılmıştı. Oyukta durakladı, kanatları kısa bir süreliğine arkasında parladı ve kaşlarını çattı. "Farklı."

Gülmek istedim ama bir başka rüzgâr aşağıdaki Laras köyüne bakan büyük, kemerli pencerelere çarptı.

Gözlerimi sıkarak usulca tekrarladım, "Farklı."

Korkumun kokusunu alabiliyordu.

Diğer uzaylı türlerinin duyularının insanlarınkine kıyasla ne kadar hassas olduğu beni hep şaşırtmıştır. Çubuğun kısa ucunu almıştık.

Azur önümde çömelirken sert deriden bir gıcırta geldi. Dizlerimi göğsüme çekecek şekilde bacaklarımı hareket ettirdiğimde, uyluklarımdaki ısırtıklarının hassasiyetini hâlâ hissedebiliyor olmaktan nefret ediyordum. Hem sevdim hem nefret ettim.

"Sorun ne?" diye sordu, sesi tuhaf bir şekilde yumuşaktı. Nazik.

Gözlerimi açtığımda fark ettiğimden daha yakın olduğunu gördüm. Cüssesi arkasındaki kütüphanenin görüntüsünü kesiyordu. İçeri girdiğimde kürenin ışıklarını açmamıştım. Sadece saklanmak için karanlık istemiştim.

Sonra kanatları açıldı, gerildiklerinde bir fısıltıdan başka bir şey değildi. Bizi tamamen oyuğun içine alan kanatları, başka hiçbir şeyin içeri girmesine izin vermeyen bir bariyer, bir kapı gibiydi. Dışarıdaki rüzgâr bile yumuşamış gibiydi, sanki ona itaatsizlik etmeye cesaret edemiyordu.

Omuzlarım gevşedi. Kocamdan çekiniyor ve acımasız olduğunda ondan hoşlanmıyor olabilirdim... ama vücudum beni fırtınadan koruması için ona güveniyor gibiydi.

Gözlerim keskin ve parıldayan dişlerine takıldı. Ona hâlâ kızgın olmam gerektiği umurumda bile değildi. Bu dişlerin çok ihtiyaç duyduğum dikkat dağıtıcı bir unsur olduğunu biliyordum.

"Beslenmek istiyorsun, değil mi?" Sesim nefes nefese çıkarken sordum. Elini uzattım. "Buraya gel."

Azur'un gözleri daha parlak parlıyordu. İkiz közler teninin dumanları arasında yuvalanmıştı.

Başını iki yana salladı. Onu karanlık oyuğun derinliklerine çekmeme izin verse de, boynumu geriye yatırıp elimi omzuna doladığımda ve çekiştirdiğimde direndi.

"Gemma," dedi Azur, sesi yumuşaktı. İstek ve ihtiyaç doluydu ama sesi sonsuz bir sabırla çıkıyordu. Dişlerim diken diken oldu. "Bana sorunun ne olduğunu söyle." Dudağımı ısırdım, aniden gözyaşlarımdan eşliğine geldim.

"Benden beslen artık."

"Hayır," diye cevap verdi, ellerini altımdan geçirip kucağına yerleşene kadar beni kaldırırken kelimesi nezaketiyle yumuşadı. Omurgası oyuk duvarına sıkıca bastırılana kadar bizi döndürdü.

Şaşkınlıkla gözlerimi kırptırdım ama ellerim yeleğine daldı ve bir sonraki rüzgârın cam pencereleri içeri uçuracağını düşündüğümde sıkıca kavradım.

"Fırtınayı sevmiyor musun?" Azur tahmin etti. Sözcükleri duymadan önce göğsündeki gümbürtüyü hissettim.

"Sana hâlâ kızgınım," diye fısıldadım, yanağımı göğsüne bastırmak için yüzümü indirdim. Sıcaklığını, bana karşı olan gücünü -ki bunu kollarının iplerinde hissediyordum- ve kokusu her yanıma sarmıştı.

"Biliyorum," diye cevap verdi. Sırtı oyuğa dönükken ve ben kucağındayken kanatlarını etrafımıza gerdi. Bizi içine aldı.

Sessizdi. Sessizlik vardı. Sadece yanağımın altındaki kalp atışlarının sabit, güven verici gümbürtüsü ve kontrol için savaşıırken kendi titreyen nefeslerim.

Ona hâlâ kızgındım -bana söylediği şey zalimce ve kesiciydi ve o da bunu biliyordu- ama burada olduğu için minnettardım. Beni *teselli* ediyordu. Ve Azur tüm bu gezegende benim için bunu yapacağını düşündüğüm son kişiydi.

Yavaş yavaş rahatlamaya başladım.

"Anlat bana," diye mırıldandı nazikçe.

"Yani bunu bana karşı kullanabilir misin?" Sormadan edemedim. Sonra hemen kendimi suçlu hissettim, göğsümde garip, mutsuz bir karmaşa dolaştı ve beni daha da perişan etti.

"Buna inanmak için her türlü nedenin var," dedi bana, kollarını biri belimi kavrayana ve diğeri bacaklarım onun karşısında uzanana kadar etrafımda kaydırды, ağır bir avuç içi dış uyluğumu kavradı. "Ama yapmayacağım."

Dudaklarımdan yumuşak bir huff çıktı. Azur bana doğruyu söylüyordu. Çünkü olmadığı bir şey varsa o da yalancıydı. Sadece dürüsttü, dürüstlüğü bende ona karşı savaşma isteği uyandırır bile.

"Fırtınaları sevmem."

"Bunlar ay rüzgârları," diye bilgilendirdi beni. *Ay rüzgârları*. Ludayn daha önce onlardan bahsetmişti, değil mi? "Her dolunayda gelirler. Diyarlarımız arasındaki bariyerler inceldiğinde."

Kaşlarım çatıldı, aklım bu cümleye takıldı. Alemler mi?

"Ve Kylorr gökyüzüne çıkar ve rüzgârlar bizi istediği yere taşır. Onunla birlikte gideriz, kanatlarımıza rehberlik etmesine izin veririz," diye devam etti. "Bunun hissine uygun bir tanım yok gibi görünüyor. Bunun yerine size göstermeyi umuyordum."

Gerildim. "Ne?"

"Seni tekrar uçuracağıma söz vermiştim," dedi Azur yumuşak bir sesle.

"Bu fırtınada mı?" Bu ima karşısında midem dibe vurarak sordum.

Küçük bir kıkırdama onu terk ettiğinde şok oldum. Ses yumuşak ama hırçındı, sanki kahkahayı içinden çıkarmak zorundaymış gibiydi. Yine de duyduğumda ensem karıncalandı.

"Belki gelecek ay," dedi bana.

"Bu *her ay mı* oluyor?"

"Evet," diye yanıtladı Azur. "İçiniz rahat olsun karıcığım, kale nesiller boyunca ay rüzgârlarına dayandı. Ve çok, çok daha uzun süre de dayanacaktır. Bu gece düşmeyecek."

Kuru dudaklarımı yaladım. Sesindeki güven omuzlarımın gevşemesini sağladı.

"Gerçekten mi?"

"Evet," diye yanıtladı başını eğerek.

"Bu gece diyarlar arasındaki bariyerlerin ince olduğunu söylerken ne demek istediniz?"

Umutsuzca arzuladığım bir bilgi hazinesiydi, değil mi? Krynn'de yaşayan en eski ailelerden biri olan Kaalium'un varisiydi ya da Kalia bir öğleden sonra öyle ilan etmişti.

Henüz sormayı bile bilmediğim soruların cevapları ondaydı.

"Ruhlarımız burada, Krynn'de farklı âlemlerde yaşıyor," dedi bana.

"Yaşayan âlem. Bu âlem. Biz buna Nyaan diyoruz."

Nyaan mı?

"Hepimizin bu evrene doğduğu yer, hepimizin paylaştığı ortak diyar," dedi Azur. Sesi ilk duyduğum zamanki kadar hoştu. Derin ve hırçın, dinlemesi neredeyse *günah gibi geliyordu*. "Bu diyarı terk ettiğimizde, öldüğümüzde, bir sonraki diyara geçeriz. Biz o âleme Alara diyoruz. Öteki âlem. Bunu çoktan hissetmiş olabilirsin. Ayın belirli zamanlarında, kalede hissedilebilir olduğu yerler vardır."

Uzun bir nefes aldım, zihnim *sahip olduğum* olasılığı ve farkındalığı yakaladı. Ve sadece bunun bilgisi bile kanatlarının ardında kopan fırtınayı neredeyse tamamen unutmamı sağladı.

"Sanırım öyle," dedim usulca. Kaleyi keşfettiğim o ilk birkaç günü hatırladım, tamamen yalnız olmadığımı hissetmiştim. "Şimdi bile. Bu gece, kütüphaneye gelirken."

Ensemdeki ürperti. Fısıltı gibi bir dokunuş.

Azur başını eğdi. Siyah saçları omuz hizasındaydı. Genellikle arkadan bağlanırdı ama şimdi yanağıma değiyordu. Verdiği nefesin aramızda süzüldüğünü hissettim.

Bu gece farklıydı. Sakindi.

"Nyaan ve Alara," diye tekrarladım, kelimeleri dilimde hissederek.

"Üçüncü bir diyar var," dedi bana bir anlık somut bir tereddütten sonra. "Zyos. Genelde bundan bahsetmeyiz."

"Neden?" Bazı insanların cennet ve cehennem inançlarına benzer bir şey olup olmadığını merak ederek sordum.

"Burası kayıpların diyarı. Hatta unutulmuşların," dedi Azur, kollarıyla beni sararken sesi sıkılaşıyordu. "Ruhları lekelenmiş olanların. Ya da alınmış olanlar. Alara'ya geri götürülmesi gereken ruhlar, yoksa dipsiz bir sonsuzlukla karşı karşıya kalırlar."

Ürperdim. "Neyin sonsuzluğu?"

"Avareliğin. Umutsuzluk. En karanlık anlarını yeniden yaşamaya zorlanırlar. Ruhları tekrar bir araya gelene ve ailelerine geri dönene kadar tekrar tekrar. Kanlarına," dedi Azur bana.

"Ve bu mümkün mü?" Merak etmeden duramadım.

"Evet," dedi Azur. Sesinde okunamayan bir ton vardı. "Öyle."

Bunu takip eden sessizlikte, ay rüzgârlarının kaleye karşı şiddetlenerek büyüdüğünü duydum. Kylorr'un böylesine şiddetli bir şekilde uçmaktan zevk aldığını anlayamıyordum.

Dikkatimi dağıtmaya mı çalışıyordu? Bana diyarlardan bahsederek mi?

"Fırtınaları sevmem," dedim tekrar, kanatlarından birinin kalınlaşmış zarına baktım, damarları izlemek için ileri uzandım, parmak uçlarımda altında çırpındığını hissettim. Elim düştü. Bunu neden söylediğimi bilmiyordum ama kelimeler yine de içimden yuvarlanarak geldi. "Annem bir fırtınada öldü."

Azur altımda sertleşti, somut ve ani.

Verdiği tepki boğazımda kalın bir yumru oluşmasına neden oldu. Ve ona daha önce hiç yüksek sesle *dile getirmediğim* bir şey söyledim.

"Aslında kendini boğdu. Malikânemizin arkasındaki gölde. Beş yıl önce," diye fısıldadım. "Cesedi ertesi sabah bulunduğunda elbisesinin içinde taşlar bulduk."

"*Raazos'un kanı*," diye mırıldandı Azur.

"Kız kardeşlerimin onu o şekilde görmesine izin vermedik. Sadece babam ve ben," diye itiraf ettim. "Ben en büyükleriyim. Mira o zamanlar sadece on sekiz yaşındaydı. Piper on beş yaşındaydı. En iyisinin bu olduğunu düşündük."

Azur, "Bunun yerine, onu o halde görmenin yükünü, kederini taşıdınız," dedi. "Bunun için gerçek bir çıkış yolu yok."

"Kız kardeşlerim için her şeyi yaparım," dedim ona, aniden yorulmuştum. "Bunu biliyorsun."

"Annenin bunu neden yaptığını biliyor musun?"

O geceyi, nefes nefese geçen her anı en ince ayrıntısına kadar hafızama kazınmış gibi hatırlıyordum. Ne kadar istesem de unutamıyordum. Beş yıl o gecenin acısını hafifletmek için hiçbir şey yapmamıştı.

Annem içki içiyordu. Doktordan yeni bir tedavi görmüştü, derisinin altına yeni bir implant yerleştirilmişti. Fırtınanın derin, gürleyen bir gök gürültüsüyle patladığını hatırladım. Koridorlarda şarkı söyleyen güzel sesini hatırladım, tahmin edilebilir bir ritmi olmayan unutulmaz bir melodi. Ses tonunu fırtınaya uyduruyordu.

Dışarı çıktığında babama haber veren bendim. Onu sağanak yağmurda dönerken ve dans ederken, çimlerin üzerinde tökezlerken, rüzgâra gülerken görmüştüm. Korkmuştum. Onu hiç böyle görmemiştim.

Ve belki de kendi bencilliğimle, kendi saçma üzüntüme fazla kaptırmıştım kendimi. Yirmi beşinci doğum günüm bir hafta önceydi. Petyr'le yeni yatmış ve uyandığımda onun gitmiş olduğunu görmüştüm. Asla evlenemeyecektim. Asla bir evim, kendime ait bir ailem olmayacaktı. Muhtemelen Collis'teki harap mülkümüze bakarak ve ailemin içkisini idare etmeye çalışarak yaşlanacaktım.

Belki de annemin kendi üzüntüsünü görmezden gelmişim. Çünkü şimdi geriye dönüp baktığımda, yardıma ihtiyacı olduğu çok açıktı.

Ve biz onu hayal kırıklığına uğrattık.

Onu hayal kırıklığına *uğrattım*.

Babası sağanak yağmurda dışarı çıkmış, onu içeri sürüklemeye çalışmıştı. Ön bahçede kavga etmişlerdi. Rüzgâr camlara çarpıp uğuldarken, daha iyi görebilmek için yüzümü pencerelere dayadığımda, annem ona ne dediğini anlayamadığım sözler haykırıyordu. Sonra Mira ve Piper uyandılar ve ben de onları odalarına geri götürmek için elimden geleni yaptım.

Babam içeri geri dönmüştü. Tek başınaydı. Sırılsıklamdı. Öfkeliydi, yanaklarındaki kırmızı renk bana kötü bir durumda olduğunu söylüyordu.

"Yine o ruh hallerinden birinde," demişti bana acı acı. "Onu görmezden gel. Üşüdüğü zaman içeri gelecektir. Sabah doktoru arayıp dozunu ayarlayacağım."

Onun ruh hallerinden biri.

Babam onun depresyonunu hep böyle adlandırırdı. Hayatı boyunca bununla mücadele etmişti. Babam savaştan döndükten sonra, Collis'e taşınmamıza rağmen, babasının onun için istediği her şeye sahip olmasına rağmen daha da kötüleşmişti. Para. Çocuklar. Prestij.

Ertesi sabah yaşadığım dehşeti nasıl unutabilirdim ki? Onu ben bulmamıştım. Babam onu bulmuştu ve ben neredeyse tüm evi sarsan derin bir kederle uyanmıştım.

O gece hayatlarımız değişmişti. O zaman bunu bilmiyorduk. Ama biz uyurken, dışarıda fırtına şiddetlenirken, annem ceplerini taşlarla doldurmuş ve öğleden sonraları yüzdüğü sevgili gölüne adım atmıştı. Yüzeye hiç canlı çıkmamıştı.

Bunların hepsini Azur'a anlattım.

Neden olduğundan bile emin değildim.

Bir kere başladım mı, duramazdım.

Sızan, irin dolu bir yarayı tekrar temizlenene kadar boşaltmak gibiydi. Yıllardır çürüyen beynimdeki tüm çürükleri ve pislikleri temizliyordum.

Babamdan nefret ediyordum. O gece için onu suçladım. Ama *kendimden* daha çok nefret ediyordum. Yağmurda dışarı çıkıp onu almadığım, yatağında ve sıcak olduğundan emin olmadığım için. O geceye geri dönebilseydim annemin hayatını kurtarmak için *beş* dakikamı ayırabileceğimi düşünerek kaç gece uyanık kalıp yastığıma hıçkırarak ağlamıştım?

Onun yerine saklandım.

"Yapma Gemma," dedi Azur, *nedenini* söylediğimde sesi kelimelerimi keserek. "Böyle düşüncelerden hiçbir şey kazanamazsın. Seni canlı canlı yiyecekler ve geriye hiçbir şey kalmayana kadar ziyafet çekmeyi asla bırakmayacaklar."

Söylediklerinden emin gibiydi. Sanki nasıl bir his olduğunu *tam olarak* biliyormuş gibi.

Ama ne olursa olsun bana söylemedi.

"İyileşeceğini düşünmüştüm," diye fısıldadım, bitkin ve yorgundum, boğazım konuşmaktan acımişti ve duygularım gerilmişti. "Bir zamanlar mutluyduk. Savaştan önce. Babam öldüğünde bile. Var olduğunu hissediyordu. *Orada* hissedirdi. Ama her zaman yüzeyin altında kalıyordu. Yaşadığı acıyı hayal bile edemiyorum."

Azur uzun bir süre sessiz kaldı. Az önce ona söylediklerimi düşününce garip bir şekilde sakinleştiğimi hissettim. Bu gecedan önce, son birkaç gündür kalede onunla her karşılaştığımda ters ters bakmış ve arkamı dönmüşüm. Ofisinde söylediğı sözler hâlâ canımı yakıyordu.

Ama o anda öfkemin aptalca olduğunu hissettim.

"Üzgünüm Gemma," diye fısıldadı şakağıma doğru. "Annen için çok üzgünüm. Onu çok erken kaybettiğın için üzgünüm. Sen daha çok gençken onun ölümüyle yüzleşmek zorunda kaldığın için üzgünüm."

Beni rahatlatmaya çalıştığını fark ettim. Aptal, dikenli kalbim bu farkındalıkla yumuşamaya başlamıştı.

"Teşekkür ederim," dedim sessizce, yüzümü onun göğsüne dönerek. İçimi çektim, rahatladım. "Teşekkür ederim, Azur."

"Ama lütfen," dedi, "annenin de kusurları, acıları ve üzüntüleriyle kendi başına bir insan olduğunu kabul et. Ölümünün bir trajedi olduğunu kabul et, ama lütfen bu yükü kendi omuzlarına yükleme. Bunu hak etmiyorsun Gemma."

Sözlerini değerlendirdim. Benim de düşünmediğim bir şey değildi.

"Ben de hâlâ bunu yapmaya çalışıyorum," diye itiraf etti. "Bu düşünceleri susturmanın zor olduğunu biliyorum. Kendini affetmek. Ama yalnız değilsin."

Ancak kendi geçmişiyile ilgili her neyse, bana söylemedi ve ben de zorlamadım. İsterse kendi zamanında bana anlatırdı.

"Belki... belki birlikte öğrenmeyi deneyebiliriz," diye fısıldadım. Yorulmuşum. Göz kapaklarımanın düşmesine izin verebileceğimi, gecenin geri kalanında onun kucağında uyumaktan son derece memnun olacağımı hissediyordum.

Dudakları şakağıma değdi. "Belki de yapabiliriz." diye homurdandı.

Sessizlik çöktü. Rüzgârın uğultusunu dinledim ama garip bir şekilde, dehşetin sınırı yumuşamıştı.

Azur yer değiştirdi. Cebinden tanıdık bir küre çıkardı. Küçük ve gümüş rengi olan bu küreyi tam görüş alanında tuttu. O kadar yeni bir model ki henüz piyasaya *sürülmemiş* bile olabilir.

Bir Halo küresi. Kürenin yüzeyindeki çizgilerin narin desenini tanıdım. Kıpırdamadan durdum ve geri çekilerek ona baktım, uyku sersemliğini unutmuşum.

"Benim için mi?"

diye sordum. "Senin için," diye yanıtladı.

CHAPTER 27

Fbüyülenmiş bir halde karımın yüzündeki duyguların uçuşmasını izledim. Şaşkınlık, farkına varma, umut, neşe. Hatta eşim, benim bir şey yapabileceğimi düşündüğünde elini çekti. *Bu* tepki beni düşündüğümünden daha derinden yaralamış, onun beni ne kadar canavar olarak gördüğünü anlamamı sağlamıştı.

Bana hala güvenmiyordu çünkü ona güvenmesi için bir sebep vermemiştim.

"Özür dilerim," dedim ona. Annemin bana öğrettiği şekilde özür diliyordum. Birinin gözlerini tutarak, derinlere bakarak ve kelimeleri aceleye getirmeden. Hatta onları uzatmak, nazik ve yumuşak olana kadar sürüklemek.

Gemma'nın bakışları genişledi ama gözlerini kaçırmadı. Sanki yaptıklarım için nasıl özür dileyeceğimi bildiğimi hiç *anlamamış gibiydi*. Keşke Kythel ve benim bu kalede büyürken yaşadığımız dehşeti, gittiğimiz her yerde sorun yarattığımızı bilseydi.

"O gece zalimdim. Ve ondan önceki tüm gecelerde," diye ekledim hışımla. "Beni manipüle etmeye çalıştığını söylemeye hakkım yoktu. Düşündüğüm şey Laras'a uyum sağlamaya çalıştığın... bana. Bunu kolaylaştırmadım. Bunun için kendimce sebeplerim vardı. Ama bu şekilde devam edemeyeceğimizi, aksi takdirde birbirimizi parçalayacağımızı biliyorum."

Gözleri bilerek titredi. Anlayışla.

"Burada tutsak değilsin," dedim usulca. "Sen benim karımsın. Benim karımsın.

Laras'lı *Kylaira*. Hiç kimse sizi bir şeyden mahrum edemez. En azından ben."

Gemma'nın dudakları aralanmıştı. Fırtınayı unutmuş gibiydi çünkü uzaktan gök gürültüsü gibi gelen bir rüzgâr uğultusu pencereleri

salladığında gözünü bile kırpmadı.

"Kız kardeşlerimi aramama izin verecek misin?" diye sordu, sanki teklif ettiğim şeyden kesin olarak emin olması gerekiyormuş gibi.

"Evet," dedim.

Gemma ben daha gözümü kırpmadan Halo'yu elimden kaptı ve değerli bir mücevhermiş gibi avuçlarının arasına aldı. Yeni elbiselerinden birini giydiğini fark ettiğimde çok sevindim. Büyük siparişleri arasında düzinelerce pantolon, yelek ve tunik olduğunu bilmeme rağmen - şüphesiz kız kardeşim sayesinde - gündüzleri hala elbiseleri seçiyordu. Bu da benim bitmek bilmeyen hayal kırıklığımla, elimi eteğinin altından sokup onu çıplak bulma fantezilerime yol açmıştı.

"Sana annemden bahsetmemin nedeni seni... seni... gibi hissettirmek değildi." Sözcükleri en iyi nasıl söyleyeceğini düşünürken kararsızlık içinde dudağını ısırıldı.

Dudaklarımı sıkıca bastırdım ve dişlerimin alt dudağıma battığını hissettim. "Biliyorum, Gemma."

Avucuna mükemmel bir şekilde oturan küreye baktı, oysa benim parmaklarımda bir misket gibi hissettirmişti. Kollarıma ne kadar mükemmel oturduğu, ağırlığının kucağımda ne kadar yumuşak ve rahatlatıcı hissettirdiği, kanatlarımda sınırları içinde ne kadar sessiz olduğu ile ilgili olmalıydı. Kokusunun etrafı nasıl doldurduğu, kanının sıcaklığı ve akıntısının beni nasıl çağırdığı ve beni ileri çağırdığı düşünüldüğünde, açlığı görmezden gelmek zordu.

"Ben de bu şekilde devam etmek istemiyorum," dedi usulca. Gözlerimle buluşmak için başını tekrar yukarı kaldırdı. "Sefil bir hayatım olacak ve ben bunu istemiyorum."

Sertçe yutkundum. Karım ve *kyrana* olarak onunla bir hayatı kabul etmek, Aina'nın Zyos'ta kalabileceği anlamına geliyordu. Tabii Raazos onu serbest bırakmazsa, ki muhtemelen ruh mücevheri yerinde olmadan bunu yapmayacaktı. Ve Hara Hanesi'nden intikam almadan.

"Sence birbirimizle birlikte olmayı öğrenebilir miyiz?" Gemma sordu. Belirsizce. Dikkatle. Sesindeki kırılganlığı ben bile duydum. "Sence yeniden başlayabilir miyiz?"

Muhtemelen başka bir şansı hak etmiyordum. Tıpkı Aina'nın hayatının acımasızca kısa kesilmesini hak etmediği gibi.

Ama Gemma da bunu hak etmemişti. Onun da en az benim ailem kadar babasının suçlarının kurbanı olduğunun farkına varmak... bana ağır gelmeye başlamıştı. Acı verici bir şekilde. Sanki bir bıçağın keskin ucu kaburgalarımın altından kayıyor ve nefes almamı zorlaştırıyordu.

Babasının ne yaptığını *bilmiyordu*. Bunu kesinlikle biliyordum. Benim tanıdığım Gemma buna katlanamazdı.

Kalçamdaki kınından hançerimi çıkardım. Gemma'nın bakışları kısa bir süre hançere kaydı, nefesi kesildi ama sonra tekrar gözlerime baktı, ne yapacağımı görmek için sabırla bekledi.

Avucunu tuttum ve o da düz tutarak bıçağı indirmemi izledi. Tıpkı evlilik törenimizde olduğu gibi, kan akıtmaya niyetliydim. Avucunun üzerinde derin olmayan bir kesik açtığımda irkildi ama ses çıkarmadı, zehrin damlamaya başlamasını görmezden geldi, kanının kokusu burun deliklerime dolduğunda karnımda oluşan gergin sıcaklığı görmezden geldi.

Çabucak kendi elimi kestim ve hançer yere düştü. Avuçlarımızı birbirine bastırarak kanlarımızın birbirine karışmasını sağladım ve titreyen bir nefes aldım.

Gemma'nın dudakları ayrılmıştı. Çok yaklaşmıştık. İnanılmaz derecede yakındık ve onun Halo küresini bir kenara bıraktığını duydum. Gemma kucağımda kayarak kalçalarımaya yaslanana kadar kendini konumlandırırken, küre kütüphanenin tozlu zeminindeki hançere katıldı.

"Bu bir evet mi?" diye sordu, sesi garip bir şekilde gırtlaktan ve boğuktu, sikimin sertleşmesine ve boğazımın titremesine neden oldu.

Ellerimiz birbirine kenetlenmiş, kanımızın damlamasıyla ısınmıştı ama Gemma aldırıyor gibiydi.

Diğer eliyle boynuzlarımdan birini almak için uzandı. Başımı eğik boğazına doğru yönlendirirken boğazımdan sert bir nefes kaçtı.

"Evet," diye tısladım, dudaklarımı kalp atışlarının çarpıntısının üzerinde gezdirdim. Boğazını bana daha fazla açarken saçlarını omzunun üzerinden geriye doğru ittim. "Sana ihtiyacım var *Kyrana*."

Dişlerimi derine batırdığımda Gemma'nın nefesi kesildi ama bunu yavaştan almaya kararlıydim. Nazik olacaktım.

Ben de nazikçe aldım. Dışarıda ay rüzgârı baş döndürücü bir şekilde yükselirken, Gemma ondan beslenirken inledi ve nefesi kesildi, uzun uzun içmek yerine küçük yudumlar alarak zevkini uzattı.

Boşaldığında orgazmı sonsuz gibiydi. Bana karşı usulca sallandı, gözleri şaşkınlıkla irileşti, çılgınlıkları kalenin dışındaki rüzgârın tepe noktasıyla birlikte yükseldi.

Ve tüm bu süre boyunca ellerimiz birbirine kenetlendi. Yeni bir başlangıç.

Bağışla beni Aina, diye düşünmekten kendimi alamadım, karnımı doyurduktan sonra karıma doğru sertçe nefes alırken, hırıltılı nefesleri yavaşça sakinleşti ve gözlerinin uyuşukluk içinde düştüğünü gördüm.

Affet beni.

CHAPTER 28

"H Seyahat mi ediyor?" Kaşlarımı çatarak sordum. "Nereye?"
Mira'nın güzel yüzü yüzen Halo küresinden bana baktı.
Şüphelendiğim gibi, son modeldi ve
Collis'te kullandığımız kürelerdeki mavi projeksiyonun aksine, görüntüsünü
mükemmel ve renkli bir şekilde yansıtıyordu.

Ay rüzgârlarının üzerinden birkaç gün geçmişti. Onunla kütüphanede
geçirdiğimiz o gecenin üzerinden birkaç gün geçmişti. Azur bana Halo'yu
hediye edeli birkaç gün olmuştu. Kız kardeşlerimle iletişime geçmek için
hiç vakit kaybetmemiştim. Piper bile çok sevinmiş, beni ilk gördüğünde
gözyaşlarına boğulmuştu. Babamın çalışma odasındaki çirkin sözlerinin
onu ne kadar rahatsız ettiğini biliyordum. Bunu görebiliyordum.
yüzünde açıkça görülüyordu.

Sabahları Ludayn'la giyinirken konuşurduk ama onlar için akşamdı.
Fran aramalara katılmayı severdi ve biz sohbet ederken üçü de ön oturma
odasında toplanırdı. Babamla da konuşmuştum, ancak görüşme kısa
sürmüştü ve kızarmış yanaklarını ve geniş sırtışını gördüğümde
endişelenmişim.

Bu sabah sadece Mira ve Piper vardı.

Ludayn saçlarımı tararken iki kız kardeşim de çok iyi bildiğim bir bakış
attılar. Çok nadiren karışırды ama dün gece huzursuz uyumuş olmalıydım.
Azur özellikle açlıktan ölüyordu ve ben erotik rüyalarla dönüp durmuş,
ıslak, kaygan ve ağırlı bir şekilde uyanmışım.

"Dün ayrıldı. Birkaç gün içinde döneceğini söyledi," diye yanıtladı
Piper.

"Ve ona nereye gittiğini sormadınız mı?"

Piper omuz silkti. Bakışları omzumun üzerinden, şüphesiz hâlâ güvensizlikle baktığı Ludayn'a kaydı. Dişlerimi sıkan bir güvensizlikti bu, gerçi kısa bir süre önce bir Kylorr'a karşı da aynı derecede temkinli olacağımı biliyordum. Şimdi utandım. Artık annesinin buharlı kekleri gibi koktuğunu bildiğim tatlı Ludayn, çünkü sabahları kaleye gitmeden önce annesinin kekleri hazırlamasına yardım ediyordu.

Dün bana bir tane getirmişti ve hayatımda tattığım en lezzetli şeydi. Ambrosia gibi. Dilimin üzerinde eriyen ve arkasında tatlı, kalın bir kaplama bırakan bir kek yanaklarımı karıncalandırmıştı.

"Babamı tanırsın," dedi Mira, ama omuz silkmesi beni gerdi. "Seyahat etmeyi sever."

Öfke yükselirken karnıma bir taş oturdu. Eski ben, kız kardeşlerime endişelenmemeleri için güvence vererek bir gülümseme yapıştırırdı.

Onları korumak için orada olmasam da şimdi bunu yapmaya kendimi ikna edemiyordum. Piper uzun bir esneme sesi çıkardı ve kız kardeşlerim yarın arayacaklarına söz verdiler. Boğazımda bir yumruyla vedalaştım.

O sabahki Halo çağrısından çok sonra, günün geri kalanı boyunca korku peşimi bırakmadı. Babam bana söz vermişti. *Neden* güvenliğimizi ve emniyetimizi tekrar tehlikeye atacak bir şey yapsındı ki? *Kızları* vardı. Mira ve Piper çok güzellerdi. Mira yirmi üç yaşında, Collis'te kabul edilebilir bir yaşın dışında evlenmenin neredeyse eşiğinde olsa da, ruhani güzelliği ona erteleme sağlayacaktı - özellikle de Dünya kolonilerinin ötesinde. Tahsildarların ödemelerini onunla birlikte almakla tehdit ettiklerini kaç kez duymuştum? Piper'la mı?

Artık öfkeme karışan bir nefret vardı. Beni korkutan bir nefret. Çünkü daha önce hiç bu kadar iyi şekillenmiş hissettiğimden emin değildim. Göğsümde elle tutulur bir şeye dönüştü. Tutunabileceğim bir şey.

Babam yeniden kredi almaya başladıysa, kız kardeşlerim güvende değildi. Azur'dan aldığım yedek para kendi hesabımdaydı, evlilik sözleşmemizin bir şartıydı bu. Onları New Everton'dan, Collis'ten çıkarmak için kullanabilirdim. Ama nereye gideceklerdi ki? Büyükannemlere, annemin ailesine gidebilirlerdi ama yıllardır bizimle konuşmuyorlardı.

Buraya gelebilirler, diye düşündüm, öğleden sonra geç saatlere kadar *irfan* kayıtlarına bakarken zihnim dolaşıyordu. Kendi bölümümdeki kayıtları düzenlemeyi neredeyse bitirmiştım. Maazin bugün yoktu. Nerede olduğundan emin değildim ama ara sıra ortadan kaybolduğunu, sonra da hiç gitmemiş gibi yeniden ortaya çıktığını fark etmişim. Kalia sabahtan beri köydeydi.

Hasat gittikçe yaklaşıyordu. Onu son iki gündür neredeyse hiç görmemiştim ve yıldız ağacı asmalarını balo sonrasına kadar bekletmiştik.

Buraya gelebilirler. Krynn'e. Laras'a, diye düşündüm, hareketsiz kalarak ve görmeyen gözlerle kararan kayıt odasına bakarak.

Azur buna izin verir mi?

Azur kız kardeşlerime Krynn'de bir ikamet sözleşmesi verir mi? Bilmiyordum.

Peki ya Fran? Biz onun tek *ailesiydik*. Collis'lerde başka kimsesi yoktu ve ona yalvardığım için malikanede kalmıştı. Bize olan sadakatinden dolayı kalmıştı. Onu geride bırakamazdım.

Maazin'in masasına doğru yürürken, *kararın başka bir güne* kaldığını düşündüm.

Yalnızdım. Ludayn o gün yorgun görünüyordu. Bana o sabah annesinin dükkânında bir aksilik olduğunu söylemişti ve ben de onu erkenden uğurlamış, dinlenmesini söylemiştim. O sabah kahvaltıdan beri Azur'u görmemiştim. Kütüphanedeki geceden beri sabah yemeklerimizi terasta birlikte yedik, ama genellikle benim *onun* yemeği olmamla son bulurdu. Daha o sabah beni kalenin duvarına yaslamış, pençelerini kalçalarımaya geçirerek beni yerimde tutmuştu ve ben de Inasa bizi kontrol etmeye gelir diye iniltilerimi bastırmaya çalışmıştım.

Uzun bir nefes verdiğimde, kalçalarımın arasında tanıdık bir zonklamanın başladığını hissettim. Beni eğitmişti. Gece çöker çökmez, karanlık Laras'a yayılmaya başlar başlamaz ve Halo küreleri altın ışıklarıyla parlamaya, odaları ve koridorları aydınlatmaya başlar başlamaz... Benim için geleceğini biliyordum ve bu yüzden vücudum ona hazırlandı.

Dikkatimi dağıtmak için Maazin'in kayıtlarına bakmaya başladım. Benim eski kayıtları düzenleyeceğime, onun da bir önceki yıldan başlayacağına ve yarı yolda buluşacağımıza karar vermiştik. Ancak yavaş çalışıyordu. Görünüşe göre o sadece son iki yılın kayıtlarını düzenlemişti, ben ise yaklaşık yirmi yılı bitirmiştım.

İç çekerek masasına oturdum ve en yakındaki dağınık yığını kendime doğru çektim. Maazin'in böyle bir kaos içinde nasıl çalışabildiğini anlamıyordum. Tüylerim diken diken oluyordu.

Kayıtları incelemeye başladım, gözlerimi sütunların üzerinde gezdirdim, satın alma anlaşmalarını, hasat yerini, *irfan* türünü -ki keşfettiğim kadarıyla pek çok çeşidi vardı- değiş tokuş edilen kredi miktarını, ağırlığı, alıcıyı görmeyi büyüleyici buldum. Hatta adı bile

Kayıt tutucu, Maazin'in okunaksız karalaması o sütunda mevcut.

Parmaklarımın altındaki kalın parşömen hissini sevdim. Bu işi geleneksel yöntemlerle yapmak, kayıtları Halo yerine mürekkeple tutmak için söylenecek bir şey vardı.

Maazin'in kayıtlarına ikinci geçişimde gözlerim rakamlara takıldı.

Sayılar.

Rakamlar *pek* mantıklı gelmedi. İkinci bir bakışı gerektirecek kadar.

Sayılar çok önem verirdim. Çünkü kendi ailemin güvenliği bu sayılara bağlıydı.

Kaşlarımı çatarak elbisemin cebinden kendi Halo'mu çıkardım ve Maazin'in bir kayıt hatası yapmış olması gerektiği sonucuna varmadan önce rakamları çeşitli hesaplamalardan geçirerek yükledim.

"Zor Koreen" adlı bir alıcıya satılan *irfanın* ağırlığı için yaklaşık 150.000 kredilik bir tutarsızlık vardı. Hesapta olmayan krediler, basit bir rakam düşmesi.

Kaşlarımı çatarak o kaydı bir kenara koydum. Geçen yılın tarihiydi ve Laras'ın hasadı için toplam on beş sayfadan onuncusunda, daha büyük satın alma anlaşmalarının arasına sıkıştırılmıştı.

Hesapları kontrol etmemin hiçbir yolu yoktu. House Kaalium'a ödemenin tamamının yapıldığını doğrulamanın hiçbir yolu yoktu.

Muhtemelen sadece bir kayıt hatasıdır diye düşündüm. Maazin zaman zaman dağınık olabiliyordu ama bu işinde titiz olmadığı anlamına gelmiyordu. Rakamlara da hakimdi ve Azur, raporları ona geç ulaştırırsa bile yaptığı işten yeterince memnun görünüyordu.

Ama boynumun dibindeki dırdır kesilmedi, ben de bir sonraki plak yığınınına daldım. İki yıl öncesine ait. En üstteki notlara göre uygun hava koşulları nedeniyle normalden daha büyük bir hasat yılı olan bu belgeyi görene kadar neredeyse bir saat boyunca sayısız belgeye baktım.

Öğleden önce babamın seyahate çıkacağı haberiyle hissettiğim dehşet geri döndü ve beni ağırlaştırdı.

"Zor Koreen," diye fısıldadım, Maazin'in dağınık yazısıyla karalanmış alıcının adını parmak uçlarımla takip ederek. Gönderilmiş bir sevkiyat

Kuzey limanından, ağzına kadar *irfanla* dolu üç metal sandıkla. Kolondaki ağırlığa bakılırsa, yaklaşık 200 *vron* değerinde *ilim*.

Alıcı 20,582 kredi ödemişti - *sadece* 20 *vrona* eşdeğer. Bir sıfır atılmıştı. 180 *vron* eksikti. Emin olmak için yakındaki satın alma anlaşmalarını gözden geçirdim, ağırlıklarını ve ödemelerini iki kez kontrol ettim.

Sıra dışı hiçbir şey göze çarpmadı.

Neler oluyor? Merak ettim, sandalyede geriye doğru yığıldım.

Ve eğer Maazin alıcıdan bilerek değerinden daha az ücret aldıysa, bunu neden *kaydetmişti?* Neden bunun kanıtını bırakmıştı? Kendisine kadar uzanacak bir iz?

Kaaliium Hanesi'nin kayıtlarını Halo'da tutmadığını, bu tutarsızlıkların işlem geçmişiyle eşleştirildiğinde neredeyse anında ortaya çıkacağını bildiği için mi?

Hemen bir sonuca varmak istemedim. Maazin'i herhangi bir şeyle suçlamak istemedim, özellikle de Kaaliium Hanesi'nin gerçek hesapları üzerinden yapılan işlem ödemelerini görmeden.

Azur bunlara erişmeme *asla* izin vermezdi. Ama ne bulduğumu bilmeye hakkı yok muydu?

Emin olmalıyım, diye düşündüm boynumu bükerek. Bu odada binlerce belge vardı ve bu düşünce başımı döndürüyordu.

Gözlerimi başka bir plak yığınının diktim, onları kendime doğru çektim ve kapının hâlâ kapalı olup olmadığını iki kez kontrol ettim. Nefesimi üfleyerek, gözlerim neredeyse şaşkınlık ve bulanık olsa da, Zor Koreen'i aradım.

Ben bulamadım.

Ama Koreen Kos'u buldum. Aynı anlaşma.

Bu kez beş sandık *irfan*, o yılki inanılmaz yüksek talep nedeniyle 400 *vron* değerinde.

"39.560," diye fısıldadım, Koreen Kos'un ödediği kredi miktarını görünce gözlerimi ovuşturdum. Bu kez kayıtlarda 360 *vron* eksikti.

Bir yıl daha geriye gittiğimde, modeli gördüm. Her şey küçük başlamıştı, muhtemelen Maazin'in kalede çalışmaya başladığı yıl. İlk seferinde sadece tek bir sandık kaydetmişti, ama o yıl yaklaşık 30.000 kredi

Orada olması gerekirdi ama yoktu. Geçen yıl bugüne kadarki en büyük ödeme yapılmıştı.

Azur'un sesi beni yerimden sıçrattığında hâlâ kayıtların derinliklerindeydim ve yanıldığımı umuyordum.

"Ben de seni arıyordum," dedi bana, odaya girerken.

Sadece sesi bile tüylerimin diken diken olmasına neden oldu. Derin ve gırtlaktan. İçindeki ihtiyacı duyabiliyordum.

Bakışlarım plaklara kaydı. Boynum tutulmuştu, kambur durduğum için sırtım ağrıyordu. Saat kaç olmuştu?

Azur yanıma geldi, elleriyle beni sandalyeden kolayca kaldırdı ve sırtımı masaya bastırdı. Ellerim omuzlarında titriyordu ama tam saçlarımı koklamak için eğildiğinde -son zamanlarda sıkça yaptığı bir şeydi- onu durdurum.

"Bekle," diye nefes aldım.

Azur kıpırdamadan durdu ve açlıktan gözleri kararmış olmasına rağmen geri çekildi.

Derin bir nefes aldım, bir şey söylemem gerekip gerekmediğinden emin değildim. Başta söylemek istememiştim. Ama bir *düzen* bulmuştum. Ve örüntüler -özellikle de normal olanlar- yalan söylemezdi. Tıpkı sayılar gibi.

"*Zor Koreen* senin için bir şey ifade ediyor mu?" Kocamın gözlerine bakarak sessizce sordum. Kaşlarını çattı. "Ya da *Koreen Kos*?"

"Koreen?" diye sordu
sessizce. "Evet."

"Bu eski bir Kaazor aile ismi. Neden soruyorsun?" diye sordu, gözleri aniden dikkatli ve soğuk bir gözlemlerle üzerime dikilmişti.

Kaazor mu?

"Çelişkiler buldum," dedim ona, omuzlarım çökmüştü. Maazin'in başını belaya sokmak istemedim. Ama Azur'dan, Kaalium Hanesi'nden çalışırsa, bunu örtbas etmesine yardım edemezdik. Azur'dan uzaklaştım, belgeleri düzeltmek için uzandım ve işaret parmağımla onlara dokundum. "*İrfan* kayıtlarında. Dört yıl öncesine dayanıyor ama ötesini kontrol etmedim."

"Ne tür tutarsızlıklar?" Azur bana sordu, ifadesi dikkatle boştu, elleri belimden ayrılıp masaya bastırdı ve sütunları tarayabilmek için kendini aşağı indirdi.

Bir tanesini gösterdim. İlk bulduğum.

"Satın alma fiyatı *ilmin* ağırlığı için mantıklı değil," dedim ona, bakışlarının mürekkebin üzerinde gezinmesini izlerken alt dudağımı endişelendirerek, aniden boş yere yaygara kopardığım için gerildim. Ama Azur her ne bulduysa, omuzlarının gerilmesini izledim. "Ve burada."

Bir sonraki yılı çekerek, yığının on sayfa gerisindeki rahatsız edici satıra gittim.

"Ve burada," dedim usulca, bir sonrakine geçerek. Ve sonra bir sonrakine.

Bir parçam bana *inanmayacağından* endişeleniyordu. Sadece sorun çıkarmaya çalıştığımı düşünüyordu ve bir şey söylemesini beklerken kalbim göğüs kemiğime çarpıyordu.

"*Raazos*," dedi Azur sessizce, omuzlarında gerginlik vardı ve bir elini yüzünde gezdirdi - aniden yorgun düşen yüzünde ve ona karşı bir sempati duymaktan kendimi alamadım. Anlamaktan.

Kaalium'un en büyük oğluydu. Yönetmesi gereken koca bir kale vardı. Aşağıdaki Laras köylerinin tamamını denetlemesi gerekiyordu. Kardeşlerinin yardımıyla yönettiği Kaalium ulusu. Kuzeyde Kaazor'la sorun yaşadığını biliyordum.

Bu sadece bir şey daha.

Özellikle Laras'ın hasadı yaklaşırken omuzlarına bir yük daha bindi.

"Sen... bana inanıyor musun?" Ne diyeceğimi bilemez bir halde sordum. "Bu apaçık ortada," diye homurdandı, bakışlarını bana çevirerek.

Hissettiğim rahatlama mıydı? Rahatlama korkuyla karışık çünkü bunun Maazin için ne anlama geldiğini bilmiyordum. Bana karşı nazikti. Kayıt odasına girmeme izin vermişti, böylece kendimi biraz daha az yalnız hissetmişim, böylece kalede küçük bir amacım varmış gibi hissetmişim.

"Ben... Maazin'in bunu yapacağını hayal bile edemiyorum," dedim, sessiz odada aramızda asılı kalan ismi söyleyerek. "Bunu anlamıyorum."

"Ama saklamaya çalışmadı, değil mi?" Azur masadan kalkarak mırıldandı. "Sadece biri *gerçekten* bu kayıtlara bakıyorsa. Ve onlar üzerinde çalışan tek kişi o. Ta ki sen gelene kadar. Haklıydın, onları çok daha önce Halo'daki güvenli bir sisteme yüklemiş olmalıydım. Yüklemiş olsaydım, bunlar olmazdı."

Dudağımı ısırdım. "Ne yapacaksın?"

"Ben halledeceğim," dedi Azur kararlı bir şekilde.

Aynen böyle.

Dudaklarım aralandı. "Ama..."

"Bunu aklından çıkar," diye devam etti Azur, belgeleri düzgün bir yığın halinde toplayıp masadan aldı. "Bununla ben ilgileneceğim, karıcığım."

Koluna dokunmak için uzandım. Gri teni parmak uçlarımin altında sıcak ve sertti. Boğazımda bir şeylerin düğümlendiğini hissederek ona sarıldım. Maazin için bir endişe vardı. Rahatlama da. İnançsızlık mı?

Çok uzun zamandır evimizdeki tüm sorunları çözen kişi bendim. Bu durumdan nefret etmeye başlamıştım çünkü *her zaman* üzerime çöküyor, beni ağırlaştırıyordu, ta ki toprağa gömülmek ve beni yutmasına izin vermek isteyene kadar. Yardım istediğimde bile bunu isteyemiyordum.

Ve bu kayıtlardaki tutarsızlıkları bulduğumda, o tanıdık mide bulantısı ve dehşet hissine kapıldım. Çözülmesi gereken başka bir sorun. Ortadan kalkana kadar beni içten içe yiyip bitirecek bir başka endişe dolu şey.

Ama Azur ile değil.

Göz açıp kapayıncaya kadar elimden almıştı. Kontrolü ele geçirdi.

Bu özgürleştiriciydi.

Yine de evliydik. Eğer bunun bir ortaklık olmasını istiyorsam, onun tüm sorunları tek başına üstlenmesini istemiyordum.

"Güvenli veri tabanını kurar ve beni Halo üzerinden oraya yönlendirirsen, kayıtları yüklerim," dedim ona sessizce. "Bunu yapmak konusunda endişelenmene gerek yok. Ben halledeceğim."

Nefesimi tuttum. Onun güvenini istediğimi biliyordum. İhanete uğradığını yeni anladığı zamanki güvenini.

Azur bana baktı. O sert bakışların yumuşadığı anı izledim. Başını eğip ağzıma bir öpücük kondurduğunda şok olduysam da bunu ona sarılarak gösterdim.

"Yap," diye mırıldandı öpücüğün içinde. "Ama Maazin'i bana bırak."

CHAPTER 29

T İki gün sonra, Ludayn elbisemdeki kırıışıklıklarla uğraşıırken Azur odamda belirdi.

"*Kyzaire*," diye usulca nefes aldı, şaşkınlıktan gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

Benden uzaklaşmadan önce, kocamın öne doğru adım atmasına izin vermek için görüş alanımdan çekildi.

"Günaydın," diye mırıldandım, gözleriyle buluştum ve karnımın beklentiyle çırpındığını hissettim.

"Bugün köye gidiyoruz," dedi bana. Kırmızı gözleri vücudumu taradı, Ludayn'ın bugün giymem için ısrar ettiği gök mavisi elbisenin boydan boya uzanan yırtmacını görünce burun delikleri alevlendi. Kıyafetlerim konusunda onunla mücadele etmekten yaklaşık bir hafta önce vazgeçmişim. İnanılmaz derecede iradeli olduğunu fark etmişim.

"Oh," dedim, heyecandan parmaklarım kıpırdadı. "Gerçekten mi?"

"Evlilik dün akşam Kaalium'a duyuruldu. Köyde görünmemiz bekleniyor."

Bu benim heyecanımı biraz azalttı. Bu onun için bir görevdi. Beni köye götürmek *istediği için* değil, her ne kadar son birkaç gündür kahvaltıda ima etsem de.

"Sadece dün akşam mı?" Başımı eğerek sordum. "Ama neredeyse bir aydır evliyiz."

Azur hiçbir şey söylemedi. Boynunu uzattı ve küçük bir ses duydum.
Pop.

"Pekâlâ," diye mırıldandım, omuz silktim. "Bu elbise uygun olur mu?"

Ne de olsa diğer elbiselerime *iğrenç* demişti. Bu elbisenin köye yapılacak bir ziyaret için fazlasıyla uygun olduğunu gayet iyi biliyordum ama bunu ondan duymak istiyordum. Göğüslerimi ve kalçalarımı saran hafif, tereyağı yumuşaklığında bir kumaştan yapılmıştı. Yakası açıktı ve Ludayn isteğim üzerine saçlarımı açık bırakmıştı ama saç tellerimi her zaman yaptığım gibi sert bir topuz yerine, parıldayan gümüş bir tokayla süslenmiş yumuşak bir topuz haline getirmişti. Boynum sergileniyordu ve Azur'un dün gece üzerimde bıraktığı ısırganlığı, sağ göğsümün üstündeki ısırganlığı seçebileceğini biliyordum.

"Evet," diye homurdandı, o kırmızı gözleri beni tekrar taradı ve ayak parmaklarım terliklerimin içinde kıvrıldı, uyluklarımın arasındaki küçük arzu çiçeklerini görmezden gelmeye çalıştım. Koyu, boğuk bir ses tonuyla, "Mükemmel derecede uygun" dedi.

İçimden bir heyecan geçti.

Kız kardeşlerim gibi çok güzel olmayabilirdim ama Azur gözlerini benden alamıyordu. Bu baş döndürücü bir duyguydu. O beslenirken içimde akan zevk gibi bağımlılık yapıcıydı.

Ludayn'ın çok uzakta da olsa bizi takip etmesiyle odalarımın ve kuzeydoğu kanadından tamamen ayrıldık. Biz geçerken bekçiler selam verdi ve en alt kata açılan sahanlığa ulaştığında Azur sahanlığa çıktı. Kollarını belime doladı. Omzunun üzerinden Ludayn'a, "Bizimle köyde buluş." dedi.

Tek duyduğum, "Evet, *Kyzaire*," oldu ve sonra Azur bizi uçurumun kenarından çekip çıkardı.

Omuzlarına yapıştım ve elbisemin etekleri kabarak açıldığında küçük bir çılgılık attım. Azur açıkta kalan cinsel organımı örtmek için çırpınışımlı izlerken aslında kısa bir kahkaha attı, hızlı inişimizi durdurmak için kalenin göbeğinin yarısına kadar kanatlarını açtı. Eteklerim yerine oturdu ama sıcak eli kalçamdan yukarı kayarak beni ıslak ve kaygan bulacağı yere tehlikeli bir şekilde yaklaştı.

"Şimdi Kylorr kadınlarının neden elbise giymediğini anlıyorum," diye homurdandım, yanaklarım kızarmıştı ve hiçbir bekçinin görmemiş olmasını umuyordum. Ya da daha kötüsü, *Zaale*. Bunu düşününce ürperdim.

Çok yaklaşan Azur'un eline bir tokat attım ve dudakları kıpırdadı. "Yakın zamana kadar elbiselerin ne kadar baştan çıkarıcı olduğunu hiç fark etmemiştim."

Yanaklarım daha çok yandı. O... o benimle *flört* mü ediyordu?

Yavaşça en alt kata indik. Büyük merdivenin uzantısı solumuzdaydı. Zavallı Ludayn, muhtemelen ikinci kata yeni çıkmıştı.

zemin. Bakıcıların inişleri kullandığını görmüş ve farklı seviyelere uçmalarını izlemiştim ama kendim hiç deneyimlememiştim.

Ancak Azur beni arka giriş yerine merdivenin hemen sağındaki başka bir geniş ve aydınlık koridora yönlendirdi. Bu koridordan geçmeyi hiç sevmemiştim ama burada yaşamaya başladıktan birkaç gün sonra keşfetmiştim ve burası kalenin önüne giden en kolay yoldu. Duvarlardaki oymalar Kylorr'u savaşın çeşitli aşamalarında tasvir ediyordu. Taştaki paneller zamanla yumuşatılmıştı ama zaman korkunç sahneleri ve kan sıçramış zafer ifadelerini yumuşatmak için çok az şey yapmıştı.

Koridor bizi kalenin önüne, büyük ve hayranlık uyandıran fuayeye yönlendirene kadar gözlerimi onlardan uzak tuttum. Evin ana girişi. Kalia'nın bana söylediği gibi, gümüş yapraklarla işlenmiş ve düzenli olarak cilalanmış, boynu büken, uzun çift kapılar hasat balosu için ardına kadar açık olacaktı.

Azur şimdi onları benim için açtı.

Dışarıda sabah güneşi ılık ve davetkârdı. Gülümsedim, berrak havayı içime çektim, denizin kokusu dilime dolandı.

"*Kyzaire*," dedi arkamızdan Zaale'nin sesi.

Azur'un eli sırtımdaydı ve beni alevli taş basamaklardan aşağı indiriyordu. Kalenin ötesinde nefes kesici bir Laras manzarası vardı. Köyler, kalenin önündeki geniş araziye yayılmıştı. Yine de bazı binalar yüksekti, mimarileri muhteşemdi ve Laras'ın etrafını saran, onu bir vücuttaki damarlar gibi birbirine bağlayan gelişigüzel bir desen olan tanımlanmış, iyi kullanılmış yollar gördüm.

Zaale kapıda durdu ve Azur onu karşılamak için az önce indiği basamakları tırmandı. Bekçi Azur'un kulağına yakın konuştu ve Zaale'ye başını sallamadan önce kocamın yüzünün gerildiğini, dudaklarının kısa bir süre için aşağı doğru kıvrıldığını izledim.

"Rivin'e haber ver," dedi. "Bir saat içinde döneceğim."

Zaale başını eğdi, kalenin içinde kayboldu ve kapıları arkamızdan mühürledi.

Dudağımı sıkarak Azur'un bana dönmesini ve son basamaktan aşağı inmeme rehberlik etmesini izledim. Terliklerimin altında küçük beyaz taşlar çıtırdıyordu. Merdivenlerden kısa bir mesafe ötede ağaçlarla kaplı bir patika vardı, gölgeliklerin altında yürürken gölgeli ve serindi.

"Bir sorun mu var?" Sonunda sordum. Azur'un eli yine sırtımdaydı. Avucunun sıcaklığı bir damga gibiydi ve elimde olmadan bastırdım

ona.

Azur ilk başta bir şey söylemedi. Yürüdükçe çakıllar ayaklarımın altında kayboluyordu. Ağaçlarla kaplı patikada, parke taşlı yol zaman ve kullanımla aşınmıştı. Eskimiş taşların her iki yanında, ağaçların her birinin arasında, gölgeli koşullarda gelişen çiçekli çalılar gördüm. Parlak kırmızı çiçekler, kalın, pelüş yapraklar halinde açılıyordu. Ve tam merkezde, organları sarı *parlıyordu*. Bir Halo küresinin ışığı gibi. Küçük fenerler gibi yolu aydınlatıyorlardı.

Çok güzel, diye düşündüm, daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim.

"Maazin ortadan kayboldu," dedi Azur sonunda, sesi sessizliği yararak.

Sakinleştirdim ve yanına durdum. "Ne demek istiyorsun?"

Azur, "Muhtemelen dün kaleye geldi, kayıtların eksik olduğunu gördü ve sıvıştı," dedi. "Tüm kapıları gözetlettim ama ondan hiçbir iz yok. Zaale az önce bana köydeki odasının boşaltıldığını söyledi. Komşusu dün öğleden sonra aceleyle çıktığını söyledi."

Elim boğazıma geldi ve sertçe yutkundüğümü hissettim. "Yani... yani senden çaldığını mı düşünüyorsun?"

"Siz kayıtları bulduktan sonraki sabah onun yönettiği hesaplardaki işlemleri kontrol ettim. Ödemeler aynen yazıldığı gibiydi. Orada olması gereken yüz binlerce kredi. Tek tahminim Kaazor'la bağlantıları olduğu. Zaale onu kaledeki pozisyon için incelediğinde ortaya çıkmayan bağlantılar. Yıllardır onlara ucuz *bilgi aktarıyor*. İlgilenen alıcılara kendilerini satıyor olabilecekleri kasalar dolusu."

İnanılmaz bir nefes aldım.

Azur bana daha sonra "Biz sadece Çeyrekler boyunca saygın ve güvenilir alıcılara *ilim* satıyoruz," diye bilgi verdi. "Doğrudan bizden alamayanlar... muhtemelen Kaalium'dan gelen gerçek *ilim* için fahiş ücretler ödeyeceklerdir. Belki de Kaazor'un yaptığı budur."

"Neden kendi çiçeklerini yetiştiremiyorlar?" Merak etmeden duramadım. "Neden senden çalışıyorlar?"

"Toprak yüzünden. Her zaman toprakla ilgilidir. Kaalium," diye yanıtladı Azur. Parmakları sırtıma bastırdı, pençeleri hafifçe kazıyordu ama buna aldırmadım. "Orada uzun bir tarih var. Atalarım ve Kaazor arasında. Hem de kanlı. Bu topraklar Kaazor kanıyla sulanmıştır. Ve Kaalium

Kan. *İlim* sadece Kaalium'da güçlenir. Kaazor onu büyütebilir. Thryki, Koro ve denizlerin ötesindeki Dyaar da yetiştirebilir. Ama onu tüm Çeyreklerde ünlü yapan *bizim toprağımız* ve yeryüzümüzdür. Ve bu yüzden bu topraklar için birçok savaş verdik. Muhtemelen daha da çok savaşacağız."

Dudaklarım aralandı. Yine baş döndürücü bir beceriksizlik dalgası hissettim. Evlendiğim bu uzaylı ırk hakkında gerçekten hiçbir şey anlamıyordum.

"Savaş mı?" Fısıldadım.

Yüzü yumuşadı. Bunu gördüğümde kalbim göğsümde güm güm attı.

"Korkma karıcığım," dedi bana. "Laras ve kardeşlerimin toprakları arasında, Kaalium Krynn'deki en büyük orduya sahip. Eğer savaş çıkarsa, çabucak bitecektir."

"Bu beni daha iyi hissettirmiyor," diye onu bilgilendirdim.

Homurdandı ve bizi döndürdü, böylece patıkada yürümeye devam edebilecektik, Laras'a gittikçe yaklaşıyorduk. Bir çanın çaldığını seçebiliyordum, derin çan sesi tüm araziye yayılıyordu. Her sabah aynı saatte çalardı. Sık sık terasın arkasından, hatta aşağıdaki dalgaların gürültüsünden bile duyardım.

"O zaman kocanın bir berserker olması iyi bir şey," diye cevap verdi bana. "Çünkü senin için gelen herkesi ikiye bölerdim."

Nefesimi zorlukla tuttum. Sözleri çok küstahçaydı. Zihnim koridordaki oymalara, kanlı savaşların ve sonsuz şiddetin tasvirlerine geri döndü.

Kylorr'un acımasızlığının kötü bir şöhrete sahip olduğunu unutmak kolaydı. İnsanlar savaşırken silah kullanırdı. Teknoloji.

Ama Kylorr?

Çıplak ellerini, dişlerini, pençelerini, bıçaklarını kullandılar.

Peki neden onun sözlerinden korkmadım?

Kendimi bu şaşırtıcı farkındalıktan uzaklaştırmak için "Maazin'in peşinden gidecek misin?" diye sordum.

"Evet."

Maazin'in ikiye bölündüğünü hayal etmekten kendimi alamıyordum. "Yapma," diye yalvardım usulca.

Azur homurdandı, patika yolda tekrar durdu. "Yapma mı?"

"O daha genç," diye fısıldadım gözlerine bakarak. Maazin benden bile gençti. Bana karşı nazikti. Öyle olmasına gerek yoktu. Aslında, daha ilk günden beni ofisinden tamamen kovması onun için daha iyi olurdu.

Ama yapmamıştı.

"O bir hata yaptı. Bunun için *ölmeyi* hak ediyor mu?"

"Bu bir ihanetti, hata değil," dedi Azur, sesi çelik gibi sertleşmişti. "Kimse Kaalium Hanesi'nden bir şey *alıp* yanına kâr bırakamaz. Yapılan her yanlış cezalandırılmalıdır, aksi takdirde krallıkların dengesi tehlikeye girer."

Sesinde bir *gariplik* vardı. Bakışları benimkileri yaktı. Ciğerlerim birden sıkıştı.

"Lütfen," diye fısıldadım, elini tutmak için uzandım.

Azur'un boğazından sert bir ses yükseldi, gırtlaktan ve çiğ. Gözleri öfkeliydi ama vücudunun gücünü bedenimde hissedene kadar beni kendine çekti. Ona bakabilmek için sırtımı dikleştirdim.

"Peki sen onun hayatını garantiye almak için ne yapardın, *karıcığım*?"

Keskin bir nefes aldım. Gözlerinde tehlikeli bir parıltı vardı, nabzımın titremesine ve kalçalarımın birbirine yapışmasına neden olduğunu söylemekten şaşkınlık duyduğum bir parıltı.

"Ne istersen," diye cevap verdim. Yumuşakça. Dikkatlice.

Oyunlarımızdan biri daha. Ama bu sefer, çok çok daha ciddi hissettirdi.

Burun delikleri alevlenirken elleri üzerimde sıkılaştı. Aleti bana karşı kalınlaşıyordu, sesi gibi sert ama bakışlarındaki ateş gibi sıcaktı.

Eğildi ve ben nefesimi tutarak boynumu geriye doğru eğdim. Ona bu şekilde boyun eğmemden hoşlanıyordu. Ve *benim* de bir parçam bundan hoşlanıyordu. Kontrolü ona bırakmak. Kendimi *bırakmak* özgür hissettiriyordu.

Beklenti içindeydim ama ısırtığı hiç gelmedi. Onun yerine arkasına yaslandı.

Homurdandı, "Hayır. Zaman yok."

Hayal kırıklığı içime çöktü. Azur bunu gördü ve çıldırtıcı erkek aslında sırtıttı.

Sonra yavaşça ölmesini izledim.

"Maazin'i sonra konuşuruz," dedi bana, doğrulurken.

İçime bir rahatlama yayıldı. "Pekâlâ."

Beni patika boyunca çekti, ben de peşinden tökezledim. Yol genişliyordu, daha fazla ışık içeri süzülüyordu ve en sonunda gümüş bir kapı gördüm.

Kaleye giden tek yol bu muydu? Merak ettim.

"Teşekkür ederim," demekten kendimi alamadım.

Azur kaşlarını çatarak, "Onu henüz bağışlamaya karar vermedim, Gemma," dedi.

"Hayır," dedim. "Bana Maazin'den bahsettiğin için teşekkür ederim demek istedim. Gerçeği benden saklamadın. Sorduğumda bana söyledin. Bunu takdir ediyorum."

Azur sustu ama ben bu düşünceyi dile getirdiğim için gurur duyuyordum. Hayatımda çok fazla yalan vardı. Kendi ailemden. Kız kardeşlerime söylediğim yalanlar. Olumsuz sonuçlara yol açsa bile bir kez olsun *gerçeği* takdir ettim.

"Elimden geldiğince sana karşı dürüst olmaya çalışacağım," diye homurdandı Azur sonunda ve beni patikanın sonundaki gümüş kapıdan geçirdi. "Şimdi, gel. Sabah yemeğimizi merkez meydanda yiyeceğiz."

Ağaçların arasından sıyrıldığımıza göre, sabahın erken saatleri olmasına rağmen köyün sesleri yüzüme çarpıyor gibiydi.

"Buharlı kek alabilir miyiz?" Onun yerine ben sordum. "Ludayn'ın annesinden mi?" Azur sustu. "Buharlı kek mi?"

"Evet," dedim, içime bir istek yayılıyordu, onları düşünmek bile karnımı guruldatıyordu. "Lütfen mi? Dükkânını ziyaret etmek istiyordum. Hem daha erken, o yüzden sıra çok uzun olmayabilir."

Azur içini çekti. "Pekâlâ."

CHAPTER 30

K

Laras'a adım attığımızda Alia'nın çok çalıştığını gördüm. Neredeyse her gece köye uçuyordum ama tüm değişiklikleri gerçekten fark etmek için durmamıştım.

Afişler

Hasat festivali için gümüşle işlenmiş, güneş ışığında parıldayan kıyafetler sergileniyordu.

Köyün kuzey ucunun çoktan boşaltılmış olacağını, satıcıların Laras sınırları dışında yaşayan gezgin ve ziyaretçi akınını karşılamak için geçici dükkânlarını kuracaklarını biliyordum. Hatta bir hafta sürecektir şenlikler için Kaalium'un dört bir yanından başkente gelecek olanları bile. Hanlar da hazırlanıyordu, gerçi en azından geçen aydan beri dolu olduklarını biliyordum. Kan verenler ekstra dozda *baanye* alıyor olacaktı. Yiyecek tezgâhları ve dükkânlar sezonun en uzun haftasına hazırlanıyor, yorulmak bilmeden çalışıyorlardı. Terziler muhtemelen yaklaşan balo için tüm siparişleri yetiştirmek için parmak uçlarından kan akıtıyordu.

Kendi kardeşlerim de kaledeki hasat balosuna geleceklerdi. Babam katılmayacak olsa da hepimizin bir arada olduğu yılın tek etkinliğiydi.

Kardeşlerim sonunda Gemma'yla tanışacaktı. Bu konuda ne hissettiğimi hâlâ bilmiyordum.

Bakışlarımı karımın Ludayn ve annesiyle oldukça mutlu bir şekilde sohbet ettiği yere çevirdim. Kızıninki gibi mavi saçları ve ona uygun küçük boynuzları olan dişinin adının Yeeda olduğunu biliyordum. Dyaar erkekleri, ırkımızdaki en büyük boynuzlara sahipti.

Ludayn'ın gevşek kanadına doğru bakarken dudaklarımı bastırdım ve *Dyaar'ın en acımasız erkeklerden bazılarına sahip olduğunu* düşündüm.

Böyle bir suç, özellikle de kişinin kendi kanına karşı işlenmişse, Kaalium'da aynı şekilde cezalandırılırdı.

Ludayn'ın babası ceza olarak kanatlarını kendi bedeninden koparırdı. Sonra da idam edilirdi.

Nyravila.

Göze göz.

Dyaar yasaları bu tür konularda gevşekti.

Gemma, Yeeda'nın söylediği bir şeye boğuk ve yumuşak bir şekilde güldü. Buharlı kekleri pek sevmezdim. Tatlılığın mide bulandırıcı olduğunu düşünürdüm ama karım bana bir tane uzattığında zorla boğazımdan geçirmiş, gülümsemesinin genişlemesini izlemiştim.

Ne zamandan beri *onu mutlu görmek beni mutlu ediyor?*

Kaşlarımı çattım, elim Gemma'nın kolunda sıkılaştı. Bana uzun uzun baktı ve Yeeda'nın sözleri nihayet kesildi.

"Bizi affet, *kya*," diye mırıldandım Yeeda'ya. Bu kelimeyle yanaklarının kızardığını gördüm. Bir kadın tanıdık için resmi ama uygun bir saygı sözcüğü. Yeeda Ludayn'a memnun bir bakış attı, kızını hedef alan gizli bir gülümseme Ludayn'ı utandırıyor gibiydi. Araya girmemi yumuşatmak için yaşlı kadına bir gülümseme verdim. "Turumuza devam etmeliyiz."

"Elbette, *Kyzaire*," diye nefes aldı Yeeda. Yüzünde pişirdiği yemekten kalan sarı toz taneleri vardı. Ellerini pantolonunun beline sıkıştırdığı beze sildi. "Seni tuttuğum için beni affet. Ludayn'ım ne kadar çok konuşursam kendime arkadaşlık edebileceğimi söylüyor."

Saat erken olmasına rağmen Yeeda'nın kapısının önünde bir kuyruk vardı. Gemma ve ben yaklaştıkça beni *-bizi-* ayıran bir sıra. Fısıltılar, bakışlar ve Laras'ın yeni *Kylaira'sını* ilk gören heyecanlı gülümsemeler. Kıskanç bakışlar da vardı, özellikle de soylu evlerin kızlarından bazıları, hasat balolarından ve annemin sık sık kalede verdiği yemeklerden tanıdığım kadınlar.

Köyün içinden geçerken farkına vardığım şişkin gözleri ben de tanımıştım. Kan deliliğinin pençesinde olduğumu biliyordum. Karımın benim *kyrana'm olduğunu*. Muhtemelen onunla *bu* yüzden evlendiğimi varsaymışlardı.

gökyüzünü. Bilme, anlama ifadeleri yanımdan geçip giderken şimdi onlar için *anlamlıydı*.

Arkamızdaki sıra beklemekten yeterince memnun görünüyordu. Gemma ve Yeeda'nın konuşmalarına kulak misafiri olmak için. Arkadaşlarına ve ailelerine *Kylaira'nın* sessiz bir kahkahası olduğunu, buharlı kekleri sevdiğini ve *Kyzaire'in* düzenli olarak ondan beslendiğini ve geride bıraktığı izleri iyileştirmediklerini bildireceklerdi. Muhtemelen sabahları kapımızda hediye olarak konulmuş buharlı keklerle dolu sepetler bulacaktım. Zaale onları içeri getirirken homurdanacak, kapılarda bırakılan dağınıklıktan duyduğu hoşnutsuzluk belli olacaktı. Yeeda soylu ailelerden gelen siparişlerle meşgul olacaktı; hepsi de Kaalium'un varisinin kan eşi olan yeni *Kylaira ile* tanışmak, onun gözüne girmek ve Hanedan'ın teveccühünü kazanmak için yanıp tutuşuyordu.

"Beğenmedin mi?" Gemma onu Yeeda'nın dükkânından çekerken sordu. Ludayn arkamıza geçti ama sessiz konuşmamızı duyamayacağı kadar uzakta duruyordu. Karımın parmaklarını yalamasını izledim, pembe dili elindeki yastık gibi kekten bir kırıntı yakalamak için dışarı fırlarken, sikim pantolonumun içinde gerildi.

"Hayır," diye cevap verdim. "Buharlı keklerden nefret ederim. Çocukluğumdan beri."

Gemma gözlerini kırıştırdı ve sonra güldü. Daha önce hiç duymadığım kadar yüksek sesle güldü ve yakındaki Kylorr'u yollarında durdurdu.

"O zaman neden dükkânda bir tane yedin?" diye sordu, gülümsemesi genişti. O kadar genişti ki göğsümü ovuşturdum ve kemiğin altında garip bir titreşim hissettim.

Çünkü sen istedin diye düşündüm.

"Yeeda'yı gücendirmek istemedim, değil mi?" Bunun yerine homurdandım.

"Oh, yapabileceğini sanmıyorum," diye mırıldandı. "Çok çekiciydiniz. Neredeyse ayaklarına kapanıyordu." Burnunu havaya kaldırdı, esintideki bir kokuyu yakaladı. Ben de insanların duyularının son derece kör olduğunu düşünüyordum. "O da ne?"

Sırıttım. "Kanlı kek şişleri. Et ve iç organlarla karıştırılmış."

Burnunu kırıştırdı ama ben onu tezgâha doğru sürüklemeye başlamıştım bile. Yeeda'nın dükkânından daha küçük, işlek bir yolun köşesine tünemiş küçük bir el arabasıydı, ama henüz erkendi. Satıcı - Bartu erkeği, Kylorr değil, uzun gagaya benzer bir ağzı var - bana baktı.

"*Kyzaire. Kylaira.* Sizi mütevazı arabamdan beslemek onurların en büyüğüdür," dedi Bartu, sesi evrensel dille aksanlanmıştı, kelimelerdeki *z* ve *s'leri* uzatarak.

"Yaptığınız şey her neyse, karım için karşı konulmaz olduğunu kanıtladı," diye erkeğe bilgi verdim ve ona bir gülümseme attım. "İki şiş, eğer isterseniz. Denemek için sabırsızlanıyor."

Gemma dirseğini böğrüne sapladı ama yine de Bartu'ya ıslıl ıslıl gülümsedi. Yeeda'nın buharda pişmiş keki hâlâ parmaklarının ucundaydı ve adamın süsleyerek sunduğu, çubukların üzerinde kızarmış, kararmış püreyi görünce yutkundu.

Ödemeye çalıştığımda Bartu boynundaki pulları karıştırarak beni el salladı ve ben de bunu rahatsız edici bulma ihtimaline karşı ısrar etmemeye karar verdim.

"Çok teşekkür ederim. Çok lezzetli görünüyorlar," dedi Gemma ve biz çıkarken ona el salladı. Ben de sırttım. Kısa bir süre sonra, bir sürü Kylor'un zavallı Bartu'nun arabasına akın ettiğini gördüm, her biri kendi şişi için yaygara koparıyordu.

"Bunun bedelini ödeyeceksin," diye homurdandı karım, ancak morali yeterince yüksek görünüyordu ve gülümsemek için savaşıyor gibiydi.

"Nasıl?" Bastırdım. "Ceza olarak son buharlı kekini bana zorla yedirecek misin?"

Ağızına atmadan önce ona baktı, tam da bunu yapmayı düşünüyor gibiydi. Yapışkan tatlı karmaşanın etrafında, "Hayır. Senin üzerinde ziyan etmek istemem." dedi.

Kıkırdadım. "Şişini ye, karıcığım."

Bana karanlık bir bakış fırlattı ama ilk şekilsiz kararmış topu koparıp ağızına attığında şaşırdım.

"Ah..." diye mırıldandı, kelimeleri çiğnerken boğuklaşıyordu. Gözlerimi tuttu, şimdi bile meydan okuyan ve inatçı ve kendimi onu izlemek için yolun ortasında dururken buldum. Yutkundu. "Bu, şey, grenli."

Dudaklarım seğirdi.

"Ama *iyi*," dedi, sesi muzafferdi, gözleri sabah güneşinde parlıyordu. Övünen ifadesi sikimin nabzını hızlandırdı.

"Hoşuna gitti mi?" Gümbürdedim.

Gülümsemesi yavaşça kayboldu, birdenbire ona ne kadar yaklaştığımı, kanatlarımın arkamda belli belirsiz parlayışını fark etti.

"Evet," diye cevap verdi sessizce, bakışlarımla buluşmak için çenesini yukarı kaldırdı. Aramızdan bir farkındalık geçti. Onun kokusunu alabiliyordum. Buharlı kek gibi kokuyor olsa bile, ona duyduğum açlıkla zehrimi dilimin üzerine akıttım.

"Mmm."

Omzunun üzerinden, pencerelerden dışarı fırlayan kafaları ve bizi izlemek için sokaklarda oyalanan insanları yakaladım. Şimdi büyülenmenin

zamanı değildi.

Karım tarafından. Çok fazla göz üzerimizdeydi.

Gemma da bunu fark etmiş gibiydi çünkü bir adım geri çekildi. "*İlim* alanlarını görmeye gidebilir miyiz?"

"Burası ana merkezden çok uzakta. Çoğu uçar," diye cevap verdim. Amaç görünmektir. Hasat balosundan önce Laras'taki köylülere *Kylaira'yı* göstermek, böylece dedikoduların en kötüsünün geride kalmasını ummaktı. "Ama tapınaklardan iyi bir görüş noktası var."

"Tapınaklar mı?" diye sordu kaşlarını çatarak.

"Sana göstereceğim," dedim, ama ona tapınağımızı gösterip göstermeyeceğimi bilmiyordum. Ona göstermek bir şekilde, kendi feneri her gece benim ya da Kalia tarafından yakılan Aina'ya ihanet etmek gibi geliyordu. Göğsümde her zaman var olan düğüm sıkılaştı. "Gel."

Açlığımı azaltmasa da şişimi şimşek hızıyla yedim ve mümkün olan en uzun yolu izleyerek ona sokaklarda rehberlik ettim. Bizim deyimimizle Sıra'dan aşağı inen bir yol. Soylu evler. Kaalium'u yaratmak için kendi atalarımın yakın işbirliği içinde çalışmış olan büyük ailelerin torunları. Hizmetlerinin ve sadakatlerinin karşılığı olarak *irfan gelirlerinden* pay alan aileler.

Gemma'yı da köyün en işlek yerine götürdüm; her iki tarafında da dükkânlar olan bir cadde hareketliydi ama çoğu bizi görünce durdu.

Orada Kalia ile karşılaştık, balo için kaleyi dekore ettiğini bildiğim bir kadınla konuşuyordu. Adı Neela'ydı, Kalia'nın bir arkadaşıydı. Sıcak altın rengi teni ve yumuşak, dalgalı saçları olan bir insandı. Kaalium'a ilk olarak yakınlardaki bir koloniden sığınmak isteyen bir kan verici olarak gelmişti. Şimdi hasat festivaline ve aradaki ve sonraki tüm diğer festivallere yardım ediyordu.

"Abla," diye selamladım yanından geçerken.

Kalia yılın bu zamanlarında her zaman olduğu gibi yıpranmış görünüyordu.

"Siz ikiniz burada ne yapıyorsunuz?" diye sordu, ağzı bir karış açık, Neela keyifle bakarken. Ablam bana ters ters baktı. "Gemma'ya köyü göstermek istedim. Bensiz nasıl gidersin?" diye sızlandı.

Gemma Neela'ya bakmaktan kendini alamadı. Köyde insanlar olduğunu biliyordu. Belki de sadece inanmamıştı. Kryn'de yaşayan pek çok farklı uzaylı türü vardı - sadece Laras'ta değil, Kaalium'un her yerinde.

"Günaydın, *Kylaira*," diye selamladı Neela, yeşil gözlerini Gemma'ya kırpıştırıp gülümseyerek. Tıpkı karımınki gibi dişsiz, beyaz dişlerini gösteriyordu.

"Günaydın," dedi Gemma, kelimeleri hızlıca işleyerek. O da gülümsedi ve sanki bu günlük bir olaymış gibi davrandı. Onun ne kadar uyumlu olduğu beni hep şaşırtmıştır. Ne kadar beklenmedik olursa olsun, kendini bir duruma ne kadar kolay adapte edebiliyordu. Elini uzattı. İnsani bir selamlama jestiydi, tecrübelerimden biliyordum. "Gemma Hara. Tanıştığımıza memnun oldum."

"Neela Thorne," diye yanıtladı Gemma'nın elini tutup sıkarak. "Sizinle tanıştığımıza da memnun oldum. New Everton'dan geldiğinizi duydum."

"Evet," diye yanıtladı Gemma, gülümsemesi sakın ve yumuşaktı.

"Collis'ten." "Orası çok güzel," dedi Neela. "Bir kez ziyaret etmiştim. Uzun zaman önce."

Gemma'nın yüzündeki ifadeyi okuyamadım. Belki de özlem gibi görünüyordu. Evini özlüyor muydu? Ona sadece keder getirmişken nasıl özleyebilirdi ki?

Gemma yumuşak bir sesle, "Evet, öyle," dedi.

Kalia araya girdi. "Şimdi nereye gidiyorsun?"

"İlim alanlarını görmek istiyor. Daha iyi görebilmesi için onu tapınaklara götüreceğim."

Kalia benimle bakıştı. Sonunda başını salladı. "Ben sizi yalnız bırakayım o zaman. Neela ve ben balo için çiçek aranjmanlarını ve *irfan* satıcılarını tamamlamak üzereyiz."

Başımı eğdim ve Gemma'yı öne doğru yönlendirdim. "Orada olacağından emin ol

Beş yıl önceki hasattan kalma. Kaldur'un favorisi."

Kalia gözlerini devirdi. "Evet, bu hızla giderse yakında elinde hiçbir şey kalmayacak. Elinden gelse bir gecede tüm kasamızı tüttürür."

Dükkânlardan uzaklaşıp köyün en yüksek tepesinde yer alan tapınağa yaklaştıkça Gemma sessizleşti. Atalarım tarafından inşa edilmişti. Bizim kaleyi inşa edenler de aynı kişilerdi, bu yüzden taştan yapılmış geniş hatlar ve kemerli çatı benzer tarzdaydı. Tapınağın altında, yeraltında mabetler vardı. Binlercesi vardı ve bir Laras vatandaşı kendi soyu için bir tane talep ettiğinde bu sayı giderek artıyordu. Ancak Kaalium Hanesi'nin mabedi tapınağın arka tarafında, yer seviyesinde özel bir mahzendeydi.

"Kardeşlerinle tanışacak mıyım?" Gemma sonunda sordu. Ludayn'a bizi aşağıda beklemesini söyleyerek bizi tapınağın merdivenlerinden yukarı uçurmuştum.

"Evet," diye yanıtladım onu. "Hasat balosu için geliyorlar. Onlarla o gece tanışacaksın. Ama nadiren uzun kalırlar."

Yutkundu ve başını salladı. Manzarayı fark etmemiş gibiydi bile - güneye doğru uzanan *irfan* tarlalarından birini. Parlak mavi ve güneş ışığında pırıl pırıl, toplanmaya ve işlenmeye neredeyse hazır. İşçiler bu erken saatte bile tarlalarda, değerli mahsullerine dikkatle bakıyorlardı.

"Hepsi... dördü, değil mi?"

Ona kaç tane olduğunu hiç söylememiş miydim? Kalia'dan öğrenmiş olmalı.

"Evet," diye mırıldandım. "Kythel ve ben en büyükleriyiz. Sonra Thaine var. Kaldur. Lucen. Kalia en küçüğümüz. Kaalium Hanesi'nin tek kızı."

Kaşları çatıldı. Tırabzanın gri taşına yaslandı. Burada yalnızdık, sabahın bu saatinde tapınağın yakınında görünürde kimse yoktu.

"Senin en büyük oğul olduğunu sanıyordum."

"Öyleyim," diye cevap verdim. "Ama Kythel benden sadece birkaç dakika sonra doğdu."

"*İkizin mi var?*" diye sordu, hafifçe soluyarak, gözleri yuvarlaklaşmıştı. "*Senden bir tane daha mı?*"

Dudaklarımın bükülmesine karşı koyarak homurdandım. "Birbirimize hiç benzemiyoruz, sizi temin ederim. Ve hiç benzemiyoruz. Ama yakınız. Çok yakınız."

Gemma beni inceledi. "Ne çok oğlun var," diye mırıldandı. "Annenin elleri dolu olmalı."

"O yaptı," diye cevap verdim. "Tüm Kylorr dişilerinin taşıması gereken lanet." "Lanet mi? Oğul sahibi olmak mı?"

"Köyde ya da kalede fark etmediysen diye söylüyorum, Kylorr dişileri nadirdir," diye bilgilendirdim onu, tırabzana yaslanarak. Onun gibi tarlalara değil, tapınağa bakıyordum. "Erkeklerin sayısı neredeyse dörde birdir."

"Ah!" diye haykırdı ve kaşlarının çatılışını izledim. "Ben... Neden bu kadar çok erkek bakıcı olduğunu merak etmiştim. Fark etmemiştim."

"Köyde çok sayıda diş var ama ille de Kylorr dişisi olması gerekmiyor."

"Neela gibi," diye usulca yorum yaptı.

"Burada başka bir insan gördüğüne şaşırdın," diye tahmin ettim. "Sadece Laras'ta iki yüzden fazla insan var. Sınırlarımızın ötesinde daha da fazla."

Kaldur'un bölgesinde, Dünya kolonilerinden ithal edilen insan gıdalarını satan bir yiyecek dükkanı bile var."

Gemma'nın gözleri büyüdü.

"Ben... sanırım sadece tüm bunlara bir anlam vermeye çalışıyorum. Kylorr hakkında Çeyrekler arasında dolaşan söylentileri ve hikâyeleri biliyor olmalısın," dedi Gemma, sesi yumuşaktı. Beni kırmak istemediğini fark ettim. "Bu kasıtlı olarak mı yapılıyor? Bu söylentileri canlı ve iyi tutmak için mi? Başkalarının senden korkmasını sağlamak için mi?"

Yüklü bir soru. Ama karım zekiydi. *Nedenini* bilmek isterdi.

"Biz yaşam tarzımızı seviyoruz," dedim omzumu kaldırarak. "Korku, çoğu kişiyi uzak tutmak için iyi bir motivasyon kaynağıdır. İhtiyacımız olduğunda sınırları açıyoruz. Ancak Kaalium'da ikamet sözleşmeleri nadir ve zor bulunur. Krynn'in geri kalanı için konuşamam. Onlar kendi uluslarını bağımsız olarak yönetiyorlar."

Gemma bana baktı. Bana bir şey sormak ister gibiydi. Dilinin ucuna kadar gelmişti ama kendini tutuyordu. Ve bu beni büyüledi. İfadeleri benimki kadar kapalı olabilen biri için yüzündeki kararsızlığı ve kırılganlığı *görebiliyordum* ve buna neyin sebep olduğunu bilmek istiyordum.

"Kız kardeşlerim... Siz... siz düşünür müydünüz-"

Daha sözünü bitirmeden güneyden gelen çığlık sesleri duydum. Alarm çığlıkları ve aniden tarlalardan gelen alarm zilleri Laras'ta yankılanmaya başladı.

Gemma'nın yüzü soldu, gözleri ufuktaki bir şeye takıldı. "*Nedir o?*"

Onu gördüğümde damarlarımda yüzen ve serbest kalmaya hazır bir öfke nabızıyla hırladım.

"*Kyzaire!*" Ludayn telaşla bağırdı, Gemma'ya ulaşmak için tapınağın merdivenlerini hızla çıkmaya başlamıştı bile.

Ludayn'a, "Onu kaleye geri götür!" diye emrettim.

Gemma'nın bileğini elime alarak onu bakıcısıyla buluşması için merdivenlere doğru ittim. "Ona git. *Acele et.*"

"Azur, ne-"

"*Şimdi!*" Hırladım. Ludayn'ın ona ulaşıp ulaşmadığını görmek için beklemedim. "Kaleye geri dön ve orada kal!"

Bununla birlikte, kendimi tapınak tepesinin yüksek tepesinden aşağı fırlattım, tırabzanı beni havaya itmeye yardımcı olması için kullandım, kanatlarım genişledi ve sertçe pompalandı.

Güneye yöneldim.

Laras'a doğru uçarken kulakları sağır eden *kükremesi* sabah gökyüzünde yankılanan *Kyriv'e doğru*.

CHAPTER 31

"Ludayn," diye bağırdım, Azur'la birlikte sabahın erken saatlerinde yürüdüğümüz ağaçlı patıkaya doğru koşarak. "Ludayn, o da neydi?"

Hatırladıkça ürperdim. Kanat açıklığı korkunç, kükremesi sağır edici, ejderha benzeri korkunç bir yaratık. Gri pulları sabah güneşini yansıtıyordu ve sadece birkaç dakika önce Laras'ta barış olduğuna inanamıyordum.

Ve Azur ona doğru hızla ilerledi, diye düşünmeden edemedim.

Ludayn'ın topallayan kanadı, kaleye doğru geri dönerken hızını kesmedi. Kolumu sıkıca kavramıştı.

"Bir *kyriv*," diye cevap verdi, nefes nefese ve soluk soluğa. "Kuzeyden. Kaazor'dan."

"Peki ya köylüler?" diye sordum. "Annen! Kalia!"

"*Kyzaire* Laras'a ulaşmadan önce onu kesecektir. Ama *senin için* endişelenirse savaşamaz Gemma!"

Savaş mı? Kanımın donduğunu düşündüm.

Gölgeli, taş döşeli yoldan fırladığımız anda boğazımdaki kocaman düğümü yuttum, ancak Zaale'nin kaleden bize doğru fırladığını gördüm.

"İçeri gir," diye emretti bana. "Ludayn, onu odasına götür ve-" "Hayır, onun iyi olduğundan emin olmalıyım," diye karşı çıktım, çoktan yanından geçip gitmiştim.

Onu. Güney kanadındaki gözlem kulesi. Oradan Azur'u görebilirdim. Oradan *Kyriv*'i görebilirdim.

Koştum, neredeyse yolumdaki bekçileri deviriyordum, bu devasa kalede kanatlarımın olmamasına lanet ediyordum. İlk defa Kylorr'u kıskanıyordum.

"Gemma!" Lodayn arkamdan seslendi ama ona aldırış etmedim. Bacaklarım pompalanıyordu. Sonsuz gibi görünen merdivenlerden yukarı ve uzun koridorlardan aşağı koşarken ciğerlerim sıkışmıştı. Ama sonunda güney kulesine ulaştım ve dairesel, boş, tozlu odaya daldım.

Balkona çıktım, tırabzana tutunarak güneye baktım.

Gördüğüm şey karşısında dudaklarımdan bir nefes kaçtı, şaşırtıcı bir dehşetin ipliği göğsüme dolanarak kalbimi kavradı.

Azur *Kyriv*'le savaşıyordu.

Gökyüzünde, irfan tarlasının üzerinde, Azur'un *Kyriv* köyden uzaklaştı. Kanatlı ejderhanın sırtında bir binici vardı. -Başka bir Kylorr, siyah giysiler giymiş ve zincir gibi görünen bir şeye tutunarak alçaktan at sürüyordu.

Bir Kaazor mu? *Kyriv*'i kontrol edebilirler mi?

Kyriv alçaldı, irfan alanına doğru yöneldi, pençeli pençeleri altından açıldı. Onu yok etmek istediklerini fark ettim, kalbim küt küt atıyordu. Hasattan hemen önce onu yok etmek istiyorlardı.

Azur oradaydı, kollarına taktığı eldivenler sabah ışığında parlıyordu. Kaleden ayrılırken neden onları taktığını hep merak etmişimdir. Şimdi nedenini biliyordum. Daha önce kaç tane *Kyriv*'le karşılaşmıştı?

Bıçaklar eldivenlerinden uzanıyordu, uzun, korkunç ve haince keskindiler. *Kyriv*, Azur'un bıçaklarını hissettiğinde sessiz bir *kükreme*, acı veren bir çığlık toprağı sarstı. Azur onun altından göz açıp kapayıncaya kadar hızla uçarken, bıçaklar canavarın göğsünde uzun çizgiler oluşturdu. *Kyriv* yön değiştirip alandan geri çekilirken, hâlâ dış duvarların yakınında olsa da siyah kan toprağı sızdı.

Azur, yükselen güneş tarafından engellenene kadar gökyüzüne doğru yükseldi. Hareket etme şekli inanılmazdı. *Farklıydı*. *Kyriv'in* üzerine doğru savruluşunu, Kaazor sürücüsünü yerinden oynatabilmek için dikey olarak düşüşünü izledim.

Lodayn nihayet bana ulaştığında arkamdan bir ses patlaması geldi.

Balkonda bana katıldı, dudakları aralandı, gördüğü şey karşısında gözleri büyüdü.

"*Raazos'un kanı*," diye fısıldadı, bakışları bana kaydı. "Öfke içinde. Senin yüzünden."

Benim

yüzümden mi?

Öfke mi?

Donup kaldım, gözlerim tekrar kocama kaydı. *Bu yüzden* mi bu kadar hızlı hareket ediyordu? Ya da neden sadece eldivenleriyle *kyriv'in* kalın derisini delebilmmişti? Yaklaşmasını izlerken, daha önce göremediğim şeyi gördüm.

O daha büyüktü. Çok, çok daha büyüktü. Kıyafetlerinin dikişleri sökülmüştü. Kanatları bile büyümüş gibiydi.

Koridordaki oymaları düşündüm. Kylorr'lar özlerinde çılgına dönmüşlerdi. Onları bu kadar tehlikeli yapan da buydu, çünkü akıl almaz bir güce erişebiliyorlardı.

Azur da az önce onunkini serbest bırakmıştı. *Kyriv* ölecekti.

Artık Ludayn'ın annesi için neden endişelenmediğini biliyordum. Köy için.

Çünkü Azur'un onu koruyacağını biliyordu. Onun evini. Onun bölgesi. Ailesinin kalesi.

Belki de *kyriv* ya da binicisi kendi sonlarının farkına varmamıştı çünkü Laras'a doğru ilerlemeye çalıştıklarını, *irfan* tarlasının üzerinden geri dönüp köye doğru gittiklerini izledim. Dev gölgesi aşağıya doğru yayıldı, o kadar karanlıktı ki toprakta bir leke gibi görünüyordu, ta ki kendi kanı olduğunu fark edene kadar.

Ama Azur Laras'a doğru ilerlemesine izin vermedi. *Kocamın* havada *kyriv* ile boğuşmasını nefesimi tutarak izledim. Kılıçlarını savuruyor, kanatlarının güçlü bir rüzgârıyla geri sıçırıyor, sonra da canavarın etrafından dolanıyordu. *Kyriv'in* ya da binicisinin tepki verebileceğinden daha hızlıydı.

Kyriv'in alt pençeleriyle -sadece şans eseri- Azur'u göğsünden yakalamayı başardığını gördüğümde nefesim kesildi, karnımda korku birikti. Kocamın boğazından bir feryat yükseldi ama bu acıdan değildi. Bir öfkeydi. Hareketleri hızlandı. Şaşkınlık içinde, elim boğazımda, hızının neredeyse bir bulanıklığa dönüşecek kadar artmasını izledim. Ama *Kyriv'in* tepki verdiğini gördüm. Kanatlarını çırpıyor, kaçmaya çalışıyor, uzun burnu ve keskin dişleriyle saldırıyor ama havadan başka bir şey yakalayamıyordu.

Sonra Azur boynunun üzerinde belirdi. Sanki yoktan var olmuş gibiydi.

Yavaşça oldu. Azur'un eldivenleriyle biniciyi boğazından yakalayışını izledim. Binicinin *kyriv'in* sırtından yere düşüşünü izledim, çoktan ölmüş olduğunu bilmeme rağmen.

Sonra Azur'un o bıçakları *kyriv'inkilerden* bile daha gürültülü görünen güçlü bir *kükremeye* indirilişini izledim.

Bıçaklar temiz bir şekilde kesildi.

Kyriv'in başının gövdesinden ayrılışını izlerken dünya sallanıyor gibiydi.

Azur, öfkesi ve çıldırtıcı gücüyle bir ejderhanın kafasını kesip koparmıştı.

Öldürülen *kyriv* yere *gümbürdediğinde* yeryüzünü salladı, *irfan* alanını tamamen ıskaladı ama narin bitkilerin içinde bulunduğu duvarları ezdi. Kafası yuvarlandı.

Azur daha o sabah bana *bu toprakların Kaazor kanıyla sulanmış olduğunu* söylemişti. *Ve Kaalium kanıyla.*

Acaba kastettiği şeylerden biri de bu muydu?

Laras'tan kulakları sağır eden bir tezahürat yükseldi, kaleye kadar yankılandı ve beni şaşkınlığımdan kopardı.

Ludayn'ın omuzları çöktü. Saatler sonra ilk kez derin bir nefes aldı. Dakikalar hem yavaş hem de şimşek hızıyla geçmişti. Başım dönüyordu, hatta belki de şoktaydım, şimdi fark ettiğim kocama bakarken, kanatları güçlü bir şekilde pompalanarak kaleye geri dönüyordu. Kazanıyor ve kazanıyordu.

Ve kan.

Üzerinden kan damlıyordu. Kendi kanı mı?

Tanrılar, diye düşündüm, boğazımdan boğuk bir ses çıktı.

"Ona git," diye ısrar etti Ludayn. "Sana ihtiyacı var."

Hiç tereddüt etmedim. Balkondan kuleye geri koşup merdivenlerden aşağı inerken sözlerini tam olarak anlamadım bile.

Ben daha sahanlığa varmadan Azur'un fuayeye indiğini ve Zaale'nin açık tutmayı akıl ettiği kapılardan uçarak geçtiğini duydum. Zaale tereddüt etti, geride durdu. Tıpkı girişe doluşan ve ne *yapmaları* gerektiğini merak eden diğer bekçiler gibi.

Korkulukların üzerinden baktım, iki elimle sıkıca kavradım, kalbim sinir, beklenti, endişe ve korkuyla çarpıyordu.

Azur "*Karım nerede?*" diye kükrediğinde nefes nefese *kalmıştım*.

Göğsünden aşağı kan damlıyordu. *Kyriv'in* pençeleriyle onu yakaladığı yerden derin bir yara yeleğinin önünü ıslatıyordu. Ama o bunu hissetmiyor gibiydi.

Çok iriydi. Korkmam gereken bir öfke içindeydi. İki kat daha büyük görünüyordu. Kıyafetleri dikiş yerlerinden yırtılmıştı ve yeleğini yırtıp giriş fuayesine bırakmasını izledim.

Büyük avuçlarında parşömen, onun için sadece bir sıkıntı. Mermerden oyulmuş gibi görünen, inanılmaz derecede kaslı göğsü ortaya çıkmıştı. Kanatları genişçe gerilmişti. Gerginlik içinde tıngırdıyordu. Bu yüzden *titrediğini* görebiliyordum.

Sana ihtiyacı var, demişti Lodayn.

"Azur," diye seslendim yukarıdan, kocama bakıyordum, içimde bir kararlılık vardı.

Başını bana doğru çevirdi, yüksek sesli bir hırıltı bana kadar yankılandı. Bir avcı. Ve az önce avını görmüştü. "Ben buradayım."

CHAPTER 32

I

hiçbir uyarı yoktu.

Göz açıp kapayıncaya kadar kendini yukarı fırlattı ve kalenin çekirdeğinden geçerek üst kata ulaştı. Ulaşmak için

Ben.

Azur ayaklarımı yerden keserek beni kana bulanmış göğsüne doğru sürükledi, kan elbiseme sıcak ve yoğun bir şekilde sızana kadar. Gücü beni sardı, kolları bir mengene gibiydi.

"Azur," diye nefes aldım, gözlerim kocaman açılmıştı. Açıkçası kan konusunda hassas değildim ama yaranın derinliği konusunda endişeliydim. "Bir şifacıya görünmen gerek!"

"Sadece sana ihtiyacım var *Kyrana*" diye homurdanırken sesi tanınmaz haldeydi. Benim kanıma.

Böyle bir yarayı *iyileştirir* mi?

Azur kollarında benimle birlikte kalenin içinden geçip kuzeydoğu kanadına doğru ilerlerken titreyerek nefes aldım. Özel odalarımıza doğru.

Ama kendi kapım yerine onunkine omuz attı ve kapıyı arkamızdan öyle sert çarptı ki, çerçevenin içinde parçalanacağını sandım.

Etrafımı fark etmek için zar zor zamanım oldu. Benimkine benzeyen ama benimkinden daha büyük olan karanlık odanın genişliğini fark edecek zamanım yoktu ama onun kokusunu alıyordum. *Her yerden*. O temiz, odunsu misk kokusu iç çekmeme neden oldu. Boğazımdan aşağı süzüldü ve ihtiyacımı artırdı.

Elbisemi yırtıp çıkardığında nefesim kesildi; büyük, sıcak, nasırlı avuç içleri, yeleğine yaptığı gibi onu da parçaladı. Hâlâ eldivenlerini takıyordu ama bıçakları geri çekilmişti. Birkaç dakika önce bir *ejderhanın* başını kesmiş olan bıçaklar.

Azur beni oturma odasının zeminine itti. ıplaktım, titriyordum, nefes nefese kalmıştım. Karanlık odada belirirken onu izliyordum, gözleri ikiz ateşler gibi yanıyordu, pantolonunu bedeninden sıyrırken, kopçaları fırlayıp yere saçılıyordu.

Bunun ne zaman olacağını merak etmişim. Doğrusu bunun hayalini kurmuştum, sabahın o erken, ağırlı saatlerinde uyandığımda, kalçalarımın arası kaygan ve muhtaçtı.

Muhteşem, diye düşündüm, yanmayan ocağın yanındaki kilimin üzerine sırtüstü uzanırken boğazımdan bir nefes kaçtı. Saçlarım çılgına dönmüştü, göğsüm kabarmıştı, meme uçlarım sıkıca çakılmıştı.

Kocam muhteşemdi.

Korkunçtu. Korkunçtu.

Güzeldi.

Gözlerimi ondan alamıyordum. Vücudundaki her gölgeli çukur, her şişkin kas, bir sanatçının usta eliyle yaratılmış gibi özenle yontulmuştu. Gri teni pürüzsüzdü ama etini sıyıran gümüş rengi yara izlerini görebiliyordum. Göğsünden akan siyah kan parıldıyordu, taşıyacağı bir başka yara iziydi bu. Omuzlarının genişliği hayranlık uyandırıcıydı. Alt dudağını dürttüğü keskin dişleri içimin sıkıca kapanmasına neden oldu.

Ve siki.

Boğazımdan küçük bir ses kaçtı. Sızlanma ve nefes alma arası bir ses.

Aleti yukarı doğru güçlü bir kıvrımla yoğun bir şekilde damarlanmıştı. Başı ön spermle parıldıyordu, gümüş renkli tohum perçemleri uzunluğundan aşağı akıyor ve yere *damlıyordu*. Dudağımı ısırduğımda uzunluğunun karnına doğru sallanmasını izledim, sığmayacağını düşündüm, tıpkı ofisinde sikini ilk gördüğümde, kalçalarımın arasında orgazm olmak için kendini okşadığında yaptığım gibi

Kalınlaşmış shaftının dibindeki şişkin, yuvarlak kabarıklık
Zonklama.

Düğümü

. Aman

Tanrım.

"*Şu anda kontrol yok, karıcığım,*" diye homurdandı, sesi sert bir pantolondan çıkıyordu ve tüylerim diken diken oldu. "*Nazik olmayacağım.*"

Bir uyarı.

Hayır... İzin mi? Fark ettim.

Gözlerim yavaşça sikinden gözlerine doğru kaydı.

Korkuyor
muydum?

Evet.

Ama aynı zamanda kendi bedenimde de duyarlı bir çekim hissettim.

Çekiştirici ve sıkı.

Acıdan korkmuyordum. *Hoşuma gidebileceğinden* korkuyordum.

"Bana zarar vermeyeceksin," dedim ona, sesim düzgün ve sakindi. Bu benim süper gücümdü ve buna hiç bu kadar ihtiyacım olmamıştı. Kalçalarımı ayırıp boynumu geriye doğru eğerek boğazımı açtığımda burun delikleri iyice genişledi. "Gel. Seni rahatlatmama izin ver, Azur."

"*Raazos*," diye küfretti. Ağır bir avuç içini yüzünde gezdirdi, başını kontrol etmek için savaşıyormuş gibi salladı, gözleri çıplak bedenimde açgözlülükle gezinirken bile. "*Bir rüya gibi*."

Kalbim yerinden fırladı.

Bunu da mı rüyasında
görmüştü? Beni mi?

Hırladı.

Üstüme düştüğünde tek uyarım bu oldu. Boynumda keskin bir çimdik hissetmeden önce zihnim onun kalın bedeninin ağır baskısını, aramızdan akan kanının sıcaklığını zar zor kaydetti. Tanıdık bir sıcaklık içime doldu.

Ona doğru eğilerek inledim.

"Evet," diye nefes nefese
kaldım. "Azur!"

Derinden içiyordu. Boynumdan uzun, baş döndürücü çekişler kapalı göz kapaklarımın altında odanın dönmesine neden oldu. Ellerim omuzlarını kavradı, sanki çok yakında çekip gitmesinden korkuyormuş gibi onu kendime doğru tuttum.

Kalçaları sallanmaya başladı, pürüzlü ihtiyaç sesleri beslendiği yerde tenimde titreşiyordu. Aleti girişimi dürttü, şok edici derecede sıcaktı ve içime girdiğinde nefesim kesildi. Hırlayarak, sanki ilkel içgüdülerine teslim oluyormuş gibi neredeyse akılsızca itti.

Orada, tamamen dönüşmüş Kylorr kocam tarafından yere yatırılmıştım. Kanımla besleniyordu, uzun, keskin dişleri boynuma saplanmıştı ve kalın siki içime giriyordu.

Ve buna *bayıldım*.

Hareket edemiyordum ama bu durum kalçalarımı eğmeye çalışmama engel olmadı, bedenim onun altında içgüdüsel olarak kıpırdanıyordu.

Ayak parmaklarım belirli bir derin çekişte kıvrıldı, amımda tanıdık bir sıcaklık hissettiğimde göz kapaklarım çırpınarak kapandı, inşa edildi ve inşa edildi.

Aleti hızlı, güçlü ve tamamen beklenmedik bir şekilde içime girdi.

"*Aman Tanrım,*" diye mırıldandım, tırnaklarım daha fazla kanamasına neden olup olmayacağını merak edene kadar omuzlarına sertçe battı.

Onun etrafında doruğa ulaşmadan önce nefes almak için zar zor zamanım oldu.

Acı kaydedildi. Onun sıkı yanması. Beni tamamen girmesi, daha önce hiç yaşamadığım bir şekilde doldurması, seks konusunda çok fazla deneyimim olduğundan değil.

Bir yanım onu alt *edebileceğime* inanamamanın şokunu yaşıyordu. O içime sığabileceğini düşündüm.

Acı, beslenmesinden aldığım yoğun zevkle karıştı ve çılgılık attım - Azur'u şaşırtıp şaşırtmadığını merak ettiğim gibi beni de şaşırtan sesli bir tepki - orgazm içimden geçip vücudumda amansız bir yol açarken.

Azur hırladı, inledi ve boynuma doğru ofladı. Dişlerini geri çekti. Kolları başımın iki yanına indi ve üzerimde belirdi, o kor gözleri içimi yakıyordu. Onun yükselişiyle ellerim omuzlarından düştü, sırtım yerden kalktı, göğüs uçlarım göğsünü kaplayan kanın içinde kaydı. Tutunacak bir şeye ihtiyacım vardı, bu yüzden tam *sevişmeye* başladığında yanımdaki kalın bileklerine yapıştım.

Çünkü bana yaptığı şeye uygun olan tek kelime buydu.

Azur beni beceriyordu.

Sert, uzun ve derin itişlerinin sonu gelmiyordu. Her biri, kavisli uzunluğunun içimde yıldızlar görmeme neden olan bir noktaya doğru sürüklenmesini sağladı. Hassas klitorisimi titreten ve amımın onun etrafında daha da sıkılaşmasına neden olan kör edici küçük yıldızlar.

"Beni iyi karşılayacağını biliyordum karıcığım," dedi üstümden gelen o karanlık ses. *Tam olarak* Azur'un sesi değildi. Daha gırtlaktan geliyordu. Daha karanlıktı. Daha sertti. Kulaklarımı tırmalayan bir ses duyduğumda bileklerini sıkmamı sağladı. Yan tarafa baktığımda pençelerinin halıyı dümdüz oyduğunu, altındaki taş zemine saplandığını gördüm. "Amcığın çok iyi *hissettiriyor*, *Kyrana*. Islak, sıcak ve benim için sıkı. *Mükemmel*."

Nefes nefese kalıp altında kıvranırken, kalçalarımı akılsız bir ritimle hareket ettirerek onunkine uymaya çalışırken son kelimeyi inleyerek söyledi. Ama ben ritmi yakalamayı başardığım anda hızını artırdı ve yoğunluğu değiştirdi. Kalçaları uyluklarımın arasına çarptı, daha derine inebilmek için onları daha da genişletti.

Başını eğdi ve boynuzlarından kaçınmak için boynumu geriye doğru eğdim. Meme uçlarımı emdiğinde, keskin dişlerini üzerlerinde gezdirdiğinde inledim. Daha önce hiç bu kadar hassas *olduklarını* düşünmemiştim.

"Beni tekrar boşaltacaksın," diye nefes nefese kaldım. "Oh, *lütfe lütfe lütfe*."

"Çok iyi yalvarıyorsun, karıcığım," diye homurdandı, başını kaldırıp gözlerimle buluştu. "Bana daha çok yalvar."

Verdiği emir damarlarıma ateş düşürdü. Onu böyle görmek çok garipti. Vücudu büyümüş, gücü daha da korkutucu hale gelmiş olabilirdi ama yüz hatları farklı değildi. Yine de değişmiş *gibiydi*. Odağı tamamen bana sabitlenmişti. Sanki ruhumun her parıltısını görebiliyordu, sanki ruhumun kendisine ait olmasını talep ediyordu.

Onunmuş gibi hissettim. Tam şu anda.

Ona yalvarmazdım ama yine de istediğini verirdim.

"Gelmeme sağla," diye emrettim, kendi sesim Azur'un burun deliklerinin alevlenmesine ve kalçalarının öne fırlamasına neden olan küçük bir hırıltı olarak çıktı.

İşte o zaman hissettim.

Düğümünü.

İçime girmeyi başarırsa bizi etkili bir şekilde birbirine mühürleyecek olan şişkin, yuvarlak et.

Gözlerinde ateş ve kalçalarında cezalandırıcı bir itme ile bunu yapmaya niyetli görünüyordu.

"Benim inatçı küçük karım," diye tısladı, başını eğdi, beni o kadar güçlü beceriyordu ki, bileklerindeki destek beni yerimde tutmasaydı halının üzerinde kayabilirdim. "Bütün bir hafta boyunca yürüyemeyeceksin. Bunu sağlayacağım."

"Gelmeme sağla. Beni boşalt," diye tekrar emrettim ama bu sefer yalvaran bir inilti olarak çıktı. Aniden dişleri tekrar boynuma battı ve kanımı baş döndürücü bir şekilde çekti. Gözlerim yuvalarından fırladı ve tırnaklarımı bileklerine geçirdim. "Azur!"

Düğümünün yanığı geldi.

Hıçkırmaya başladım, ona karşı sallanırken çaresizce küçük nefesler alıyordum. Kaçmaya mı yoksa onu *içime* almaya mı çalıştığımdan emin değildim. Acıdan irkildim ama çok iyi hissettirdi, bir hissi diğerinden ayırt edemeyene kadar birbirine karıştı. Tamamen yeni bir şey olana kadar, daha önce hiç hissetmediğim, deneyimlediğim her şeyden sonsuz derecede daha iyi olan yeni bir his.

Orgazm olduğumda Azur bedenime tamamen yerleşti.
Kükremesinin iliklerime kadar yankılandığını duydum.

CHAPTER 33

Syüce, muhteşem zevk beni içten dışa doğru yedi.
Karımın içine kalın boşalma ipleri saldıgımda, her itme,
tıkanmış mührümün sıkı amının içine sürtünmesini sağladı ve daha
fazlasını yaptı.

ve sikimden daha fazlası fışkırdı. Zevk çok yoğundu. Neredeyse acı
veriyordu. Yine de duramadım. İçimde ilkel bir ihtiyaç vardı, beni içmeye,
sevişmeye, işaretlemeye, kan eşime sahip çıkmaya çağırıyordu. *Benimkini.*
O benimkiydi.

Sarsıldım, akılsızca sert, uzun itişlerle ona çarpmaya devam ettim,
Gemma'nın boğuk çığlığını duydum, donuk küçük tırnaklarının kendilerini
etime kazdığını ve beni ona bağladığını hissettim.

Sanki benim mührüm bunu yapmazmış gibi.

Kan çılgınlığı sırasındaki ilk öfkem.

Bu yoğunluğa asla hazırlıklı olamazdım. Bunun sadece başlangıç
olduğunu biliyordum. *Bu* neredeyse tüm ruhumu emmişti. Amcığı sikimin
etrafında kasılırken, sıkı ve sıcak, kaygan ve açgözlü, beni kurutmaya
çalışırken neredeyse tüm ruhumu emmişti.

Ama şimdiden çıldırtıcı öfkenin gücünün arttığını hissettim. Bir *kyriv'i*
alt etmek için onu serbest bırakmışım. Daha önce savaş arzusuyla, kanla ve
aynı zamanda korkuyla harmanlanmış yoğun, neredeyse meditatif bir
konsantrasyon gerektirirken, bu kadar kolay olması beni hayrete düşürmüş
ve dehşete düşürmüştü.

Kyriv ile, bunu istediğim zaman yapmışım. Düğmeye basılmış gibi.
Gemma'nın kanıyla güçlenmişim. Onun hayatının ruhu artık benim
içimdeydi. Nyaan diyarındaki ruhlarımız iç içe geçmişti.

Son orgazmımla ürperdim ve sonunda dişlerimi boynundan çektim, tok
ve doygun ama yine de açtım. Bakmak için geri çekildiğimde

Ona baktığımda gözlerinin yarı kapalı olduğunu gördüm ve sikimin etrafında nabız atmaya ve çırpınmaya devam etti.

Elim boğazına gitti, usulca kavradım, kalp atışlarını avucumda hissettim. Dudakları ayrılmıştı ve çene çizgisini yalamak için eğildim, etini ısırđım, boynuzlarımı ona sürttüm.

Boynunu geriye doğru ittim ve dudaklarımı dudaklarına götürdüm. Dillerimiz birbirine karıştı. Dilimde kanının tadını alabiliyordu ama iğrenmek yerine inlemeye benzeyen küçük bir ses çıkardı. Öpücüğümü utangaçça keşfetmesi aramızdaki düğümün zonklamasına neden oldu.

Göğsümdeki yaranın kapandığını hissedebiliyordum, kanın yıkanması gerekse de deri kendini onarmaya başlamıştı bile.

Onu tekrar becermeden olmaz, biliyordum. Artık bu son engel de aşılmıştı, durup duramayacağımı bilmiyordum.

İtişimi hissettiğinde nefesi kesildi, düğümümün etrafındaki gerginliğini test etti. Gözleri kocaman açılmış, pembe, dolgun dudakları aralanmıştı. "Yine mi?"

"Yine mi?" diye homurdandım, sesim neredeyse gaddardı. "Sana söyledim, karıcığım. Seninle işim bittiğinde bir hafta yürüyemeyeceksin. O inatçı ağzını suçla."

Ters ters baktı. Yine de aramızda uzanıp parmaklarımın arkasını hassas klitorisinde gezdirdiğimde kaşları tamamen farklı bir ifadeyle çatıldığında ilkel bir zevk hissettim. Gemma sarsıldı, omurgası kamburlaştı.

"Çok fazla," diye inledi. Ama gözlerinde bir ateş vardı. Hırladım.

"Çok kötü."

Mührümün şişkinliği onu istediğim gibi becerecek kadar azalmamıştı. O zamana kadar onu sınırda tutacaktım.

Klitorisini tekrar okşadığımda dişlerini birbirine geçirdi ama sikimin etrafında nasıl kasılmaya başladığını kaçırmadım. Yanaklarının üst kısımlarına yayılan kızarıklığı ya da amcığı hala etrafımda çok sıkı olduğu için bana maruz kalan küçük et tomurcuğunu bastırdığımda ve alay ettiğimde nefes nefese nefesini kaçırmadım.

Gözlerimi ondan alamıyordum.

"Öfken geçti mi?"

Vahşi bir gülümsemeyle ona dişlerimi gösterdim. "Bitmiş görünüyor mu?"

Kalçalarının arasında dizlerimin üzerine çöküp içimde serbest bıraktığı devasa gücü görmesine izin verdiğimde bakışları vücudumda gezindi. Gözleri irileşti. "Ne kadar sürecek?"

Öfke ne kadar sürecek?

"Ne kadar istersem," diye mırıldandım. Sanırım bu tam olarak doğru değildi. Öfke genellikle bir gün sürerdi, ama bir Kylorr uygun uyarıma sahipse, tıpkı atalarımız gibi savaşın sıcağındaysa iki güne kadar uzatabilirdi.

Bu başlı başına bir savaş gibiydi. Bir iddia.

Almak istediğim bir zafer.

Vücudundan sızan döllere şaftımdan aşağı akmaya başlamıştı. Düğümüm hâlâ zonkluyordu ama şişliğin bir kısmı inmişti.

Deneysel olarak, kaygan sıcağına doğru yumuşak bir hamle yaptım. Vücudu titredi ve nefesi kesildi. Hırladım. Damarlarımda bastırılmış bir ihtiyaç akıyordu. Onu serbest bırakmak üzereydim.

Çılgına dönmek her zaman içimden bir canavar çıkıyormuş gibi hissettirirdi. Yüzeye çıkan bir canavar, kucakladığım ve bana rehberlik etmesine izin verdiğim bir canavar. Bu bir içgüdüydü. Karıma bakarken gözlerimin üzerinde bir film tabakası vardı: kalçaları genişçe açılmış, kahverengi meme uçları büzülmüş ve sıkışmış, tamamen kendine has vahşi bir bakışla bana bakıyordu.

Çok güzel.

İçimdeki canavar onun için yanıp tutuşuyordu. Onu kurutmak istiyordum. Onu bir sonraki diyarda becermek, rahmini tohumlarımla doldurmak ve hak iddia etmek istiyordum.

Onu en başından beri beceriyor olmalıydım, diye düşündüm, birleşik sıvılarımızla parıldayan sikimi ondan çıkarırken. Sıcak avucumu uzunluğundan aşağıya doğru gezdirip kökünü tuttuğumda uzun bir nefes verdim. Odadaki serin hava, açıkta kalan şaftımın üzerinden geçerek omurgamdan aşağıya doğru ürperti yarattı.

Sikimin başını klitorisine vurduğumda Gemma inledi, vücudu sarsıldı, kalçaları titredi. *Tokat, tokat, tokat.* Ofladı. Ses müstehcendi. Islaktı. Lezzetliydi.

"Bu siki öğren," diye homurdandım, kalçasını avuçlayarak onu daha yakına sürükledim. "Onu çok iyi tanıyacaksın, karıcığım. Her santimini amla, ağzınla, dilinle, elinle alacaksın. Seninle işim bittiğinde bunu çok iyi bileceksin."

Ve o zaman bile bunun yeterli olmayacağını biliyordum. Bu ihtiyacı, bu şehveti, karıma duyduğum bu açlığı içimden *atabilecek miydim?*

Elini sikime doğru götürdüm. Yumuşak avucunun aletimin kalın çevresine yaklaştığını hissettiğimde sert bir küfür savurdum. Avucunu bıraktığımda

uzunluğundan aşağıya doğru indirip
ağırlığını test etti. "Ağır, değil mi?"

Mırıldandım.

"Evet," dedi dudağını ısırarak, gözleri neredeyse parlıyordu.

Gözleri açgözlülükle ona bakıyordu ve bu ifade *neredeyse* yeniden boşalmama neden oluyordu.

"Daha aşağı," diye homurdandım, hızlı bir inilti çıkardım. Eli mührümü dürttüğünde, "*İşte*. Düğümümü sık. Tam oraya."

Emrettiğim şeyi yaptığında vücudumdaki her kas seğirdi, boğazımdan soluksuz bir lanet uçtu.

"*Daha sert.*"

Gemma sıkıca kavrarken beni izliyordu. Boğuk bir çığlık attım, kalçalarım onu kavradı. Bu kavrama, dişlerimin alt dudağıma saplanmasına yetti ve yalayıp uzaklaştırmadan önce bir boncuk siyah kan çekti. Sıktı ve sonra yumruğunu uzun kıvrımda gezdirdi, benden kelimeler döküldü, kendim bile tam olarak duymadığım kelimeler.

Sis yükseliyordu. Canavar içimden fırlarken film gözlerimi kapatmaya başlamıştı.

Amındaki tohumumun kokusunu alabiliyordum. Halının üzerine sızıp kendi kremiyle karışırken kokusunu alabiliyordum. Ona tekrar ihtiyacım vardı. Ve yine. Derinlere oturmadan ve onun lezzetli kanı dilimin üzerinden akmadan rahat edemezdim.

Göz açıp kapayıncaya kadar onu çevirmiştim. Gemma şaşırarak haykırdı. Onu elleri ve dizleri üzerine yatırdığımda benim için hiçbir ağırlığı yoktu.

Bir elimle boynunun arkasını kavrayıp yanağını halıya bastırırken, diğer elimle sikimi onun daracık kılıfına sokarken, derinlere daldığımda memnuniyetle inledim. Gemma homurdandı. Yüzümde onun göremediği vahşi bir sırıtma belirdi. Benim ilkel ve düzgün insan karım. Kıçı havadaydı ve ben onu becerirken halıya doğru inliyordu.

Saçlarını yerinde tutan bağı kopardım ve saçlarının görkemli uzunluğunun etrafına düşmesini izledim. Elimi o ipeksi karmaşanın içine soktum ve o inledi, ölçülü, derin itişlerimi karşılamak için kalçalarını geri salladı. Mührümü içine sokacak kadar derin değil ama hassas kenarlarını kızdıracak kadar derindi.

Dişlerimi sıkarak, "Siktir," diye homurdandım. Kendi hızı umutsuzdu, ama coşkusu düğümümün şişmesine neden oldu. "Siktir. *Evet.*"

Bir elimle kalçasını sıkıca kavradım. Onu *sertçe* geriye çektim. Dizlerimi onun etrafında manevra yaptırdım, kaldıraç için genişçe açtım.

Sonra kendimi tutamadım.

"Aman Tanrım, *Azur!*" diye bağırdı, sesi boğuk çıkıyordu. "*Daha, daha, daha.*" "Bunu seviyorsun, değil mi?" Kendi sesimi tanımakta güçlük çekerek homurdandım. "Benim açgözlü küçük karım. *Raazos*'un kanı, senin amcığın benim horoz."

"Evet," diye inledi. Boğazından vahşi sesler çıkıyordu. Ellerinin halının üzerinde çırpındığını, tutunacak bir yer bulmaya çalıştığını gördüm. İticilerimin gücü dizlerinin halının üzerinde sürüklenmesine neden oluyordu. "Evet," diye inledi.

"Söyle bana," diye emrettim. Bunu söylerken gözlerinin içine bakmak istedim, bu yüzden onu yukarı çektim, pozisyon değişikliği onu sikimin üzerinde daha da alçalmaya zorlarken boğuk nefesini duydum. Sırtı hâlâ kanımla kaplı olan göğsümle buluştu ve dizlerini daha geniş bir şekilde ittim. Elim çenesinin alt kısmına dolandı ve şaşkın ifadesinin yarısını görebileceğim şekilde döndü. "Söyle bana. *Şimdi.*"

Bu onun boyun eğmesiyle ilgiliydi. Benimle daha önce dövüşmüştü. Şimdi ben ondan bunu talep edecektim. Benim için berbat olmasını istiyordum. Onu mahvetmek istiyordum.

Bu bizim oynadığımız bir oyundu. Teke tek. Daha önce ön sevişme gibiydi. Ne zaman bana itaatsizlik etse biraz heyecanlanıyordum. Ne zaman beklenmedik bir şey yapsa, bana teslimiyeti *dışında* her şeyi verse.

Ama şimdi...

Onun amına gömülmüştüm. Şimdi ondan itaat etmesini isteyecektim... bariz itaatsizliği sikimi onun için daha da sertleştirse bile.

Yüzü yumuşaktı. Bana açıktı. Göğsümde bir kıpırtı hissettim, gardımı almamı gerektirecek sıcak bir şefkat. Ama yapmadı. Böyle olduğumuzda değil. Kaderimizde olan bir şeyin eşiğindeymişiz gibi hissettiğimizde değil. Kaçamayacağımız bir kaderin.

"Anlat bana," diye emrettim, ama sesim kısıktı.

"Bayıldım," diye nefes aldı, gözlerimi kendi gözleriyle tutarak. Onun bu itirafı karşısında ben de neredeyse gözlerimi kapatıyordum. Rahatlamıştım. Zaferle. "*Bunu seviyorum. Lütfen, Azur.*"

"Daha fazlasını mı istiyorsun?" Hırladım. "Daha fazlasını istiyorum."

"Gecenin sonunda söylediklerine pişman olabilirsin," diye uyardım, kalçalarını daha da genişlettim ve sözlerimi noktalamak için içine soktum. Parmaklarım kalçalarının arasında gezinmeden önce ellerim ön tarafında gezindi, meme uçlarıyla oynadı, nefesi kesilene kadar kopardı.

Klitorisini okşadığımda boğazından bir hıçkırık koptu. "Daha sabah oldu."

"*Aynen öyle.*"

"Tanrılar," diye fısıldadı, başı omzuma yaslanana kadar geriye doğru eğildi.

Güçlü hamlelerimle tüm vücudu sarsıldı. Kalçalarının arasına vurdukça etlerimiz birbirine çarpıyordu, o kadar gürültülüydü ki alt katlardan duyulup duyulmayacağını merak ettim.

Daha önce hiç böyle bir ihtiyaç hissetmemiştim. Onun bedenini kendiminmiş gibi sahiplenmemi talep eden bu itici, acıtıcı güç. Bu ihtiyacı karşılamazsam sonsuza dek bu öfkeye mahkûm olacağımı düşündüm.

"*Kyrana,*" diye inledim, her hamle onu amcığına daha da yaklaştırdığında mührümün şişmeye başladığını hissettim. Bir alay. Muhteşem bir küçük alay. "Daha fazla mı? Sana çok daha fazlasını vereceğim. İsteyebileceğinden çok daha fazlasını."

Bir söz.

Ya da belki bir uyarı.

Çünkü bundan sonra aramızdaki hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktı.

CHAPTER 34

A Uyandığımda Zur uyuyordu. Yerdeki serulean rengine bakılırsa, saat gece yarısı ya da biraz sonraydı, ay evin dışında tepede parlıyordu. geniş pencerelerine uzandım. Pencereler açılmıştı, serin bir esinti aşırı ısınmış, hassas tenimi süpürüyordu.

Sessizlikte, günün olayları altın bal gibi yavaş ve yoğun bir şekilde bana geri döndü. Bedenimi hareket ettirmeye cesaret edemedim. İyi kullanılmıştı. Yaralanmış, ısırılmış, yalanmış ve öpülmüştü. Azur'un o kırmızı gözlerinde kararlı, erotik bir parıltıyla keşfetmediği bir santim bile yoktu.

Şimdi kapalı kapakların ardında dalgalanan gözlerini izlerken karnım gurulduyordu. Siyah saçları boynuzlarına dolanmıştı. Uykusunda bile kaşlarını çatıyordu, kaşları aşağıya doğru çekilmişti. Elmacık kemiklerinin sivri uçları ay ışığında daha da belirginleşiyor, yüzünün çukurlarına gölgeler düşürüyordu.

Yan yana yatarken hâlâ *birleştiğimizi* fark ettim. Son orgazmımdan sonra bayılmış olmalıyım. Belki o da öyle yapmıştı. Yer değiştirdiğimde irkildim, içimde şimdiye kadar hiç farkında olmadığım kasların çekildiğini hissettim. Yavaşça kalçalarımı geri çektim ve hassas etime sürtünürken yanmasına rağmen siki benden kaydı.

Azur'un gözleri açıldı, karanlıkta kırmızı bir titreşim, vücudu gerildi, uykudan gelen tüm rahatlığı gitti. Sonra yumuşadığını hissettim. Dudaklarından derin bir nefes çıktı. Kolları bana daha sıkı sarıldı.

"Acıyor mu?" diye sordu, sesi kısıktı.

Bir zamanlar belki de bana zarar *vermek istemişti*.

Şimdi ses tonundaki sessiz endişeyi, beni inceleme şeklini, yastığının üzerinde bana dönük yüzünü duyuyordum.

"Biraz daha kötü durumda," diye fısıldadım, boğuk sesime güvenemeyerek. Muhtemelen kalenin yarısı inlemelerimi ve çığlıklarımı duymuştu. Ama pişman değildim. Tek bir an bile pişman olmadım.

Tabii Kalia duyarsa, diye düşündüm, içim burkularak. Evrendeki tüm tanrılara onun köyde kalması için dua ettim.

Altımda bir şeyin kıpırdadığını hissettiğimde şaşkın bir şekilde "Oh!" diye bağırdım.

Kanatlarından birinin üzerinde yatıyordum.

"Özür dilerim," diye fısıldadım, aniden utandım, gün boyunca birbirimize yaptıklarımız düşünüldüğünde bu çok saçmaydı.

Ama bu yeniydi, değil mi?

Bu tür bir yakınlık.

Uyku arasındaki sessizlik. Uyuyan kocamın karanlık yakışıklı yüz hatlarını incelemek. Yatağında yan yana uzanırken kanatların, boynuzların ve uzuvların dile getirilmeyen koreografisi.

Bu beni utandırıyordu. Neredeyse vücudumun derinliklerinde oturmasını tercih ediyordum çünkü *o* zaman kendimi bu zevkin içinde kaybedebilir ve bu konuda belirsizlik hissetmezdim.

Öfkesi geçmiş gibi görüldüğüne, vücudu normal haline döndüğüne ve beslenmesinin aciliyeti azaldığına göre, beni yatağından uzaklaştırmasından endişe ediyordum. Tekrar soğumasından endişelendim.

Bugünden sonra, buna dayanabilir miyim bilmiyordum. Artık ne kadar ateşli koştuğunu biliyordum. Ne kadar tutkulu, kararlı ve azimli olabileceğini. Ona meydan okuduğumda gülümsemesinin karanlık kıvrımını biliyordum. Mühür dediği, zonklayan düğümünü avucumda sıkıtiğında yüzünde beliren mutluluk ifadesini biliyordum. Artık seks arasında kendimize geldiğimizde elimi tutmaktan hoşlandığını, nasırlı parmak uçlarını beni yatıştırmaya çalışır gibi parmak eklemlerimde gezdirdiğini biliyordum.

Eğer o erkeği benden alırsa buna dayanamazdım. Daha fazlasını istedim. *Onu*. Doyup doymayacağımı bilmiyordum.

Sonunda endişelenmeme hiç gerek kalmadı. Sıkıştırılmış kanadını serbest bıraktığımda Azur bir dirseğinin üzerine doğru eğildi, gözleri çıplak bedenimi taradı. Isırıklarıyla kaplıydım; boynumda, göğüslerimde, kollarımda ve kalçalarımın arasında ikiz diş izleri vardı. *Baanye*'ye rağmen hâlâ uykulu ve zayıf hissediyordum.

Ama en azından iyileşmişti. Göğsündeki büyük yara gitmiş, banyo yaptıktan sonra pürüzsüz bir cilt ortaya çıkmıştı. Sihir gibi gitmişti. Silik, hafiflemiş bir iz -sulu, iyileşmekte olan et- bunun tek kanıtıydı.

Bunu *ben* yapmıştım. Benim kanım.

"Sana çok sert davrandım," diye homurdandı, sesinde pişmanlık ve özür vardı.

Gülümsedim ve Azur bunu görünce sakinleşti. "Hiçbir şeyi değiştirmezdim." Omuzlarındaki gerginliğin bir kısmı serbest kaldı.

Parmakları şişmiş dudaklarıma dokundu ve gümüş renginin bir kısmının kalçalarımın arasından sızdığını hissettim. Beni defalarca doldurmuştu. Ne kadar süreceğini merak ediyordum.

İçimde ondan hiçbir şey kalmayana kadar.

Vücudumu bir savaştan çıkmış gibi hissetmeme rağmen, kendimi son derece rahatlamış hissediyordum. Sanki binlerce kez masaj yapılmış ya da bir sürahi Drovos şarabı içmiş gibiydim. Uçuyormuşum gibi hissediyordum.

Sonra parmağını henüz tam olarak geri çekilmemiş olan dişlerinden birinin üzerinde gezdirdi. Bir iğne ucu kadar kan, artık onun zehir dediğini bildiğim berrak sıvıyla karışmıştı. Parmaklarını ısırık izlerinin üzerine özenle, nazıkçe ve hafifçe dokundurdu. Ludayn bunu yapmıştı ama sadece zehriyle. Ancak kanla, karıncalanan bir sıcaklık hissettim.

Kolumdaki bir izi kaşıdığında, ısırığın tamamen iyileşmesini izledim. Kanını temizlediğimde geriye hiçbir şey kalmadığını gördüm. Dokunulduğunda da hassas değildi. Sadece yok olmuştu.

Isırıklar acı verdiğinden değildi. Ama ne kadar küçük olursa olsun, elinden geldiğince acımı, ağrımı hafifletmeye çalıştığını fark ettim.

Azur metodik olarak çalıştı. Yavaşça. Kasıtlı olarak. Uyluklarımın arasını bitirdiğinde dokunuşu tamamen başka bir şeye dönüştü. Parmakları labialarımın arasındaki yapışkan karmaşanın izini sürdü ve nefesim kesildi, tanıdık bir arzu kıvrımı elini tutmama neden oldu.

Azur homurdandı ama geri çekildi.

"Sana bir banyo hazırlayayım," diye mırıldandı.

"Bunu yapmak zorunda değilsin," dedim ona. "Saat gece yarısını geçti."

"Yorgun değilim," diye cevap verdi. Çoktan ayağa kalkmıştı. Azur'un yatağı geniş ve inanılmaz rahattı. Üstünde koyu renk bir gölgelik vardı ve yatağın her köşesinde dört büyük sütunla destekleniyordu. "Bir bakıcıya çayın içine biraz bağlama kökü de getirmesini söyleyeceğim. Ağrı için."

"Bırak uyusunlar. Bu saatte onları rahatsız etmek istemiyorum," dedim. "Ben iyi olacağım."

"Başkalarının seninle ilgilenmesine izin vermekten hoşlanmıyor musun?" Azur yatağın benim tarafıma doğru dönerken beni süzerek usulca sordu. Hâlâ inanılmaz, inanılmaz derecede çıplaktı. Gözlerim onun kalın, kavisli sikine kaydı. *Hâlâ* sertti.

Gözlerimi kırıştırdım, kaşlarım çatıldı. "Ne?"

Pençeleri çenemi yukarı kaldırdı, böylece ona bakıyordum ve dikkatim onun kışkırtıcı uzunluğuyla dağılmıyordu.

"Başkalarının seninle ilgilenmesine izin vermekten hoşlanmıyor musun?" diye tekrarladı. Sertçe. Kasıtlı olarak.

Yutkundum.

"Bekçiler *Kylaira*'larının emirlerini yerine getirmekten çok mutlular. Geceleri burada kalan birkaç kişi olmasının bir sebebi var. Ve eğer karım acı çekiyorsa, onun iyi olduğunu göreceğim. Başka hiçbir şey ya da bakıcılarımdan herhangi birinin uyku düzenini bozup bozmadığım umurumda değil."

Sözleri kalbimi hoplattı.

"Sen iflah olmazsın," dedim hiç kötü niyet göstermeden. "Pekâlâ. Bütün kaleyi uyandır o zaman. Hazır başlamışken ben de yemek istiyorum. Açlıktan ölüyorum."

Azur'un yumuşak kahkahasını duymak başlı başına bir ödüldü.

"Evet, *Kylaira*," diye homurdandı. "İyi beslendiğinden emin olacağım."

"Ve eğer daha fazla beslemeye niyetliysen, biraz *baanye* ben de büyüdüm," diye ekledim sessizce.

Gözlerinde *istek* parladı, ama sonra onu tekrar dizginlemesini izledim.

"Senden çok fazla şey aldım," dedi Azur bana. "Gücün yerine gelene kadar daha fazla beslenmek yok."

Karnımda bir hayal kırıklığı titreşimi belirdi.

Göreceğiz, diye düşündüm sessizce.

"Ciddiyim," dedi Azur kararlı bir şekilde, düşüncelerimi duyabiliyormuş gibi bana bakarak. "Ben bir şey söylemedim."

Nefesinin altında bir şeyler mırıldandı ve sonra beni kollarına aldı, şaşkınlığımı haykırmama ve omuzlarına yapışmama neden oldu. Bizi tuvaletine doğru götürdü. Kylorr banyo odalarının insanlarıinkiyle neredeyse aynı olduğunu keşfetmiştim. Gerçi kanatları hesaba katmak için çok çok daha büyüktü.

Azur'un tuvaletinde ise büyük bir gömme havuz vardı. İçinde durulabilecek kadar derin. Görünmez bir sensörün üzerinde bir kaydırma hareketiyle açtığı bir havuz,

ve zeminin sessizce kaymasını izledim. Tüm bu kalede gördüğüm en yüksek teknoloji eşyalardan biriydi.

"Benim var mı?" Ağzım açık bakarak sordum. Bir tanesinin döşememin altında saklanıyor olabileceğini hiç düşünmemiştim.

"Hayır," diye homurdandı. "O odada olmaz."

Daha önce Azur'un kanından arınmak için banyo yaptığımızda, bunu duş bölmesinde yapmıştık. Ama ben hassasiyetimi gidermek için çok mutluydum.

"Gerçi bu odalar muhtemelen kalacağınız yerler," dedi boğuk sesi. Başımı kaldırıp ona baktığımda nefes almaya cesaret edemedim, ama o gümüş musluktan buharlar çıkararak akan suyu havuza doldurmaya odaklanmıştı. "Sence de öyle değil mi?"

Uyku düzenimiz hakkında fazla düşünmemiştim. Sözlerinin beni zevkle doldurduğunu inkâr edemezdim. Artık onunla seks yapmanın nasıl bir şey olduğunu bildiğime göre, elimden geldiğince bundan faydalanmak istiyordum.

"Evet," dedim usulca. "Sanırım öyle."

Havuzun içine doğru uzanan merdivenler vardı. Su gittikçe yükselirken Azur merdivenlerden aşağı indi. Beni duvarın kenarındaki çıkıntılı bir koltuğa oturttu.

Yerleştiğimden emin olduktan sonra bana "Geri döneceğim," dedi.

"Benim

Sanırım Kylaira yemek istedi."

Gidişini izlerken dudaklarım titredi, siyah kanatlarının ağır cüssesi ay ışığıyla aydınlanmış yatak odasında kayboldu. Gitmesi uzun sürmedi. Kısa bir süre sonra benim için yiyecek ve karmaşık bir tepside sergilenen dumanı tüten bir çaydanlıkla geri döndü. Sanki bakıcılar kapının dışında hazır bir çaydanlıkla *bekliyorlardı*.

Azur tepsiyi havuzun kenarına tüneyecek şekilde indirdi. Su omuzlarımın üstüne geldiğinde muslukları kapattığından emin oldu, ancak su seviyesi *onun* için neredeyse yeterli değildi ve sonra suya girdi.

Kocam tam karşımdaki koltuğa oturdu. Kolları gibi kanatları da genişçe açılmış, taşın kenarından tembelce sarkarak ince kaslı göğsünün büyük kısmını ortaya çıkarmıştı. Tam teşhirde.

"Çok uzaktasın," diye usulca takıldım ona bakarak. Suyun sıcaklığı gergin kasları gevşetip küçük ağırları yatıştırırken neredeyse memnuniyetle iç geçiriyordum.

"İyi bir sebepten ötürü," diye homurdandı, o kırmızı gözleri alıştığım yoğunlukla üzerime dikilmişti. "Eğer biraz daha yaklaşıyordum

havuzun kenarında."

Nefesim kesildi. Karnımda ısı birikti. **B i t t i ğ i m i** sanmışım. Görünüşe göre yanılmışım.

Ama vücudumun daha fazlasını kaldıramayacağını biliyordum ve bu yüzden belki de mesafesini koruması iyi bir şeydi. Şimdilik.

Dikkatimi dağıtmak için tepside bir şeyler yedim. Mavi-pembe çiçeklerle süslenmiş küçük buharlı kek tabağını gördüğümde gülümsedim, sanki Ludayn'ın annesi onları toprak fırından yeni çıkarmış gibi hâlâ sıcaktı. Yanında da siyah renkli, otlu kabuklu et tabağı duruyordu. Mor meyvelerden oluşan bir komposto, kavrulmuş kahverengi köklerin üzerine serpilmişti. En üstte de kremalı bir muhallebi vardı; tuzlu, sıcak ve Collis'ten gelen limonlar gibi parlak sarı.

Çayı lal renkli kristal çay fincanına döktüğümde sıvının mavi olduğunu gördüm.

"Bağlayıcı kök," diye açıkladı Azur. "Ama aynı zamanda bekçileri marroswood ile harmanladım."

"Marroswood mu?" Kaşlarımı çatarak sordum, ismi tanıyamamışım.

Azur çenesini aşağı eğdi. Banyo odasının ışığını kısık tutmuştu. Rahatlatıcı. Buhar aramızda, etrafımızda, sanki kendi küçük dünyamızdaymışız gibi kıvrılıyordu. Yakınlarda asılı duran bir küre ışığının yumuşak altın rengi parıltısı duvarda derin gölgeler oluşturuyordu.

"Seni çocuğuma hamile bırakmak gibi bir seçeneğim *yok*" dedi. Şok beni dondurdu.

Tanrım... Bunu hiç düşünmemiştim bile.

Azur'un düşündüğü açıktı.

"Bir süre için değil," diye usulca bitirdi. Başıyla çayı işaret etti. "Bu benim tohumumu almamı engelleyecektir. Eğer içmeyi seçersen," diye ekledi sessizce.

Beni içmeye zorlayamayacağını anladığı için mi?

"Gebe kalmak için doğru zaman değil," dedim ona, son bir günde içime boşalttığı sperm miktarını düşününce yüzüm kızardı. Yine de fincandan uzun bir yudum aldım, sıcak çay kaşınan boğazımı rahatlatmıştı. "Benim de çocuğum olacaktı. Ben de bir çocuk için hazır değilim. Henüz değil."

Ben içerken omuzları belirgin bir şekilde gevşedi, yine de içimde bir kızgınlık hissettim.

Bunu izleyen sessizlik gergin ve uzundu. Mantıklı bir karar olduğunu bildiğim halde, hatta buna *katıldığım halde* çayıma marroswood katmasının beni neden bu kadar rahatsız ettiğinden emin değildim.

"Hâlâ öğreniyorum Gemma," dedi sessizce.

"Neyi öğreniyorsun?" diye sordum.

"Koca olmayı öğreniyorum," dedi, sesi hırçındı.

Sakinleştım. Çay rahatlatıcıydı. Biraz acıydı ama *baanye kadar* nahoş değildi. Bağlayıcı kök en azından ağrıya iyi gelecektir.

"Yanlış adım atacağım. Zaten seninle birlikte oldum. Birçok kez," dedi bana, öfkemi yumuşatarak. "Bu benim için yeni bir şey. Fark etmediysen söyleyeyim, sen benim tek karımsın. Daha önce sadece sevgililerim oldu. Kısa ve kısa ömürlü ilişkiler çünkü başka bir şeye ayıracak vaktim yoktu."

Kelimeler havada süzülen buhar gibi aramızda asılı kaldı. İçimi çektim. "Kaç tane?" Merakımı inkar edemeyerek sordum.

"Sevgililer mi?" diye sordu. Başımı salladığımda bir elini yüzünde gezdirdi, yüz ifadesi temkinliydi. "Yeter artık."

"Yeterli mi?" Tekrarladım, gözlerim genişledi, omurgam dikleşti. "Bana kaç tane olduğunu söylemeyecek misin?"

Azur burun deliklerinden kısa bir nefes üfledi. "Hâlâ öğreniyor olabilirim ama aptal değilim, karıcığım. Yeterince sevgilim oldu. Bir dişiyi nasıl memnun edeceğimi bilecek kadar."

Gözlerimi devirerek tepsiden bir buharlı kek kaptım.

"Memnun olmadın mı?" diye mırıldandı, o ipeksi sesi bana doğru süzölüyordu, şüphesiz dikkatimi dağıtmaya çalışıyordu. Buna kanmıyordum.

Kocaman bir lokma kek yerken bile ters ters bakmaktan kendimi alamadım.

"Kızmayacağım," dedim ona. "Bana söylememen beni kızdırıyor. Tıpkı Marroswood'da olduğu gibi, bunun doğru olduğunu biliyorum. Sen doğru kararı verdin. Ama en azından bunu *önceden* dürüstçe tartışabiliriz. Tek istediğim bu."

Azur bana dikkatle baktı.

"On beş yaşından beri yılda iki kez," dedi sonunda, sesi sakın, beni inceliyordu. "Yaklaşık olarak."

Bu... bu muhtemelen *kırk* sevgili civarındaydı. Benden en az beş yaş büyük olmalı.

Benim *birime karşı kırk*. Tabii Petyr'a böyle denebilirse.

Ama ona kızmayacağımı söylemişim. Yine de hayal kırıklığının karnıma battığını hissetmeyi beklemiyordum.

Bu beni önemsiz hissettirdi sanırım. Çünkü o *kırk* kadından *biriyle mutlaka* böyle günler yaşamıştır. Kırk

İnleme şeklini bilen, dişlerinin batışını ve kanatlarının hassas zarları okşandığında dişlerini sıkarak kalçalarını daha hızlı ve sert bir şekilde çırpmasını bilen kadınlar.

"Oh," dedim. Çünkü söylemeyi düşünebildiğim tek şey buydu. Bunu ben istemiştim. "Gemma."

"Hmm?"

Gözleriyle karşılaştım, bakışlarımdaki ani camlaşmayı kırıştırdım ve ağzıma atacak bir şey bulmak için tepsiye uzandım. Onun önünde ağlamamak için şu anda bir galon *baanye* alabilirdim.

"Sorun ne?" diye sordu.

Dilimde kül gibi bir tat bırakan otlu eti yuttuktan sonra usulca "Hiçbir şey," dedim. "Bana söylediğin için teşekkür ederim. Ben de bunu istiyordum."

Bugün oldukça *muhteşem* bir seks yaptığımızı düşünmüştüm. Ama belki de bu onun için normaldi. Belki de sıra dışı bir şey değildi. Benim için olduğu gibi onun için de özel değildi. Onun yanında bu kadar deneyimsizken nasıl olabilirdi ki?

Bana yaklaşırken kanatlarının hafifçe vınlayışını ve ardından suyun damlayışını duydum.

"Bu seni rahatsız ediyor," diye mırıldandı ve beni kollarının arasına çekti. Arkamı dönmeye çalıştığımda bile beni olduğum yerde sabitledi. "Neden?"

Avucumu göğsüne bastırdım. Onu uzaklaştırmaya mı çalışıyordum? Ama onun sıcaklığını, sabit gücünü hissettiğimde, göğüs kaslarının arasındaki taze yara izinin çizgisini izlemeden önce tırnaklarım onun yerine ona doğru kıvrıldı.

"Öyle olacağını düşünmemiştim," dedim ona dürüstçe. "Sana söz veriyorum." "Ama öyle."

Yutkundum. "Evet," diye fısıldadım. "Ve şimdi bu konuyu açtığım için kendimi çok aptal hissediyorum." Güldüm. "*Tanrım*, ne kadar da tahmin edilebilir."

Azur kaşlarını çattı. "Kıskanacak bir şeyiniz yok."

Yanağımdaki bir kas sıçradı. "Nasıl olmayabilirim? Burada kendimi biraz önemsiz hissediyorum."

"Önemsiz mi?" Azur yavaşça tekrarladı. Şimdi sinirlenmeye *başlamıştı*. Sinirinin arttığını, omurgasının sertleştiğini ve gözlerinin parladığını görebiliyordum. "Onların hiçbirisiyle evlenmedim, değil mi?"

"Evliliğimiz bir aşk evliliği değildi ve bunu sen de biliyorsun," diye cevap verdim, yüzümü başka yöne çevirerek, bunu ele alışımdan hiç memnun değildim. Ama gözlerim

tekrar acımaya başlamıştı. "Unut gitsin. *Lütfe*n. Tartışmak istemiyorum. Bugünden sonra olmaz. Zorladığım için özür dilerim."

Azur uzun bir süre sessiz kaldı ama geri çekilmedi. Yüzüm kızarmış ve gergin bir şekilde onun kollarına kilitlendim.

"Sen benim *Kyran*a'msın."

Ona şöyle bir baktım. Bana daha önce de böyle seslenmişti.

"Bunun ne olduğunu biliyor musun?" diye sordu. Beklediğim gibi bana ters ters bakmıyordu. Onun yerine yüz ifadesi sabırlıydı. Sanki dünya kadar vaktimiz varmış gibi.

"Hayır," dedim usulca.

"Bunun neden ya da nasıl olduğunu bilmiyoruz," dedi sessizce. "Bu Raazos'un mu, Alaire'in mi, Gaara'nın mı yoksa Zor'un mu tasarımı? Ya da belki hiçbiri."

"Anlamıyorum."

"Bir *kyran*a kan eşidir," dedi Azur bana, sesi pürüzsüz ve zengindi. "İster ilahi bir seçimle, ister bilimle, ister büyüyle, hatta ister kaderle, adına ne dersiniz deyin, siz benim kan eşimsiniz."

"Pekâlâ," dedim usulca. Hâlâ kafam karışıkta ama Ludayn'ın orada burada yaptığı küçük yorumlar zihnimde bir araya gelmeye başlamıştı. "Peki bu tam olarak ne anlama geliyor?"

"Tüm bu evrende benim için senden daha uygun başka bir kadın olmadığını."

Sözlerindeki pürüzlü gerçeği duyarak sustum.

"Bu yüzden mi... benimle bu yüzden mi evlendin?" Dudaklarımı ayırarak sordum. "Çünkü bir şekilde bunu öğrendin."

"Hayır," dedi. "Seninle evlendiğimde bilmiyordum. Törende kanla imza attığında inkar ettim ama o zaman bile kokusunu alabiliyordum. Kryn'n'e dönerken uçakta şüphelenmeye başladım."

Zihnim o yalnız, boş günlere geri döndü.

"Odamda sarhoşluktan kendimden geçmişim," dedim. Ona uzun uzun baktım ve kuru bir ifadeyle ekledim: "Ve sen saçımı çekip beni korkutmaya çalıştın."

O Azur ile *bu* Azur'u bağdaştırmak zordu. Çünkü artık ondan korkmamı gerektirecek bir şey olmadığını biliyordum - her ne kadar daha önce eldivenleriyle bir ejderhanın başını kesmesini izlemiş olsam da.

Dudakları alaycı bir gülümsemeyle kalktı. "Ve sen *harika* kokuyordun," diye homurdandı. "Kanının kokusunu alabiliyordum, derinin hemen altından. Hiç koklamamıştım

daha iyi bir şey. Tüm hayatım boyunca. O odada ne kadar az kontrolüm olduğunu bilemezsiniz."

Sesi düzensizdi.

"Peki ya senden beslendiğim zaman? O ilk seferde?" diye sordu ellerini kollarımda gezdirerek. Aletinin bana karşı nabzının attığını hissettim.

Nefesim kesildi.

Hırladı, kaba ve çiğ.

"*Hayata* gelmek gibiydi."

CHAPTER 35

"I değil miydi?" Gemma gözlerini kocaman açmış bana bakarak nefes aldı.

Elimi saçlarında gezdirdim.

"Kylorr'un her zaman

Kan mı?" Mırıldandım. "Şu anki halimize evrildik. Binlerce yıl süren bitmek bilmeyen savaşlardan ve kana bulanmış savaşlardan sonra. Atalarımız zaferlerini düşmanlarının, fetih alanlarında öldürdüklerinin kanını içerek kutlardı. Bu bir onurdu. Her ne kadar acımasız ve vahşî görünse de bir haktı. Zamanla bedenlerimiz bu yaşam gücünü kullanmayı öğrendi. Onu metabolize etmeyi. Ona uyum sağlamayı. Bizi daha güçlü yaptı. Daha hızlı. Daha büyük. Bizi ona bağımlı hale getirse de, savaşlar giderek azaldı."

Gemma sessizce, "Bunu bilmiyordum," dedi.

"Biz her zaman çılgındık," dedim ona. "Ama kan, gücümüzü açığa çıkarmanın bir yolu oldu. Eski berserkerlerin eşler bulduğu söylenirdi. Kan arkadaşları. Kanları onları daha önce hiç hissetmedikleri kadar güçlendirirmiş. Kendilerini eşlerine bağladılar ve asla ayrılmadılar. Tüm savaşlar tek bir çiftleşmiş Kylorr'un ellerinde kazanıldı."

Dudakları aralandı. Anlayış bakışlarına giriyordu.

"Ludayn dedi ki... Daha önce benim yüzümden öfkелendiğini söyledi," dedi bana.

"Evet. Bir *Kyriv'i* tek başıma alt ettim çünkü senin kanınla besleniyordum. Eşimin kanıyla. *Kyrana'mın* kanı," dedim başımı eğerek. "Normalde bu başarı için bir düzine ya da daha fazla Kylorr gerekirdi. Güç daha önce hiç bu kadar kolay gelmemişti. Beslenme eylemi daha önce hiç bu kadar

Tüketiyorum. Daha önce hiç yaşamın, sesin, kokunun, dokunuşun bu kadar farkında hissetmemiştim. Yani *önemsiz* hissettiğini söylemek için..."

Gemma dudağını ısırды ve bakışlarını kısa bir süreliğine indirdi.

"Gerçeğe en uzak şey bu," diye bitirdim, anlamasını dileyerek. Bunu ona açıklamayı beklemiyordum. Bu gece değil.

Yine de yüzündeki kederli ifadeye dayanamamıştım.

"Sen böyle söyleyince kendimi aptal gibi hissediyorum," diye mırıldandı ve bana yarım bir gülümseme verdi. Karımın takdir ettiğim bir yönü de omuzlarını silkerek ilerleyebilmesiydi. Gülümsemesi kayboldu. "Sanırım ben daha çok... seks hakkında konuşuyordum. Senin engin deneyiminle kıyaslandığında, tam olarak boy ölçüşemem."

Farkındalık çiçek açtı. Şefkat, parmak uçlarının gezindiği yerin hemen yanındaki göğsümü ovuşturmama neden oldu.

"Gemma," diye homurdandım.

"Evet?" diye nefes aldı, pembe yanaklarını gizlemeye çalışıyordu. "Beni kaç kere boşalttın?"

Pembelik daha da derinleşti. "Bilmiyorum."

"Kesinlikle," diye homurdandım. "Söyle bana, amından hâlâ döllerim akıyor mu?"

Hassas yarığını okşamak için suyun altına uzandığımda nefesi kesildi.

"Muhtemelen," diye karar verdim, göz kapaklarının titrediğini görünce elimi çektim.

"Seni kaç kez onunla doldurduğumu düşünürsek." "Ama-"

"Bir *kyrana* ile seks..." Başımı sallayarak konuyu kapattım. "Başka hiçbir şey

asla karşılaştırma. Asla. Beni anlıyor musun?"

Gemma bana bakıyordu, gözleri benimkiler arasında gidip geliyordu. Sık sık kırılganlık göstermezdi. Benim için seksin *eksik olduğunu* hissetmesini istemiyordum.

Tam tersi oldu.

Beklediğimden çok daha fazlasıydı.

Beni kurutmuştu. Sonlara doğru, ona verecek bir şeyim kalıp *kalmadığını bile* bilmiyordum.

"Yani beğendin mi?" diye sordu.

Bu tereddütlü soru neredeyse göğsümü yarmasaydı yüzüne gülerdim.

"Hayır," dedim. Ancak yüzü düşmeden önce homurdandım: "Bayıldım. Onu arzuluyorum. Ona ihtiyacım var. Bacaklarını sarmamak ne kadar zor biliyor musun?"

Etrafımda dolanıp içine batmak mı? Şu anda mı? Seni unutulana kadar becermek ve dişlerimi güzel boynuna batırıp birlikte kendimizi kaybetmek için mi? Raazos'un kanı, ona bağımlı olabilirim, karıcığım."

Sert nefes alıyor, göz kapakları ağırlaşıyor, tırnakları kalın etime batıyordu.

"Oh," diye fısıldadı.

"Peki ya beslediğim zamanki o zevk? Onu biliyorsun ve ben de biliyorum. Bu sadece bizim için. Sadece bizim için. Pek çok kişi bunu deneyimleyemez. Seks sırasında da bunu yaşamak? Tanrım, karıcığım, Alara diyarına en çok *bu* diyarda yaklaşabileceğiz."

Daha önce uyardığım gibi onu havuzun duvarına doğru eğmek istememe neden olan kendinden emin küçük bir sırtış attığında neredeyse rahatlayarak tıslayacaktım.

"Yani şimdiye kadar sahip olduğun *en iyi* sevgilinin ben olduğumu mu söylüyorsun?" diye sorarken sesi boğuktu. Tüm hayatın boyunca?"

Bir kahkaha attım ve onun karşılık veren kıkırdaması göğsümde sıcak ve tüketen bir hafiflik yayılmasına neden oldu.

"Evet," dedim. Alay ederek, "Sen de sahip olduğum en iyi eşsin" dedim. Öfkeli nefesini duyduktan sonra bir öpücükle susturdum.

Unutmanın kolay olduğunu fark ettim. Böyle olduğumuzda, bizi bir araya getiren koşulları unutmak kolaydı. Babasının kim olduğunu unutmak kolaydı. Aile tapınağımızın sunağında kanla ve intikamla bağlanmış yeminimi ve anneme verdiğim sözü unutmak kolaydı.

Gemma Hara ile ailesini yok etmeye kararlı bir şekilde evlenmişim. Ama artık yapamıyordum.

O benimdi. Sahiplenildi ve korundu. O artık bir Hara değildi.

Artık Kaalium Hanesi'ndendi.

"Bu kadar yeter," diye mırıldandım, onu sudan çıkardım, arzum tavan yapmıştı. Onu banyonun dışına yerleştirdiğimde nefesi kesildi ve oturduğu çıkıntının üzerine diz çöktüm. "Nazik olacağım, karıcığım. Ama senin tadına bakmam lazım. Hem de hemen."

Kısa bir süre çakıllı meme uçlarını ve şaşkın ifadesini gördükten sonra kalçalarını araladım.

Sonra hiç tereddüt etmeden yüzümü onların arasına gömdüm.

Şok olmuş iniltisi banyo odasında yankılandı. Kanatlarım arkamdan bilinçsizce pompalandığında sıçrama sesleri duyuldu. Amının tadı gözlerimi geri döndürdü. Altımda kıvrana, adımı inleyene, başı dönene ve kalçaları yüzümün etrafında titreyene kadar emdim, yaladım ve yalattım.

"*Kanın kadar güzel Kyrana,*" diye homurdandım, onun için yanıp tutuşuyordum, gözlerim büyümüştü ve tamamen ona odaklanmışım. "Amin benim için yaratılmış."

Gemma orgazm olduğunda, parlak bir ıglıkla boşaldı, karnı kasıldı, kalçaları içime girdi. Bundan asla bıkmayacağımı fark ettim. Onun kollarımda parçalanışını izlemekten asla bıkmayacaktım.

CHAPTER 36

"Oh, Azur," diye nefes aldım. "Çok güzel." Bir hafta sonraydı.
Hasat balosundan önceki akşam.

Her ne kadar Kalia kalenin ve köyün etrafında çılgın bir tavşan gibi koşturuyor ve her fırsatta benim yardımımı alıyor olsa da, Azur beni kaleden gizlice çıkarmış ve Gümüş Deniz'i geçerek kıyıdan uzakta küçük, ormanlık bir adaya uçurmuştu.

"Bu da ne böyle?" Huşu içinde merak ettim.

Tepedeyken ada küçücük görünüyordu, ama indiğimizde buranın tasarım gereği bir orman olduğunu gördüm. Ağaçlar adanın kenarlarına doğru kıvrıla kıvrıla uzanmadan önce düzenli aralıklarla bir kemer şeklinde dikilmişti. Ağaçlardan oluşan duvarın tam ortasında, dalgaları ve ötesindeki Laras'ın geniş manzarasını koruyan yuvarlak, taş bir köşk vardı. Tanıdık yıldız ağacı çiçekleri beyaz taşın üzerinde sürünüyordu. Küçük beyaz çiçekler, Collis'teki gibi yeşil yerine parlak mavi olan yosun kaplı zemini süslüyordu. Yosun, yapıya çıkan basamakların beyaz taşıyla keskin bir tezat oluşturunuyordu.

Bu yerde ürkütücü derecede güzel bir şey vardı.

Ürkütücü. Sessiz. Ama huzurlu.

Zaale'nin emrindeki bekçiler bir günden kısa bir süre içinde gelecek olan Kylorr akını için temizlik ve hazırlık yapmaya koştururken, Kaalium kalesinin şu anki telaşı ve kaosundan çok farklıydı.

Azur'un kardeşleri de dahil diye düşündüm.

Çardak açık havadaydı ve gökyüzüne doğru tırmanan narin sütunları vardı. Çatı yoktu, fırtınadan koruyacak hiçbir şey yoktu. Tepede, yıldızlar

ortaya çıkmaya başlamıştı ve orada uzanıp onların parıltısını ve ışıltısını izlemenin muhteşem olacağını düşündüm.

Basamakları çıkarken Azur açıkladı: "Büyükbabam burayı *Kylaira* için yaptırdı. Onlar vefat ettiğinde, annem onların onuruna ağaçları dikti ve yıldız ağacı çiçekleri açtı."

Ona bakmak için başımı eğdim ve kanadının kolumun arkasına değdiğini hissettim.

"Kalia emir yağdırırken, biraz dinlenmeye ihtiyacın olabileceğini düşündüm," diye ekledi kuru bir sesle.

Güldüm. Son bir haftadır bunu çok sık yapıyordum ve ağzı ulaşamayacağım kadar yüksekte olduğu için öne eğilip pazusuna bir öpücük kondurdum.

"Teşekkür ederim," diye nefes aldım, yine de beni herhangi bir yere uçurmasından mutluluk duyabilirdim. Bu telaş heyecan vericiydi. Saçlarım omuzlarıma dökülmüştü, yanaklarım rüzgârdan acımişti ama sırtıyordum.

Uzaklaştığımda Azur'un kolu parladı ve beni geri çekti, dudaklarımı almak için mesafeyi kendisi kapattı. Ağzının içine doğru iç çektim ve sonra ellerinin kalçalarıma yerleşerek beni sert vücuduna doğru çektiğini hissettim.

İnledim ve dudaklarına karşı "Belki de sadece rahatsız edilmeyeceğimiz bir yer bulmak istedin" dedim.

"O da var," dedi kabaca. "İnsanın kız kardeşi sürekli odalara habersizce girerken karısını düzgün bir şekilde becermesi zor."

Ürperdim ve kendimi geri çektim. Kalia dün onun ofisinde bizi basmıştı ve Azur'un beni masasının üzerine yatırdığını gördüğünde gözlerinde beliren dehşeti asla unutamam. Boynuzlarını sıkıca tutuyor, amımı ağzına sokmak için kullanıyordum.

Kalia o akşam gözlerimin içine bakamamıştı. Ama bu sabah, kız kardeşlerimle yaptığım Halo orb görüşmesini yarıda keserek onunla köye gitmemi istemişti. Biz daha Laras'a varmadan çözülmüş gibi görünen kaledeki bir yiyecek felaketiyle ilgili bir şeyler söyledi.

"Fırsatım varken onu Lucen'la yaşamaya göndermeliydim," diye homurdandı Azur, beni tekrar kollarının arasına çekmeye çalışarak ağzını boynumda gezdirdi.

"Bunu kastetmiyorsun," dedim ona. "Onu çok özlersin."

Homurdandı ama sözleri inkar etmedi. Kocamın göz kamaştırıcı, kibirli, çıldırtıcı dış görünüşünün altında gerçekten büyük bir lapa yığını olduğunu keşfediyordum. En azından ailesi söz konusu olduğunda.

Ve belki ben bile, diye ekledim, yanaklarımın kızardığını hissederek.

Onunla geçirdiğim son hafta...

Harikaydı.

Gerçekten harika.

Ve kimse buna benim kadar şaşırmadı. Hatta belki Azur da. Seks sonrasında ya da uyuduğumu sandığı gecenin sessizliğinde yüzünde şaşkın bir ifadeyle bana bakarken yakaladım onu. Sanki nasıl *bu hale geldiğimizi* anlayamıyormuş gibi.

Laras'taki hasat çılgınlığına rağmen küçük bir rutine girmiştik, kutlamalarını gece boyunca duyabiliyordum. *Kyriv* saldırısından sonra uyumak için odalarımı hiç dönmemiştim. Azur'un yatağında kalıyor, onun yanında uyanıyor, genellikle kanatlarından birinin üzerine uzanıyordum - ki bunun elimde olmadığını fark etmiştim. Sabah yemeğimizi terasta birlikte yedik. Daha sonra köye gider, o gün düzenlenen şenliklere katılırdık. Daha dün, yarışmacılar için dışarıda küçük pişirme istasyonlarının kurulduğu bir kanlı kek yapma yarışması vardı. Bir gün önce de bir oyun vardı; eski bir savaşın, savaş ve öbür dünya tanrısı Raazos'un bereket ve şifa tanrıçası Gaara ile ilk çarpışmasının anlatıldığı bir oyun.

Biz kaleye döndükten sonra Azur'un dikkati kuzey sınır devriyesinden gelen raporlar ve *irfan* hasadı için devraldığı hesaplarla dağılacaktı. *Kyriv* saldırısından beri sınır sessizdi, sanki Kaazor şimdilik geri çekilmiş gibiydi. Ama Azur yatağının sessizliğinde bana geri çekilmenin dişlerini gerdiğini itiraf etmişti. Son bir haftadır dişleri tamamen ortaya çıkmıştı, bu da onun içinden atamadığı bir endişeydi.

Beni gece geç saatlerde bulurdu. Ya da ben onu hala ofisinde bulurdum. Saat kaç olursa olsun beni uçururdu, bu da her *zaman* inecek özel bir yer bulduğunda elbisemin belime kadar itilmesiyle, kalçalarımın arasına vahşice girerken tırnaklarımı yeleğinin arkasına geçirmemle sona ererdi.

Sonra odalarımıza dönerdik, beni gece boyunca tekrar tekrar götürürdü. Uykuya dalar ve sabaha kadar hareket etmezdim. Azur bana ölü gibi uyuduğumu söylerdi, oysa huzursuz olan oydu, fark etmemiştim.

"Nedir bu?" Ellerinden kurtulup dans ederken, gezinen elleriyle dikkatimi dağıtmasına izin vermemeye çalışarak sordum. Köşkün tam ortasında kuş banyosuna benzeyen bir şey vardı. İçine baktığımda gördüm ki

derin ama boştu, kâse gümüş bir tabakaya benzeyen bir şeyle parıldıyordu.

Azur peşimden geldi, kör pençelerini saçlarımın arkasından geçirerek tüylerimin diken diken olmasına neden oldu. Sadece dokunuşu bile beni ateşe verebilirdi.

"Bir *zylarr*," diye yanıtladı sonunda. "Diğer âlemlere açılan bir kapı."

Kalbim yerinden çıkacak gibi oldu ama ellerimi taş kaseden yavaşça indirdim. "Öyle mi?"

"Bunu nadiren kullanıyoruz," diye bilgilendirdi beni. "Bir tane daha var. Ailemizin Laras'taki tapınağında. Ay rüzgârları güçlü olduğunda, Alara'ya köprü kurabiliriz."

Sonraki alem, demişti bana.

"Peki ya Zyos?" Ben sordum. "Peki ya o?"

"Zyos'a ulaşmayı sayamayacağım kadar çok denedim," dedi, ifadesi kısa süreliğine kapandı. Soğuklaştı. "Her seferinde başarısız oldum."

"Zyos'ta ulaşmaya çalıştığın kişi kim?" Yumuşak bir sesle sordum.

Keskin bir nefes verdi. "Biri kaybolmuş. Birisi uzun zamandır kayıp."

Sesinde sert bir yumuşaklık vardı. Neredeyse kalbimi kıracak bir yumuşaklık.

Azur elimi tuttu ve beynimde bir sürü soru uçuşmasına rağmen beni *zylarr'dan* uzaklaştırdı.

Beni pavyonun merdivenlerinden aşağı indirip orman hattına doğru götürürken içimde kötü bir his vardı.

"Annen değil, değil mi?" Sormalı mıyım emin olamadan sordum. Azur annesinden nadiren bahsederdi. Kalia ondan yeterince sık bahsederdi. "Kaybolan kişi annen değil, değil mi?"

"Hayır," diye ısırdı Azur. "Annemin ruhu Alara'da derinlere kök salmış durumda."

Küçük bir rahatlama o zaman. "Ay rüzgârları sırasında onunla konuşuyor musun?"

Zylarr aracılığıyla mı?"

Azur'un eli benimkini sıkıca kavradı. "İşler böyle yürümüyor, *Kyrana*. Sadece orada olduklarını, seninle birlikte yürüdüklerini hissedersin. Ölüm yoluyla olmadığı sürece diyarları aşmak mümkün değildir."

"Ama köprü gibi olduğunu söylemiştin."

"*Zylarrlar* sadece odak noktalarıdır. Krynn'de diyarlar arasındaki sınırların zaten ince olduğu yerler. Güney kanadındaki hissettin mi?"

Yutkundum. "Evet. Sanırım öyle."

"Oraya bir *zylarr* yerleştirmememizin tek nedeni koridorun dar olması ve hemen ötesindeki odanın tamamını düzleştirmek zorunda kalmamız," diye beni bilgilendirdi. "Ama başka noktalar da var. Kaalium boyunca. Laras boyunca. *Burada da*. Bu yüzden büyükbabam inşa etmek için bu adayı seçti. Doğrusu, ay rüzgârları yeterince güçlüyse *zylarrlara* ihtiyacınız yoktur. Ama bir tane kullanmak, Alara diyarını hissetmek ve aradığınız ruhları bulmak için enerjiyi yönlendirmenize yardımcı olur. Aksi takdirde, sevdiğinizi *hissedebileceğiniz* o sıcak noktayı aramak sonsuz bir denizde ilerlemek gibidir. Hepsi bu. Bir teselli. Küçük bir teselli. Ve çok fazla enerji gerektirir."

"Peki ya diğer ruhlar?" Sessizce sordum. "Krynn'de hiç ölmemiş diğer ruhlar? Onlar da orada mı? Onları da bulabilir misin?"

Azur yürümeyi bıraktı ve yüzünü bana döndü. "Annen mi?" diye sordu. "Evet," diye fısıldadım, içimde yükselen umudu hissederek.

"Eğer yapabilirsem-"

"Özür dilerim Gemma," dedi yanağını okşayarak. "Kylorr'un ruhlarını sadece öteki âlemde hissettim. Burası Raazos'un diyarı. Alaire'nin. Gaara'nın ve Zor'un. Onu orada bulabileceğinden şüpheliyim."

Omuzlarım çöktü ama beklediğim cevap buydu. Başımı salladım.

Uzun bir sessizlikten sonra, "İstersen bakmana yardım edebilirim," dedi. Sesi yumuşak ve nazikti.

Gerçekten de koca bir lapa yığını, diye düşündüm, yüzümü onunkine doğru kaldırdım ve o köz gözlere yansıyan endişeyi gördüm.

"Yapar mıydın?" Göğsümde kalıcı olmaya başlayan bir hissin kıpırdadığını hissederek fısıldadım.

"Evet," dedi başını eğerek.

"Bunu isterdim," dedim usulca. "Denemekten zarar gelmez sanırım."

"Bir sonraki güçlü ay rüzgârı fırtınası muhtemelen üç ay sonra gelecek. O zaman denemek ister misiniz?"

Ona cevap vermedim. Bunun yerine boynunu aşağıya doğru çektim ve onu nazıkçe öptüm, sivri dişlerinden kaçınmayı öğrenmişim ve dilini kendi dilim ile süpürdüm.

İnledi, yumruğu elbisemin kumaşında sıkılaştı. Elbise giymemden hoşlanıyordu. Aramızda hiçbir şey yokken kalçalarımın arasından kolayca kayabilmesi hoşuna gidiyordu ve bu yüzden uçtuğumuzda kumaşını toplamak zorunda kalsam da onun için giyiyordum.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım gülümseyerek. "Minnettarlığımı nasıl gösterebilirim?"

Benim kasıtlı sataşmalarım karşısında kabaca nefesini verdi. "Sanırım zaten biliyorsun, karıcığım."

Azur beni en yakındaki ağaca doğru itip elbisemi neredeyse göğüslerime kadar çektiğinde, pantolonunun paçalarını karıştırarak sikini serbest bıraktım. Bir an sonra içime gömüldü, ikimiz de bu his karşısında inledik. Bir süre aramızda hiçbir şey konuşulmadı. Ama tüm bu süre boyunca gözlerimi tuttu ve ikimiz de boşaldığımızda, dişleri boynumun yan tarafına batarken, yüce bir zevkin harika bir kreşendosunu birlikte yaşadık. Bacaklarımı onun etrafında sıktım, mührü derine otururken onu kendime bağladım, o baş döndürücü yanma *rahatlama* gibi hissettirdi.

Daha sonra, yosunlara uzanarak nefesimizi tuttuk. Üstümüzde gökyüzü siyah, yıldızlar parlaktı. Küçük beyaz mücevherler gecenin içinde yuvalanmış, bulunmayı bekliyorlardı. Collis'in bunların arasında nerede olduğunu, annemin nereye gömüldüğünü ve ruhların evlerinden ne kadar uzaklaşabileceğini merak ettim.

Annemi Kryn'n'de bulmamın pek mümkün olmadığını zaten biliyordum. Ama Azur'un en azından benim için çabalaması dokunaklıydı. Gözlerimin arkasını yaşartan da buydu.

"Baban yarın akşam baloda olacak mı?" Uykulu bir şekilde sordum, pençelerini yan tarafımda gezdirirken kocamın kollarında tembellik ediyordum. Bu elbiseyi bir kez olsun yırtmamıştı ve kalçalarımın altına inen kumaşı düzeltti.

"Hayır."

Azur ailesine bu kadar yakın olmasına rağmen onlardan pek bahsetmezdi.

Ve her bastırduğumda midye kabuğu gibi sıkılaştı.

"Kryn'n'de mi yaşıyor?" diye sordum. Azur'un yüz ifadesinde, bana uzun zamandır merak ettiğim cevapları gerçekten verebileceğini söyleyen bir nezaket vardı.

"Hayır," diye yanıtladı Azur, derin bir iç çekerek omuzlarını düşürdü. "O Urania'da yaşıyor. O bizim Çeyreğimizin büyükelçisi."

Ona daha iyi bakabilmek için yosunlara gömülmüş dirseğimin üzerinde doğruldum. "Baban Uranya Federasyon Konseyi'nde mi görev yapıyor?"

"Evet," diye yanıtladı. Tanımlayamadığım bir şeyle karışmış olsa da sesindeki gururu duydum. Kalbimin onun için çarpmasına neden olan bir şey.

Bu... etkileyiciydi. Hem de çok. Kolay bir başarı değildi ve yine de Azur gibi bir oğulla, babasını böylesine saygın ve çok saygı duyulan bir konumda hayal etmek çok kolaydı.

"Onu en son ne zaman gördün?" Merak ettim.

"Beş yıl önce Krynn'e eve geldi. Laras'ın hasadı için. Aksi takdirde, programlarımız uyuştuğunda Halo aracılığıyla konuşuyoruz."

"Beş yıl uzun bir süre," diye mırıldandım, içim acıyarak. "Konseydeki koltuğunu uzun süredir koruyor. Her zaman gezegen dışında Annemin vefatından sonra daha fazla sorumluluk almasına rağmen, uzun süreler boyunca," dedi Azur bana huysuzca. Yüzündeki rahatlık gitmiş, yerini çatık kaşlı bir ifade almıştı. "Burada olmak istemiyordu. Birlikte yaşadıkları yerde. Evlerini yaptıkları yerde. Anlamıştım. Müdahale etmek benim görevimdi. Kardeşlerimin görevi. Laras'ı memnuniyetle bana verdi. Urania'ya doğru yola çıktı. Çok nadiren geri döner."

Bu *kadar* az kelimeyle bu kadar çok şey duyunca dudaklarım aralandı. "Annen ne zaman öldü?" diye sordum.

"On yıl önce," dedi bana. "Bir tür kan hastalığı. Bizim türümüz için nadir görülen bir hastalık. Onu çabucak aldı."

"Özür dilerim," diye nefes aldım. Kan hastalığı mı? "Üzgünüm, Azur."

Hiçbir şey söylemedi. Yüzü yıldızlara dönüktü ve çenesinin güçlü çizgisini inceledim, elimi tereddütle uzatıp altındaki yosunlara yayılmış saçlarında gezdirdim.

"Senin için zor olmuş olmalı," diye mırıldandım, kalbim giderek sıkılaştıran bir mengeneye sıkışmış gibi hissediyordum. "Annemi bu kadar ani kaybetmek. Babanın, senin ve kardeşlerinin koruması ve hizmet etmesi için koca bir ulusu geride bırakması. Bu sorumluluğun ağırlığını hayal bile edemezdin."

"Yeterince iyi idare ettik," diye cevap verdi Azur sonunda yumuşak bir sesle. "İlk yıl en zoruydu. Ondan sonraki her yıl daha kolay geçti."

"Baban annemi çok sevmiş olmalı," diye iç geçirdim. "Kederine bu şekilde bağlandığına göre."

"Yaptı," dedi Azur. "Öyle."

Bu sözler göğsümü sızlattı. Babam, tüm hatalarına rağmen annemi de sevmişti. Çocukken, annem ona kızgın olduğunda bile çapkın sırtışıyla onu güldürebildiğini hatırlıyorum. New Inverness'teki küçük mutfağımızda dans ederlerdi, sadece kendilerinin duyabildiği bir müzik eşliğinde yavaşça sallanırlardı. Ben onları ateşin başında sarmaş dolaş izlerken, babam yüzü bana döndüğünde omzunun üzerinden bana göz kırpardı.

Ama zaman her şeyi aşındırmış, özellikle Collis'e taşındığımızda, özellikle de daha sonraki yıllarda annemin içten gülümsemesini yok etmişti.

hayatının yılları. Gözlerindeki boş parıltı giderek daha sıradan hale gelmişti. Babam bile artık onu geri getiremiyordu.

"Gerçi kan bağı olmamaları belki de küçük bir lütuftu," diye ekledi Azur usulca, bu beklenmedik yorum beni hareketsiz bıraktı. "Çünkü şimdiye kadar delirmiş olurdu."

"Ne demek istiyorsun?" Sessizce sordum.

Başını iki yana salladı. Bana döndü, dudaklarında tam olarak ait olmayan alaycı bir gülümseme vardı. "Yok bir şey." Ona karşı titrediğimde, "Üşüdün mü?" diye sordu. Kaleye geri dönmeliyiz."

"Biraz daha kalabilir miyiz?" Sessizce sordum, gitmeye hazır değildim. Vücudunun yanımdaki katı baskısından ayrılmaya hazır değildim. Burası huzur vericiydi. Huzurlu şeylerden bahsetmiyor olsak bile. Yine de ondan vazgeçmeye hazır değildim.

"Evet, elbette," diye yanıtladı.

Onu inceledikçe, hayal ettiğim gibi biri olmadığını fark ettim. İsrırgan ve soğuk olabiliyordu. Gözlerindeki buz beni olduğum yerde dondurabilirken, öfkesi çok sıcak olabilirdi. Ama geçen hafta tanıdığım erkek bana karşı nazikti. Sonsuz tutkulu. Son derece sabırlıydı.

Bu, bu hafta hiç tartışmadığımız anlamına gelmiyordu. Çünkü kesinlikle tartıştık. Daha birkaç gün önce, Maazin'in fiilen kaleden kaçmasından bu yana *irfan* hesapları konusunda ona yardım etmek istediğim için ofisine girdiğim için bana kızmıştı. Ben sadece yardım etmek isterken, hesapların araştırılmasının *onun* sorumluluğunda olduğunu söylemişti. Ona inatçı demiştim. O da bana çıldırtıcı demişti. Bir yığın parşömen üzerinde birbirimize ters ters bakmıştık.

Ve sonra birbirimizin üzerine atlarken neredeyse yığınları parçalayacaktık, kıyafetler uçuşuyor, tokalar kendilerini yere atıyordu. Tartışmamız soluk soluğa inlemeler ve derin iniltilerle, içimde kök salan mührünün zevkli gerginliğiyle ve göğsümdeki dudaklarıyla sona ermişti.

Sonrasında, *ilmi* umursamayacak kadar kemiksiz ve doymuştum. hesaplar. Belki de başından beri niyeti buydu.

Azur'un hangi versiyonunun kocamın en gerçek hali olduğunu merak ediyordum. Ve başlangıçta aralarında *neden* bu kadar büyük bir tutarsızlık olduğunu.

Bunun babamla bir ilgisi olduğunu biliyordum. Kylorr'dan geri ödeyemeyeceği bir para almış ya da yanlış bir soyluyu kızdırmış olabilirdi,

Emin değildim. Şimdi, babasının Uranya Federasyon Konseyi'nde olduğunu bildiğimden, *bunun* Azur'un benimle evlenmesiyle bir ilgisi olup olmadığını merak ediyordum. Babam Birleşik İttifak'a mensuptu. Kylorr son savaşta Pe'ji'yi savunuyordu. Babam onların *düşmanı olabilirdi*.

Emin *olduğum* tek şey Azur'un bana söylemeyeceğiydi. İma etmiştim. Baskı yaptım. Gözleri ne yaptığımı biliyormuş gibi kısılırdı ve onunla daha fazla ilerleyemezdim.

"Yarın gece için hazır mısın?" Azur bana usulca sordu.

"Hazırım," dedim ona, aslında çok gergin olduğumu bilmesini istemiyordum. Gergin ve heyecanlıydım. Kardeşleriyle tanışacağım için. Laras'ın soylularıyla, Kaalium Hanesi'nin eski aile dostlarıyla, bu topraklarla tahmin edemeyeceğim kadar derin bağları olanlarla tanışacağım için.

Yine de, Laras'taki herhangi bir asilden muhtemelen beş kat daha korkunç olan kredi tahsildarlarını uzak tutmuştum. Üstesinden gelebilirdim. Bunu biliyordum.

Diğer yandan *kardeşleri*.

"Krynn'e geldiğimde Kalia benim en büyük hayranım sayılmazdı," dedim usulca. "Acaba kardeşlerin de aynı şeyi hissedecek mi?"

"Kardeşlerimi idare edebilirsin, karıcığım," dedi bana. "Çoğunlukla benden daha çekiciler."

Açıkça alay etmesine güldüm. Çünkü Azur'un köyde geçen hafta boyunca en asık suratlı Kylorr'ları bile etkilediğini görmüştüm.

"Peki ya Kythel?" diye sordum. Belki de tanışmaktan *en çok* endişe duyduğum kardeş Azur'un ikiziydi. Yakın olduklarını söylemişti. Hem Azur hem de Kalia ile tanıştığımda başarısız olduğum için iyi bir izlenim bırakmak istiyordum.

"Kythel..." Azur uzun ve yavaş bir şekilde ofladı. "Kythel senin benim için ne olduğunu göreceksin. Anlayacaktır. Hepsi anlayacak."

Kaşlarım çatıldı.

"Korkacak bir şey yok," dedi eli tembelce omzumda gezinirken. "Ve eğer erken ayrılmak istersen, üst kattaki odalarımıza gizlice çıkabilir ve soyluların ardımızdan Ev'in *ilim kaynaklarını tüttürmesine* izin verebiliriz."

Odalarımız, demişti.

Kalbim bunun üzerine çırpındı, tehlikeli bir şey.

"Bu planı sevdim," dedim ona, bir öpücük için eğilerek. "Hem de çok."

CHAPTER 37

"A zur," diye inledim, göz kapaklarım çılgınca çırpınıyor, omuzlarını itiyordum. "İz bırakacaksın!"

Buna karşılık daha da derin içti ve klitorisimin bir uyarı. karıncalandığını hissettim,

Birini bırakmak istiyor, orgazmım kör edici ve hızlı bir şekilde zirveye ulaştığında anladım. Ona tutundum, bacaklarım titriyordu, yüksek sesli çığlıklarımı bastırmak için dudagımı ısırdım çünkü müziğin kalenin her tarafına yayıldığını duyabiliyordum.

Konuklar geliyordu. *İrfan* hasadı balosu devam ediyordu ve ben burada, kalenin ikinci katındaki karanlık bir oyuğa saklanmış, kocamın dişleri boynumun derinliklerindeydim.

İşini bitirdiğinde dudaklarını yalayarak çekildi. Kızarmıştım, nefes nefese kalmıştım ve yarı kapalı bakışlarla ona bakıyordum. Havada garip bir koku dolaşıyordu, garip bir şekilde tarçın gibi ama daha baharatlı bir koku. Başımı döndüren, kalbimi hızlandıran ve kalçalarımındaki kasları titreten bir koku.

Azur beni merdivenlerden aşağı indiriyordu, eli küstahça benim için satın aldığı elbisenin üzerinde geziniyordu. Şimdiye kadar giydiğim en güzel şeydi. Hindras kumaşçısı böyle bir sanat eserini üretmekte gerçekten yetenekliydi. Malzeme insan kanı kırmızısıydı ve hava kadar hafifti, vücudumun kıvrımlarına çok yakındı. Yine de içine elle dikilmiş gümüş metali tutacak kadar sağlamdı; metal, korse içinde narin girdaplar ve kıvrımlı çizgiler halinde şekillendirilmiş ve kalçalarıma doğru iniyordu.

Yakası düşüktü, göğsümün üst kısmını, göğüslerimin vadisini ve boynumun çizgisini gösteriyordu. Lodayn saçlarımı yumuşak, örgülü bir topuz haline getirmiş, yakut benzeri gümüş iğnelerle tutturmuştu.

mücevherler. Son dokunuş ise, benim takmam için can attığı, yıldız ağacı çiçeklerini andıran gümüş çiçeklerden oluşan saç bandıydı.

Azur beni ilk gördüğünde içimden bir heyecan geçtiğini hissetmiştim. Kıpırdamadan durmuş, burun delikleri açılmış, ateş saçan gözlerini *gezdirmişti*. Yutkunmadan önce boğazında alçak, bilinçsiz bir hırıltı yankılanmıştı. Bu ses ipek terliklerimin içinde ayak parmaklarımın kıvrılmasına neden olmuştu ve bana doğru hamlesini kıl payı atlatmayı başarmış, geç kalmamızı istemediğim için nefes nefese gülmüştüm.

Ve eğer kocam beni ele geçirseydi, gerçekten çok geç kalacağımızı biliyordum.

İkinci kata kadar uslu durmuştu.

Şimdi neredeyse beni inletecek bir sırtışıla ısırığına bakıyordu.

"Mükemmel," diye mırıldandı, eliyle yanağını kavradı. "Çok güzelsin, karıcığım."

Boğazım yandı. Bunu daha önce hiç duymamıştım. Hayatım boyunca bir kez bile. Başkalarının güzel dediği benim kız kardeşlerimdi.

Ama Azur'un bana bakışı... Ciddi olduğunu biliyordum. Gerçekten ciddiye.

İltifat kabul etme konusunda pek iyi değildim ama gözyaşlarımı tutmayı başararak ona gülümsedim. "Teşekkür ederim. Bu gece sen de çok yakışıklısın."

Ancak kocam muhtemelen hayatı boyunca ona ulaşmak için birbirini ezip geçen kadınlardan iltifatlar duymuştu. Azur, üzerine oturan siyah yapılı bir yelek ve siyah bir pantolon giymişti. Her ikisinin de malzemesi deri gibi sağlamdı ama süetin esnek yumuşaklığını taşıyordu. Benzer metal işçiliği yeleğinin içine de dikilmişti, ancak vurgular omuzlarının genişliğini ve göğsünün genişliğini vurguluyordu. Eldivenleri pırıl pırıl parlıyordu ve yeni cilalanmıştı. Bir hançer -evlilik törenimizde ve ay rüzgârlarının estiği gece ellerimizi kesmek için kullandığımızın aynısı- kalçasında kılıflıydı.

Omuz hizasındaki siyah saçları açık bırakılmış ve bağlanmamıştı, bu da onun çapkın görünümünü tamamlıyordu.

Böyle bir baloda, başka bir yerde karşılaşmış olsaydık, muhtemelen gözlerimi ondan alamazdım.

Onun kocam olduğunu, benim olduğunu düşünmek... Kafamı toparlamak çok zordu. Bir zamanlar ondan çok korkuyordum. Onu gördüğümde irkilmiştim.

Onu görünce olduğum yerde donup kaldım, onunla kaderimin ne olacağından korkuyordum.

Şimdi elimi göğsünde gezdirdim ve bariz ısırık izini erkeksi bir tatmin ve ilkel bir zevkle incelerken ona doğru eğildim.

Ona aşık oluyordum. Hızlı ve sert bir Şekilde. Bu beni düşündüğüm kadar korkutmuyordu.

"Vahşi," diye fısıldadım, alay ederek. "Beni iŐaretlemenin seninle ne ilgisi var?"

Şimdi bu gece herkesin gözlerini üzerimde hissedeceğim."

"Güzel," diye homurdandı, elimi tuttu ve yolumuza devam ettik. "En azından erkekler mesafelerini korumayı bilecekler."

Kalenin önüne yaklaŐıkça sinirlerim boğazımda düğümleniyordu. Ana fuayeye açılan özel koridor kapılarında iki bekçi vardı ve hiçbir misafirin evin özel alanlarına girmediğinden emin oluyorlardı. Başlarını bize doğru eğdikten sonra kapıları açtılar ve bir gürültü, ışık ve kakhaha seli beni kısa bir süreliğine korkumu unutturacak kadar  rk tt .

Giriş kapılarının hemen ötesindeki abartılı, devasa yemek salonuna alınmayı bekleyen ve giderek artan kalabalığın arasından sıyrılarak küçük bir tantanayla fuayeye girdik. Hiç kullanmadığımız, neredeyse yüz misafirin oturabileceği masadan arındırılmıŐ bir yemek odası.

G r n Ő m z kalabalığın arasına kaydedilirken mırıltıları duydum. Laras köylüleri. Soylular da. Kaalium'un dört bir yanından gelen gezginler, çünkü köyün bir kısmı gezici çadırları için boŐaltılmıŐtı. Kale, bu gece katılmak isteyenler için kapılarını açık tutuyordu ama bu, sıranın kapılardan çıkıp Laras'a doğru ağaçlarla çevrili patikadan aşağı indiği anlamına geliyordu. Bu, Kylorr muhafızlarının bu gece tam g  le dışarıda olduğu anlamına geliyordu, muhafızların sorun çıkma ihtimaline karşı köy boyunca devriye gezdiğini görmüŐüm ve daha sonra *kyriv* saldırısı sonrasında ilgilendiklerini öğrenmiştim.

Azur gülümsedi ve bize seslenen herkesi selamladı. Kalia ve Neela tarafından bir balo salonuna d n Ő t r len yemek salonuna girmek için sırayı atladığımızda, Azur beni içeri yönlendirdiğinde konukların çoğunun bize doğru döndüğünü fark edemeyecek kadar güzelliğin büyüsüne kapılmıŐım.

Tepede yıldızlı bir manzaranın izdüŐümü vardı. Kalenin yüksek, tonozlu beyaz taş tavanları gitmişti. Onun yerine, inanılmaz derecede gerçek görünen, parıldayan yıldızlarla bezeli çivit mavisi gece gökyüzü vardı. Küre ışıkları yumuşak ve loŐ bir Şekilde kalenin etrafında sallanıyordu.

oda. Eski moda, sivri uçlu, siyah renkli ve altın alevli mumlar da getirilmişti.

İnsan arpları ve kemanları gibi ses çıkaran ama bir şekilde sessizleştirilmiş, notaları çekilmiş ve duman gibi dağınık enstrümanlarla balo salonunda unutulmaz bir müzik yankılandı. Çok güzeldi. Çiftler pistte dans ediyor, sallanıyor ve taşın üzerinde süzülüyorlardı. Temel adımlarını iyi bildiğim evrensel bir dans gibi görüldüğünü görünce rahatladım.

Çiçekler odanın her köşesinden dökülüyordu. Yemek masasını süslüyor ya da uzun sütunların üzerine tünemiş, sarmaşık gibi aşağıya doğru uzanıyordu. Güzel çiçekler. Ben de gördüm, muhtemelen annelerinin anısına, büyük, kadifemsi yaprakları olan kremi beyaz çiçeklerle karışık *yıldız ağacı çiçekleri*. Yabani bir görünümüleri vardı ama etkisi muhteşimdi. Sanki Kryn ormanlarının derinliklerinde, gecenin karanlığında altın renginde ve ıslık ıslık parlayan bir topa rastlamış gibiydik.

"Kalia bu yıl kendini aşmış," diye mırıldandı Azur.

"Neela da. Çok güzel," dedim. Derin bir nefes aldım, sonunda üzerimizdeki çok sayıda gözü ve ellerinin arkasında fısıldaşırken yüzlerindeki spekülatif ifadeleri fark ettim. Sertçe yutkundum, kolunu sıktım, yanımdaki varlığını rahatlatıcı buldum. "Kardeşlerin burada mı?"

Azur kalabalığı taradı, beni ilerletti, dans eden çiftlerin arasından geçerek balo salonunun sol tarafına doğru ilerledi. Soğukkanlı bir ifade takınmış, bize yöneltilen bakışların çokluğundan etkilenmemiş görünüyor. Sanki bu onun günlük hayatında olağan bir durummuş gibi - ki belki de öyleydi. Kalia bana annelerinin *Kylaira olduğu dönemde* kalede her türlü parti ve yemeği düzenlediğini söylemişti.

Aynı şeyin benden de beklenip beklenmediğini merak ettim. Nedense bu fikir karnıma bir taş oturmasına neden oldu. Bana çekici gelmiyordu. Hem de hiç. İnsan kadınların, bunun gibi büyük evlerin başına geçtiklerinde, zengin ve saygın ailelerle evlendiklerinde yapmaları beklenen şey buydu. Kayıt odasında boğazıma kadar sayılara gömülmeyi ya da Azur'la denizde uçmayı tercih ederdim. Ya da Ludayn ve Kalia ile bahçeleri budayıp köyü ziyaret etmeyi ve teras duvarlarında yürüyüp aşağıdaki dalgaların çarpışını seyretmeyi.

"Kythel ve Kaldur muhtemelen sigara içme odasında," dedi bana. *Sigara odası mı?* "Lucen ya da Thaine'i göremiyorum. Kalia ve Rivin var."

Beni gece mavisi göz alıcı bir elbise giymiş olan kız kardeşine doğru çekti, bu onun giydiğini gördüğüm ilk elbiseydi. Sade, narin ve abartısızdı ama köyden tanıdığım Kylorr erkeklerinin gözlerinin neredeyse ona *yapıştığını gördüm*.

Azur yollarına çıktığı anda gözlerini kaçırان erkekler ve ben bir gülümsemeyi ısırdım.

"Alaire'in merhameti, şu haline bak," diye nefes aldı Kalia, beni kardeşinin kolunda görünce neredeyse sevinçten çılgık atacaktı. "Estee'nin dükkânı bu geceden sonra *aylarca* dolu olacak."

Övgüsü karşısında kızarak Azur'a yaklaştım. Birkaç gün önce kaleye gelmiş olan Rivin bana geniş bir sırıtış attı. "*Kylaira*," diye selamladı ve gülümsemesi genişlemeden önce gözlerinin boynumdaki ısırık izine kaydığını fark etmeden edemedim. "Gecenin ilk dansını senin için talep edeyim mi?"

"Sadece Raazos'u selamlamak istiyorsan," diye araya girdi Azur, arkadaşının sırtına vurarak Rivin'in hırıldamasına neden oldu. Kocam geri çekmediği dişlerini gösterdi ve ekledi: "Ben misafirlerimizi karşılamaya giderken uslu durun ve ellerinizi karımdan uzak tutun."

Kalia kıs kıs güldü ama Azur'un balo salonunun önündeki yükseltilmiş kürsüde müzisyenlerin enstrümanlarını çaldığı yere doğru ilerleyişini izlerken elimi tuttu. Onlara durmalarını işaret etti ve kalabalığa dönerek, gürültü oldukça azalırken kendisine pek de uymayan büyüleyici bir gülümsemeyle baktı.

Oda sessizliğe gömüldüğünde sesi "Hoş geldiniz," diye çınladı. Odada titreşen enerjiyi, uğultuyu hissedebiliyordum. Kylorr'luların hasat mevsimini çok *sevdiklerini* keşfetmiştim. Köyde gittiğimiz her yerde, şenliklerde çocuksu bir neşe ve sevinç vardı. "Hoş geldiniz, Kaalium Hanesi'nin dostları. İster uzaktan ister yakından gelmiş olun, bu gece burada bulunarak ailemi onurlandırdınız."

Ağır ayaklar yere basıyor, odada titrek bir kükreme duyuluyordu. Kanatları ritimle birlikte çırpınmaya başlayan Kylorr'u alkışlamanın bir yolu olduğunu fark ettim.

"Bu yıl ülkemiz için bereketli bir yıl oldu. Tarihimizdeki en büyük *irfan* hasadımızdı. Erzos için, Kyne için, Vyaan için, Salaire için ve Laras için."

Azur kardeşinin bölgelerini sıraladığında tezahürat sesleri yükseldi - bu gece burada olmak için seyahat eden sakinlerinden gelen tezahüratlar

-Ama *Laras* dediğinde çıkan kanat çırpma ve ayak vurma sesleri hepsini bastırdı. Azur gürültü bir kez daha kesilene kadar sabırla bekledi.

"Bu yılın bir diğer bereketi de *Laras*'ın yeni *Kylaira'sına* kavuşmuş olmasıdır."

Binlerce göz bana çevrildiğinde donup kaldım, *Kalia*'nın elini kendi elimle sıktım ama sadece Azur'un kırmızı bakışları benimkilerle kilitlendiğinde onu izledim.

"Karım. *Kyrana'm*," dedi fısıltılar kalabalığın arasında, muhtemelen *Laras*'ın dışındakilerden gelen hayret ve şaşkınlık çığlıklarıyla karışırken, "kalemize ve aileme refah ve belki de yansıma getirecek."

Odanın diğer ucundan bana bakarken son sözlerinde bir yumuşaklık vardı.

"Şimdi size onu takdim ediyorum, dostlarımız. *Kaalium Hanesi'*nden *Gemma*, *Laras*'lı *Kylaira*."

Yer sarsılırken, tezahüratlar devasa odada yankılanırken bir gülümseme yapıştırdım. Ama içimdeki şok yankılanırken sadece Azur'u izledim. Adımı hiç farklı bir şekilde duymamıştım. Ben her zaman *Gemma Hara*'ydım. Ve ismimin onunkine, ailesine, *Krynn*'e ve bu kaleye eklendiğini duymak... onunla yalnız kalmak istememe neden oldu. Böylece kollarının sabit sıcaklığını hissedebilir ve beni sıkıca saran kanatlarının tadını çıkarabilirdim.

Bu kadar kısa bir süre içinde aramızda çok şey değişmişti. *Collis*'teki eski hayatımın artık sadece bir anı olacağını, kız kardeşlerimin, annemin, babamın adını artık paylaşmayacağımı bildiğim için -şaşırtıcı ve tuhaf- bir keder hissetsem de, burada, *Krynn*'de kendi yolumu çizeceğimi biliyordum.

Kaderim yeniden yaratıldı.

"Tanrılarımız ve tanrıçalarımız hepimizi kutsadıkları gibi onu da kutsasınlar," diye devam etti Azur, kelimelerle birlikte çenesi gerildi ama ifadesi çabucak kayboldu ve yerini bir gülümseme aldı. "*Kaalium*'u daha da büyük bir ulus haline getirirken devam edeceğini bildiğim bir bereket yılı. O yüzden lütfen... ziyafet çekin, için, sigara için, dans edin ve birbirinizin arkadaşlığından keyif alın. Bu gece bizim kalemiz sizindir. Kutlanacak çok şey var."

Azur, müzisyenler tekrar çalmaya başladığında yükselen tezahüratlar eşliğinde aşağı indi. Tanımadığım bir *Kylorr* kelimesi kalabalığın içinde dalgalanıyor, söyleniyor ve Azur bana doğru ilerlerken onu takip ediyordu, bakışları benimkine sabitlenmişti.

"Ne söylüyorlar?" Ben sordum.

Cevap veren Rivin oldu. "*Dalkye*."

"Bu eski bir savaş çığlığı," diye açıkladı Kalia, sesi yumuşak, gözleri spekülatifti, kardeşinin kalabalığın arasından ilerleyişini izlerken, birçok Kylorr ona yaklaşıp dikkatini çekmek için yarışüyordu. "Açıklaması zor. Bu bir... bir teselli sanırım. Atalarımızı anma ve hatırlama sözü ama aynı zamanda bir umut ve zafer sözü."

"Anlıyorum," dedim sessizce, Azur'un başka bir çift tarafından yolunun kesilmesini izlerken, köyden yaşlı bir çift, *Kyzaire'lerini* selamlarken yüzlerinde parlak gülümsemeler vardı. Kocamın onlara sırtışını izledim, çekici ve sabırlıydı, ancak gözleri kanatlarının üzerinden benimkilere kayıyordu.

Rivin bana dikkatle bakıyordu. Kaleye ilk geldiğimde, Azur'un buzdan bir duvar gibi hissettirecek kadar soğuk olduğu zamanki nezaketini hâlâ hatırlıyordum. Sonra Neela bizi bulduğunda ifadesi değişti, gözleri insan kadının üzerinde parladı, burun delikleri açıldı.

Neela gülümseyerek, "Merhaba Rivin," diye selam verdi.

Azur'un arkadaşı homurdandı. Nefesini tuttuğu izlenimine kapıldım ve başını hepimize doğru eğerek "Ben sigara içmeye gidiyorum" dedi.

Onun kayboluşunu izledim, ondaki ani değişim karşısında şaşkına dönmüşüm. Özellikle de yanından geçerken ona çarpan ince elbiseli bir Kylorr kadınına sırtışını gördüğimde.

"Gördüğüm kadarıyla hâlâ benden nefret ediyor," diye mırıldandı Neela, gülümsemesi parlak olsa da kelimeler kurudu. "Keşke en başta ne yaptığımı bilseydim."

Kalia kaşlarını çattı ve tam bir şey söyleyecekti ki tanıdık bir elin bileğimi sardığını hissettim.

Azur kulağıma, "Tekrar çekilmeden önce gidip dans edelim," diye fısıldadı ve ben itiraz edemedi ben azalan insan çemberinden çekip çıkardı.

"Konuklarınızla konuşmak yerine dans etmeyi mi tercih ediyorsunuz?" Pistteki diğer çiftlerin arasında kendimi onun kollarının arasında bulduğumda fısıldadım.

"Hmmm, karımı bu elbisenin içinde hayranlıkla izlerken rahatsız edilmemeyi tercih ederim," diye karşılık verdi. Kıkırdamamak için dudağımı ısırdım, hoş geldiniz konuşmasından hâlâ garip bir şekilde utanıyordum. "Estee'yi sana bir düzine daha dikmesi için görevlendireceğim."

Bana hediye ettiği gardırobun satın alma ücretinin ne kadar olduğunu görmekten korkarak başımı salladım. "Benimkiler fazlasıyla yeterli.

Seversin

Ne de olsa benim iğrenç elbiselerim," diye takıldım. "Çünkü onları paramparça ettiğinde kendini o kadar da kötü hissetmiyorsun."

Yakınıımızdaki bir çift kakhahalara boğuldu ve konuşmamızı dinlediklerini fark etmediğim için yüzüm alev aldı. Azur başını eğdi ve kulağıma mırıldandı, "Dikkatli ol, karıcığım. Bu gecenin sonunda tüm Laras sana olan açlığını öğrenmiş olacak."

Bununla birlikte dans etmeye başladık, ben çiftin gözlerinden kaçarken onlar sallanarak uzaklaştılar.

"Myraa ve Nes Hanesi'nden Dy," diye mırıldandı, ben titrerken dişleri kulağımanın hassas etine değdi. "Meraklı dedikoducular. Onların yanında diline dikkat etsen iyi edersin, yine de Laras'a yayılacak bir bilgiye ihtiyacın olursa işine yararlar."

Kollarımı boynuna dolamak yerine, ulaşması daha kolay olduğu için göğsünün geniş duvarına koydum. Aramızdaki boy farkı çok büyüktü.

İsimlerini ve yüzlerini ezberledim. "Bütün bu insanları öğrenebilecek miyim?"

"Evet," diye cevap verdi, kendinden emin bir ifadeyle. "Unutuyorsun karıcığım, ben onları hayatım boyunca tanıdım. Bana bu kalenin duvarları kadar tanıdık geliyorlar. Onları zamanla öğreneceksin."

Sözleri güven vericiydi ve bir süre nazik bir ritim tutturduk; ben bu kadar çok gözün üzerimizde olmasından tedirgin bir şekilde kendimi toparlarken Azur son derece sabırlıydı.

"Kylorr insanlar gibi dans ediyor," diye yorum yaptım dikkatimi dağıtmak için. "Ya da belki insanlar Kylorr gibi dans ediyordur," diye homurdandı.

Hâlâ sırtıtmamak için kendimi zor tutarak nefes verdim. "Düzeltiyorum."

Myraa ve Dy dışında etrafımızdaki diğer çiftler mesafelerini korudular. Benim deyimimle kanat mesafesi, kalabalık balo salonunda sallanırken bize mahremiyet sağlıyordu. Azur, doğal olarak, harika bir dansçıydı. Vücudunun iriliği zarafetini engellemiyordu ve ilkel bir ritmin eşlik ettiği, karanlık bir havası olan Kylorr müziğinin zamanlamasına alışık olmadığım için beceremediğim adımlarda bana ustalıkla rehberlik etti. Yine de ona gülümsedim, özellikle de ellerinin kalçalarıma ve sırtımın alt kısmına sıkıca bastırması ve beni izlerken karanlık gözlerindeki alaycı ifadeyle keyif almaya başlamıştım, odalarımıza erken emeklilik sözü veriyordu.

Başka bir varlığın öne çıktığını hissettim. İzleyicilerden bir sessizlik, daha fazla fısıltı duydum ve Azur'un bakışlarının arkasındaki birine kaydığını gördüm

Ben.

"Çok güzel bir konuşmaydı kardeşim," dedi ses. Zengin ve karanlık. Sessiz ama sert.

Azur'un elleri beni bıraktı ve ben de yakınımda duran, siyah kanatları hafifçe açılmış Kylorr erkeğine döndüm.

Erkeğin gözleri parlak maviydi. Yüzlü buzullar gibi. *Ya da Collis'teki madenlerden gelen mavi tuz*, diye düşündüm. Koyu renkli boynuzları kafatasının tepesi boyunca geriye doğru kıvrılıyordu. Siyah saçları kısa kesilmişti ve sivri kulaklarının etrafında kıvrılıyordu. Dişleri uzamamıştı ama alt dudağında bir yara izinin parıltısını gördüm.

Yüz hatları son derece tanıdıktı. Elmacık kemiklerinin keskin kesimi. Bakışlarının yoğunluğu. Omuzlarının yapısı, göğsünün genişliği ve kalçalarının heybetli gücü.

Onun kim olduğunu kendi kocamın dokunuşunu, kokusunu ve sesini tanıdığım kadar iyi biliyordum.

"Araya girebilir miyim?" diye sordu erkek, o buz gibi gözlerini bana çevirerek.

Kythel.

CHAPTER 38

"O Yalnızca kendisi isterse," dedi Azur.

Kythel'in soğuk ses tonuna rağmen kocamın omuzlarında herhangi bir sertlik yoktu. Kardeşi tarafından tehdit edilmemişti. Tarafından

İkizi. Neden öyle olsun ki? Bana yakın olduklarını söylemişti ama onunla ilk kez karşılaşıyordum.

"Elbette," dedim, sonunda dilimi bulmuştum. Azur beni bıraktı ve Kythel'in avucu benimkini sıktı, güçlü tutuşu sıcak ve tanıdıktı. "Memnuniyetle."

Kythel'in bakışları boynumdaki ısırık izine kaydı ve sonra kardeşine okunamayan bir bakış fırlattı. "Kurnazca," diye mırıldandı, kelimeyi sıkarak.

Azur gözlerimi tutarak uzaklaştı ve ben bir panik titreşimiyle gidişini izledim. Kythel bakışlarımı kırarak beni kollarının arasına aldı.

"Kythel," diye mırıldandım, rahatlayamıyordum, omurgam kaskatı kesilmişti, yine de müzik tekrar başladığında onu takip ettiğimde gurur duydum. Bu isim bir ifadeydi, bir gerçektir. Bir soru değil. İçimdeki her şey küçülmek istese de gözlerini kaçırmadım.

Gülümsemedi. Onun yerine Azur'un ikizi yüzümü inceledi. Her bir çizimi, her bir çizgimi ezberlediği izlenimine kapıldım. Beni sadece hafızasından, mükemmel bir benzerlikle çizebiliyordu ve ben bu incelemenin altında neredeyse kıvranıyordum. Bunu yapmadığım için gurur duyuordum.

Kythel de en az ağabeyi kadar heyecanlıydı. Zamanda geri gitmek gibiydi. Azur'la ilk kez karşılaştığımda, Nulaxy adliyesinde yanımda bir heykel gibi kaskatı durmuştu.

Kythel'in beni sevmesini istedim. Tabii ki istiyordum. O Azur'un *ikiziydi*.

"Kardeşimin seni henüz kırmadığını görmek beni memnun etti," dedi beklenmedik bir sesle.

Sertleştım.

Buna nasıl cevap vereceğimi tam olarak bilemedim. Kythel'in gözleri beni terk etti. Etrafımızdaki çiftlere, bizi izleyen kalabalığa ve ıssız bir köşede çalan müzisyenlere göz gezdirdi.

"Kırılması gereken vahşı bir hayvan değilim," diye karşılık verdim, dilimi tutamıyordum.

Kythel'in bakışları bana döndü. Dudağının kenarı Azur'unkine neredeyse tıpatıp benzeyen bir sırtıyla kalktı. Bunu görmek beni sarstı.

"Özür dilerim kardeşim," dedi yumuşak bir sesle. Dudaklarından dökülen bu tanıdık kelimeyle neredeyse ırkiliyordum. "Bunu ima etmek istememiştim. Kardeşimi son gördüğümde ruhunda intikam ve kanında ateş olduğunu anlamalısın. Bu gece Laras'a döndüğümde en kötüsünü bekliyordum."

Nefes almaya cesaret edemedim.

"Peki neden?" Yumuşakça sordum.

Kythel'in ifadesi yumuşadı. Beni ustalıkla çevirdi ve beni tekrar yakalamadan önce kısa bir süre döndüm, odanın başı döndü.

"Collis'te yaşayan hiç Kylorr yok, değil mi?" diye sordu onun yerine. "Orası senin geldiğin yer, değil mi?"

"Evet," dedim nefes nefese, aradığım cevapları sonunda Azur'un kardeşinden öğrenip öğrenemeyeceğimi ve bunun için kendimi suçlu hissedip hissetmemem gerektiğini merak ederek. "Öyleyim."

"Çünkü insanlar Kylorr'un aralarında yaşamasına izin vermektense kolonilerini yerle bir etmeyi tercih ederler," diye mırıldandı Kythel. "Özellikle de Pe'ji'de olanlardan sonra."

"Pe'ji?" Yumuşakça tekrarladım.

"Laras'ı nasıl buluyorsun?" diye sordu, beni tekrar döndürürken konuyu hızla değiştirdi. Belki de bilerek, dengemi bozmak için. Tekrar kollarına düştüğümde bana dikkatle bakıyordu, en ufak bir nefes darlığı yoktu. Müzelerde tahtalara tutturulmuş antik kelebekler görmüştüm. Eski Dünya'dan yüzyıllar ve yüzyıllar boyunca korunmuş kelebekler. Şimdi kendimi onlardan biri gibi hissediyordum. Kelebek kanatlarım genişçe açılmıştı, gözleri dikkatliydi, yüz hatlarımdaki her kıpırtıyı yakalıyordu.

"Laras'ı çok seviyorum," diye cevap verdim. "Herkes çok misafirperver."

Kythel müzik eşliğinde bize rehberlik ettiğinde, gözlerim kısa bir süreliğine Azur'a takıldı, ona gülümseyen bir Kylorr kadını dinliyordu.

nazlı olarak tanımlanırdı. Ancak Azur'un bakışları *benim üzerimdeydi* ve Kythel dikkatimi yeniden toplamadan önce kıskançlık hissetmek için bir an bile bulamadım.

"Ama kardeşim değil," diye tahmin etti Kythel. "İlk başta değil."

"Hayır, ilk başta değil," dedim sessizce, o buzul gözlerle buluşarak. "Ondan korkmamı istedi."

"Mmm. Azur pek çok şeydir," dedi Kythel bana. "Ama onun sadakatine bir kez sahip oldun mu, sonsuza dek sahip olursun. Senden hoşlanıp hoşlanmadığıma karar vermeme gerek yok, Kaalium Hanesi'nden Gemma." Nefesim kesildi. "Kardeşim bizim için çoktan karar verdi. Onun kararına güveniyorum. Kendi aklımı bildiğim kadar onun aklını da biliyorum. O yüzden kollarımda rahatlayabilirsin kardeşim. Isırmayacağım."

Yanaklarıma sıcaklık doldu. Kythel gülümsemedi. Ya da gülmedi. Beni balo salonunda süzdü ve Ludayn'ı, Hindras'ın kıyafetçisi Estee'yle hararetili bir şekilde sohbet eden annesinin yanında gezinirken gördüm. Ludayn bu gece gece mavisii saçlarını parlatan gümüş elbisesinin içinde çok güzel görünüyordu.

Azur ve Kythel *böyleyse* diğer kardeşler nasıl olmalı? Korkutucu mu?

"Ne düşünüyorsun?" Kythel kısa bir sessizlikten sonra sordu. Ses tonunda bir eğlence duyduğuma yemin edebilirim.

Dürüstçe, "Annen azize gibi sabırlı bir melek olmalı," dedim.

Boğazından boğuk ve yumuşak bir kahkaha yükseldi. Azur'unkine o kadar benziyordu ki yumuşadım çünkü bu ses kendimi güvende hissetmemi sağladı.

"Öyleydi," diye kabul etti Kythel. "Bize ve babamıza katlanmak için. Kalia onun lütfuydu. Onun ödülü. Belki Thaine de, çünkü ona hiç sorun çıkarmadı."

"Kalia benim için harika bir arkadaş oldu," dedim.

Kythel başını eğdi, gözleri kalabalığı bir kez daha süzdükten sonra tekrar benimkine kaydı. "Onu kazanmışsın. Bana ikinizin de teras boyunca uzanan yıldız ağacı çiçeklerini onarmak için çalıştığınızı söyledi."

"Doğru," dedim küçük bir gülümsemeyle. Kythel'in kanadının üzerinde, Kalia'nın etrafında toplanan bir grup erkek gördüm. Konuşmakta olduğu dışiden nihayet ayrılan Azur da buna dâhildi. Azur'un bir erkeği omzundan tutup kulağına bir şeyler fısıldamak için öne doğru çekişini izledim.

Diğer kardeşleri, kalbimin hızlandığını fark ettim. Kalan üçü. Kaldur, Lucen ve Thaine.

Hepsi bana bakıyor, Azur da dahil olmak üzere Kythel ile dans ediyorlardı.

"Başta senden hoşlanmak istemedi," dedi bana. Kaşlarımı çatarak dikkatimi tekrar ona çevirdim. "Yine de Kalia'nın her zaman büyük bir kalbi olmuştur. En çok Kaldur'u etkilemen gerekecek. Bunu senin için kolaylaştırmayacaktır."

"Neden?" Sessizce sordum. Çılgınca bir tahminde bulundum, karanlıkta bir bıçak. "Babam yüzünden mi?"

Kythel'in yüz hatları karardı. Nefesimi tuttum ve başını eğdiğinde kalbimin küt küt attığını hissettim. "Evet. Baban. Ve Aina."

Aina?

"Babam Kaalium Hanesi'ne bir şey mi yaptı?" Yumuşakça sordum.

"Borç muydu? Kredi mi? Bütün bunlar bununla mı ilgili?"

Kythel durakladı. Balo salonunun ortasında kıpırdamadan durana kadar dansımızı yumuşattı ve bana ihtiyatı andıran bir ifadeyle baktı. Bakışları kardeşlerinin olduğu gruba kaydı ama ben onun sadece Azur'a baktığını biliyordum.

"Kocana sorman gerekecek," dedi Kythel sonunda. "Gelin. Seninle tanışmak için bekliyorlar."

Hayal kırıklığı içime işledi ama Kythel'in beni dans pistinden çıkarıp Azur'un yanına götürmesine izin verdim.

Kocam kolunu belime doladı, kanatları arkamda hafifçe açıldı ve ben henüz tanışmadığım üç kardeşe gülümsemeye çalışırken kalabalık bir odada kardeşler grubuna mahremiyet yanılsaması verdi.

"Gemma," diye mırıldandı Azur, sırayla her bir kardeşi işaret ederek, "Kalan kardeşlerim. Thaine. Lucen. Ve Kaldur."

Gözlerinin üzerimdeki ağırlığı Kythel'inki kadar korkutucuydu. Garip bir nedenden ötürü, kardeşlerinin daha genç olduğunu hayal etmiştim. Daha çok Mira'nın yaşlarında.

Ama daha fazla yanılmış olamazdım. Onun yerine karşımda üç yetişkin Kylorr erkeği duruyordu ve kalbim ani bir sinir seliyle vücudumdan dışarı fırlayacakmış gibi hissediyordum.

Hepsi inanılmaz derecede yakışıklıydı, yontulmuş yüz hatları ve heybetli çene hatları vardı. Hepsi inanılmaz derecede iriydi, benim ve Kalia'nın üzerinde Azur gibi yükseliyorlardı. Hepsi inanılmaz derecede *ürkütücüydü*.

"Sizinle tanıştığım çok memnun oldum," dedim sesimden hiçbir şey anlaşılmıyordu, gülümseyerek. "Azur ve Kalia hepinizden övgüyle bahsetti."

Azur'un eli belimi sıktı.

Thaine kaşlarını kaldırarak, "Diplomatik bir yanıt," dedi ve bana *pek de* sıcak sayılamayacak ama Kaldur'un yüzündeki çatık kaştan çok daha iyi bir gülümseme verdi. "Eminim Azur bizim hakkımızda çok daha kötü şeyler söylemiştir."

"Hiç de değil," diye karşı çıktım ve başımı sallayarak Kythel'in diğer tarafıma geldiğini hissettim. Kardeşler çemberinin içinde kendimi küçücük hissediyordum ama neyse ki Kalia bana cesaret verici bir sırıtış attı ve onun kanadını, bakışlarını başımın üzerinde sabitleyen Kaldur'unkine çarptığını gördüm. "Hepinizle tanışacağım için heyecanlı olmadığımı söylersem yalan söylemiş olurum ama bunu dört gözle bekliyordum. İsimlere ve hikayelere yüzler koymak için."

Hepsinin farklı renkte gözleri olduğunu fark ettim. Azur'unkiler kırmızı, Kythel'inkiler maviydi. Thaine'in delici yeşil gözleri vardı ve Azur beni kendine doğru daha sıkı çekerken inanılmaz derecede dikkatliydi. Lucen'inki altın rengiydi. Ve Kaldur'unkiler... griydi. O kadar hafifti ki, erimiş gümüş gibi, neredeyse aynaya benziyorlardı. Bakışlarıyla karşılaştığımda onlarda kendimi görebildiğime yemin edebilirim.

Ancak Kalia göz rengini Azur'la paylaşıyordu. Alev alev yanan bir kırmızı, zaman zaman öfkesi gibi sıcak ama nezaketi gibi sıcak.

"Biz de seninle tanışmayı bekliyorduk Gemma," dedi Lucen sessizce, ben ona doğru bakınca başını bana doğru eğerek. "Uzun bir süredir."

"Hepsi kendi bölgelerine dönmeden önce birkaç gün kalmaya karar verdiler," diye araya girdi Azur. "Biz de tam oda düzenlemelerini tartışıyorduk."

Gülümseyerek, "Bu harika olur. Buraya gelmek için ne kadar uzun bir yolculuk yaptığınızı düşünürsek, tek bir gece için burada olmak çok kısa görünüyor."

"Ya da çok uzun," dedi Kaldur'un sesi, gülümsememin yok oluşunu izlerken başını bana doğru eğerek, "tuttuğumuz utanç verici arkadaşlığa bağlı olarak."

Sesi yumuşaktı. Sert sözlerine rağmen şaşırtıcı derecede nazikti ve hiç de görüldüğü gibi biri olmadığını fark ettim.

Kythel haklıydı. Kaldur gerçekten kazanmam gereken kişiydi, gerçi başlangıçta suçumu bile bilmiyordum. Ama Azur biliyordu. Hepsi biliyordu. Ben sadece karanlıkta kalan bir aptaldım.

"Kaldur," diye hırladı Azur. "*Yeter.*"

Boğazımda bir yumru oluştu ve Azur'un yanında kaskatı kesildim.

Kaldur'un bakışları kocama yöneldi. "Burada durup bunların *hiçbiri doğruymuş gibi* davranmayacağım," diye homurdandı, o yumuşak sesi sert ve çiğ bir hal almıştı. "Bize bir söz *verdin*. Ailemize. Annemize." Elini bana doğru salladı. "Ve onun kanını *kullanmak* yerine-"

"Kaldur!" Kalbim göğsümde çarparken Kalia'nın nefesi kesildi, yüzümün rengi soldu. "*Dur!*"

"-Aina'ya Zyos'tan geri dönmesi için rehberlik etmek yerine onu *beceriyorsun*."

Azur yanımda titremeye başladı, şok edici bir sıcaklık yayıyordu ve ona endişeli bir bakış attım, elimi göğsüne götürdüm çünkü o anda öfkeye kapılmasından korkuyordum. Kythel çemberin ortasına geçerek Kaldur'un bakışlarını bizden korudu.

Aina'ya Zyos'tan dönmesi için rehberlik mi edeceksin?

Tanrım, Azur'un aradığı kişi buydu. Ama *benim bununla* ne alakam vardı?

Kythel Kaldur'a, "Dışarı," diye seslendi. "*Şimdi*. Burası yeri değil."

Kaldur'un kanatlarının sesi duyuldu ve çemberden çıkarken botlarının ağır adımları taşa çarptı.

"Azur, lütfen yapma," dedi Kalia, sesi endişeyle karışık. Yüz ifadesi çaresizlik ve endişeyle bana döndü ama tüm kardeşlerin, hatta Kythel'in bile mesafelerini koruduğunu fark ettim. "Şu anda öfkeye kapılamaz Gemma."

Azur'un bakışları Kaldur'un sırtına sabitlenmiş, onu odanın içinde takip ediyordu.

Öne doğru bir adım attım, boynunun arkasını kavramak için uzandım. Çaba sarf etmem gerekti ama sonunda gözlerimle buluşmasını sağlayacak kadar sertçe çektim.

"Azur," dedim usulca. Kalia'nın çemberden ayrıldığını, dikkatini dağıtmaya çalıştığını, neşeli bir kahkaha atarak yüksek sesle bir dans partneri istediğini duydum. Erkekler çok hevesli bir şekilde öne çıktılar ve o da kalabalığı güldürerek birini seçmek için büyük bir gösteri yaptı. "Azur, burada çok fazla insan var. Lütfen."

Öfkeyle bir *Kyriiv'i* alaşağı edişini izlerdim. Bu balo salonuna ne olacak?

Kythel bize doğru adım attı ve Azur'un ön kolunu kendi koluyla kavradı. Kulağına yaklaşarak ikizinin mırıldandığını duydum: "Kaldur'la ben ilgilenirim. Neden karını alıp sigara içme odasına gidip serinlemiyorsun?"

Azur'un vücudundaki ürpertiği hissettim.

"Yapacağım," dedi sesi, kaba ve çiğ. "Hadi gidelim."

Azur beni üç kardeşten uzaklaştırarak Kaldur'un balo salonundan çıkan ayak izlerini takip etti. Çıkarken ona rastlarınız diye endişelendim ama yol merhametli bir şekilde temizdi, bizi sadece içeri girmek için bekleyen azalan insan kuyruğu karşıladı.

Azur bizi selamlamak için seslenen herkese başını sallamayı başardı ve ben de elim kolunu sıkıca kavramış olmasına rağmen yeterince inandırıcı görüldüğünü umduğum bir gülümseme yaptırdım.

Azur'un beni götürdüğü oda giriş koridorunun sonundaydı ve neyse ki çok kalabalık değildi.

Ama hiçbir şey beni içeri adım attığımızda dilimin üzerinde süzülen gümüşi mavi dumana hazırlayamadı. Kolunu sıktım, boğazıma bir nefes dolandı, bacaklarımın arasında bir sıcaklık hissettim, bu tepki tamamen beklenmedik ve şok ediciydi. Duman tarçın gibi kokuyordu, sıcak ve baharatlı. Bütün akşam boyunca *bu kokuyu almıştım*. Bu *irfan* dumanıydı.

İşte o zaman insanlar için bir uyarıcı olduğunu hatırladım. Bir afrodisyak. Yeni Dünya kolonilerindeki üreticiler zevk ilaçlarında, toniklerde ve doğurganlık tedavilerinde *lore* kullanıyorlardı. *Lore*'dan bir servet kazandılar.

Tanrım. Doğru zaman değildi ama çenemi sıktım ve Azur'u takip ettim.

Omuzları hemen gevşedi ve aceleyle bir nefes verdi.

İçeri girdiğimiz yerde bir Kylorr kadını tezgâha bakıyordu.

"*Kyzaire*," diye selamladı, sisin içinden gülümsüyordu, görünüşe göre benim gibi *ilimden* etkilenmemişti, "ve *Kylaira*. Sizin için ne hazırlamamı istersiniz?"

"K10098," diye mırıldandı Azur. Belki balo salonunda olduğundan daha rahattı ama henüz öfkenin sınırlarını aşmamıştı.

"Harika bir hasat yılı," diye yorumladı dişi, mutlu bir şekilde sohbet ederek. "Benim de en sevdiklerimden biri. O yıl mevsim anormal derecede sıcaktı, değil mi?"

"Öyleydi," dedi Azur, ses tonu gergindi.

Kalçalarımın arasında zonklayan bir dalga yayılmaya başladığında, kadın istediği şeyi almak için çömelirken Azur'a döndüm.

"Burada kalabilir miyim bilmiyorum," diye kulağına fısıldadım. Elim yeleşinin içine kıvrıldı. Bana karşı sertleştiğini, boğazında alçak bir hırıltının yankılandığını hissettim ve zevkin öfkesini dindirmeye yardımcı olup olmayacağından emin değildim.

Önceliğim onun iyi olduğundan emin olmak ve onu sakın tutmaktı. Kaldur'un balo salonunda söyledikleri... Bu şu anda gerçekleşmeyecek başka bir konuşmaydı.

Gözlerim sigara içme odasındaki diğer müşterilere takıldı. Çoğunlukla Kylorr. Ama köyden birkaç insan gördüm. Özellikle bir insan erkeği elini bir Kylorr erkeğinin kalçasına koymuş, boynuna doğru öpücükler konduruyordu.

Bir başka insan dişi, gri teni pırıl pırıl parlayan bir Killup'ın kucağına tünemiş, ucundan mavi mavi yanan piposundan bir nefes çekiyordu. Kıvrık siyah saçlı ve açık tenli insanın dudağını ısırmasını ve kalçalarının belli belirsiz hareketiyle adama sürtünmesini izledim.

İzleyen başkaları da vardı ama çoğu etkilenmiş görünmüyordu. Köşede öpüşen iki Kylorr vardı. Başka bir yaşlı çift birlikte gülüyordu. Görünüşe göre arkadaş olan bir avuç genç erkek, odanın ortasındaki yüksek bir masanın etrafında iyi huylu bir şekilde sohbet ediyor, pipolarından uzun uzun içmek için ara sıra duraklıyorlardı.

Odaya girdiğimizi kimse fark etmemiş gibiydi ve bunun için son derece rahatlamıştım. Özellikle de dizlerimin titremeye başladığını ve kaygan uyarılmanın iç uyluklarımı ıslatmaya başladığını hissettiğimde.

Kylorr'lu kadın Azur'a içi kurutulmuş *ilimle* dolu, pırıl pırıl bir pipo hediye etti.

Bilgili gözlerini bana çevirdi. "Senin için bir şey var mı, *Kylaira*?"

"Hayır," dedim, kelime biraz soluk soluğa çıkınca boğazımı temizledim. *İlmin* bir insan olarak benim üzerimde nasıl bir etkisi olduğunu biliyordu - bilmek zorundaydı-. "Teşekkür ederim."

Azur piposunu yakmak için zaman kaybetmedi. Bir düğmeye bastı ve ucu mavi mavi yandı. Eli belime dolandı, beni vücuduna doğru çekti ve dumanı düzenli bir şekilde içine çekti.

Gümüş dumanı üflerken omuzları daha da gerginleşti ve ben neredeyse inleyerek onun yanında kıpırdandım, içimi kemirmeye başlayan cezalandırıcı ağrıdan kurtulmaya çalıştım.

"Azur," diye yalvardım dudağımı ısırarak.

"Gidelim," diye mırıldandı, dudaklarını şakağıma değdirmek için eğildi. "Seninle ben ilgileneceğim."

Odalarımıza geri dönebileceğimizi düşündüm.

Özel koridora geri döndüğümüzde, bizim için kapıları açan bekçiler tarafından korunduğumuzda, kendimi tutamadım.

Ellerimi onun üzerinden çektim.

Azur, etrafımızı sis gibi saran gümüş rengi bir duman daha üfledi ve elim, tırnaklarımla kopçalarını bulmaya çalışarak ince dikilmiş pantolonuna gitti.

"*Vaan*," diye küfretti, sesi karanlık ve çiğdi, sabırsızca çekiştirdiğimde. Öfkesinin tehdidi geçmiş gibi görünüyordu. Gözlerinin etrafındaki gerginliği hâlâ tam olarak kaybetmemiş olsa da, kasları artık yeleşini yırtmak için *zorlanmıyordu*. "Buna nasıl tepki vereceğini hiç bilmiyordum."

Sözleri çok sertti. *İlmi* kastediyordu.

Uyluklarımdan aşağıya bir uyarılma damlası süzüldü. Bir dokunuş gibi kaydığını hissedebiliyordum ve karanlık, boş koridorda inledim, balo salonundaki müzik zayıftı. *O* tarçın *kokusunun* altında onun *kokusunu* alabiliyordum. Tanrım, pantolonunun hemen altındaki sikiğin sıcaklığını *hissedebiliyordum* ve ona ihtiyacım vardı. Ona çok çaresizce ihtiyacım vardı. Kardeşleri umurumda değildi. Top umurumda değildi. Şu anda o sıcaklığı ellerime ve vücuduma almaktan başka hiçbir şeyin önemi yoktu.

Öfkesinin doruklarındayken zevkini bu şekilde körüklemenin onun için güvenli olup olmadığını bilmiyordum. Ama umurumda değildi. Üstesinden gelebilirdim. Daha önce de öfkesinin sonuçlarıyla başa çıkmıştım ve dedikodulardan ve seyircilerden oldukça uzaktaydık.

Kalenin koridorlarında inanılmaz bir sessizlik vardı. Tokaları çözmeyi başardım, belindeki kemeri gevşettim, kalçasında kılıflı hançeri sarkıttım.

"Gemma," diye homurdandı, sesi gırtlaktan geliyordu, pipo parmaklarının arasında sallanıyordu, neredeyse oracıkta orgazm olmama neden olacak kadar ateşli bir ifadeyle beni izliyordu. Aleti kasıklarından fırladı. Tamamen kalınlaşmış, damarlı bir sıcaklık, onun kokusu *irfanla* karışıyor, ağzımı sulandırıyor ve meme uçlarımla elbisemin hafif malzemesine sürtünmesine neden oluyordu. Meme uçlarımla *hemen* üzerinde dikilmiş bir metal vardı ve umutsuzca ihtiyaç duyduğum uyarımı bulmaya çalışarak kıpırdandım.

Önünde dizlerimin üzerine çöktüğümde Azur inledi, onu koridora doğru itmeme izin verdiğinde gözleri kısıldı. Başını kısa bir süreliğine ana girişin kapılarına doğru çevirdi. Kapılar kapalıydı. Muhafızlar karşı taraftaydı. Yalnızdık. Bu, her an birinin içeri giremeyeceği anlamına gelmiyordu - bir bekçinin. Zaale. Kalia. Ya da kardeşleri.

Bu bile beni durdurmadı. ılgınca, kavrayan ellerle sikini çekiştirdim ve zevkle tıslamasını sağladım.

Dudaklarımı kaygan ucuna doladığımda boğazından sert bir çığlık çıktı, emerken yanaklarımı ukurlaştırdım.

"*Siktir*," diye hırladı. *İlmin* yakıcılığı damarlarımda dolaştı, dişlerindeki zehir kadar güçlüydü. "*Gemma!*"

Ona doyamadım.

CHAPTER 39

M Başıım koridordaki taş duvara yaslandı ve boğazım ortaya çıktı. Pantolonumun bel bandı alt kalçalarımın etrafına düşmüştü ve karım sikimi emiyordu.

Hayatım buna bağlıydı, etrafımda inlerken ihtiyaç ve şehvetten çılgına dönmüştü. "Gemma," diye inledim, ona bakıyordum, onu görmeye *ihtiyacım vardı*.

Yanakları çukurlaştı, sanki ruhumu horoz kafamdan emmeye kararlıymış gibi ve pençelerim arkamdaki taşla sürtündü. Duman beynimi bulandırıyor, kardeşimin sözlerine duyduğum öfkeyi merhametle köreltiyordu. Ama körelme sadece *bu* hissi daha da yoğunlaştırdı, zevk yükseliyor ve yayılıyor, mührümü kalınlaştırıyor ve alıştırma dilini boşalmamın başlangıcıyla ıslatıyordu.

"*Raazos'un kanı*," diye usulca sövdüm, nefesini tutarak ıslak bir *patlamayla* sikimi bırakırken dişlerimi sıktım. Heyecanı her türlü deneyimsizliğini maskeliyordu. Bir erkeği hiç böyle tatmin etmediğini biliyordum ama yine de kıskanmadıysam ne olayım, çünkü ağzı *çok iyi geliyordu*. "Evet, karıcığım. Beni böyle em. *Aahh*, mükemmel," diye inledim başı tekrar aşağı indiğinde.

Bilinçsizce bir nefes çektim ve dumanın kalınlaşmış tüyleri arasından yarı kapalı bakışlarla onu izledim. Duman burun deliklerine ulaştığında çaresizce inledi ve ben de tıslayarak kıpırdamadan durdum, donuk küçük dişlerinin ani sürtünmesini hissettiğimde neredeyse dilinin üzerine geliyordum. Sadece bir alay. Beni kasıp germeye yetecek kadar.

Ağzı sikimin üzerinde iyice gerilmişti. Sadece ilk birkaç santimini sokabildi ama amının *hepsini alabileceğini biliyordum*.

Geri çekildiğinde, dili mühürüme, şaftımın dibindeki düğüme doğru bir çizgi çizdiğinde ve sıcak, hevesli nefesi, hassas şişlikleri emmeden hemen önce beni *zonklattığında* böğürdüm.

Kalçalarım kıpırdadı, dişlerim alt dudağıma battı.

Uzaktan, kalenin merkezinden gelen sesler duydum, bir kapı açılıp kapanıyordu. Ayak sesleri bize doğru geliyordu, muhtemelen balo salonu masalarını doldurmak için mutfığa giden bir bekçi.

Gemma fark etmemiş gibi görünüyordu. Çok ileri gitmiş olabilirdi, *irfanın* sisi kanını çarptırıyor ve kulaklarına hücum ediyordu, ama kalemizin koridorunda beni emerken yakalanmaktan hoşlanmayacağını biliyordum, özellikle de netlik ve gerçeklik geri döndüğünde.

Bu fikir mührümün beklentiyle çarpmasına neden olsa bile.

O güzel dudaklarını tekrar sikimin başına yaklaştıramadan onu yerden kaldırdım ve bacaklarını belime doladı. Boruyu kapattım ve cebime soktum, o boynumu öpüp emerken boş bir oda bulmak için pantolonumu yeterince uzun süre yukarıda tuttum.

En yakın olanı, koridorun hemen aşağısında, üst katlara çıkan merdivenlere çok yakın bir depoydu. İkimizi de içeri ittim ve kapıyı kapattım. Çelik kasalarla doluydu ve onu bir tanesinin üzerinde öne doğru eğilene kadar çevirdim, bacaklarını genişçe açıp yanağını metale bastırırken burun deliklerimden sert nefesler çıkıyordu.

"Elbiseni kaldır," diye emrettim, kendi sesimi tanıyamadan. Gemma soluk soluğa kıpırdandı, kırmızı elbiseyi kalçalarından yukarı doğru sıyırdı ve kalçalarının üzerinde topladı. Yemyeşil poposu önümdeydi ve elimi omurgasında gezdirdikten sonra kışının kabarıklıklarını sahiplenici bir tavırla sıktım.

Uyluklarının içi uyarılmışlığıyla parıldıyordu. Kalın ve berraktı ve kısa bir an için çömelip yüzümü o amcığa gömmekten, derin derin içime çekmekten kendimi alamadım.

Gemma haykırdı, kalçalarının arkası titremeye başlamıştı.

"Azur, *lütfe*n! *Tanrılar*, *lütfe*n, buna çok ihtiyacım var," diye mırıldandı. "Sana o kadar çok ihtiyacım var ki, canım *yanıyor*!"

"Seninle ilgileneceğimi söylemiştim," diye gürledim, klitorisini yalamadan önce kalçalarını temizledim, onu kızdırdım ve çırpınmasını sağladım. "Seninle her zaman ilgileniyorum, değil mi?"

"Evet," diye haykırdı. "Evet."

Hızla ayağa kalktım, sikimi kavrayıp kendimi onun amına doğru eğerken dilimde onun tadının tadını çıkarıyordum.

İçine girdiğimde sırtı kavislendi ve çenesi sessiz bir çığlıkla düştü. Çok uzun sürmedi. *Hemen* sikimin üzerine boşaldı ve tısladım, kalçalarını kavradım ve onu derinden becermek için kaldıraç olarak kullandım, itişlerim sert ve kaba.

"*Evet, evet, evet, evet,*" diye bağırdı, amcığı etrafımda o kadar sıkı sıkıyordu ki sikimi koparacağını sandım. Her an boşalabilirdim. Bırakmak istedim. *İlim, zevki daha da* kolaylaştırıyordu. *Gemma zevkin daha* kolay gelmesini sağlıyordu. Kaldur'la uğraşmak zorunda olsam da, önce karımla bunun tadını çıkaracaktım.

Doruk noktam hızla geldi ve tohumumu onun sıkışık, sıcak, açgözlü küçük amına boşaltırken inledim. Onu hızlı vuruşlarla becerdim, mührümü içine oturtacak kadar derine inmedim. Kalçalarım ne kadar titrerse titresin bunun için zamanımız yoktu ve *neredeyse* kendimi derinlere itme dürtüsüne teslim oluyordum.

O kadar iyiydi ki, diye düşündüm inanamayarak, orgazmın şiddeti ve yoğunluğu ve benden ne kadar çabuk kopardığı ile sarsıldım.

Gemma aşağı inerken nefesleri düzensizdi. Nefes nefese küçük pantolonlar, ama yanan yanaklarını ve çatık kaşlarını gördüğümde kaşlarımı çattım.

Yavaşça içinden çıktım ve onu silmek için raflardan birinde duran temiz bir çarşafı kullandım.

"Teşekkür ederim," dedi usulca. Sessizce. Belki de fazla sessizce.

Yüzünü bana çevirdiğimde, gözlerindeki yaşları gördüğümde göğsüme bir hançer saplanmış gibi hissettim.

"*Raazos.* Gemma," diye nefes aldım, onu sandığın üzerine oturtup bacaklarının arasında durdum, yüzünü ellerimin arasına aldım ve yanaklarından süzülen berrak gözyaşlarını sildim. "Seni incittim mi?"

"Hayır," diye nefes aldı, başını sallayarak benden saklanmaya çalıştı. "Hayır, öyle değil."

"Ne oldu?" diye sordum. "Söyle bana, *Kyrana.*"

"Bilmiyorum bile," dedi bana. Ses tonu mutsuz olsa da gülümsedi, yine de kaşları şaşkınlıkla çatılmıştı. "Sanırım *ilme* bu şekilde tepki vereceğimi beklemiyordum ve-"

Sertleştım.

"Sakin bana utandığını söyleme," diye homurdandım. "Çünkü sende utanılacak bir şey yok. Bu konuda değil. Benimle olmaz."

"Biliyorum," dedi usulca. "Ve seks... her zaman harika, değil mi?"

"Evet," diye mırıldandım. "Öyle."

İnanılmazdan da öte diyebilirim. Birbirimizle yaşadıklarımız için bu kelime *yeterli gelmedi*.

Göğsümdeki gerginliğin bir kısmının gevşemeye başladığını hissettim.

En azından şöyle diyene kadar: "Bu gece biraz bunaltıcıydı. Balo ve öncesindeki her şey. Gergindim ve seni ya da Kalia'yı ya da *Laras'ı* utandıracak yanlış bir şey yapmaktan korkuyordum."

"Gemma," dedim usulca, burnunu çektiğini duydum, hiç endişelenmesine gerek olmayan şeyler yüzünden kendini savunmasız bıraktığı için göğsümün ağrısından hoşlanmadım.

"Ve kardeşlerine ne oldu! Kythel ile. Ve Kaldur'la."

Boğazımdan sert bir ses çıktı. Yanaklarını tekrar sildim.

"Kaldur'la ben ilgilenirim," dedim ona. "O burada kalmayacak. Bu konuda endişelenmene gerek yok."

"Hayır," diye nefes aldı, gözlerinde yeni yaşlar belirirken dudağını ısırdı ve çaresizlik içinde kaşlarını çatmama neden oldu. "Hayır, lütfen. Onun kalmasını istiyorum. Burası onun evi, hep birlikte yaşadığınız yer. Ve birbirinizi sık sık görmediğinizi biliyorum. Aranıza girmek istemiyorum."

"Bu gece yaptıklarını affetmeyeceğim," dedim sertçe, sinirlerimin gerilmeye başladığını hissederek. "Ne yaptığını biliyordu."

Gemma yuvarlak, ıslak, hüznü gözlerle bana bakıyordu. O hançer geri döndü, derinlere battı ve kanatlarını seğirdi ve huzursuzca arkamda çırpındı.

"Ahh, *laraya*, bana bakış şeklin içimi acıtıyor," dedim ona kabaca, kollarımı ona dolamak için öne doğru eğildim, o bakışı uzaklaştırabilmeyi diledim.

Laraya bizim dilimizde *kalp kanı* anlamına geliyordu. Eşler ve sevgililer arasında söylenen anlamlı bir kelimeydi ve sanki bu kelime hep onun için söylenmiş gibi dudaklarımdan kolayca döküldü.

"Konuşmamız gerek Azur," dedi, sözleri yeleşimin içinde boğuklaştı.

Dudaklarımı saçlarına bastırarak mırıldandım, "Lütfen. Bana neye ihtiyacın olduğunu söyle. Sana istediğin her şeyi vereceğim."

Derin bir nefes aldı. Parmakları yeleşime geldi ve sıkıca kavradı.

"Aina," diye fısıldadı göğsüme.

İsim yumuşaktı. Ona karşı donup kalmama neden oldu.

Yavaşça geri çekildim, ona bakarken çenemin gerildiğini hissettim.

Gemma uzun ve sabit bir nefes aldı ve elini yanaklarına götürerek taze gözyaşlarını sildi.

"Aina'nın kim olduğunu bilmek istiyorum," dedi gözlerimi tutarak, "ve benimle neden evlendiğini. Benden neden nefret ettiğini bilmek istiyorum."

İrkildim. "Gemma-"

"Neden senden korkmamı istediğini. İlk tanıştığımızda Kalia neden bana bu kadar kızgındı. Neden kardeşlerini korkutuyorum. Kaldur neden kalabalık bir balo salonunda *seni* neredeyse öfkeliyordu. Ben de bunu istiyorum Azur. Sadece gerçeği istiyorum. Sence nedenini bilmeyi hak etmiyor muyum?"

CHAPTER 40

Azur uzun bir süre sessiz kaldı.
Sessizlik içinde geçen her an kalbim daha da derine battı. Hâlâ *ilmin* kokusunu alabiliyordum.

ama şimdi o baş döndürücü, baharatlı koku bende bir topun içine kıvrılma isteği uyandırdı.

Ama sonra, sessizce, "Pekâlâ," dediğinde içimde parlak bir umut patladı. Ama burada değil."

"Seninle her yere gelirim," dedim.

Biz temizlenirken Azur huzursuzdu. Ama kıyafetlerimizi tekrar yerine sokup düzeltirken hareketlerimizde utanılacak bir şey yoktu. *İlmin* baş döndürücü açlığı beni titretmişti ama bu hissi önemsemiyordum.

Depodan çıktık, karanlık koridora girdik, neyse ki hiçbir bekçi yoktu. Herhangi birinin koridorun sonundaki kapıdan içeri girebileceği ya da yürüyebileceği açık görüşte Azur'a ne yaptığımı düşünmek bile yüzümü yakıyordu.

Çenem bu hareketten dolayı ağrısa bile içimde pişmanlık duyacak bir şey bulamıyordum. Onu tatmin edişimi izlerken gözlerindeki ifadeyi asla unutamayacaktım. Tek pişmanlığım bunu daha önce yapmamış olmaktı.

Titredim ve Azur bana sıkıca sarıldı. Beni aile girişinin kapısından çıkarıp avluya ve sabah yemeklerimizi yediğimiz terasa doğru götürdüğünde, havada bir ürperti hissederek ona baktım.

Kalia bana kışın yaklaştığını söylemişti. O zaman, hasat edildikten sadece birkaç hafta sonra, kış uykusuna yatan ve

Soğuk mevsimin sonunda ortaya çıkmadan önce donmuş bir toprağın altında hazırlanıyor.

Bunu havada hissedebiliyordum. Sıcak akşamlar gitmiş, yerini keskin bir esintiye bırakmıştı. Yine de soğuğu seviyordum. Aldırmıyordum. Özellikle de kocamın kolları beni sımsıkı sararak korumaya çalıştığında.

Kendimi kollarının arasında, göğsüne yaslanmış bulduğumda ona daha sıkı sarıldım ve o da bizi havaya fırlattı, kanatları bizi kolayca taşıyordu. Kalenin üçüncü katını geçip çatıya uçtu ve orada taşın düzleştirilmiş, belli ki iyi aşınmış bir noktasına indi.

"Buraya sık sık gelir misin?" Yumuşakça sordum.

"Burası babamın en sevdiği saklanma yeri," dedi bana. "Annem soylularla yemek verdiğinde babam ağırlamak istemezdi. Eğer istersek bizi de buraya getirirdi."

Buna bayıldım. Çatının oluklarına sıkışmış kuru *irfan parçalarına bakılırsa* Azur hâlâ buraya geliyordu.

"Burada sigara mı içiyorsun?" Tahmin ettim, ruh halini hafifletmeye çalışıyordum. Çünkü karanlık ve düşünceli bir hal almıştı. Ondaki değişim beni tedirgin ediyordu. Neler keşfedebileceğim konusunda gergindim ama bu çok gecikmiş bir konuşmaydı. Sanırım bu *gece olmasını* beklemiyordum.

İyi ki de öyleyiz, diye düşündüm ve kendimi onun yanına bırakırken, çatıdan düşme ihtimalime karşı baldırımı sıkıca kavradı. *Bu* konuşma söz konusu olduğunda bir balık gibi kaygandı. Onu yakalayabildiğim zaman yakalamalıyım.

Manzara nefes kesiciydi, benim ve Azur'un odalarındakine benziyordu. Sadece, daha da geniş hissettiriyordu çünkü yukarıdaki gökyüzünü, kara bulutların ötesinde parıldayan yıldızları görebiliyorduk.

"Şu anda sigara içmem gerekiyormuş gibi hissediyorum," diye gürledi Azur, elini yüzünde gezdirerek.

"Gerçekten o kadar kötü mü?" Boğazıma bir yumru oturduğunu hissederek sessizce sordum.

Şimdi endişelendim.

Azur Gümüş Deniz'e bakarak, "Aina benim teyzemdi. Annemin tek kız kardeşi. Onun *sevgili kız* kardeşi. Onun ikiziydi."

Sustum. Demek ikizler ailesinin soyundan geliyordu.

"İkisi inanılmaz derecede yakındı, tıpkı Kythel ve benim gibi. Aina burada bizimle birlikte kalede yaşıyordu. O zamanlar Kaazor ve denizlerin ötesindeki Thryki ile barış içindeydik. Geçici bir barış. Sessizdi.

Kaalium'da -kısmen Aina yüzünden. Laras'ın diğer danışmanları gibi savaş stratejisi konusunda değil, müzakereler konusunda güçlüydü. Kaazor'la yirmi yıllık bir anlaşmaya aracılık etti. Onlara *ilim* tedarik edecektik. Kuzeydeki sınırlarımızı ihlal etmeye çalışmayacaklar ve *kyrivlerini* köylerimizden, hatta dış topraklardakilerden bile uzak tutacaklardı."

Kaşlarını çatıldı.

"Kaazor yaklaşık on yıl içinde anlaşmalarını bozdu," diye ekledi Azur şaşkınlığını görünce. "Ama Aina en azından o süre boyunca Kaalium'a huzur verdi. O annemin tam tersiydi. Aina cesur ve atılgandı. Kahkahaları bu salonları doldururdu, Zaale'nin kaşlarını çatmasına neden olacak kadar gürültülüydü." Azur'un dudakları kısa bir gülümsemeden sonra kıvrıldı. "Küçüklüğümüzden beri bize nasıl dövüşeceğimizi öğretti. Kılıçları ve bıçakları nasıl kullanacağımızı. Hançerler ve yaylar. Ama en çok da kendimizi nasıl savunacağımızı."

"Kalia bile mi?" Yumuşakça sordum.

"Kalia'ya asla gizlice yaklaşma," dedi Azur başını sallayarak. Bana dokunmuyordu ve onun sıcaklığını özlediğimi fark ettim. "Sen farkına bile varmadan seni sırt üstü yatırır."

Buna inanabilirdim.

"Ona ne oldu?" Sesimde belirsizlikle sordum. "Aina'ya ne oldu?"

Azur'un kanatları seğirdi.

"O öldü," dedi açıkça. "On yedi yıl önce." On yedi yıl önce mi?

"Pe'ji'de."

Nefesim ciğerlerimden dışarı fırladı ve ona doğru döndüm. Kalbim güçlü bir şekilde çarptı ve sonra hızlandı ve onu durduramadım.

"Pe'ji'de mi?" Fısıldadım. "Ama bu..."

"Onların müttefiki olduğumuzu biliyorsunuz. Voperyalıların gezegeni Pe'ji'den alma yetkileri yoktu. Yine de denediler. Sonra Birleşik İttifak işe karıştı. Yeni Dünya güçleri bu şekilde çağrıldı. Askerler hiç işgal edilmemesi gereken bir gezegeni ele geçirmek için kullanıldı," dedi Azur yumuşak bir sesle, çenesi titreyerek.

Babam savaştan ya da savaşın politikasından hiç bahsetmemişti. Her ne kadar madalyalı bir kahraman olsa da, Pe'ji'nin devrildiğini, Voperianların kısmen insan askerlerin yardımıyla savaş kampanyalarında başarılı olduklarını biliyordum.

Pe'ji Savaşı'nın son muharebesinde, babam birliğini Pe'ji'nin savunmasını geçerken, Kylorr'un dikkati alanın karşı tarafında dağılmıştı. Savaş generallerini katleden babam olmuş, askerler geride kalanları teker teker temizleyene kadar savaşa panik ve kaos getirmişti.

Ve Voperianlar yardımları için Birleşik İttifak'a iyi ödeme yapmışlardı. Ve sonra Birleşik İttifak babama iyi ödeme yaptı, ona Collis'te bir mülk verdi, ona şan, şöhret ve para verdi. Ne yapacağını bilemeyeceği kadar çok para.

O para gidene kadar.

"Kylorr Pe'ji'yi yüzüstü bıraktı," dedi Azur bana. "Kaalium'un Kylorr'u o savaşta Pe'ji'yi hayal kırıklığına uğrattı. Ama o son savaş olmasaydı neredeyse kazanıyorduk."

"Aina sahada savaşıyor muydu?" Boğazım düğümlenerek tahmin ettim.

"Hayır," dedi Azur. "Aina sadece bir barış elçisiydi. Son savaştan sonra Pe'ji adına Voperyalılar ve Birleşik İttifak'la toprakları üzerinde en azından kısmi hak iddia edebilmek için müzakerelerde bulunmak üzere getirildi."

Dudaklarım aralandı. "Anlamıyorum."

"Aina öldürüldü," dedi Azur ve şok içinde nefesim kesildi. Gözleri bana döndü, karanlıkta kıpkırmızıydı. "Baban tarafından öldürüldü. Rye Hara. Yeni Inverness güçlerinin Beşinci Birliği'nin lideri."

"Hayır," dedim hemen, babamın geniş sırtışını, kırmızı, al yanaklarını düşünerek. Başımı salladım, sözlerinin beynime işlediğini duydum ama gerçekmiş gibi hissetmeyene kadar bükülüp şekil değiştirdiler. "Hayır, yanılıyor olmalısın."

Ama burun deliklerimin derinliklerinde, boğazımda ve karnımda başlayan bir yanma vardı. Öyle bir yanma ki, midem bulanıyordu, ta ki tepeden tırnağa hasta olacağımı düşünene kadar.

"Hayır," diye fısıldadım Azur'a bakarak. "Hayır, neden böyle bir şey söyledin ki?"

Azur'un yüz ifadesi asıktı. Kısa süren evliliğimizde bir zamanlar bana bunu söylemekten zevk alabilirdi. Gözlerim acıyana ve gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülene kadar yüz hatlarımdan yavaş yavaş şekillenmeye başladığını, dehşeti, kargaşayı ve farkındalığı görmekten zevk alırdı.

Ama şimdi değil.

Azur bana dokunmak için uzandı ama ben ellerimi yüzüme bastırarak geri çekildim.

"Aina'ya ne olduğunu hiç öğrenemedik," dedi Azur usulca ve devam etti. "Bize ölümünün belirsiz olduğu söylendi. Barış görüşmelerinden bir hafta sonra kaybolmuş ve kimse onu görmemiş. Öylece *ortadan kayboldu*. Ailemiz onu bulmak için Pe'ji'ye çok seyahat etti. Babam bulabildiği her dedektifi onu araması için tuttu. Ama Pe'ji vahşi bir gezegen. Ormanları çok sık. Bir ay sonra onu muhtemelen asla bulamayacağımızı anladık.

"Annem o olaydan sonra yıkılmıştı. Ve ne olduğunu biliyordu. Aina'nın ruhu serbest bırakıldığı anda bunu hissedebildiğini söyledi. Gecenin bir yarısı histerik bir şekilde ağlayarak babamı uyandırmış. *Haftalarca* gözyaşı döktüğü için yüzü gümüş rengine boyanmış. Boşluğu hissedebildiğini söyledi. Aina'nın olduğu yerdeki boşluğu hissedebiliyormuş. Bunun nasıl bir his olduğunu biliyorum çünkü Kythel'le birlikte hissedebiliyorum."

Azur'un sesi endişe ve çaresizlikle doluydu. Omuzlarım titriyor, dizlerim zıplamaya başlıyor, ellerim elbisemin içinde kenetleniyordu. Azur'un vücudumdaki gerginliğini ve izini hâlâ hissedebiliyordum. Bu bana çok fazlaymış gibi geliyordu.

Azur uzun bir sessizlikten sonra, "Birleşik İttifak'ın onun ölümüyle bir ilgisi olduğunu biliyorduk ama bunu kanıtlamamızın bir yolu yoktu," dedi. "Yine de yüksek mahkemelerde onlara karşı suç duyurusunda bulunduk. Savaş zamanında bir barış elçisini korumadıkları ve ihmal ettikleri için. Ağır para cezalarına çarptırıldılar. Gelecekteki her büyükelçinin yanında tam silahlı bir birlikle seyahat etmesi için kanunlar yazıldı. Ama bunların hiçbiri Aina'yı bize geri getirmedi. Aileme ve özellikle anneme de huzur vermedi. Aina'nın cesedini aramaktan hiç vazgeçmedi. Ceset Kylorr'lar için önemlidir. Ölülerimizi yakar ve kemiklerinin küllerini sıkıştırarak ruhlarının yaşadığı ve Alara'da korunduğu ruh mücevherlerini yaratırız. Ama Aina'yı hiç bulamadık. Gömüldü mü, yakıldı mı, saklandı mı ya da gezegen dışına mı taşındı, asla bilemedik. Ruhunun ailemizin mabedinde bir kabı yok ve onu boş görmek annemi çok üzdü çünkü bir sonraki alemde asla bir araya gelemeyeceklerini biliyordu."

Bir hıçkırık boğazımı terk etti ve gece gökyüzüne baktım, yıldızlar gözyaşlarımın arasından parılıyordu.

"Annem yedi yıl sonra öldü ama bu yedi yıl içinde bir gün bile huzur yüzü görmedi. Durmadan aradı. *Yorulmadan*. Sayısız müfettişe danıştı, Pe'ji'den bulabildiği her video kaydını inceledi, ki çok az şey vardı. Ama ona Pe'ji'yi bulacağıma söz verdim.

Aina. Ona yemin ettim. Ailemize yemin ettim" dedi, sesi gırtlaktan geliyordu. "Ve sonra... iki ay önce, Voperia'daki bir Birleşik İttifak depolama tesisinde siyah bir yem bulundu. Yıllardır arka planda çalışan müfettişlerim vardı, bize yön verebilecek herhangi bir şey, herhangi bir haber kırıntısı *bekliyorlardı*. Araştırmacılardan biri o sırada Voperia'daydı. Depoya girdi ve video kaydını çaldı. Şifreyi çözdüğünde... işte oradaydı."

İki ay önce.

"Azur," diye düzensiz bir şekilde fısıldadım.

"Video Aina'yı gösterdi. Pe'ji'de. Daha sonra Collis Lordu Rye Hara olduğunu belirlediğimiz bir insan erkek ve onun birliği. Dört insan erkek ve iki insan dişi."

İçim burkuldu.

Azur bana bakarak şöyle dedi: "Aina bir savaşçıydı. Onlarla elinden geldiğince savaştı. Ama askerler onun etrafını sardı ve uçup gidemesin diye kanatlarını kestiler. Baban da plazma silahını aldı, göğsüne doğrulttu ve kalbinde bir delik açtı. Cesedini sürükleyerek götürdüler ve onu bir daha hiç görmedik."

Çatıda titriyordum. Dünya tersine dönmüştü ve Azur'un sözleri bedenime hücum ederken çırpınıyor, boğuluyor ve batmamaya çalışıyormuş gibi hissediyordum.

Çiğ gibi hissediyordum. Sanki göğsüm yarılmıştı ve içimdeki her şey dışarı sızıyordu. Ta ki geriye hiçbir şey kalmayana kadar.

Azur yüzümü avuçlarının arasına aldı.

"Ve o anda Rye Hara'yı ve ona yakın olan her şeyi yok edeceğime yemin ettim," dedi bana usulca, kocaman gözyaşları yanaklarımdan süzülürken. "En büyük kızıyla başlayacaktım. Onu elde etmek, ona sahip olmak için elimden gelen her şeyi yapacaktım... ve sonra onun iradesini, ruhunu, umudunu kıracaktım, tıpkı anneminkinin kırıldığı gibi. Tıpkı bizimkinin kırıldığı gibi."

"Beni öldürecek miydin?" Tahta gibi sordum. Onu suçladığımdan değil. Belki de ondan korkmak için bir nedenim vardı. "Kaldur öyle dedi, değil mi? Kanıma ihtiyacın varmış. Düşmanın kanına."

Kaşları aşağıya indi. Bu soru karşısında yüzüne dehşet ifadesi yerleşerek irkildi. "*Hayır*."

Alnı benimkine yaklaşırken bileğini sıkarak kolunu kavradım.

"Ama seni *kullanacaktım*. *Çektiğin* acıyı Raazos'a bir adak olarak kullanacaktım, o da Aina'nın ruhunu ruh mücevheri, taşıyıcısı olmadan da bize geri getirebilecekti. Ve seninle işim bittiğinde, seni babana geri gönderecek, kara yemi Yüksek Çeyrek Konseyi'ndeki Savaş Suçları'na teslim edecek ve koleksiyoncuların geriye kalan her şeyle ziyafet çekmek için geri akın etmesine izin verecektim. Ailenin adının lekelenmesini istedim. Soyulmasını. Yok edilmesini. Hara Hanesi'nin de bizim gibi acı çekmesini istedim ve intikam duygusuna o kadar kapılmıştım ki bunun ötesini göremiyordum. *Seni* bile göremedim."

Dudakları yanağıma yapıştı, gözyaşlarımı öptü ama bu beni rahatlatmadı. Bildiğim her şey ayaklarımın altından çekilip alınmıştı. *Bunu* hiç hayal etmemiştim. Kaalium Hanesi'nin başına gelen bu korkunç trajedi, babamın ve onu böylesine korkunç bir eylemi gerçekleştirmeye iten her neyse ya da her kimse, onun ellerinden çıkmıştı.

Anlamaya çalışmak ruhumu parçaladı.

Bu gece, Azur beni Kaalium Hanesi'nden Gemma olarak tanıttı, *Kylaira* Laras'ın.

O zaman kederime ve zevkime karışan bir umut hissetmiştim. Şimdi sadece uyuşmuş hissediyordum.

"Buna nasıl dayanabiliyorsun?" Ona karşı fısıldadım. Bana bakmak için geri çekildi. "Babamın sana ve ailene bunu yaptığını bile bile bana bakmaya, bana dokunmaya, yanımda olmaya nasıl dayanabiliyorsun? Aina'ya?"

"Gemma," dedi Azur sessizce, bakışları gözlerimin arasında gidip geliyor, orada bulduğu şeye kaşlarını çatıyordu. "Suçtan haberin olduğuna inanmak benim hatamdı."

Korku seline kapıldım. Nefesim kesildi. "Ben *yapmadım*."

"Biliyorum," diye hırladı. "Ama zihnim bildiğine inanmak istiyordu çünkü bilseydin seni incitmek daha kolay olurdu."

Nulaxy'deki düğün törenimizi düşündüm. Azur'un nasıl olup da babamı gözlerimin önünde paramparça etmediğini, onu lime lime etmediğini merak ettim.

"Aman Tanrım," diye fısıldadım, aniden bitkin düşmüştüm. O kadar yorulmuştum ki kendimi hasta ve sersemlemiş hissediyordum. "Benden nasıl nefret ediyor olmalısınız. *Hepiniz* benden nefret ediyor olmalısınız. Hiç şaşırmadım..."

Sonra ağlamaya başladım. Bastırmaya çalıştığım ürpertici, acı veren hıçkırıklar. Ama kalbimin kırıldığını hissediyordum. Sadece Azur'la olan ilişkimin yok olmasından duyduğum keder değil, aynı zamanda babam yüzünden de.

Dünyalar kadar uzakta *olsa* bile kalbimi tamamen paramparça edebilirdi.

"Senden nefret etmiyorum *Kyrana*," dedi kocamın gergin sesi ve yüzümü siper etmeye çalıştığımda ellerinin bileklerime doğru güçlü bir şekilde çekildiğini hissettim. Ayağa kalkıp gidemedim bile. Kalenin çatısındaaydık. "Çok istedim. *Hem de çok*. Ama yapamadım. Seni keşfettim. Seni *gördüm*. Parlak, bükülmez ruhunu. Direncini. Kız kardeşlerine olan sadakatin. Kederini. O kadından asla nefret edemezdim. Aslında tam tersi."

Sözleri beni rahatlatmalıydı. Öyle olması gerekiyordu. Ama gözleriyle tam olarak buluşamadım.

Kylorr'lu kocama aşık olmaya başlamıştım. Ve onun da aynı şeyi hissetmeye başladığına inanıyordum. Sadece şimdi.

Bundan asla geri dönemeyeceğimizi biliyordum.

"Siyah yemi görmek istiyorum," dedim sessizce. Sesim bana bile boş geliyordu. "Videoyu görmek istiyorum."

Azur yanımda gergindi. "Bunun akıllıca olduğunu sanmıyorum, *Laraya*." "Onu görmek istiyorum," dedim, sesim kararlıydı. "Görmem *gerek*."

Azur'un kanatları arkamızda açıldı. Uzun bir süre düşündü.

Sonunda endişeli ve kaygılı gözleriyle karşılaştım ve "*Azur, lütfen*" diye yalvardım.

Sonunda yumuşadı. "Pekala."

Bizi çatıdan uçurduğunda kollarında gergindim. Alt katta hala devam etmekte olan balodan gelen tınıları ve unutulmaz melodiyi hala duyabiliyordum. Hafızamda asırlar önce kalmış gibi görünen bir balo. Zaman tuhaftı. Bu *gece* nasıl olmuş olabilirdi? O balo salonuna girdiğimden beri tüm dünyam değişmişken? Nasıl olmuştu da kocamın kollarında dünyayı umursamadan dans ediyordum?

Ofisinin balkonuna indik. Halo sisteminin başında, kalbim göğsümün kemiklerine sertçe çarparak bekledim. Doğru olmamasını dileyerek. Doğru olduğunu biliyordum. Azur'un yalan söylemek için hiçbir nedeni yoktu. Böyle bir konuda yalan söylemezdi.

Yine de evrendeki tüm tanrılara bunun doğru olmaması için dua ettim. Pe'ji Savaşı'nın son muharebesinden çok sonra bir barış elçisini soğukkanlılıkla öldüren ve sonra da suçu örtbas eden babam olmasın diye. Ruhunu kaybettikleri Kaalium Hanesi'nin sevilen bir üyesini ellerinden almak.

Video ortaya çıktığında, grenli ve karanlık olmasına rağmen, yine de karnımda bir batma hissettim. Sanki aşağıdaki toprağa düşüyordum.

Karanlık, toprak ve k  kler tarafından yutuldu.

Babamı her yerde tanıyabilirdim. Videoda daha zayıf olmasına, saçlarına daha az ak düşmesine ve Azur'un ön  mde duran korkun   sahnenin sesini kısmasına rağmen... Rye Hara'yı nerede olsa tanırdım.

Tıpkı Azur'un söylediği gibi olan biteni izledim ve her milisaniyede kalbimin sıkıştığını hissetmeme rağmen başka *tarafa* bakmayı reddettim.

Kanatlarını kesmelerini izledim. Onu yere yatırmalarını.

Karşı koymaya   alışırken onunla

alay ettim. Babamın Aina'yı

  ld  rmesini izledim.

Plazma silahının parlak yanışı sonsuza dek hafızama kazınacaktı.

CHAPTER 41

"C Size katılabilir miyim?" diye bir ses geldi.
Kelimeleri zar zor duydum ama gözlerim yine de Kaldur'a odaklandı. Teras tırabzanlarına yaslanmış, Kaldur'u izliyordum. balıkçı tekneleri, uçurumun keskin kıvrımının ötesinde gizlenmiş olan batı limanına girip çıkıyorlardı.

"Ne istiyorsun?" Sesimde gerçek bir zehir olmadan sordum. Omzumun üzerinden Gemma'nın bir gece önce inzivaya çekildiği odasının pencerelerine baktım. *Kyriv* saldırısından beri ilk kez onsuz uyumuştum ve bu beni huzursuz etmişti.

Akşam olmak üzereydi ve onu görme çabalarımın rağmen Ludayn'ın yanından her geçişimde uyuyordu. Oturma odasındaki masanın üzerinde duran dolu yemek tepsilerine bakılırsa hiçbir şey yememişti.

Onun için *endişeleniyordum*. Ve bunu atlatmasına yardım etmek için ne yapabileceğimi bilmiyordum.

Dün gece video yayını kesildiğinde bana "Bir anda her şey değişti," diye fısıldamıştı. "Ne yapacağımı bilmiyorum Azur. Ve inanılmaz derecede *üzgünüm*. Aina için. Ve bunu nasıl düzelteceğimi bilmiyorum. *Neden?*"

Sesindeki kırılğan tını neredeyse göğsümü parçalayacaktı.

Kaldur yanımda yerini aldı. Kythel'i teras duvarı boyunca dolaşırken yakaladım ama ikizim bize mahremiyet ve alan tanıdı, bizi fark ettiğinde Anne'nin bahçelerine doğru yoluna devam etti.

Dün gece balo salonundan sonra ne olduğunu bilmiyordum. Kythel'in patlamasından sonra Kaldur'un peşinden gittiğinde ne olduğunu bilmiyordum.

Doğrusu, umurumda değildi. Umursadığım tek şey Gemma'nın artık gerçeği biliyor olmasıydı ve o zamandan beri bana bakamıyordu.

"Kalia bana karınızın hastalandığını söyledi," dedi Kaldur.

Omuzlarım sertleşti. "Karımın adı Gemma," dedim, ses tonum sertti ama bakışlarımı tüm gücümle ona çevirdim. "Bunu hatırlasan iyi edersin."

"Gemma," diye düzeltti Kaldur sessizce. "Buraya seninle kavga etmeye gelmedim, ne düşünürsen düşün."

"O zaman neden geldin?"

"Dün gece yaptığım şey... Bunun için üzgünüm Azur," dedi Kaldur, gözlerimle buluşup onları tutarak. Tıpkı annemizin bize öğrettiği gibi. Omzumu sıkmak için uzandı ve yüzümü ona dönmek için beni çevirdi. "Gemma kendini daha iyi hissettiğinde ondan da özür dileyeceğim."

"Ama bunu gerçekten isteyecek misin?" Merak etmeden duramadım. "Söylediklerinden pişman olduğunu sanmıyorum. Bence söylediğin zaman için pişmanlık duyuyorsun. Ona sahte özürler dilemeni istemiyorum. Sadece gitmeni tercih ederim. O uyanmadan önce Vyaan'a dönmeni tercih ederim."

Kaldur'un çenesi gerildi. Eli omzumdan düştü ve sessizleşti. Kollarını tirabzana dayamış, aramızda gergin bir sessizlik uzanırken düşüncelerini gözden geçiriyordu.

"Bilmiyordu, değil mi?" Kaldur, iki balıkçı teknesinin uçurumun kıvrımında kayboluşunu izledikten ve aşağıdaki duvarlara çarpan dalgaları saydıktan sonra sordu.

Göğsümün kemikleri arasına bir tedirginlik hançeri saplandı. "Hayır," diye cevap verdim. "O yapmadı."

"Dün gece ona her şeyi anlattın, değil mi?" diye sordu. "Söylediklerim yüzünden mi? Bu yüzden mi penceresinin altında bir nöbetçi gibi duruyorsun?"

Keskin bir nefes omuzlarımın çökmesine neden oldu. Gerçeği uzun süre sürüncemede bırakan *benken*, kardeşime karşı kin beslemek içinden gelmiyordu. Evliliğimizden kısa bir süre sonra Gemma'nın babasının yaptıkları hakkında *hiçbir şey* bilmediğinden şüphelenmişim. Yine de onu bilerek karanlıkta bırakmışım.

Neden?

Gerçeğin yansımalarından korkmaya başladığım için mi?

"Benim için ham, Azur. Hepimiz için ham. Aradan on yedi yıl geçmiş olmasına rağmen, bu... bu karanlık trajedi ve gizem üzerimizde asılı duruyor

neredeyse tüm hayatımız boyunca. Gerçeği daha yeni öğrendik ve unutmayı tercih ettiğim anılarımı canlandırdı," dedi Kaldur sessizce. "Bu annemizin kalbini kırdı. Aina'yla bir daha asla bir araya gelemeyeceği korkusuyla öldü ve ben hâlâ onun üzüntüsünü *hissediyorum*. Şu anda bile hala hissedebiliyorum. Ve dün gece hıncımı Gemma'dan çıkardım çünkü *onun* kanının *bizimkine* ne yaptığını bile bile ona Anne unvanı verdiğini duymak içimi parçaladı."

Kaldur'un kederi ve öfkesi haklıydı. Hepimiz haklıydık.

"Rye Hara yerine askerlerden biri plazma silahını kılıfından çıkarsaydı farklı hisseder miydin?" diye sessizce başladım.

Kaldur sustu. "Ne?"

"İşin içinde başkaları da vardı," dedim, kelimeler içimi burktu, "ama biz sadece *asıl* cinayeti işleyen erkeği gözümüze kestirdik. Kanatlarını kesip onu yere sabitleyen ve o delici atış için onu sabit tutanları değil. Çünkü onu *onlar* da öldürdü. Tetiği onlar çekmemiş olabilir ama hepsi onu öldürdü. Ve bunu bile bile... Acaba yanlış düşmanları mı takip ediyoruz? Acaba tamamen başka birini mi avlamalıyız?"

Gemma'nın dün gece, video kesildikten ve gözyaşları yüzüne damladıktan sonra fısıldadığı bir şey vardı ve bu da huzursuz bir uyku çekmesine neden olmuştu.

Neden?

Bu kelime gecenin geç saatlerinde, sabahın erken saatlerine kadar vücudumda uğuldadı, karıma uzandığımda onu yanımda bulamadım.

Neden?

Voperian zaferi çoktan ilan edildikten sonra bir insan birliği neden bir barış elçisini hedef almıştı? Bu kasıtlı bir suikasttı. Rye Hara'ya olan nefretim yüzünden geri adım atıp Aina'nın ölümünün bana ne kazandıracağını göremeyecek kadar kör olmuşum.

Rye Hara'ya ölüm emrini *veren* kişiyi aramalıyız.

"Ne demek istiyorsun?" Kaldur bakışlarını bana dikerek sordu.

"Onlar askerdi," dedim ona. "Peki askerler savaşta ne yapar?"

Kaldur'un çenesi gerildi ama bir anlayış kırıntısı gördüm.

"Emirleri yerine getiriyorlar," diye cevap verdi hoyratça. "Umurumda değil. Yine de ona acı çektiler."

"Evet," diye kabul ettim. "Yaptılar."

Kaldur, "Savaş Suçları'ndan asla teslim olmadılar," diye ekledi. "Yaptıkları şey ahlaksızca, nefret dolu ve *yasa* dışıydı. Hem de her düzeyde. Eğer biraz onurları olsaydı, emirleri geri çevirir ve üstlerini Yüksek Çeyrek Konseyi'ne ihbar ederlerdi. Ama yapmadılar. Paralı askerler gibi davrandılar, savaş çoktan bitmişken, kâr için birilerini avladılar."

"Haklısın," dedim ona. "Haklı olduğunu biliyorum."

Kaldur zor nefes alıyordu ama sakinleşmek için gösterdiği çabayı izledim.

"Ama ben artık bunu siyah beyaz görmüyorum. Taşa kazınmış olarak görmüyorum," diye küçük kardeşime bilgi verdim. "Yapamam. Eğer kızına aşık oluyorsam Rye Hara'dan *tüm benliğimle* nefret edemem."

Kaldur'un kanatları kırıldı. Bana şaşkınlıkla baktı.

"Ve istersen bunun için benden nefret edebilirsin," diye ekledim. "Onu seçtiğim için benden nefret edebilirsin. Onu buraya getirdiğim için benden nefret edebilirsin. Yeminimi bozduğum için benden nefret edebilirsiniz. Buna hakkınız var."

Kaldur bir elini yorgun yüzünde gezdirdi. "Senden asla nefret edemem kardeşim," dedi başını sallayarak, omuzları çöktü, gözleri kapandı. "Benden bunu isteme."

"*Kyzaire*," diye bağırdı Zaale'nin acil sesi giriş kapılarından. Göğsüm kabardı ve onunla yüzleşmek için döndüm. "Ne oldu?" diye sordum.

"Ne oldu?" diye sordum.

Gemma uyandı mı?"

"Evet," diye cevap verdi Zaale, kanatları onu hızla ileri itiyordu. Ancak gözleri sıkıntılıydı. "Ama Azur... gezegenden ayrılmak için bir gemiye binmek istiyor. Mümkün olan en kısa sürede."

"*Ne?*" Az önce karnıma yumruk yemiş gibi hissederek homurdandım.

Zaale bana "*Kylaira Collis*'e dönmeyi talep ediyor" dediğinde yüz hatları asıktı.

CHAPTER 42

Azur odama daldı, neredeyse balkon kapılarını kıracaktı, Zaale ayrıldığı anda bunu bekliyordum. Dramatik ve aniden ortaya çıkmasını bekliyordum.

"Hayır," diye homurdandı Azur, gözlerinden ateşler saçarak, Ludayn'ın elinden bir elbiseyi kapıp aldı -Ludayn'ın deyimiyle eski *iğrenç* elbiselerimden biriydi bu- ve onu bagajıma koymaya çalıştı. "Kesinlikle olmaz!"

Onu gördüğümde kalbimin sıkıştığını hissederek, "Sormuyorum," dedim.

Şu anda kendimi açık bir yara gibi hissediyordum. Acıyan, açık, sızlayan bir yara.

Ağlamaktan boğazım acımıştı. Hiç gözyaşım kalmamıştı. Derim kemiklerime kadar gerilmişti ve kalbimde bir türlü *gitmeyen bir* ağırlık vardı. Vücudumda bir dağa tırmanmışım gibi bir ağrı vardı. Aç ve susuz hissediyordum ama yine de içimden bir şey yemek ya da içmek gelmiyordu.

Ve tüm gün uyumuş olmama rağmen çok yorgundum.

Yine de kararlılığın içimde yükseldiğini hissettim. Birkaç dakika önce uyanmışım ve ruhumun derinliklerinde ne yapmam gerektiğini *biliyordum*.

Azur'un beni caydırmasına izin veremezdim. Başaramayacaktı.

Kalia tam o sırada koridor kapısından içeri girdi, hızıyla neredeyse yerde kayıyordu. "Neler oluyor? Zaale az önce dedi ki..."

Balkona ağır bir gümbürtü indi. Kapının ardına baktığımda Kaldur'u gördüm. Kocama dönmeden önce onun gümüş gözleriyle karşılaştım.

Artık ona böyle hitap etmem gerektiğinden bile emin değildim. Evlilik muhtemelen şimdiye kadar yapmak zorunda kaldığı en eziyetli şeydi ve bunun için daha fazla acı çekmesini... istemiyordum.

Bu düşünce beni nefessiz bırakana kadar acı verdi, kıvrandırdı ve ağrıttı. "*Hayır* dedim," diye hırslayarak bana doğru yürüdü.

"Ve sana söyledim," dedim, sonsuz bir sabırla, "Senden rica *etmiyorum*. Bana yardım etmeni *zi* istiyorum. Beni Collis'e ya da en azından en yakın koloni limanına götürmeni istiyorum."

"Oh, *karımı* o kalabalık lağım çukurlarından birine bırakacağımı mı sanıyorsunuz?"

"O zaman bana bir gemi verin," dedim gözlerinin içine bakarak. "Ama bu gece ayrılmak istiyorum."

Kaldur, kollarını geniş göğsünün üzerinde kavuşturmuş, kaşlarını çatmış, değiş tokuşu izliyordu. Kalia da öyle ama o da alt dudaklarını dişleriyle kemiriyor, araya girip girmeme konusunda kararsız kalıyordu.

"*Neden?*" Azur

homurdandı. İşte o

zaman gördüm.

Öfke duvarının ardına sakladığı paniği. Kırılganlığı.

Şimdi bildiklerimi öğrendikten sonra babama geri döneceğimden mi endişeleniyordu? Babamı *seçeceğimden mi* endişeleniyordu?

Hayır, olamaz. Azur beni bundan daha iyi tanırdı.

"Bunu duymaya ihtiyacım var," dedim ona usulca, anlamasını isteyerek. "Gerçeği doğrudan babamın ağzından duymaya ihtiyacım var. Ne yaptığını duymaya ihtiyacım var. Ve nedenini bilmeye ihtiyacım var. Cevaplara ihtiyacım var. Senin ailen de bunları hak ediyor."

Kalia'nın nefesi kesildi.

Yutkundum, hiç gözyaşım kalmadığını düşünürken kuruyan gözlerimin yanmaya başladığını hissettim.

"Ve bana söyleyecek," diye söz verdim. "Bana Aina'nın cesedini nereye gömdüklerini söyleyecek. Nerede olduğunu bulup onu sana, Krynn'e geri getirmeye çalışacağım. Böylece ailenin tapınağındaki yeri boş kalmayacak. Ve belki... sadece belki ruhu sana geri dönmenin yolunu bulur."

Azur'un dudakları aralandı. Kaldur bile doğruldu.

"En azından bunu yapabilirim," dedim ona, hepsine söyledim. "Yaptıklarından sonra en azından bunu yapabilirim. Sonra da ondan kendisini ve birliğini Yüksek Çeyrek Konseyi'ndeki Savaş Suçları'na teslim etmesini isteyeceğim."

Azur başını sallayarak, "Gemma," diye söze başladı.

"Ve eğer reddederse," diye fısıldadım, o kor gözlerle buluşup göz bebeklerinin büyümesini izleyerek, "o zaman onu kendim teslim edeceğim."

Odadaki tüm hava durmuş gibiydi. O kadar sessizleştii ki, göğsünde gümbür gümbür atan kalp atışlarını *duyabildiğimi sandım*.

"Gitmeden önce videonun bir kopyasına ihtiyacım olacak," diye bilgilendirdim onu. Eğer iş oraya gelirse."

Olabilirdi de, kendime sessizce itiraf etmekten kendimi alamadım. Ne de olsa babam on yedi yıl boyunca bu sırla yaşamıştı.

"Yalnız gitmiyorsun," diye hırladı Azur. "Bunu yasaklıyorum."

"İhtiyacım var," dedim ona. "Senin gelmeni istemiyorum. Bu kendi başıma yapmam gereken bir şey. Bu..."

Sesim kesildiğinde derin bir nefes aldım.

"Hataları olduğunu biliyorum," dedim. Güldüm ve çok uzakta ama yine de çok yakınımnda duran Azur'a bakarken sesim boş ve kırık çıktı. "Güven bana, *biliyorum*. Ama onu hâlâ seviyorum. Bunu kapatamam ve daha önce de *denedim*. O benim *babam*. Kolumu kırdığımda ağlayan ve hayatını kurtarmak için mutfığa bile giremese de her doğum günümde bana özel pastalar yapan adam. Mira doğduğunda annem uyuyabilsin diye her gece geç saatlere kadar ayakta kalan adam. Kokusunu sevdiğimi bildiği için yağmur yağdığıında beni Collis ormanlarında yürüyüşe çıkaran kişi."

Boğazımdan bir hıçkırık koptu ve Azur'un ötesinde tanıklar olduğu için utanamayacak kadar üzgün ve kalbim kırıldı.

"O adam benim babam. Sevdiğim kişi," dedim ona. "Bana videoda gösterdiğin canavar değil. O benim tanıdığım adam değil. Ama her ikisi de olabileceğinin farkındayım. Beni, kız kardeşlerimi ve annemi sevebileceğini ve sonra da bizi yok edebileceğini anladım. Ödeyemeyecek hale gelene kadar borçları sağa sola yığdı, annemin depresyonunu kontrol edebileceği bir şey olarak görmezden geldi ve Aina'yı soğukkanlılıkla öldürdü. Sadece bizi yok etmekle kalmadı, pek çok kişiyi de yok etti."

Annemin *bilip bilmediğini* merak etmekten kendimi alamıyordum. Aralarındaki ilişkide bir değişim olmuştu. Belki o zamanlar benim için açık değildi ama geriye dönüp baktığımda, Pe'ji'den sonra her şey farklı olmuştu. Onunla dans etmeyi bırakmıştı. Gülümsemeleri o kadar doğal değildi. Adam daha çok içmeye başlamıştı. O da öyle.

Belki de ikisi de mutsuzdu, karanlık bir sırrı saklamak zorunda kalmışlardı, yoksa bu sır tüm ailemizi yok edecekti. Çocuklarını. Geleceğimizi.

Kalia'nın yüzünden gümüş rengi gözyaşları akıyordu. Kaldur bir adım öne çıkmış, yüz hatlarında *anlayışlı* olduğunu düşündüğüm derin bir ifade belirmişti.

Ama sonunda bakışlarımı yakalayan ve sahiplenene Azur oldu.

Derin bir nefes aldım. Çoktan giyinmişim. Ludayn kıyafetlerimi toplamama yardım ediyordu. Krynn'e sahip olduğum her şeyi içeren üç sandıkla gelmişim ama sadece bir sandıkla gidiyordum.

Elimi yanağıma silerek gözyaşlarımın dinmesini bekledim ve ardından, "Yalnız gitmem gerekiyor. Anladığımı biliyorum."

"Baban Collis'te değil," diye bilgilendirdi Azur beni, ses tonu dikkatliydi.

Kalbime keskin bir acı daha saplandı. Demek Rye Hara'yı takip ediyordu. Elbette izliyordu. Artık bildiklerimi bildiğimden, Azur'un onu yakından izliyor, avını takip eden bir avcı gibi takip ediyor olması gerektiğini biliyordum.

"Nerede o?"

Azur'un burun delikleri alevlendi. "Jrika'da" diye cevap vermeden önce çenesi gevşedi.

Tanınmış bir kumar kolonisi olmasına rağmen ünü her zaman karanlık olmuştur. En kötü türden suçluları kendine çekiyordu çünkü yolsuzluğu çok derindi.

"Hiç kredi aldı mı?" Kalbimde bir çatlak daha açarak sordum. Yine de şüphelenmişim, değil mi? Kız kardeşlerim bana onun gezegen dışında olduğunu söylediklerinde. Başka bir koleksiyoncu aramadığı sürece gezegen dışına çıkmazdı... ya da viskiyle ağırlığınca içmek isterdi ve kızlarının görmesini istemezdi.

Azur'un boğazından sert bir ses geldi. Bana doğru adım attı. Yüzümdeki umutsuzluğu görebiliyor muydu? Sesimde duyuyor muydu?

"Denedi," dedi bana. "Vrano'da. Bir arkadaşım vardı, Setlan, anlaşılmayı durdurdu ve koleksiyoncuyu uyardı. Babanı da uyardım. Bildiğim kadarıyla bir daha denemedi."

"*Vaan*," diye sessizce küfretti Kaldur, bir elini yüzünde gezdirerek.

Derin bir nefes alarak ağrıyı uzaklaştırdım. Acıyı. Öfke ve hayal kırıklığını. "Eğer istersem geri dönecektir. Onu gemiden ararım."

Azur başını salladı. "Gemma, gitmeni istemiyorum. Özellikle de koruma olmadan. Bu gezegeni bensiz terk etmiyorsun ve-"

"Burada olman gerekiyor," diye karşı çıktım. "Hasat daha yeni bitti. Laras'ta hâlâ seyahat eden çok fazla insan var ve-"

"Hasadın canı cehenneme," diye homurdandı. "Hasadım olmadan olmak istemiyorum.

kyrana."

Kan.

Tabii ki.

"Yapabilirim... Kanımın bir kısmını senin için burada saklayabilirim, değil mi?" Kaşlarını çatarak sordum. Ludayn'a bakarak, "Bu genellikle nasıl yapılır? Bir tür kapta mı? İhtiyacım olacak-"

Azur sert bir kahkaha attı. "Senin *kanın* olmadan olmak istemediğimi mi sanıyorsun, karıcığım? *Sensiz* olmak istemiyorum."

Azur'la yüzleşmek için geri döndüğümde nefesim boğazımda düğümlendi.

"Benim çıldırtıcı, inatçı, sinir bozucu, harika küçük insan karım," diye bitirdi, sesi karanlık ve derin bir gürültüydü. "Bugün sensiz zaten cehennem gibiydi."

Dudaklarım aralandı. Boğazım düğümlendi.

Onun kollarına düşmek istedim. Yüzümü göğsüne gömmek, kanatlarının beni sardığını hissetmek ve dünyanın yok olup gitmesine izin vermek istedim. Bunu o kadar çok istedim ki beni *parçaladı*.

Plazma silahının parıltısının izi zihnimde yeniden belirdi ve irkilmeme neden oldu. Gözlerimi indirdim.

"Biraz mesafe bizim için iyi olacak Azur," dedim uzaklaşarak. "Doğru olanın bu olup olmadığına karar vermek için. Ailen için. Görevin için. Bunun... bu evliliğin herkes için en iyisi olup olmadığına karar vermek için."

Yüzünde bir panik telaşı belirdi. "Neden bahsediyorsun?" diye sordu, eliyle çenemi yukarı kaldırarak.

"Hâlâ çok fazla acı var," diye mırıldandım, gözlerim kısa bir süre Kaldur'a kaydı, dün geceki sözlerini hatırladım. "Ne kadar çok olduğunu hiç bilmiyordum. Şimdiye kadar bilmiyordum."

"Sen benim *karımsın*," diye hırladı Azur, kanatları odanın geri kalanını korumak için kalktı. Sadece ben ve o kalana kadar. Vücudunun çemberinde.

"Canım istemiyor," dedim ona dürüstçe, kelimeler dudaklarımdan taş gibi döküldü, gözyaşlarım yine görüşümü bulanıklaştırdı. Ağlamaktan o kadar *yorulmuştum ki*. "Evliliğimiz sadece babam Aina'yı *öldürdüğü için* oldu. Keder, üzüntü, intikam ve nefret yüzünden başladı. Yanlış hissediyorum. Tamamen yanlış."

Azur ona vurmuşum gibi baktı.

"Lütfen," diye fısıldadım. "*Lütfen*. Elimden geldiğince önce bunu düzeltmeme izin ver. Senin için Aina'yı bulacağım. Ait olduğu yere, Krynn'e dönebilir. Ruhu Alara'ya geçebilir. Bırak da babamla ben ilgileneyim. Sonra bizim hakkımızda konuşabiliriz."

Şu anda başka bir şey için kapasitem yoktu. Her seferinde tek bir şeye odaklanmam gerekiyordu.

Orada, onun kollarında yıkılmamak için her şeyimi verdim. Sıcaklığı bana karşı, kokusu burun deliklerimi dolduruyordu. Her şey çok kolay olacaktı. Benimle ilgilenecekti, bunu biliyordum. Beni koruyacaktı.

Ama bunu yapmasaydım kendimi asla affetmezdim.

Ne kadar top gibi kıvrılıp onun kollarında kalmak istesem de bundan saklanamazdım.

"Lütfen Azur," dedim, sesim kırılarak. Bu onun içindeki her şeyi aldı.

Gördüm. Her gergin kası. Kızarmış bakışlarındaki her kırığı.

"Sizin için bir gemi hazırlatacağım ve mürettebatı gemiye bindireceğim. Bir saat içinde yola çıkabilirsiniz." dediğinde anladım ki...

Son küçük parça da yerine oturdu... Onu *sevmiştim*.

Bir daha birlikte olup olamayacağımızı bilmiyordum.

CHAPTER 43

O Collis'teki evim bıraktığım gibiydi. Kötü yağlanmış menteşeler üzerinde paslı bir kapı.

Hiç büyümeyen, çok parlak yeşil çimenler

Artık çalışmayan, yıkık dökük çeşmemizin etrafını saran dairesel bir yol.

Ötede, büyük ev duruyordu. Kaalium Hanesi'nin kalesiyle kıyaslandığında küçük görünüyordu ve buranın ne kadar *sessiz* olduğunu unutmuştum. Çocukken yaşadığım New Inverness'te, özellikle koloni gezegeninin kırsalında yaşadığımızdan beri, küçük böcek cıvıltıları akşamları müzikleriyle doldururdu.

Ama burası... sessizdi. Sanki hiçbir şey nefes almaya cesaret edemiyordu. Belki de sadece bendim.

Babam burada olacaktı. Azur'un benim için kiraladığı gemiden onu aramış, Collis'e döndüğümü söylemiş ama neden döndüğümle ilgili sorularını geçiştirmiştin. Kız kardeşlerim beni gördükleri için heyecanlanmışlardı, şaşkınlıkları yüzlerinden okunuyordu, özellikle de ben onların coşkusuunu tam olarak paylaşamadığımda, onlara sadece gözlerime tam olarak ulaşmayan yarım gülümsemeler sunduğumda.

Midem bulanıyordu. Dehşetin ağırlığı karnımın derinliklerine yerleşmişti. Korkak yanımda Collis'ten kaçmak için her şeyimi verebilirdi. Nakliye gemisi beni limanın kapısına bıraktığı anda, içimden dönüp *kaçmak gelmişti*. Mavi tuz madenlerinde saklanmak ve dağın içine gömülmek. Babamın adını taşıyan bu dağ, beni kapılardan ileriye doğru itmeye yetmişti.

Bundan kaçamazdım. Eğer denersen kendimi asla affetmezdim, tıpkı babama yapmak üzere olduğum şey için kendimi asla affetmeyeceğimi bildiğim gibi. *Kız kardeşlerime*. Bu onların gelecek şansını mahvedecekti. Toplumumuzdan dışlanacaklar, kurtların önüne atılacaklardı. Mülkümüz satılacaktı. Annemin mezarı unutulacaktı.

İlk gördüğüm Piper'dı. Evden bana doğru koşuyordu. Birbirimizi son gördüğümüzde gözlerimin içine tam olarak bakamamıştı, sert ve ısırtıcı sözleri hâlâ aramızda acı veriyordu. Ama bana ilk sarılan onun kolları oldu, bana sıkıca sarıldı.

"Seni özledim Gem," diye fısıldadı saçlarıma. Aynı boydaydık ve Kylor'un etrafında olmaya alışkın olduğum için bunu çok garip buldum. Yüksek cüssesiyle Azur'un etrafında. "Seni çok özledik. Lütfen bana eve döndüğünü söyle. Lütfen bize dönmene izin verdiğini söyle."

Mira'nın da evden koşarak çıktığını gördüm. Akşam olmuştu, altın rengi ışık içeriden bir fener gibi yayılıyordu ve ben kendimi yabancı hissediyordum. Kız kardeşimin kollarında bile olsam artık buraya ait değildim. Şaşırtıcı, baş döndürücü bir farkındalıktı bu ve utanç verici bir şekilde tek düşünebildiğim, şu anda Azur'un kollarında olmayı dilediğimdi.

Mira bize ulaştığında nefes nefese bize katıldı, keyifli kahkahası küçük çemberi doldurdu.

"İkinizi de çok özledim," diye fısıldadım. Onlara nasıl söyleyecektim? Nasıl *söyleyebilirdim*?

Ama onlara yalan söylemeyi bırakmıştım. Gerçeği bilmeyi hak ediyorlardı.

Piper ve Mira geri çekildi. İlk ölen Mira'nın kahkahası oldu. "Sorun ne Gem? Anlat bize."

Ancak kelimeler boğazımda düğümlendi. Bir türlü çıkmadılar. Şimdi olmaz.

"Bu o mu?" Piper sordu, savunması yükseliyordu. "Sana bir şey mi yaptı?"

"Hayır," dedim başımı sallayarak ve elini sıkmak için uzandım. Diğer elim hâlâ sandığımın sapına sarılıydı. "Hayır."

"Ama geri döndün?" Mira umutla sordu. "Kalacak mısınız?"

Mira'nın güzel yüzü anneme o kadar çok benziyordu ki, ona bakmanın babamıza zarar verip vermediğini merak ettim. Güneşin öptüğü teni, altın sarısı saçları ve ışıltılı gözleri. Piper da onun özelliklerine sahipti ama rengini benim gibi babamızdan almıştı.

Bana bakmanın Azur'u incitip incitmediğini merak ettim. Çünkü ona Rye Hara'yı çok fazla mı hatırlattığımı merak ediyordum.

Onu istedim.

Onu o kadar çok istiyordum ki canım yanıyordu ama bunun ötesine nasıl geçebilirdik?

"Emin değilim," dedim onlara, başka ne diyeceğimi bilemeden. "Ama artık buradayım. Ve... Ve babamla konuşmam gerekiyor. Sonra size her şeyi anlatacağım."

Piper kaşlarını çattı, kaşları çekildi. Gözlemciydi, gözleri yüzümde geziniyor, kıyafetlerimin hatlarını tarıyordu. Pantolon ve kalçalarımın üzerinden akan yumuşak bir tunik giyiyordum. Bunları Estee benim için dikmişti ve elbiselerimden çok daha rahat buluyordum.

Mira'nın elbisesinde bir delik olduğunu fark ettim. Beklenmedik bir şey olduğu için gözlerim oraya takıldı, elinin yan tarafına değdiği yere yakındı ve Halo görüşmelerimiz sırasında benden de bir şeyler saklayıp saklamadıklarını merak ettim.

"Fran nerede?" Ben sordum.

"Evin içinde," dedi Piper, hâlâ beni okumaya çalışarak.

Başımı salladım, rahatlamıştım. Fran geçen hafta hiçbir telefon görüşmesine gelmemişti. Mira'nın elbiselerinde delikler ve Piper'ın gözlerinde daha önce olmayan gergin bir bakış varsa, neredeyse işten çıkarıldığından endişelenecektim.

"Gel," dedim. "İçeri girelim."

Döndüğümüzde evin kapısında bir figür duruyordu. İçimde bir adrenalin, korku, keder ve öfke patlaması oldu, ciğerlerimi dondurdu ve kalbim o kadar şiddetli atıyordu ki Azur'un Krynn'den duyup duyamayacağını merak ettim.

Baba.

Kapı aralığına yaslanmış, elinde tanıdık parıltılı bir bardak ve yanaklarında pembe bir renk.

Geniş geniş sırtıyordu. Beni gördüğü için mutluydu. Gözlerini kırpmadan önce gözyaşlarının parladığını bile gördüm.

Ona ulaştığımda beni kucakladı ve teninde, gözeneklerinin derinliklerinde viskinin kokusunu aldım. Midem bulandı ama ona sıkıca sarılmak, onu içime çekmek için delice bir istek duydum.

"Bu kutlama için bir neden," dedi bana uzaklaştığımızda, kolu benimkine dolandı ve beni eve çekti.

İlk fark ettiğim şey bazı mobilyaların gitmiş olduğuydu. Kaybolmuşlardı, tozlu kenarları yıllardır durdukları yerden hâlâ fark ediliyordu. Mermer bir dolap; ana fuayede sergilediğimiz altın bir antika;

bir

Girişteki masanın üzerinde bir zamanlar gümüşle işlenmiş bir Voperian vazosu ve kasabadan getirilmiş parlak bir çiçek sergisi duruyordu.

Ön taraftaki oturma odasına baktığımda şezlongun yerinde olmadığını gördüm. Halı, altınla işlenmiş bir duvar halısı ve duvarda asılı duran, kabzası mücevherlerle kaplı bir kılıç da öyle.

Mobilya satıyorlarmış, diye fark ettim, kendi gözlerini kaçırın kız kardeşlerimin gözleriyle buluşmak için döndüm.

Ne kadar kötüydü? Benden ne kadarını saklıyorlardı?

Artık karanlıkta kalmanın verdiği acıyı biliyordum. Ve bunu *onlara* yıllarca ben yapmıştım.

Özel bir hesapta 200 *vronum* vardı. Azur'un parası, evlilik sözleşmemizin bir şartı. Bunu kız kardeşlerimi düşünerek istemiştim ama babamın yıllardır görmediğimiz kadar çok krediyi bilmesini istememiştim.

"Hayır," dedim hızla, kolundan çekilerek. Bunu daha fazla yapamazdım. *Rol* yapamazdım. Her ne kadar bunu bir gün daha ertelemek istesem de, kendime izin veremezdim. Aina yeterince beklemişti. Azur, Kalia, kardeşleri yeterince beklemişti. *Annesi*. "Konuşmamız gerek baba. Hemen konuşmalıyız."

Kaşlarını çattı. Sanki ben ayrıldığımdan beri yaptığı tüm yanlışları sıralıyormuş, neden Vrano ya da Jrika'da olduğuna dair bahaneler buluyormuş gibi gözlerinin dalgalanışını izledim. Oysa benim konuşmak istediğim şey çok ama çok daha kötüydü.

"Ne hakkında?" Mira sordu.

Bunu yapmaktan ne kadar nefret etsem de, bunun sadece babamla benim aramda olması gereken bir konuşma olduğunu biliyordum. Gerçeği kız kardeşlerimden saklamayacaktım. Hemen ardından onlara söyleyecektim.

Ama buna tanıklık etmelerine gerek yoktu.

"Sana anlatacağım," diye söz verdim. "Bu gece daha sonra. Ama bu bekleyemez." Piper sesimde her ne duyduysa, bu onun beni geri çekmesi için yeterliydi.

Mira gitti. "Fran en sevdiğin yahniyi yapıyor," dedi bana. Bu sözler neredeyse kalbimi kırıyordu. "Siz ikiniz konuşurken biz de gidip mutfakta ona yardım edelim."

Başımı salladım, ona günlerdir iştahım olmadığını söyleyemedim.

Sonra babamı ofisine kadar takip ettim, bagajımı kapının yanına bıraktıktan sonra tanıdık yolu izledim, her adım yaklaştıkça kalbim daha da sertleşti, Rye Hara'nın sırtına bakarken terli avucum Halo küresinin etrafında sıkıştı.

Viskisinden bir yudum daha alırken biraz tökezledi ve tek yapmak istediğim ağlamaktı.

"Bu ne hakkında?" diye sordu ofisinde güvenli bir şekilde saklandığımızda. Mutfaktan uzakta. Kız kardeşlerimden uzakta.

Gemide prova yapmıştım. Ona söyleyeceğim her kelimeyi, konuyu nasıl açacağımı, Savaş Suçları'na teslim olmasını nasıl isteyeceğimi, Aina'nın nereye gömüldüğünü Kaalium Hanesi'ne bildirmesi için ona nasıl yalvaracağımı prova etmişim. Eğer gömüldüyse.

Ama boğazımın yandığını hissettiğimde tüm bunlar pencereden dışarı çıktı. Bunu anlatacak kelime yoktu.

Babam bana sırtını dönüp köşede duran ışıltılı bar arabasına yöneldiğinde -ki henüz satılmamıştı- sürahisinin tanıdık çınlamasını ve bardağa dökülen alkolün şıptırısını duydum, Halo küresini havaya fırlatarak aramızda süzülmesini sağladım.

Sonra Azur'un bana erişim izni verdiği siyah yayını oynattım. Sesle birlikte.

"Nu cihazını alarma geçirdi. Yakında ortaya çıkacak," diye Rye Hara'nın sesi geldi, ses zamanla harelenmişti. Siyah besleme açısı en iyi yerde değildi, şüphesiz eski bir modeldi, bu yüzden muhtemelen diğer tüm kameraları çıkaran ve çevredeki diğerlerini tarayan babam ve birimi tarafından fark edilmemişti. "Bunu yaptığında kanatlarını kesin ki uçamasın. Çabuk kesin. O güçlüdür."

Sürahi bar arabasına çarparak camın üzerine devrildi. Bana döndüğünde babamın yüzündeki şaşkınlık belirgindi, ancak aramızdaki havaya yansıtılan siyah yayını gördüğünde, piksellerin arasından yüzünü izledim. Yüzünün solgunlaşmasını, hastalıklı bir hal almasını izledim. Elindeki viski bardağı yere çarparak paramparça oldu ama ayak seslerinin bardağı ezdiğini fark etmedi bile.

Aina ortaya çıkarken piksellerin arasından onu izledim. Pe'ji'nin dış sınırlarında, gecenin derinliklerinde, kapısında kuşatıldığında, boğazından çıkan ilk çığlıkla yüzü parçalandı. Bir bıçak kanatlarının zarlarını, tendonlarını ve kaslarını yırtarken attığı çığlık babamın elinin masasının kenarına yapışmasına neden oldu.

"İndirin onu!" Rye Hara emretti, sesi hırıltılı bir emir gibiydi. "Onu hemen aşağı indirin!"

Siyah beslemenin içinden gözleri benimkilere geldi.

Korkunç öldürme sona ere ne kadar bekledim, plazma silahının cızırtısı patladığında irkildim, birliğinin bir üyesi kahkaha atmadan önce yerini sessizliğe bıraktı.

Yayın sona erdi. Halo kaydı durdurana kadar pikseller ışıltılı bir yağmur gibi çöktü.

Sessizlik *sağır ediciydi*. Kalbim yeniden kırılıyor, mide bulantısı kalenin kayalıklarına çarpan dalgalar gibi karnımda ileri geri sallanıyordu.

Sesim boş geliyordu, "Hayalet görmüş gibi görünüyorsunuz, Peder."

CHAPTER 44

Rye Hara'nın yüzü *çöktü*.
Omuzları *t i t r e m e y e* başladı. Tüm vücudu titremeye başladı. Ve boğazından çıkan ses tek bir sestir.

Feryadını sadece hayvani olarak tanımlayabilirim.

Ben de ağlamaya başladım. İzledikçe, dinledikçe yanaklarımdan aşağı süzülen yağlı, berrak damlacıklar.

Ne kadar ağladığını bilmiyordum. Annemin ölümünden beri onun böyle yıkıldığını görmemiştim, korkunç kükremesi dışarıda göl kenarında yankılanıyor ve beni ölü uykumdan uyandırıyor.

Babam avucunun içiyle gözlerini sildi. "O yemi nasıl... nasıl... nasıl buldun? Evlendiğin Kylorr'dan mı?"

"Onun kim olduğunu biliyor muydun?" Ben sordum. "Adını bile biliyor muydun?"

Omuzları sarsıldı. Derin, ürpertici bir nefes aldı.

"*Savaştı* Gemma," diye homurdandı. "Savaştı! Asla anlayamazsın-"

"Savaş bitmişti," dedim, öne doğru bir adım atarak Halo küresini havadan kaptım ve cebe attım. "*Bitmişti*. Zafer çoktan kazanılmıştı. Bana cevap vermedin. Onun kim olduğunu biliyor muydun?"

Rye Hara kalın kalın yutkundu. Ofisinde duydum ve tökezleyerek sandalyesine doğru gitti, yere çöktü, çizmeleri camın üzerinde cıtırdadı.

"O bir savaş subayıydı. Bir Uranya Federasyonu subayı," dedi bana. "Pe'ji'leri Birleşik İttifak'a karşı son bir savaş için bir araya getirmeye çalışmak üzere getirildi."

"Hayır," dedim başımı sallayarak. "O bir barış elçisiydi, Pe'ji adına zaferin şartlarını müzakere etmekle görevlendirilmişti."

Başını salladı. "Hayır. Hayır, öyle değil..." Yüzünü silerek derin bir nefes aldı. Elleri titriyordu ve masasında olmayan bir viski bardağına uzandı. "Nb'aru öyle demedi. Bana verilen emirler vardı Gemma. Hayat kurtarmaya çalışıyordum. *İnsan* hayatlarını. Pe'jian hayatlarını değil. Çoktan pek çoğu ölmüştü."

"Savaş çoktan *bitmişti*," diye tekrarladım, kalbim göğsümde çatırdıyordu. "Ve sen ona acı çektirdin. Karşı koymaya çalışırken birliğiniz onunla alay etti. Ve sen orada durup *onlara izin verdin*."

Bu kadar eğlence yeter, diye homurdanmıştı babam, sonunda siyah yemde öne çıkıp plazma silahını kaldırdığında birliğine. *Bitirelim şu işi*.

Yüz ifadesi ürperdi. Gözleri o kadar cam gibiydi ki adeta bir küre ışığı gibi parlıyordu.

"Adı Aina'ydı," dedim ona, az önce trajik ölümüne yeniden tanıklık ettiğimiz odada adı nazıkçe söyleniyordu. "Adı Sorn Hanesi'nden Aina'ydı. Kocamın teyzesiydi. Annesinin tek kız kardeşiydi. Onun *ikiziydi*. Kaalium tarafından korunuyordu ve siz onu Pe'ji'nin karanlık sokaklarında öldürdünüz ve sonra da örtbas ettiniz."

Babam sandalyesinde sallanırken kendini sabitlemek için avucunu pürüzsüz masanın üzerine koydu.

"Hayır," diye nefes aldı. "Hayır, öyle değildi. Biz... biz emirleri uyguluyorduk, Gemma. Amirime güvenmiştim. Bu Aina bir savaş subayıydı. Zaferi geri almaya çalışıyordu. Birleşik İttifak'a ve Voperyalıları haklarını vermemek için. Ve ben... Ben..."

Elindeki kâğıdı bırakmadan önce başını iki yana salladı. "Annem biliyor muydu?" Ani sessizlikte fısıldadım. Bu benim sorduğum bir soruydu. Videoyu ilk gördüğümünden beri, çirkin gerçeği ilk keşfettiğimden beri merak ediyordum. "Pe'ji'ye ne yaptığını ona söyledin mi?"

Yüzünü göremiyordum. Sadece derin derin aldığı nefesleri duyabiliyordum.

"Evet," diye cevap verdi sessizce. "O biliyordu."

Dudağımı ısırdım, yeni bir acı dalgası karnımın derinliklerine saplandı.

"Dehşete düşmüştü," dedi usulca, elleri ağarmış saçlarını yumruklarken. "Öldürmek zorunda kaldığım onca Pe'jian'dan sonra bile, artık bana bakmak istememesine neden olan şey *bu* ölümdü. Savaşacak midesi yoktu. Ama bize getirdiği zenginlik kesinlikle hoşuna gidiyordu."

Acı sözler beni nefessiz bıraktı.

Babam tekrar gözyaşlarına boğuldu. "Ben... Ben özür dilerim Gemma. Bunu söylememeliydim. Annen... o..."

Yanına gittim, ayaklarım beni odanın diğer ucuna götürdü, ince botlarım yere dökülen viskiyi tokatladı. Elimi omzuna koyarak, "Bu mülk bize bu yüzden mi verildi?" diye sordum.

Vücudu dokunuşlarımın altında bir fırın gibi hissediyordu.

Sonunda dedi ki, "*Son bir görev. Bu savaşı kazanmak için son bir görev. Sonra eve dönebilirsin.* Nb'aru bana böyle söyledi. Açıkça söyledi. Subayı öldür... Aina'yı öldür" -dokunuşumla ürperdi- "ve ben ödüllendirileceğim. Tüm birliğim Birleşik İttifak'a hizmetimiz için ödüllendirilecek."

"Yani son savaş sırasında Pe'jian savaş generalini öldüren siz değil miydiniz?"

Bize her zaman söylenen, askeri rütbelerde terfi etmesinin sebebinin bu olduğuydu. Ona *kahraman* denmesinin sebebi.

Başını sallayışı yürek burkucuydu. "Hayır. Generali öldüren başıboş bir plazma patlamasıydı. Olay olduğunda ona çok yakındık."

Yani her şey bir yalandı.

Aina'yı öldürdüğü için babama ödül olarak bu mülk verilmişti. Ve sadece bu gerçek bile neredeyse kusmama neden oluyordu.

"Nerede o?"

Babam başını kaldırdı. Gözleri kan çanağına dönmüştü. Tükenmiş, bitkin görünüyordu. *Yaşlı*. Yıllar onu ne zaman yakalamıştı? Ve ben neden fark etmemiştim?

"Ne?"

"Aina'nın cesedine ne yaptınız?"

"Gemma... *Yapamam*," dedi bana, başını sallayarak, gözleri aniden korkuyla parladı. "Anlamıyorsun. Birliğime asla söylemeyeceğimize dair söz verdim. Eğer bu yem ortaya çıkarsa..."

"Uranya Federasyonu'nun bir barış elçisini öldürdün," dedim. Ona bağırarak istesem de, onunla birlikte ağlamak istesem de yapamadım. "Kocamın ailesi. Artık *çok geç*."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu, sulu gözlerini bana dikip sessizleşerek. "Gemma, ne demek istiyorsun?"

"Senden Savaş Suçları'na teslim olmanı istiyorum," dedim ona, masasının yanına çömelip göz hizasına geldim. Elimini omzuna koyup sıkıca kavradım, kelimeler boğazımdan cam kırıkları gibi çıkıyormuş gibi hissediyordum. "Senden Yüksek Çeyrek Konseyi'ne teslim olmanı istiyorum. Birliğinle birlikte. Aina'nın cinayeti için. Çünkü öyle oldu baba, ne düşünürsen düşün."

Sandalyesinde geriye doğru çöktü, gözleri inançsızlık ve dehşetle açılmıştı. Bana baktı.

"Sen..." Yutkundu. "Bu beslemeyi Savaş Suçları'na mı teslim edeceksiniz? Beni mahkemeye mi çıkaracaksınız? Hayatımı bir hapisane gezegeninde geçirmeye, seni bir daha görmemeye mi mahkûm edeceksin?"

Beni Nulaxy'de Azur'a teslim ettiğinde *zaten beni bir* daha görmemeye hazır olduğunu belirtmedim.

Ondan nefret ettim. Onu sevdim. Ona acırken aynı zamanda tiksinti ve öfke duydum. Duygularıma anlam veremiyordum ve bu yüzden onun gözlerine odaklandım, benimkilere çok benzeyen gözlerine.

Yüzümün parçalanmasına izin veremezdim. Neyse ki kendimi bedenimden çıkmış gibi hissediyordum. "Sana bunu düzeltmeye çalışman için bir şans veriyorum. Asla gerçekten doğru olamayacak olsa bile."

"On yedi yıl oldu Gemma," dedi babam. "*On yedi yıl*. Ve o zamandan beri hayatımın her günü o savaşı yaşadım. Cezamı çektim. Birleşik İttifak'a hizmet ettim ve emirlere uydum. Ben bir askerdim. Daha fazlası değil."

"Onun ölümünden kâr elde ettiniz," dedim usulca.

Yüzü kızardı. Sonra da, "O ölüm için işaretlenmişti. Pe'ji'ye geldiği andan beri. Ne olursa olsun yapılacaktı."

"Ama o *sendin*," diye kestirip attım. "*O. Sendin. Sendin.*"

Tekrar ağlamaya başladı ve ben de onunla birlikte ağladım, derin hıçkırıklar boğazımı yırttı.

Gözyaşlarımın arasından, "Kızınız olarak sizden bunu düzeltmenizi rica ediyorum!" dedim.

"Yapabileceğimi sanmıyorum," diye nefes aldı.

"*Bizim için*," diye fısıldadım, ileri doğru bastırarak. "Mira ve Piper için. Annem için. Benim için. Yıllardır karanlıkta tutulan *Aina* ve ailesi için. Onların acısını bilemezsin ama bugün bile derinlerde. *Lütfen* baba. Senden bunu düzeltmeni istiyorum. Onlara bedenini geri ver. Bırak

Onlar yas tutsun. Ve bırakın kaderinize evrenimizin yasaları karar versin. *Sen bunun üstünde değilsin.*"

"Her şeyimizi kaybederiz," dedi bana hışımla. "Her şeyimizi kaybederiz. Kız kardeşlerini..."

"*Zaten* her şeyimizi kaybettik. Bunu görmüyor musun?" Ben haykırdım. "Evimiz elimizden alındı. Annem *gitti*. Açgözlülük ve acı bizi çoktan mahvetti ve tahsildarlar geri kalan her şeyi de alacaktı."

Bana doğru yığıldı. "Biliyorum. Biliyorum," diye nefes aldı. "Özür dilerim. Ben üzgünüm.

Çok üzgünüm Gemma. Ne kadar üzgün olduğumu asla bilemeyeceksin."

Arkamdan koleksiyonculardan tekrar borç almaya çalışacak kadar üzgün olduğumu biliyordum. Bu onun için bir bağımlılıktı. Krediler. Elinde kalan tek şeyin bu olduğunu düşünüyordu. Ama önünde ne olduğunu göremiyordu. Artık göremiyordu.

"Mira ve Piper bunu düzeltmeni isterdi," dedim, bunun gerçek olduğunu bilerek. Onlara söylediğimde dehşete düşeceklerdi. Tıpkı benimkinden olduğu gibi onların da tüm gerçekliğini yerle bir edecek bir başka zor konuşma. "Pe'ji'den beri eskisi gibi değilsin, değil mi? Bu sana ağır geldi. Öyle olduğunu *biliyorum*."

Omuzları titriyordu.

"Bu itiraf etmen için bir şans," diye mırıldandım kulağına, içime gömüldüğünde onu kendime yakın tuttum. "*Lütfen*. Lütfen."

Tanıdığım baba, sevdiğim baba doğru olanı yapardı. Yapacağını *biliyordum*. Ruhumun her parçasıyla yapacağını biliyordum. O adam hâlâ onun içindeydi ve hâlâ orada olduğunu bilmeye *ihtiyacım vardı*.

Sonunda o sözleri söylediğinde hâlâ içime bir kaya gibi oturuyor.

Kolları etrafımda sıkılaşıırken saçlarıma fısıldadı.

"Pekâlâ," dedi, sesi çatallaşmış, iradesi kırılmıştı. "Yapacağım."

Gözlerimi sıkıca kapattım. Rahatlama, umutsuzluk ve acı veren bir hüznü odayı sallıyordu.

Kolları beni sarmaşıklar gibi sarmış, yakınımına hapsedmişti. "Onu nereye gömdüğümüzü sana söyleyeceğim," dedi.

Azur'u düşündüm. Kalia'yı düşündüm. Güney kanadındaki koridordaki buzlu dokunuşu ve Kaalium'da yükselen ay rüzgârlarını ve bunun onlara barış getirmeye yetmesi için dua ettim.

"Bunu düzelteceğim," dedi Rye Hara, gözyaşları saçlarıma damlarken dudaklarını yanaklarıma bastırarak. "Söz veriyorum."

CHAPTER 45

K

Ythel beni çatıda buldu.

Yanımda ağır bir gümbürtüyle yere inmeden önce tepemde daireler çizerek aşağı doğru süzüldü ve cüssesini etrafa yaydı.

Hiç konuşmadan cebinden bir şişe *ilim çıkardı*, cam kabı doldurdu ve içindeki yaprağı tutuşturdu. Bana uzattı ve ben de gümüş dumanı derinlere çekerek sessizce aldım, ama *irfan* bile omuzlarımdaki gerginliğe ve göğsümdeki lanet olası ağrıya yardımcı olamadı.

Kythel *ilmi* benden aldı ve derin bir nefes çekti. Uzun bir süre konuşmadık. Sadece ince, silindirik cam pipoyu aramızda dolaştırıp tüttürdük. Hafif dalgalar terasın kayalıklarına vururken ayın gece gökyüzünde batışını izledik.

Gemma Krynn'den ayrılalı beş gün olmuştu.

Ve gittiği her gün yeni bir yara açıyor, zonklıyor, batıyor ve dürtüyordu. Bugün, açlık sonunda beni sentetik kan istihkakına yöneltti. Başka birinden içmeyi reddettim. Bu düşünce midemi bulandırıyor, sanki *Kyrana'ma* ihanet ediyormuşum gibi. Sadece onu istiyordum. Sadece onu *isteyecektim*.

Tayınların tadı kalın, çamurlu bir çamur gibiydi ve açlığımı hafifletmek için hiçbir şey yapmamıştı. Üçüncü paketimden sonra pes ettim ve kendimi ofisime kilitledim, beni rahatsız etmeye çalışan herkese hırladım.

Zaale sonunda pes etmişti. Belki de onun yerine kardeşimi göndermişti. Çünkü Kythel şu anda bu gezegende dayanabileceğim tek varlıktı.

Kythel sonunda, "Thaine ve Lucen kendi bölgelerine döndüler. Sana vedalarını iletmemi söylediler. Bulunmak istemediğini biliyorlardı.

Şimdi olmaz."

"Senin de kalmana gerek yok," diye konuştum sonunda. Sesim taş yutmuşum gibiydi, çakıllı ve çiğ. "Sen ve Kaldur. Kendi bölgelerinizde size ihtiyaç var. Zaten çok uzun süredir yoktunuz."

"Kaldur kendi kararlarını kendi verir," dedi Kythel. "Ve eğer pozisyonlarımız ters olsaydı... beni terk etmezdin Azur. Neden seni terk etmemi bekliyorsun?"

İlimden derin bir nefes çektim, dumanı üflemeden önce lezzetli yanmayı hissettim. Sigara içmek bile Gemma'yı düşünmeme neden oldu ve balo gecesi *irfana verdiği* tepkiyi hatırlayarak vücudum gerildi.

Ta ki her şey değişene kadar.

Lanet ettim.

"Haber yok mu?" Homurdandım.

Olmadığını biliyordum. Halo kürem her zaman yanımdaydı. Eğer Gemma bana ulaşmaya çalışıyorsa, bunu ilk öğrenen ben olurum.

"Haberler var," dedi Kythel, doğrulmamı sağlayarak. Kaşlarını çatı ve "Gemma hakkında değil. Hasattan önce gerçekleşen *kyriv* saldırısı hakkında."

Bir an için kafam karıştı. Ama sonra hatırladım. Çok uzun zaman önceymiş gibi geldi.

"Neden bana lanet olası bir *Kyriy'in* Laras'ın sınırlarını ihlal etmeyi başardığını söylemedin?" diye sordu. "Ve neden bana onu tek *başına* indirdiğini söylemedin? Askerlerin sana yardım etmesini beklemeliydin."

"Artık çok geçti," dedim ona. "*İrfan* tarlalarının peşinden gidiyordu. Duvar boyunca kışlalar inşa ettiriyorum. Askerleri köylerin kuzey ucunda kümelemek yerine oraya yerleştireceğim. Ama o zamana kadar, son *irfan* hasat edilip paketlenene kadar orada devriyelerim olacak."

Kythel başını salladı. "Bana anlatmadığın çok şey var kardeşim. Ve bu Maazin hakkında henüz bilmediğin çok şey var."

"Zaale sana söyledi," diye tahmin ettim, elimi yorgun yüzümde gezdirirken. "Haberler onun hakkında mı?"

"Evet," dedi Kythel. "O öldü."

Bu iki kelime çok gerçekçiydi. Sert, yumuşak ama hissetmeden söylenmişti. İlk aklıma gelen Gemma oldu. Peşinden gitmemem için bana yalvarıyordu.

Maazin, genç olduğunu ve bir hata yaptığını söyledi. Ona karşı nazik olduğunu biliyordum. Kayıt odasında günlerce onunla çalışmıştı.

Onun arkadaşlığından hoşlanmıştı. Kayıtlardaki tutarsızlıkları keşfettiğinde şok olmuştu.

Onun öldüğünü duysa çok üzülmüştü.

"Nasıl?" Gözlerimi Kythel'e çevirip Zaale'nin bugün işimi bölmeye çalıştığı onca zamanı düşünerek sordum. *Bu* konu hakkında mıydı? "Ne zaman?"

"Cesedi bize gönderildi. Bu sabah kuzey sınırındaki devriyelerimize teslim edildi."

Boğazımdan şok olmuş bir nefes fırladı.

"Bu hiç mantıklı değil. Eğer Zyre için çalışan bir casussa, neden kendi casusunu bize göndersin ki? Kapılarımızda lanet bir *hediye* gibi mi?"

Zyre, Kaazor'un kralıydı. Beş yıl önce babasının ölümünden sonra tahtı ondan almıştı. Zyre'den *hoşlanmasam da*, Kaalium ile anlaşmayı bozarken babasının kararını etkilemeye çalıştığını biliyordum. Zyre anlaşmayı korumak istemişti. On yıl boyunca bize karşı uçan babası olmuştu.

"Zyre Laras'a yapılan *Kyriv* saldırısına izin vermediğini söyledi. Mesajını Maazin'in cesediyle birlikte aldık. Maazin'in onun Kaazor'u olmadığını söyledi."

Kyriv canavarının kafasını, onu öldürdükten sonra Zyre'ye göndermiştim. Bir tehdit olarak. Bir uyarı olarak. Canavarın gözlerinin arasına sıkıştırılmış uzun bir mektupta ona bir daha Kaalium Hanesi'nden çalmamasını ve savaş istemiyorsa casuslarını sınırın kendi tarafında tutmasını söylemiştim.

"Ne yapmaya çalışıyor?" Merak ettim.

Kythel bir omzunu kaldırarak, "Belki de hiçbir şey," dedi. "Belki de doğruyu söylüyordur."

"O zaman Maazin kime *ilim* satıyordu? Ve *Kyriv*'i kim gönderdi?"

"Zaale bütün gün seninle konuşmaya çalıştı," diye bilgilendirdi Kythel beni bir nefes *ilim* solumadan önce. "Ne bulduğunu bilmek ister misin? Maazin'in ihaneti ortaya çıktığından beri oldukça meşgul."

"Oyun oynamak istemiyorum kardeşim," dedim. *Yorgun*. Gergindim. Artık benim karım olmak istemediğine karar verebilecek olan karım için acı çekiyordum. "Sadece söyle bana."

"Maazin bir

Thryki'ydi." "Ne?"

Kythel başını salladı. "Zyre mektubunda Maazin'in onun Kaazor'u olmadığını söylemişti. Şimdi bunu gerçek anlamda söylediğini düşünüyorum. Onu evlatlıktan reddetmek ve topraklarının dışına atmak için değil, aslında bir Kaazor olmadığı için. Zaale bunu başardı

Kaalium'dan geçişinin izini sürün. Denizlerin ötesinden Salair limanına girmiş ama farklı bir isimle. Eyaletime, Erzos'a geçiş için para ödeyene kadar bulabildiği her yerde iş buldu ve Laan Hanesi'nin Maazin'i oldu. Erzos'ta yaklaşık dört yıl yaşadı ve limanlarda kayıt tutucu olarak çalıştı. Daha sonra bir yıl boyunca ortadan kayboldu ve sanırım o sırada Kaazor'da bağlantılar kurmuş olmalı. Muhtemelen devriyenin en kötüsünden kaçınmak için kuzeybatıdaki sınırdan geçiyordu."

"Sonra Laras'a geldi," diye tahmin ettim usulca.

Kythel başını öne eğerek selam verdi. "Kaalium'da o kadar çok yaşamış ki Zaale beş yıldan sonrasını kontrol etmeyi düşünmemiş. Kendini sorumlu hissettiğini bilmelisin. Maazin'i işe aldığı için, onu kaleye getirdiği için kendini suçluyor."

Başımı sallayarak, "Tabii ki konuşur," diye homurdandım. "Onunla yarın konuşacağım. Bu onun hatası değildi."

Ama Zaale'nin keşfettiği şey doğruysa.

Kythel sanki düşüncelerimi okumuş gibi sessizce, "Bir Thryki'nin topraklarımıza görünüşte tek amacı Kaalium ve Kaazor arasında sorun çıkarmak için gelmiş olması beni endişelendiriyor. Kaazor'un sınırlarının derinliklerinde bu işe karışan başka birinin daha olması ve kim olduğuna dair hiçbir fikrimizin olmaması beni endişelendiriyor. Maazin bu işte tek başına hareket etmiyordu. Ama Zyre'nin de bununla bir ilgisi olduğunu sanmıyorum."

Kythel ve benim yüz ifadelerimiz birbirimize benziyordu.

Kelimelerin ağırlığı üzerinde düşünerek sessizce sigara içmeye devam ettik.

Savaş yaklaşıyordu. Bunu hissedebiliyordum. Eski bir içgüdü, kemiklerimin derinliklerinde. Ama belki de başta düşündüğüm gibi kuzeyden gelmeyecekti. Belki de onun yerine denizlerin ötesinden geliyordu.

Kythel'in de bunu hissettiğini biliyordum.

"Bu gece dinlen," dedi ağabeyim sonunda, eğilip omzumu sıkmak için. "Zyos'a gidip gelmiş gibi görünüyorsun. Bu gece tapınakta Aina'nın yolunu aydınlatacağım. Yatağına git ve uyu."

Kanatlarını gererek ayağa kalktı.

"Kemiklerinin hâlâ Pe'ji'de olduğunu mu düşünüyorsun?" diye sordum. "Bunca zaman sonra mı?"

Kythel sustu.

"Annem öyle olduklarına inanıyordu. Onları orada hissedebildiğini söylerdi," diye yanıtladı. "Yani evet, hissediyorum. Ve eğer *kyrana* onları geri getireceğini söylüyorsa

Bize... o zaman ona inanıyorum. Şanslıymışsın kardeşim. Kendine bir eş olarak küçük bir insan savaşçı bulmayı başardın."

Eğer beni hâlâ istiyorsa, diye düşünmeden edemedim, kanatlarını girmesini izlerken.

"Erzos'a döndüğümde, bölgemin etrafını soruşturacağım. Laan Hanesi'nden Maazin'i ve köylerimde tam olarak ne yaptığını soracağım. Birileri bilecektir," dedi Kythel kanatlarını sallayarak. "Ama Gemma Krynn'e dönene kadar buradan ayrılmayacağım. Kaldur'un da o dönene kadar Vyaan'a döneceğini sanmıyorum. Bu konuda kendini oldukça suçlu hissediyor."

"Peki ya geri dönmezse?" Elimde olmadan sordum, uykusuz bir gecenin ve gittiği akşam onun perili gözlerinin anısının doğurduğu bir soruydu bu. "Başlangıçta... Ona karşı iyi değildim Kythel. Ona iyi davranmadım."

İkizimin dudakları sert bir çizgiyle kenetlendi.

"Ona karşı soğuktum. Acımasızdım. Benden korkmasını istedim," diye itiraf ettim. "Peki korktu mu?" Kythel üzerimde yükselerek sordu. "Senden korktu mu?"

"Hayır," dedim yutkunarak. "Hayır, bence o oldukça korkusuz. Sevdiği kişiler söz konusu olduğunda hariç."

Kythel homurdandı. Kısa bir sessizlikten sonra bana, "Sana geri dönecek Azur. Bundan hiç şüphem yok. Ama belki..."

"Ne?"

"Belki de ona ilk gitmesi gereken sensin," dedi gözlerini gökyüzüne çevirerek. Sonra kendini havaya fırlatarak oradan ayrıldı.

Son *ilmi* bana bıraktı ve hiçbir şey kalmayana kadar derin derin içime çektim.

"Bana geri dön," dedim usulca, kelimeleri tepemdeki yıldızlara mırıldanarak. "Bana geri dön, sana bir daha asla ayrılmaman için her türlü sebebi vereceğim."

Bir dua.

Sadece tek bir ruh için yıldızlara edilen bir dua.

Raazos, Alaire, Gaara ya da Zor için değil.

Ama Gemma için.

Onunla ilgili çok fazla pişmanlığım vardı.

Onları düzeltmem gerekiyordu. Keşke bana izin verseydi.

Tam çatıdan çıkıp, Gemma'nın kokusunu hâlâ yastıklarımın derinliklerinde duyabildiğim yatağıma çekilmek üzereyken, Halo küremden gelen uyarıyı duydum.

Ona ulaşmaya çalışırken neredeyse kıyafetlerimde bir delik açıyordum. Bir mesaj.

Setlan'dan. Görünüşe göre herkes hakkında her şeyi bilen yakın bir arkadaş. Rye Hara'yı ilk o bulmuştu ve evlilik teklifi için Bay Cross'la temasa geçen de Setlan'dı. Laras'ta büyümüşü ama şimdi Dumeria adlı bir gezegende yaşıyordu.

Setlan'ın kayıtlı mesajı küremde belirdi, yüzen renkli pikseller yüzünün hatlarını mükemmel bir şekilde oluşturuyordu.

Setlan, "Az önce kaynaklarımdan duydum, Azur," dedi. "Memurlar Collis'e çoktan gönderilmiş. Rye Hara bir saat içinde olmasa bile yakında Yüksek Çeyrek Konseyi tarafından tutuklanacak. Müsait olduğunda beni ara ve sonraki adımlarımızı konuşalım."

Mesaj karardı. Tekrar

oyunattım.

Sonra

tekrar.

Ve tekrar.

İstediğimiz her şey, diye düşündüm, Alaire'nin denizine ve ötesinde kuzeydeki dağların uzantılarına gözümü kırpmadan bakarken.

Peki neden bu kadar boş hissettirdi? İçi boş bir zafer mi?

Çünkü Gemma'nın şu anda ne kadar acı çektiğini biliyordum. Geçen hafta tüm dünyası değişmişti.

Yine kendimi eklemeye zorladım. Kryn'n'e gelmek onun için de kolay olmamıştı. Ben daha az kolaylaştırmıştım.

Onunla birlikte olmak, onu teselli etmek, ona ve kız kardeşlerine göz kulak olacağıma, gelecekte korkmasına gerek olmadığına dair güvence vermek yerine *buradaydım*. Kaalium'da. Karımın yanında olup ona yardım etmem gerekirken.

Kyrana'm.

Laraya'm.

Kalbimin kanı. "*Vaan*,"

diye küfrettim.

Rye Hara, Aina'nın cinayetinden tutuklanacaktı. Dört Çeyrek'teki en yüksek konsey tarafından suçlanıp yargılanacak ve muhtemelen hayatının geri kalanını birliğinin geri kalanıyla birlikte kozmosun derinliklerinde bir hapisane gezegeninde geçirecekti.

Rahatlamak yerine tek hissettiğim Gemma'ya ulaşma kararlılığıydı. Zafer yerine tek hissettiğim göğsümde umutsuz bir sızı oldu çünkü

Ŗu anda bile çok acı çekiyordu.

Halo kremle, neredeyse bütün gün ondan kaçtığım için rkmŖ görünen
Zaale'ye bağlandı m.

"Bir gemi hazırlatın ve mürettebatı gemiye bindirin. Küçük ve hızlı bir
Ŗey olsun. Derhal Collis'e doğru yola çıkmam gerekiyor."

CHAPTER 46

I

Babamın tutuklanmasının üzerinden beş gün geçmişti.

Ve hiçbir şey beni bunun sonrasına hazırlayamazdı.

Her gün yeni bir cehenneme uyanıyordum. İster kız kardeşlerimin odalarının kapalı kapıları ardındaki hıçkırıkları olsun. Ya da ertesi akşam kapımıza gelen ve tutuklama koşulları hakkında sessiz kalmamız için bizi tehdit eden Birleşik İttifak habercileri. Ya da Çeyrekler boyunca yayılan haberler, diğerlerinin aval aval bakıp fısıldayabileceği, kıs kıs gülebileceği ve spekülasyonlar yaygınlaştıkça her ayrıntıyı yalayıp yutabileceği bir skandal. Ya da kapılarımızın dışında toplanmaya başlayan kalabalıklar. Collis sakinleri Hara kızlarına taziyelerini sunmaya gelmişlerdi ama tek istedikleri dudaklarımızdan gerçeği söküp almaktı.

Kapıları kilitlemeye başlamıştık. Başkalarını dışarıda tutmak için.

Bu haber Yeni Dünya'yı ve kolonilerini şok etti. Bu çok açıktı.

Ve bu, önümüzdeki uzun yolun sadece başlangıcıydı.

"Kapıya gelmeyi bırakacaklar. Eninde sonunda gidecekler," diye garanti verdi Fran beşinci gece, hepimiz neredeyse boş olan yemek salonunun etrafında otururken. Sorj da buradaydı. Mira'nın arkadaşı, artık *daha fazla* bir şeye benziyordu. Killup erkeği onu sıkı sıkı tutuyordu, yüzü gri boynundaki solungaçlara gömülmüştü. Onun için minnettardım. Mira'ya rahatlık ve destek sunabildiği için minnettardım.

Onları izlemek Azur'u özlememe neden oldu. Onu o kadar çok özlüyordum ki bazen nefes alamıyormuşum gibi hissediyordum.

Piper...Piper, diğer yandan, beni şaşırtmıştı. En

küçük kız kardeşim harekete geçmişti.

Babam gezegenden götürüldükten sonraki sabah bana "Neye ihtiyacın var?" diye sormuştu. "Ne yapmamı istiyorsun?"

Ben söylemeden New Inverness'teki büyükanne ve büyükbabamızla temasa geçmişti. Doğrusunu söylemek gerekirse, annemin ölümünden bu yana ailemizden uzaklaşan annemin ailesi. İçten içe, bunun için hep bir şekilde babamı suçladıklarını düşünüyordum. Ve babamın ilerleyen yıllarda onlardan para isteyip istemediğini merak etmekten kendimi alamıyordum, çünkü telefonlarına çıkmayı tamamen bırakmışlardı.

Ama Piper'a sorgusuz sualsiz cevap vermişlerdi ve şimdi bile Collis'e gidiyorlardı. Bize yardım etmek için.

"Çok üzgünüm Gem," diye fısıldamıştı Piper bir gece, karanlık bir pencerenin önünde durmuş kapılarımızın ardındaki kalabalığı seyrederken. "Gerçekten ne kadar kötü olduğunu hiç bilmiyordum. Bunca yıldır nelerle uğraşmak zorunda kaldığını. Ve ben... ben sana karşı çok *şımarık* bir *kaltaktım*. Oysa sen sadece bize yardım etmeye çalışıyordun."

Sonunda itiraf etmiştim. Her şey hakkında. Borçlar. Tahsildarlar. Borçlar.

Kız kardeşlerime karşı dürüst olmak omuzlarımdan büyük bir yük atmış gibi hissettirdi.

Ancak, bu yükün yerini yeni bir yük almıştı. Suçluluk duygusu. Mantıken doğru olanın bu olduğunu bilmeme rağmen, babamı itiraf etmeye zorladığım, ailemiz içinde bu kargaşaya neden olduğum, geleceğimiz için bu kedere ve belirsizliğe yol açtığım için duyduğum suçluluk. Yapılacak *tek* şey buydu.

"Kendini suçlama," demişti Piper bana, sesi sert ama üzgündü. "Bunu o yaptı. Tek başına. Sen sadece onu sorumlu tuttun. Ben... Annemin bunu yapacak gücü olup olmadığını bile bilmiyorum. Ama sen yaptın."

Babamın tutuklandığı gece bana hediye ettiği küreye konuşarak Azur'a bir Halo mesajı bırakmıştım. Ona babamın bana söylediği şeyi söylemiştim: Pe'ji'de Aina'nın cesedini gömdükleri yeri. Kasabanın kuzeydoğusundaki sık bir ormanda, öldürüldüğü yolun yaklaşık bir mil aşağısındaki eski bir kara ağacın dibine. Ona babamın tutuklandığını ve Yüksek Çeyrek Konseyi'ne götürüldüğünü söyledim.

"I..." Mesajı kaydettiğimde gözyaşlarımı tutamayarak sustum. *Seni özlüyorum*, demek istemişim. *Sana ihtiyacım var*. Onun yerine, "Özür dilerim. Gerçekten üzgünüm, Azur."

Ondan hiç haber almamıştım. Hemen Pe'ji'ye gittiğini, belki kardeşlerinden birinin, hatta Kalia'nın gittiğini ya da Aina'yı kurtarmak için oraya bir ekip gönderdiğini düşündüm.

Bu gece hepimiz yemek masasında oturuyorduk. Fran. Sorj ve Mira. Piper. Büyükbabam ve büyükbabam muhtemelen yarın burada olacaklardı.

Ve hala *yapılacak çok* şey vardı. Ailemizden biri ölmüş gibiydi. Babamın sakladığı başka bir borcu olmadığından emin olmalıydım, başka tahsildarların kanatlarını açıp üzerine çullanmasını beklememeliydim. Evin mülkiyetine dair tapuyu ya da mülkün Birleşik İttifak veya Dünya Konseyi tarafından talep edilip edilemeyeceğini bulmalıydım. Mavi tuz madenlerinin yönetimini organize etmek zorundaydım; işe aldığım müdürün görevinden ayrıldığını öğrenmişim. İşçilerin ücretlerine ihtiyaçları vardı ve onlara tam ödeme yapmak için hesabımdaki 200 *vronu* çoktan çekmişim. Çoğu Collis'te başka bir yerde iş aramaya karar vermişti ve doğrusu onları suçlayamazdım.

Mülkle ne halt edeceğimi bulmalıydım. Salonunda huzursuz hissediyordum. Ağrıyan bir yara ve hatıra. Bir trajedi için iğrenç bir ödül. Burada olmak istemiyordum ama olmak zorundaydım. Kız kardeşlerim için güçlü olmalıydım. Gidecek başka bir yeri olmayan Fran için de.

Her gün kapılarda sıraya giren medyayı temizlememiz gerekiyordu. Babamın tutuklanma koşulları şüphesiz yakında sızacaktı. Pe'ji Savaşı sırasında ne yaptığını herkes öğrenecek ve çok geçmeden Collis'ler bize karşı cephe alacaktı. Burada kalmanın bile güvenli olup olmadığını merak ediyordum. Eninde sonunda buradan ayrılmak zorunda kalacaktık.

Ama onun gömülü olduğu yer burası, yas tutmadan edemedim. Onu arkamızda bırakamayız.

"Ne düşünüyorsun?" Piper elimi tutmak için masanın üzerinden uzanarak sessizce sordu. Farklı olduğunu fark ettim. Gideli çok olmamıştı ama bu koridorlarda son bulunuşumdan bu yana yıllar geçmiş gibiydi.

Gözlerime ulaşmayan küçük bir gülümsemeyi onun için toplamayı başardım. Saat geç olmaya başlamıştı. Bu gece daha fazla bir şey konuşamayacağımızı bildiğimizden hepimiz birazdan yatacaktık. Ve açıkçası hepimiz çok yorgunduk.

Tam ağzımı açmıştım ki, ön kapıdan büyük bir gürültü geldi.

Boom, boom, boom!

Kalbim göğsümde dondu.

"Olamaz," diye nefes aldım. "Kapıları geçtiler, değil mi? Sorj, kilidi kontrol ettin, değil mi?"

Masadan kalktım, çoktan odadan çıkmaya başlamıştım.

Arkamdan Sorj seslendi, "Bu sabah yaptım. Sıkıca kilitlenmişlerdi!"

Çitlere tırmanmış olmalılar. Collis'te izinsiz girmek yasalara aykırı olmasına ve hapisle cezalandırılmasına rağmen, bir açıklama için umutsuzluğa kapılıyorlardı. Galaksiler arası haberlerde bir klip olurduk. *Bir insan kahraman, gözden düşmüş, ailesi saklanıyor.*

Omurgamı çelikleştirdim. Piper arkamdaydı. Mira, Sorj ve Fran de. Bunu birlikte yapabilirdik. Onlara sadece gitmelerini söyleyecektik, yoksa Collis Devriye birimini çağıracaktık.

Kapı kolu ulaşılabilecek bir yerdeydi.

Derin bir nefes alarak, hızlı bir hareketle kapıyı çekip açtım, izinsiz girene haddini bildirmek için ağzımı açmıştım bile.

Onun yerine dudaklarımdan
sadece bir nefes çıktı. Burun
deliklerim yandı.

Boğazım düğümlendi.

Rahatlama, mutluluk ve şok içimde birbirine karıştı.

"*Laraya*," diye gürlledi Azur, o kırmızı gözleri benimkilerle birleşip *yaniyordu*. Kanatlarını iyice açmıştı -muhtemelen kapılardan izleyenlerin görüşünü engellemek için, çünkü şok olmuş dedikoduları buradan duyabiliyordum- inanılmaz derecede büyüktü. Ne kadar *büyük* olduğunu unutmuşum. Hiçbir hareket yapmadığımda, en ufak bir kıpırtı bile göstermediğimde, "Beni içeri davet edecek misin?" diye sordu.

Kendimi ona doğru fırlattım.

Sonunda tekrar nefes alabileceğimi hissettim.

Azur homurdandı ve beni yakaladı, o sıcak kolları beni sıkıca kucakladı. Onun *kokusu*. Tanıdık sıcaklığı. Siyah yeleğinin yanağıma yaptığı sert baskı. Kanatları soğuk bir günde bir battaniye gibi etrafımı sarıyordu.

Başını eğdi. Dudakları kulağıma değdi.

"Buradasın," diye boğuldum ve kendimi ona bıraktım. Yeleğini kavramak için uzandığımda ellerim titredi ve onu kendime çektim. "Buraya nasıl geldin?"

"Kocanın kim olduğunu çoktan unuttun mu? Ben Kaalium'un varisiyim. İstedğim her yere gidebilirim," diye mırıldandı kulağıma, her zamanki gibi kibirliydi ve içimde bir sevgi patlaması hissettim, bir inançsızlık kahkahası kaçtı

Boğazım. *Lore* gecesinden beri ilk kez gülüyordum.

Belki de hasat balosu.

Sözleri, bal kadar tatlı dudaklarının şakağıma nazikçe dokunuşunu yalanlıyordu. Kucaklamasının tadını çıkardım, neredeyse bir izleyicimiz olduğunu unutuyordum.

"Sen buradasın," diye fısıldadım, gözyaşlarımı utanmadan yeleğine silerek, "ve ben kendimi berbat hissediyorum."

Kolları sıkılaştı.

Azur yumuşak bir sesle, "Artık endişelenmene gerek yok *Kyrana*. Ben her şeyle ilgileneceğim. Sana göz kulak olacağım. Söz veriyorum."

CHAPTER 47

Gemma sonunda göğsümden çekildi, gözleri bana doğru parlıyordu. Onu gördüğümde göğsümdeki gergin bandın gevşediğini hissettim. Endişelenmiştim. *Hâlâ da* endişeliydim. Ama o benim kollarımdaydı. Ben buradaydım, Collis'de.

Gözlerinin ve ağzının etrafındaki çizilmiş her çizgiyi, kaşlarının arasındaki çatıkları düzeltecektim. Bu benim görevimdi. Onun eşi olarak. Kocası olarak.

"İçeri gel," diye hırıldayarak beni öne doğru çekti. "İçeri gel."

Bana söylediği son sözlerden bazılarının kendini karım gibi *hissetmediği* ve aramıza mesafe koymanın iyi olacağını düşündüğü olduğu düşünüldüğünde, ondan nasıl bir karşılama bekleyeceğimi gerçekten bilmiyordum.

Ama beklemekten bıkmıştım. Mesafenin gerginliğini, Krynn'deki varlığının eksikliğini, yatağımdaki boşluğu hissetmiştim ve onu istediğime karar vermem sadece birkaç dakikamı almıştı. Ona ihtiyacım vardı. Nasıl karım olmuş olursa olsun, o benim karımdı ve ben ona bağlıydım. *Bağlıydık*. Her zaman. Kan bağıyla bağlıydık.

Gemma'nın beni kapısının önünde gördüğünde verdiği tepkiye bakılırsa, onun da aynı şekilde hissettiğine dair iyimserdim. Hatta umutluydum. Ve umut, damarlarımda düzenli olarak dolaşan bir his değildi.

Gemma yanaklarını silerek, "Azur, bunlar benim kız kardeşlerim," dedi. İki insan dışının yüzündeki ifadeye bakılırsa, Gemma'yı hiç ağlarken görüp görmediklerini merak ediyordum. "Mira ve Piper."

Bana iri gözlerle baktıklarında başımı onlara doğru eğdim. Daha önce hiç Kylorr görmemişlerdi, en azından şahsen, çünkü Gemma ile sabahları Halo küresi aracılığıyla sık sık konuştuklarını biliyordum. Onlar da

Ludayn'ı gördüm, gerçi türümüzün dişileri erkeklerden çok çok daha küçüktü.

Altın saçlı kız kardeş -Mira- şaşkınlıkla baktı, gözleri cüssemde ve boyumda gezindi. Beni ablasının kanıyla beslenirken görse gözlerinin yuvalarından fırlayacağını düşünmeden edemedim. Diğer -Piper- ciddi bir gözlemler beni inceledi, ancak elini bana ilk uzatan o oldu ve öne çıktı.

"Hoş geldiniz," dedi yumuşak bir sesle. "Bu koşullar altında sizinle ilk kez karşılaştığım için üzgünüm. Bu yerde."

Düşmanımın evi. Aina'yı öldüren adamın evi.

Aynı zamanda karımın yaşadığı yerdi. Bir zamanlar burada mutluydu, değil mi?

Gemma'nın Laras'ta diğer insanlara yaptığını gördüğüm şekilde elini tuttum ve sıkıca sıktım.

"Merhaba," dedi Mira sessizce, gözlerimi kaçırmadan önce gözlerimle buluştu ve sonra beni kavradı.

"Bu da Fran," dedi Gemma ve beni odada kalan son insan dışının yanına götürdü. Burnunun üzerinde çilleri ve geniş el gözleri olan bir insan. "Sevgili dostum."

Gemma bana Fran'den bahsetmişti, Fran onun için başka bir kız kardeş gibiydi. Ona başımı salladım ve elini uzattığında elini tuttum.

"Ve Sorj," diye bitirdi Gemma. "Mira'nın arkadaşı, bize çok yardımcı oldu... o zamandan beri..."

Babası tutuklandığından beri biliyordum.

Killup erkeğiyle gözlerimi kilitledim, onunkiler de bana güvensizlikle bakıyordu. Homurdanarak başımı ona doğru eğdim. Killup ve Kylorr'un ilişkileri pek iyi değildi. İkimiz de Uranya Federasyonu'na sadakat yemini etmiş olsak da, uzun zaman önce yaşanmış eski bir savaşın acıları asla onarılamamıştı.

Sonra kolumu Gemma'nın beline dolayarak onu daha sıkı bir şekilde yanıma çektim ve kanatlarımı açarak onu kendime yaklaştırdım. Eli bileğimi kavradı ve metal eldivenimin üzerinde kıvrıldı. Ondan ayrılmak istemiyordum. Bir saniye bile.

"Sonunda hepinizle tanışabildiğim için onur duyuyorum," dedim sessizce. Gözlerim Piper'inkilere kaydı. "Ama evet, keşke daha iyi koşullar altında olsaydı."

"Sen... Pe'ji'ye gittin mi?" Gemma dikkatimi tekrar çekerek sessizce sordu. "Onu buldun mu?"

"Kaldur yakında başka bir kazı ekibiyle birlikte arama için gezegene inecek," dedim ona, mesajını ilk aldığımda içimde yükselen duyguyu ifade edemedim. Ne de olsa Rye Hara ve ekibi Aina'yı gömmüştü. O her zaman Pe'ji'deydi ve kasabaya çok yakındı. "Kythel ve Kalia Laras'a bakmak için geride kaldılar. Diğer kardeşlerim kendi bölgelerine döndüler ama haber bekliyorlar."

Başını salladı. "Güzel. Güzel, umarım onu bulurlar. Bulacaklarını biliyorum."

Elim kalçasına sıkıştı. Gözlerimiz tutuştu. Konuşacak çok şey vardı. Tekrar huzura kavuşana kadar *yapmamız* gereken çok şey vardı. Ama ben bu anın tadını çıkarmak istiyordum. Karımın gözlerine baktığım ve neredeyse iki hafta ayrı kaldıktan sonra tekrar birlikte olduğumuzu bildiğim basit bir an.

Piper boğazını temizledi. "Bu gece yapılacak başka bir şey yok. Hepimiz biraz uyumaya çalışsak nasıl olur? Sabah daha fazla konuşabiliriz," dedi ve küçük bir baş hareketiyle gözlerime baktı. Gemma'ya benimle zaman geçirmek istediğini fark ettim ve bunun için daha fazla minnettar olamazdım.

"İyi fikir," diye mırıldandı Fran. Mira Sorj'u elinden tutup çekti. Piper arkalarından evin derinliklerine doğru ilerledi. "Gemma?"

Karım Fran'e baktı. "Bir şeye ihtiyacın var mı?"

Başını salladı ve sonra bana yaslandı. "Hayır. Biraz dinlen, Fran. Sabah görüşürüz."

Fran ona küçük, bilmiş bir gülümseme gönderdi. İnsan dışının gözleri benimkilere kaydı. Bana başını salladı. Sonra dönüp kız kardeşleri ve Sorj'u fuayeden aşağıya ve karanlık merdivenlerden yukarıya kadar takip etti.

İlk kez evin etrafına baktım. Gemma'nın Krynn'e gelmeden önce yaşadığı ev. Rye Hara'nın evi.

Buranın bir zamanlar ne kadar güzel bir ev olduğunu görebiliyordum. Mimari görkemliydi, geniş tavanları ve karmaşık pervazları vardı. Kemikler iyiydi. Ama sonra çatlakları gördüm. Boş gibiydi. Mobilyalar eksikti... ya da belki satılmıştı. Örümcek ağları yüksek köşelere sinmiş ve görebildiğim yüzeylerde toz birikmişti.

Bu büyüklükteki bir arazinin bakımı için en az altı ya da yedi düzenli bekçi gerekir. Gemma'ya göre... Fran vardı, zavallı dişi.

Yalnız kaldığımızda Gemma bana döndü ve gözlerimi yanıımızdaki duvardaki lekeden ayırdım. Yüzünü göğsüme gömdü ve ben de ona sıkıca sarıldım.

"Nasılsın?" Ona doğru mırıldandım. "Ve bana yalan söyleme."

Yorgun gülümsemesini göremesem de dudaklarının kıvrıldığını hissettim.

"Cehennem gibiydi," dedi ve boğazımdan kısa bir hırıltı yükselmesine neden oldu. Başını kaldırdı ve çenesi göğsümün ortasında duracak şekilde boynunu geriye yatırdı. "Ama sonra seni gördüm ve en kötüsünü atlattığımı anladım."

Sözleri kanatlarımı kabartıp çırpınmama neden oldu. Ama bu içgüdüyü bastırdım. Bunun yerine eğildim ve onun baştan çıkarıcı dudaklarına yumuşak bir öpücük kondurdum, o da benim gibi bunun tadını çıkarıyor gibiydi.

"Seni özledim," diye iç geçirdi öpücüğün içine. "Bunu sana söylemek istedim.

Mesajı gönderdiğimde. Ama ben... yapmalı mıyım bilemedim."

Geri çekildim, kaşlarım birbirine yaklaştı. "Benimleyken kendinden asla şüphe etme, *Laraya*. Buna asla ihtiyacın yok."

"İşte o zaman sen de beni özlediğini söylüyorsun," diye fısıldadı, gözleri yumuşamıştı. Sıcak ve tatlı.

Hırladım. "Seni çok özledim Gemma." Bakışlarında gördüğüm rahatlama mıydı? Özlediğimden emin değilmiş gibi miydi? "Cevabını buldun mu? Çünkü ben benimkini biliyorum."

"Cevabım mı?" diye sordu usulca.

"Aramızdaki mesafenin sana açıklık getireceğini düşünmüştün," diye hatırlattım ona. Dudakları farkına vararak aralandı. "Evliliğimizin sana yanlış geldiğini söylemiştin. Ama o anda anladım ki, seninle ilgili yaptığım tüm hatalara rağmen, evliliğimizin başlama şekline rağmen, seni benim yaptığım için pişman değilim. Muhtemelen hiçbir zaman anlayamayacağım nedenlerden ötürü en başından beri kaderimiz böyleydi. Ama *sen* olduğunu bilmek için anlamama gerek yok. Her zaman sen olacaksın."

Gözlerinden şaşkınlık okunuyordu.

"Ve ne zaman Kryn'n'e dönmek istersen," dedim sesim hırçınlaşarak, "Nulaxy evlilik sözleşmemizi geçersiz kılacağım."

"Ne?" diye nefes aldı, bakışlarına panik girmişti. "Hayır, Azur, bu-

"Seninle tekrar evlenebilmek için," dedim ve nefesinin kesilmesine neden oldum.

boğazını. "Ve yeniden başlayabiliriz, böylece her zaman seninle evlenmek istediğimi bileceksin çünkü... çünkü sen benim kalbimsin Gemma. Kalbimin kanısın. Benim *larayam*. Başka hiçbir sebep için değil."

"Azur," diye fısıldadı, gözleri yeniden cam gibi olmuştu.

Dudaklarım alaycı bir gülümsemeyle yukarı kıvrıldı. "Bunu seninle bu evin giriş holünde tartışmayı planlamamıştım Gemma, tam da bu eve adım

attığım anda.

Ama sen her zaman doğru düzgün düşünemeyecek hale gelene kadar aklımı karıştırmayı başarıyorsun."

Bana gülümsedi. Bundan hoşlanıyordu, çıldırtıcı küçük dişi.

"Ve eğer anlaşılmadıysa, bu bir teklifti," diye huysuzca ona işaret ettim, bu işi berbat ettiğimin farkındaydım. Ama Gemma'nın buna aldırmayacağını biliyordum. Aslında bunu tercih edeceğini düşünmüştüm. Benim dilimin tutulması, beynimin karışması ve onun için çıldırmam. "Seninle evlenmek istiyorum *Kyrana*. Ruhlarımız Alara'ya girene kadar seninle olmak istiyorum. Öteki aleme. Birlikte. Sonsuza kadar. Kryn'n'den ayrılmak istediğini söylediğin anda bir daha asla sensiz olmak istemediğimi anlamıştım."

Ve yine de gitmene izin verdim, diye ekledim sessizce. Çünkü onun istediği de buydu.

Gemma bana baktı.

"Bana şimdi cevap vermek zorunda değilsiniz. Aslında, sanırım-"

Dudakları dudaklarımdaydı, kelimelerimi boğuyordu, eli ensemdeydi, parmak uçlarına giderken beni aşağı çekiyordu. Ona karşı iç çektim, rahatlama ve sevinç ruhuma yayıldı. Onu kucakladım, öpüşmemiz dişlerimi sızlatacak kadar tatlıydı.

"Evet," diye fısıldadı, ağzımın içine doğru soluyarak. Gülümsedi. "Evet Azur, seninle tekrar evleneceğim."

"Güzel," diye homurdandım.

"Ayrılır ayrılmaz seni özledim," dedi bana. "Ve o zamandan beri seni her gün özledim. Doğru şeyi yaptığımı sanıyordum. Hâlâ bu kadar acı vericiyken geçmişi geride bırakıp bırakamayacağımızı görmek için uzaklaşmak."

Ayıldım. Elimi omurgasında gezdirdim ve sonra tekrar yukarı kaldırdım, sonra elimi kalın, siyah saçlarında dolaştırdım.

"Seninle evlenmek istiyorum," dedi. "Ama artık biz de evliyiz. Sen benim kocamsın. Nulaxy'den beri de öylesin. Eşimsin. Bundan şüphe ettiğim için özür dilerim."

"Bunun için özür dileme," dedim ona.

"Geldiğiniz için teşekkür ederim," dedi ve uzanıp yüzümü okşadı. "Burada olmana çok sevindim."

Yorgun görünüyordu. Gözleri kan çanağına dönmüştü. Kız kardeşleri için güçlü olmak zorundaydı, biliyordum. Ama bana güvenebilmesini istiyordum. Benim için cesur bir yüz takınması gerektiğini hissetmesini istemiyordum.

"Oh," dedi, gözleri dudaklarımda geziniyordu. "Sen... aç mısın? Öyle olmalısın. Tabii eğer... tabii eğer..."

"*Asla*," diye homurdandım, kaşlarım çatılmıştı. "Sadece sen, *Kyrana*."

Omuzları gevşedi. "Neredeyse iki haftadır yoktum. Beslenmeye ihtiyaç duyduğun için seni suçlayamazdım."

"Bu gibi durumlar için sentetik kan stoklarımız var," diye bilgilendirdim onu. "Başka birinden içme düşüncesi bile beni hasta ediyordu. İçmek istemedim. Fiziksel olarak yapabileceğimi bile sanmıyorum. Sadece seni istiyorum."

Bunu *severdi*. Benim sahiplenici küçük dostum. Gözlerindeki o küçük memnuniyet ışıltısını görmek boğazımda bir hırıltının yükselmesine neden oldu.

Dudakları ayrıldı. Çok yaklaşmıştık. İnanılmaz derecede yakın. Kokusunu alabiliyordum. Kanının derisinin altında akmaya başladığını duyabiliyordum.

Gemma da bunu fark etmiş gibiydi.

"Gel," diye seslendi, küçük, bilmiş bir gülümsemeyle, kolumdan çekiştirerek. "Seninle yalnız kalmak istiyorum."

CHAPTER 48

M Hara malikânesindeki odam her zaman benim güvenli sığınağım olmuştu. Kapılar kapandığında, odanın ötesinde neler olduğunu unutabilirdim... ya da en azından unutmaya çalışırdım. Bu oda benim

Collis'te yaşadığım zamanki tek erteleme. Bu oda ve kız kardeşlerim tabii ki.

Azur'u içeri çektiğimde, beynimdeki o düğme kapanmış gibi oldu. Tek gördüğüm o olana kadar tüm endişelerimin eriyip gitmesine izin verdim. Neredeyse Krynn'e, Laras'a döndüğümüzü, pencereleri ardına kadar açık, ay ışığının taş zemine vurduğu, Gümüş Deniz'den gelen esintiyle tuzlanan odalarımızda olduğumuzu hayal edebiliyordum. Orada kendimi ne kadar *özgür* hissettiğimi fark etmemiştim. Ta ki Collis'e dönüp eski anılarım, korkularım ve endişelerim geri gelmeye başlayana kadar.

Azur'un elini tuttum ve onu yatağıma çektim.

"Bunu yapmak zorunda değiliz Gemma," dedi bana, kırmızı gözleri yanıyor olsa da başını sallayarak. "Buraya gelme sebebim bu *değil*. Sırf bunu sana kanıtlamak için hayatımın geri kalanında sentetik kan istihkakı içebilirim."

Yüksek yatağıma tüneyerek oturdum ve Azur'u kalçalarımın arasında durması için çektim. Normalde onun yanında dururken olduğumdan biraz daha yükseğe yerleşmişim. Yine de üzerimde yükseliyordu.

"Biliyorum," dedim ona dürüstçe, saçlarımı boynumdan uzaklaştırıp onu daha da yakınımaya çektim. Çıplak bedenimi görünce verdiği tepkiye engel olamadı. Fildişi dişleri telaşla uzadı, burun delikleri açıldı. "Ama bunu özledim. Ben bunu istiyorum. Seni tatmin etmek ve senin de iyi hissetmeni sağlamak istiyorum. Hiçbir şey daha doğru hissettiremezdi."

Yutkunması duyulabilirdi.

Bugün bir elbise giymiştim ve kumaşı kalçalarımın kadar kaydırdım, Azur'un boğuk iniltisi gözlerini elbisenin yükselişine dikmişken onu takip etti.

"Seni özledim kocacığım," dedim ona, ellerim pantolonunun paçalarına gidip metali çekiştirerek tıslamasına neden olduğunda kalbim göğsümde çarpmaya başlamıştı. "Buna *ihtiyacım var* Azur. Seni tekrar hissetmeye ihtiyacım var. Bizi daha fazla bekletme. Lütfen," diye fısıldadım, dudaklarımı boynunda gezdirmeden önce çenesine bastırdım.

Derin hırıltısı omurgamı karıncalandırdı. Başını geriye yaslayarak açıkta kalan boğazına erişmeme izin verdi, bu sadece bana vereceğini bildiğim bir yakınlıktı. Elleri kalçalarımın geldi ve onları yukarı doğru takip etti, dokunuşu hassas etime ateşli kıvılcımlar gönderdi.

"Beni bir daha asla terk etmeyeceğini söyle, küçük karıcığım," diye homurdandı. "Seni bir daha asla terk etmeyeceğim," diye söz verdim, parmakları kalçalarımın arasında oynaşıyordu.

Aletini pantolonundan kurtarıırken boynunu öptüm. Elimini ona sımsıkı doladığımda tısladı.

"Gemma," diye inledi. Onu daha da yaklaştırıp sikinin başını kalçalarımın arasına soktuğumda, "*Vaan*, sana ihtiyacım var," diye küfretti.

"O zaman beni al," diye yalvardım tenine karşı.

Sonra, bunun onu teşvik edeceğini bilerek... boynunu ısırardım.

Sert.

Boğazından keskin bir feryat yükseldi, boğuk ve muhtaçtı ve kalçaları tek bir acımasız hamleyle ileri atıldı, sikini o kadar derine kaydırды ki düğümü, mührü neredeyse içime oturacaktı.

Arzuyla inleyerek daha sert ısırardım, kalın eti dişsiz dişlerimin arasında sıkıştırdım. Derisini parçaladı. Kanının sıcak tadını aldım ve her nasılsa bu beni ihtiyaçtan daha da vahşileştirdi.

"*Raazos*," diye homurdandı inleyerek. "*Evet, kyrana!*"

Tanrım, bundan hoşlanıyordu. Isırığının üzerimde bir damga gibi hissettirdiği gibi, onu sahipleniyormuşum gibi hissedip hissetmediğimi merak ettim. Sert ve hızlı hamleleri beni bir sayıklamaya itti. Tamamen onun mükemmel aletinin tüylerimi diken diken eden, acı veren kayışına ve dilimin üzerinde gezinen kanının tadına odaklandığım bir çılgınlık ve keskin his ateşi.

Ona çok ihtiyacım vardı. O kadar derinden ihtiyacım vardı ki, kendini içime kazımasına, mührünün yanığını bir damga gibi hissetmeme, böylece her zaman *orada* olduğunu hissetmeme.

"Daha sert," diye mırıldandım, ısırığı yalıyordum, dilimin turları onu çılgına çeviriyordu. "*Daha fazla, Azur! Tanrım, evet, aynen böyle!*"

İçimde yıldızları görmeme neden olan o noktaya vurdu. Sonra öne doğru eğildi, asla vazgeçmedi, pozisyonundaki ince değişim mührünün beni germeye başlamasına neden oldu.

"Boşalacağım, *karıcığım*," diye homurdandı. "O mükemmel amcığına öyle sert boşalacağım ki."

"Aman Tanrım," diye fısıldadım, gözlerim irileşti, kendi dişlerinin boğazımın sütununda alay ettiğini hissettim. "*Bekle.*"

Hayal kırıklığı üzerime çöktü, sözleri bana *hatırlamamı sağladı*. "*Bekle* Azur, burada hiç marroswood yok," diye bağırdım. dudağımı ısırdım, acımasızca vurmaya ve içime itmeye devam ederken doruğa ulaşmamak için mücadele ettim, yatağım gıcırıyor ve vahşetiyle titriyordu. "Ohh!"

"*Güzel*," diye homurdandı ve nefesimin kesilmesine neden oldu. "Sana o lanet çayı vermemeliydim! O gece seni hamile bırakmalıyım. Tohumumu çok derinlere akıtmalı ve içindeki her damlayı mührümle durdurmalıyım. Ve şimdi yapacağım şey de bu, küçük *karıcığım*."

Gebe kalmak için doğru zaman olmadığını geç de olsa fark ettim, ama onun sözleri içimde bir *ateş yaktı*.

Çocuk sahibi olmayı hiç düşünmemiştim ama o anda Azur'un bana verebileceği kadar çok çocuk istediğini anlamıştım. Tomurcuklanan boynuzları, keskin ve sevimli dişleri, insan gözleri ve siyah kanatları olan küçük Kylorr-insan melezleri, böylece babalarıyla birlikte ay rüzgârlarında uçabileceklerdi.

Tam o sırada Azur dişlerini derinlere kaydırды ve zevk bir ip gibi koptu. Çok uzun zaman olmuştu. Günler yavaşça geçmişti, her biri onsuz geçen koca bir yıl gibiydi. Zehrinin ısıtıcı hissi yayıldı ve sonra orgazm oluyordum. Onun sikinin üzerinde, dişleri derine saplanmış, ona sadece sunabileceğim şeyi içerken, sözleri kulaklarımda çınlıyordu.

"Bana benim olduğunu söyle," diye emretti, tenime karşı boğuk bir sesle. "*Söyle bana, karıcığım.*"

"*Seninim, seninim*," diye inledim ve onu sıkıca kavradım. "*Ben seninim, Azur!*"

Fısıldadığı laneti duydum, kaslarının nasıl gerildiğini hissettim ve benden içmeye devam ederken itişlerinin daha da çılgınlaştığını, derinlere battığını hissettim, kanımın her baş döndürücü çekişi beni nefessiz bıraktı. Mührünün bağımlılık yaratan yakıcılığı beni geriye geriye götürüyordu. Acının benimle karışması

Yüce zevk boğazımdan boğuk bir çığlık çıkmasına neden oldu. Tekrar orgazm oldum, o *derinlere inerken* etrafında spazm geçirdim.

Azur boşaldı, tohumunun sıcak kirpikleri içimde patladı, beni doldurdu. Dünya bembeyaz oldu. Parlak ve beyaz. Nefes alamıyordum. Tek hissedebildiğim oydu. Koklayabildiğim tek şey oydu. Tek tadabildiğim oydu.

Ben onundum. O da benim.

Gerçeklik geri döndüğünde, tekrar *görebildiğim*de, Azur'un kollarında yatağın üzerindeydim. Pantolonu hâlâ kalçalarındaydı. Elbisem hâlâ belime dolanmıştı. Aleti hâlâ derindeydi, mührünün kabarıklığı beni sıkıca tutuyordu.

Hâlâ oflayıp pufluyordum. Boynumdaki tanıdık yanık rahatlamış gibi hissettirdi.

"İyileştirmemi mi istiyorsun?" diye gürledi, sesi zengin ve boğuktu. Neredeyse titriyordum.

Isırığı kastetmişti. Kız kardeşlerim görmesin diye mi?

"Hayır," diye nefes aldım. "Senin izini üzerimde istiyorum. Benimkini de sende."

Bu onu memnun etti. Göğsünden yükselen derin, gürleyen mırıltı, kocamı tatmin ettiğimi ve onun da *beni tatmin ettiğini bilmekten* büyük bir haz duymasına neden oldu.

"Dinlen, *laraya'm*," diye mırıldandı bana. Ellerim daha sıkı tuttuğunda, "Ben burada olacağım. Asla gitmem."

Çok yorgundum. Babamla yüzleştiğim gecedan beri neredeyse hiç uyuyamamıştım. Ondan önce bile.

Ama Azur'un kollarında güvendeydim.

Sadece bu bile gözlerimi kapatmama neden oldu. Sonunda kendimi *bıraktım*.

SABAHIN ERKEN SAATLERİNDE, ŞAFAK SÖKMEDEN ÖNCE, UYANDIĞIMDA

Odamın balkonunda Azur manzarasını seyrediyordum. Sabahın keskin havası tüylerimi diken diken etti ama yine de yataktan kaydım. Ayaklarım soğuk zemine bastı. Bir koltuğun üzerine serilmiş kalın bir battaniyeyi sürükleyerek üzerime çektim. Çırılçıplaktım. Azur gece boyunca beni soymuş olmalıydı.

Ve kendisi de, doğduğu günkü gibi çıplak, balkonumda duran sert, çukurlu arka tarafını görünce dudaklarımın aralandığını fark ettim.

Kalçalarımın arasında hoş bir sızı vardı. İyi kullanılmış, iyi tatmin edilmişim. Ona doğru attığım her adımda onu hatırlıyordum ve bu *hoşuma gidiyordu*. Bunu arzuluyordum.

Arkasından yaklaşarak kollarımı gövdesine doladım ve sıkı sıkı tuttuğu kanatlarını ezdim.

Boğazından gürleyen bir iç çekiş çıktı. "Özür dilerim aşkım, soğuk mu uyandırdı seni?"

Benim aşkım.

Bunu duymak, doğrudan Yeeda'nın fırınından çıkmış sıcak bir buharlı kek yemek gibiydi. Yapışkan, tatlı ve sıcacıktı, beni tatmin etti ve daha fazlasını istememe neden oldu.

"Yanımda olmaman beni uyandırdı," diye bilgilendirdim onu. Dudaklarımı kaslı sırtına ve kanatlarının bir bölümünün zarına bastırdım ve titrediğini hissettim. *Hassas mı?* Gülümsemeye karşı koyarak merak ettim. "Hâlâ burada olduğuna inanamıyorum. Bir rüya gibi geliyor."

Son iki hafta kabus gibi geçtiğinde sessizce ekledim.

Ama sonunda yanımda onunla *uyanabilecekmişim* gibi ayrıldım.

Azur beni sırtından tutup önüne doğru itti. Soğuk, puslu, sessiz bir sabah. Hara Dağı'ndan yuvarlanan bir sis vardı -dağın görüntüsüne keskin bir hüznün eşlik ediyordu- altındaki vadideki çam ormanlarına iniyor, toprağın üzerinde sürünüyordu. Çok güzeldi. Mevsim değişmeye başlarken Collis'te güzel bir sabah.

"Buraya neredeyse hiç gelmiyorum," diye itiraf ettim usulca, kollarının önümü sardığını ve beni battaniyenin ısıtabileceğinden daha iyi ısıttığını hissettim.

Azur kıpırdandı. "Göl yüzünden mi?" diye sordu.

Odalarım Hara Dağı'na doğru bakıyordu. Ama sağ tarafımızda, evin arka tarafındaki oval şekilli büyük gölün kenarını seçebiliyordum. Başımı sola doğru çevirirsem, ön giriş kapılarını seçebilirdim.

Garip bir şekilde *sessizdi*. Evin etrafından gelen sesleri bile duyamıyordum. Kapılarda *her zaman* insanlar olurdu. Azur'un dün gece ortaya çıkıp onları spekülatif bir çılgınlığa sürüklemesiyle, bu sabah daha da fazla olacağını düşündüm.

"Evet," diye yanıtladım onu, şimdi bile o yöne bakmaktan kaçınarak. Gözlerimi sisli ormandan ayırmadım ve başımı ters tarafa çevirerek dudaklarımı koluna değdirdim.

"Yatağı terk etmemeliydim," dedi bana. "Ama bu manzaraya karşı koyamadım. Burası çok güzel Gemma."

Göğsüm ağrıyordu.

"Öyle," diye sessizce kabul ettim. "Ve yine de... Sanırım Collis'i bir daha asla görmesem çok mutlu olurum. Bu evde. Bu mülkte."

Azur dudaklarını başımın tepesine bastırdı, ben onun içine daha da gömülürken beni içine çekti.

"Burada çok fazla *acı* var. Bu duvarlarda. Perili gibi ama ruhlarla değil. Anılarla. Kederle. Yalanlarla," dedim, sessiz sabahta yumuşak bir sesle. "Ama annem her zaman burada olacak. Onun bu araziye gömülmesini bile istemedim, özellikle de *öldüğü* yerin yanına. Büyükannem ve büyükbabam da istemedi. Ama babam çok... çok kırılmıştı. Bu konuda çok kararlıydı. Artık o hep burada olacak."

"Ne yapmak istiyorsun?" diye sordu bana. "Sen ve kız kardeşlerin bu mülkle ne yapmak istiyorsunuz?"

Omuzlarım çöktü. "Bilmiyorum. Karar vermek için yetkimiz var mı onu bile bilmiyorum. Mülkün babamın adına olduğunu varsayıyorum ama Yüksek Çeyrek Konseyi'nin yasaları göz önüne alındığında, babam onlara teslim olduğu anda mülkü kaybedecekti. Ve tapuyu bulamıyoruz. En başından beri ona ait olduğuna dair hiçbir iz yok."

Azur'un uzun nefesini hissettim.

"Mülkün sahibi benim, Gemma."

Kollarının arasında yavaşça dönüp gözleriyle buluşmadan önce yaşadığım şok beni dondurdu. "Ne?"

"Sana bu andan çok önce söylemeliydim," dedi Azur, bakışları *utanmıştı*. İfadesine kazınmış olduğunu göreceğimi hiç düşünmediğim bir duyguydu bu. "Bunun için özür dilerim."

"Söyle bana," dedim. "Sen... sen tapuyu evlilik sözleşmesine mi dahil ettin? Ama Bay Cross bu konuda hiçbir şey söylemedi."

"Babandı," dedi Azur ona, dudakları kısa bir süre için bükülerek. "Evliliği kabul etmeden önce mülkün tapusunu geri almam şartıyla iletişime geçti."

Geri çekildim. "Ne? Nasıl kurtaracaksın?"

Dudaklarını bastırdı. Bunu bana söylemekten *hoşlanmadığını* fark ettim. "Baban ödeyemediği bir kumar borcu için tapuyu teminat olarak gösterdi. Geçen sene."

Dünya ayaklarımın altında sallanıyormuş gibi görüldüğünde, Azur'un kolu etrafımda sıkıldı ve düşmeme izin vermedi.

"Ev... ev bizim değil miydi? Başka biri, bir *koleksiyoncu* mu sahiplenmişti? Kim... kimdi o?"

Azur bana "Qapot'a kolonisinde bir Binshay erkeği," dedi. Donup kaldım. "Babana tapuyu geri alacağımı, Binshay'a olan borcunu ödeyeceğimi ama tapunun *bana* ait olacağını söyledim. Evime. O da kabul etti. Anlaşma evliliğimizden birkaç hafta sonra tamamlandı. Tapu ailemin Krynn'deki kasasında duruyor."

"Tanrılarım," diye nefes aldım.

Azur bana, "Ancak baban hâlâ Collis'te bir arazi parçasına sahipti," dedi. "Mülkünden vazgeçmeyi reddettiği bir bölüm. Kimseye vermedi. Bana bile."

Azur sağımızi işaret etti. Göle doğru.

Elbette, diye düşündüm, bunu fark ettiğimde çelişkili duyguların göğsüme saplandığını hissettim.

"Gölden vazgeçmezdi," dedi Azur bana. "En azından tutuklanana kadar. Tapu iki gün önce açık artırmaya çıktı."

"Biri mi satın aldı?" Fısıldadım.

"Evet," dedi kolunu sıkarak. "Biz, Gemma."

"Sen... sen mi satın aldın?"

"Senin için," dedi bana. "Mülkün sahibi zaten biziz. Şimdi tamamen bize ait ve onunla ne yapmak istediğine karar vermene izin vereceğim. İster sat, ister yok et, ister sakla. Ne isterseniz, siz ve kız kardeşleriniz neye karar verirsiniz, ben bunu gerçekleştireceğim. Bu konuda endişelenmenize gerek yok."

Boğazım düğümlendi. Belki babama kötülük olsun diye arazinin tapusunu almış ve saklamıştı... ama annemin orada gömülü olduğunu bilerek gölü *benim* için satın almıştı. Ve şimdi bana karar verme yetkisi veriyordu. Mülk umurunda değildi. Sadece beni ve ne istediğimi önemsiyordu.

"İstersen anneni Krynn'e geri getirebiliriz," dedi Azur tereddütle, yumuşak bir sesle, ona hemen cevap vermediğimde. "Burada kalmak zorunda değil. Ona bir ruh mücevheri yapabiliriz, tıpkı Aina'nınkini yapacağımız gibi. Belki... belki Alara'ya giden yolu bulur."

Ruh mücevherleri kaplardı. Azur bana ruhları yakındayken, özellikle de ay rüzgârlarının estiği bir gecede parladıklarını söylemişti.

"Onunki hiç canlanmasaydı kalbim kırılabilirdi," dedim ona dürüstçe ve bir damla gözyaşı düştüğünde yanaklarımı sildim. "Büyükanneme ve büyükbabama sormam gerekecek. Ama sanırım onun eve dönmesini isteyebilirler. Bence büyüdüğü yere, New Inverness'e dönmesini isteyebilirler. Başından beri bunu istiyorlardı ama babam isteklerini reddetti. O onların kızıydı. Sadece evine, bence her zaman en mutlu olduğu yere dönmesini istediler."

Azur dudaklarını şakağıma bastırarak, "O zaman biz de öyle yapacağız," dedi.

"Ve sonra istiyorum..." Sözcükleri söylemekten korkarak ama yapılacak doğru şeyin bu olduğunu bilerek başladım. "Buraya asla dönmek istemiyorum."

"Satmak mı istiyorsunuz?" diye sordu.

"Hayır," dedim kararlılıkla. "Babam... Bu mülk, Pe'ji Savaşı'ndan sonra babamın sessizliğinin bir ödülüydü."

Azur'un çenesi sıkıştı.

"Aina için bir ödül," dedim ona ve bunu yapmak kalbimi kırdı. "Onun ölümünden kazanç sağladı ve bunun için tek bir kredi daha almak istemiyorum. Burayı terk etmek ve zamanla yerle bir olmasına izin vermek istiyorum. Yaşlanmasını, çatlamasını ve yıkılmasını istiyorum. Tüm New Everton bilsin, tüm Collis bilsin onun ne yaptığını. Birleşik İttifak'ın ne yaptığını."

"Emin misin?" diye sordu, sesi gürliyordu.

"Evet," dedim, omurgam çelikleşiyordu. "Kız kardeşlerimin de aynı şeyi hissedeceğini biliyorum. Annemi New Inverness'e geri götüreceğiz. Ve sonra eve gitmek istiyorum. Laras'a. Seninle birlikte."

Beni sıkıca kucakladı. Çömeldiğinde boynuzları saçlarıma dolandı.

Tek istediğim buydu. Cevap çok basit görünüyordu.

"Kız kardeşlerin, Fran, hatta Sorj," diye başladı Azur, kulağıma mırıldanarak, "hepsi Laras'ta yaşayabilirler. Hepsine vatandaşlık vereceğim. Bizimle birlikte eve gelebilirler. Ya da büyükannen ve büyükbabanla birlikte yaşamayı ve Yeni Dünya kolonileri içinde kalmayı tercih ederlerse, istedikleri gibi gelip gidebilirler. Hatta sizi memnun edecekse bizimle birlikte kalede bile yaşayabilirler."

Onu seviyorum, diye düşündüm, bu duygunun keskin ısırtısıyla göğsüm ağrıyordu. "Bunu yapar mıydın?"

Kaşlarının çatıldığını hissedebiliyordum. Bana bakmak için geri çekildi. "*Tabii ki* yaparım. Laras'ın *Kylaira'sı* olduğunu unutuyorsun, karıcığım. Ne dersen onu elde edersin. Özellikle de konu ben olunca."

Onu öpmek için öne doğru eğildim, sıcaklığı ve yakınlığı inanılmaz bir rahatlıktı, neredeyse sözleri kadar rahatlatıcıydı.

"Onlara ne yapmak istediklerini soracağım," dedim.

Azur başını eğerek parmaklarını saçlarımın arasından geçirdi. Aramızda kısa bir sessizlik anı geçti.

Sonra da, "Babanın duruşması muhtemelen bir süre daha başlamayacak," dedi.

Titreyerek nefes aldım. Onunla hiçbir temasım olmamıştı ama Yüksek Çeyrek Konseyi'nin davayı oluşturmalarının, ayrıntıları toplamasının, tanıklıkları ve ifadeleri kaydetmesinin, olaya karışan diğer kişilerin izini sürmesinin ne kadar süreceğini biliyordum. Ve buna Pe'ji Savaşı'nı tekrar gündeme getirmek zorunda kalmak da dahil *değildi*.

"Biliyorum."

"Ve birkaç kaynaktan duyduğuma göre," dedi sonra, "baban suçu itiraf etmiş olsa da, Birleşik İttifak şimdiden suçlamaları düşürmeye çalışıyormuş."

"Elbette yaparlar," dedim, bu haber yüreğimi ürpertmişti. "Çünkü onun tanıklığı Birleşik İttifak'ı töhmet altında bırakacaktı. Onların da işin içinde olduğunu."

"Evet," dedi. "Baban için uzun bir yol olacak Gemma. Senin için de uzun bir yol. Ailem için de. Kız kardeşlerin için. Hepimiz buna hazırlıklı olmalıyız."

Gözlerine bakarak başımı salladım. "Bunu da atlatacağız. Atlatacağımızı biliyorum."

Azur uzun bir nefes verdi. "Yapacağız," diye yumuşak bir sesle kabul etti. Ve sesindeki o sessiz güveni duymak benim için yeterliydi.

Sözlerimiz bittiğinde tekrar kollarına döndüm. Sabahın güzelliği keskin bir sızı gibi hissettiriyordu. Yakında burayı bir daha asla göremeyecektim. Yine de burayı geride bırakmak için sabırsızlanıyordum.

Güneş dağın üzerinden yükselmeye başladığında "Çok sessiz," diye yorum yaptım. "Belki de kalabalık sonunda azalmıştır. Belki bizi yalnız bırakırlar."

Beni içeri götürmeden önce kollarının bandı etrafımda sıkılaştı. Yatağa, sadece uyumayacağımızı bildiğim yere. "Dün gece sen uyurken gemimin mürettebatına onları dağıttırdım. Kapılardan çıkan yollarda nöbet tutuyorlar ve izinsiz giren olmadığından emin oluyorlar. Artık sizi ya da kız kardeşlerinizi rahatsız etmeyecekler."

Kalbimin ısındığını hissederek küçük bir kahkaha attım. Yapılacak çok küçük bir şeydi ama yine de çok *büyük* hissettirdi. Sadece akbabaların olmadığını bilmek

Malikânenin merdivenlerinde küçük kırıntılar beklemek ciğerlerimi daha az sıkıyordu.

"Yaptın mı?"

"Mmm," diye homurdandı Azur. "Sence öğleden sonra haber bültenlerinin her yerinde sikimin görünmesini ister miydim? Eğer bu sabah hâlâ orada olsalardı, kalabalık gözlerini benden alamazdı."

Bu evin ağırlığı, ikimizi de hâlâ dolduran acı ve kederle bunu yapmak garip gelse de güldüm.

Ve *iyi* hissettirdi.

CHAPTER 49

T İki gün sonra, Halo kürem gecenin geç bir saatinde bizi derin uykumuzdan uyandırdı. Gemma yanımda kıpırdandı, *fark edene* kadar şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı.

Ta ki fark edene kadar.

Çağrıyı kabul ettiğimde, Kaldur'un yüzü belirdi, aramızda süzülürken renkli piksellerle mükemmel bir şekilde hazırlanmıştı.

Raazos'un kanı, diye düşündüm, kalbim aniden çarpmaya başladı. "Söyle bana," dedim usulca, gözlerini tutarak.

Nefes alamıyordum. Gemma'nın eli kolumu sıktı. Umut yükseldi. Kör edici ve geçici ama güzel.

"*Alaire'in merhameti*, Azur," dedi Kaldur. Kardeşimin sesinde duyduğum saf *duygu* Gemma'nın elini ağzına bastırmasına neden oldu, gözyaşları karanlıkta parlamaya başlamıştı. "Onu bulduk. *Onu bulduk*."

Gözlerimi kapattım. Nefesime odaklandım.

Neşeye.

Mutlak, mükemmel bir neşe ve rahatlama.

Anne, yakında sana katılacak, diye sessizce yemin ettim.

"Onu eve getir Kaldur," diye mırıldandım. "Onu eve, bize getir."

EPILOGUE

T *iki ay sonra.*

AY RÜZGÂRLARININ ESTİĞİ BİR GECEYDİ VE FIRTINA ŞİDDETLENİYORDU.

Yine de korkmuyordum. Azur'un kollarındaydım ve beni Gümüş Deniz'e götürüyordu, o kırmızı gözler ay ışığında yansıyor, zevk ve memnuniyet dolu bakışları ona sıırtmama neden oluyordu.

Yine de fırtına sırasında daha yüksek irtifalara çıkmayı göze alacak kadar cesur değildim. Ay rüzgârları bu ay da kuvvetliydi ve Azur'un kanatlarını çekiştiriyordu, ancak kendi bedeni üzerindeki kontrolünü kaybedeceğinden korkmuyordum.

Uzandım ve elimi dalgaların üzerinde gezdirdim, bir spreı bize doğru buğulanarak geldiğinde gülümsedim.

Azur beni yine o bakışla süzüyordu. Beni nefessiz bırakan bakış. Bunu ilk kez beni Gümüş Deniz üzerinde uçururken görmüştüm. O ilk seferde. Daha sonra, terasa vardığımız anda beni duvara yaslamış ve düşündükçe *hala ayak* parmaklarımın kıvrılmasına neden olan vahşi bir öpücük çalmıştı.

"Güzel," diye kulağımı tırmaladı, rüzgâr neredeyse kelimeyi alıp götürecekti ama ben yine de yakaladım. Ona tutundum. Yakınımda tuttum.

Güldüm ama rüzgâr onu da aldı götürdü. Sırıışını yakalamadan önce değil.

"Beni geri götür," diye ısrar ettim, yanlış anlamasın diye bacaklarımı beline doladım.

Keskin bir hırıltı onu terk etti. Hemen geri döndü, o sakinleşirken dünya kısa bir an için sessizleşti ve sonra kaleye geri döndük.

Kaalium Evi'nin pencereleri altın rengine aydınlanmıştı. Sıcak ve davetkâr. Ay rüzgârlarının telaşından biraz uzaklaşmış olacaktım ama vahşi doğanın tadını bir süre daha çıkarmak istiyordum.

Azur bizi avluya indirdiğinde elini tuttum ve onu gizli köşemize çektim. Her geçen hafta daha da büyüyen yıldız ağacı çiçekleri ve ana terasa çıkışın merdivenler tarafından gizlenmişti.

"Karıcığım," diye nefes aldı, rüzgâr etrafımızı kırbaçlıyordu. Azur beni onlardan korumak için kanatlarını açtı.

Zaten onun için yanıp tutuşuyordum. Islak ve muhtaç. Azur'un yüzünde uçmanın verdiği o rahatlamış zevki gördüğüm an, bedenim buna karşılık verdi. Beni uçuşa götürüp de benim sırt üstü, Azur'un da onun sırt üstü yattığı tek bir an bile *olmamıştı*.

Boynuzlarını çekiştirmek için uzandım, böylece bana doğru eğildi, onu öptüm, ihtiyacımı, çaresizliğimi ve zevkimi içine akıttım. İnledi, dudaklarımız aynı hizada olacak şekilde beni tırabzana kaldırmadan önce elleriyle kışımı sıktı. Orada, karıncalanmalar kafa derime yayılırken beni yuttu, gülümsememe ve titrememe neden oldu.

Rüzgârda bir müzik sesi duyduğuma yemin edebilirim.

Bu gece Laras'ta bir dans vardı. Her ay rüzgârında, yukarıda fırtına şiddetlenirken topluluk çapında bir şölen ve kutlama yapılırdı.

Kylorr'un parti vermek için her fırsatı değerlendirdiğini keşfetmiştim. Hatta iddiaya göre, ilkbaharda bir buharlı kek festivali bile vardı, Azur şimdiden katılma konusunda homurdanmaya başlamış olsa da ben dört gözle bekliyordum.

Mira, Sorj, Piper ve Fran bu gece Ay Rüzgârları kutlamasındaydı. Ludayn ve Kalia da.

Kaalium Hanesi'nin tapınağına uğradıktan sonra onlara katılacaktık. Azur'un annesi Lyca'ya bırakmak üzere en güzel yıldız ağacı çiçeklerinden birini seçmiştim ve Azur da Aina için eski bir sandıkta bulduğu küçük, ahşap bir hançeri getiriyordu. Bir zamanlar onu, kardeşlerini ve Kalia'yı eğitmek için kullandığı tahta bir hançer.

Ama o zamana kadar, *bu* an Azur ve benim içindi. Kocam ve benim.

Azur'un tutuşu gittikçe sıklaşıyor, enerjisi yükseldikçe kanatları gümbürdemeye başlıyordu. *Muhtaç*. Öpücüklerimden daha fazlasını arzuluyordu ve ona istediği her şeyi memnuniyetle verirdim.

Beni Gümüş Deniz'e bakacak şekilde çevirdiğinde nefesim kesildi. Dolunay gökyüzünde parlayan bir küreydi ve Azur'un eli elbisemin bol yakasını çekerken şiddetli dalgaların üzerinde ışınlar yansıtıyordu. Hava buz gibiydi. Kış yaklaşıyordu. Yine de kocam arkamda bir fırın gibi hissediyor, tenimi eriten bir sıcaklık yayıyordu.

Rüzgâr çıplak meme uçlarımı aşındırdığında nefesim kesildi ve ardından Azur onları çekiştirip kopardığında inledim. Metal eldivenleri etimi soğuttu, dokunuşunu daha da yoğun hissettirdi ve bacaklarımı açarken ona karşı ürpermeme neden oldu.

"Beni içine al. *Şimdi, laraya*," diye kulağıma hırladı. Dişlerini boğazıma geçirdiğinde inlemeye başlamıştım.

Düşüncesizce arkaya uzandım, pantolonunun kumaşını çekiştirdim, kopçaları çözülene ve siki öne fırlayana kadar çektim. Tam da bu nedenle uçmaya gittiğimizde hep elbise giyerdim. Özellikle de Azur'un kendi deyimiyle "kan deliliğinin" arttığını söylediği ay rüzgârları sırasında. Bana duyduğu açlık bir çimdikleme ve ağrıyan bir şey olduğunda ve sadece *rahatlamaya* ihtiyacı olduğunda.

Dişleri aşağı indi ve onları boynumun derinliklerine gömdüğünde inledim. Kanımdaki o *ilk* baş döndürücü çekiş her zaman gözlerimi geri döndürürdü ve hareketlerim çılgınlaştı, kalın, ağır sikini girişime yönlendirmeden önce elbisemi kalçalarımın etrafından yukarı ittim. Dili tenimi yalıyordu ve her alaycı yalayışı sanki tam klitorisimin üzerindeymiş gibi hissettiriyordu.

"Azur," diye nefes aldım ve üzerine çöktüm. Eli boğazıma kadar geldi. Beni böyle kavramasını çok *seviyordum*. *Bu bende boyun eğme*, kollarına *bırakma* isteği uyandırıyor, çünkü düşmeme asla izin vermeyeceğini biliyordum. Günlük hayatımızda hep oyunlar oynardık. Ona meydan okuduğum, dişe diş mücadele ettiğimiz, birbirimize laf soktuğumuz oyunlar çünkü *hoşumuza* gidiyordu. Genellikle hasat kayıtlarının nasıl ele alınacağı konusunda kavga ederdik. Bazen ben kazanırdım. Bazen de kaybederdim.

Ama *bu...*

Sevişmemiz söz konusu olduğunda boyun eğmeyi hiç umursamadım. Bunu *arzuluyordum*. Azur da öyle. Kötü kalpli kocam beni tamamen merhametine sığınmış görmekten zevk alıyordu. Bana istediği her şeyi yaptırabilirdi...sonra

Yine ona her şeyi yaptırabilirdim. İkimiz de bunu biliyorduk ve bu benim teslimiyetimi daha da kışkırtıcı ve tatmin edici kılıyordu.

Azur beni sert ve hızlı bir şekilde becerdi, bir eli boğazımda beni sabit tutarken diğer eli kalçamın etrafında kıvrılmıştı, tırazanın sağladığı kaldıracı kullanırken onu yukarıda ve açık tutuyordu. Ay rüzgârları meme uçlarımdan üzerinden geçiyor, etraflarında dolanıyor ve sıkıyordu. İnledim ve kıpırdandım. Boynumdan daha sert beslendi. Daha derine. Kutlamadan gelen müzik esintiyi aşıyordu ve inlemelerimi ta köylerden duyup duyamayacaklarını merak ediyordum.

Boşaldığımda, doruk noktam şiddetli bir dalga gibi içimde patladı. Çırpındım ve çılgılık attım. *Hiçbir şey* buna yaklaşamazdı ve ben bu zevki elimden geldiğince uzun süre sıkıca tuttum. Azur'un dişleri, o da o uçurumdan düşüp, yüce unutuştaki bana katılana kadar uzattı.

Düğümünü içime oturtmadı. Zamanımız yoktu. Yakında kutlamaya katılmamız bekleniyordu ama bu gece yatağımızda, ay ışığı duvarlardan süzülürken yalnız ve birlikte olduğumuzda bunu yapacağını biliyordum.

Hâlâ içimde olmasına, hâlâ gümüş tohumlarını içime akıtmasına rağmen, beklentimin yükseldiğini hissettim. Bu sadece bir tattı, ikimiz için de rahatlatıcı bir şeydi. Ama ana yemek daha sonra gelecekti.

Memnun bir kahkaha attım. Azur iç çekti ve dişlerini geri çekerek boynumu öptü ve esnek diliyle ısırık izlerini yaladı.

Aletini nazıkçe çekerken ürperdim, boşalmasının acelesi de dışarı döküldü ve iç uyluklarımı kapladı.

Collis'teyken beni hamile bırakmakla ilgili tüyler ürpertici ve kötü sözlerine rağmen, ikimiz de şimdilik Marroswood almaya devam etmemin en iyisi olacağına karar vermiştik. Son iki ay en hafif tabiriyle stresliydi. Şu anda hamile kalmanın -Azur'dan bir çocuk sahibi olmayı çok istememe rağmen- bizim için doğru zaman olmadığını biliyordum. Yakında öyle olacaktı. Belki kıştan sonra fikrimizi değiştiririz.

Şimdilik, *ikimizin* tadını çıkarmaktan memnundum. Birlikte. Laras'taki hayata alışmak ve son iki -gerçekten üç- ayın kasırgasından kurtulmak için.

Laras'a dönerken önceliğim işlerimizi düzene sokmaktı. Kız kardeşlerim ve Fran bizimle birlikte Kaalium'a gelmeyi tercih etmişlerdi. Sorj da öyle, çünkü onun Mira'dan ayrılmak istediğini sanmıyordum, hele de birbirleriyle ilişkilerini keşfetmek için nihayet özgür olduklarında. Bu Sorj'u şaşırtmıştı.

Laras'ta yaşayan Killup'ı keşfettiğini düşündüm. Ama Gümüş Deniz'in derinliklerine yolculuk eden balıkçı teknelerinde çalışarak kolayca bir iş bulmuştu ve bundan hoşlanıyor gibiydi. Mira ne zaman dönse balık gibi koktuğundan şikâyet ederdi ama uzun bir yolculuktan sonra onu rıhtımda karşıladığında heyecanla çığlık atar ve hemen kollarına atılırdı, balıkçı arkadaşları onunla dalga geçip çelik rıhtıma ayaklarıyla vurana kadar onu öperdi. Gri teni koyulaşırdı ama sonrasında günlerce ellerini kız kardeşimden uzak tutamazdı.

Her ne kadar Kaalium Evi kız kardeşlerimi ve Fran'i desteklese de, Azur onlara her ay cömert bir maaş vermekte ısrar etse de, hepsi iş bulmak istiyordu. Kız kardeşlerim hayatlarında bir gün bile çalışmamışlardı. En azından para için, ama bu beni gururlandırıyor. Laras'ta soylu evlerin Kylorr'ları için bile çalışmak olağan bir şeydi. Azur, Ludayn'ın yanında bekçilerimden biri olarak çalışmasını ve yaşlanan Zaale'ye elinden geldiğince yardım etmesini istedikten sonra Fran'i kalede çalışması için işe almıştı.

Doğrusu, Fran'i her gün görebilmek için harika bir bahaneydi. O ve Ludayn çok yakın arkadaş olmuşlardı ve Fran'i yıllar sonra mutlu görmek beni son derece memnun ediyordu.

Mira yerel bir meyhanede çalışmaya başlamıştı ve bu kararını bana söylediğinde çok şaşırmıştım. Ama güneşli ve parlak mizacı bu iş için çok uygundu ve benimle birlikte haftalık akşam yemeklerimizde tüm müdavimler hakkında dedikodu yapıyordu.

Piper Neela'nın yanında işe girmiş, soylular ve köyler için abartılı partiler planlamasına yardım ediyordu; açıkçası bu da kız kardeşime çok uyuyordu. Ne de olsa Piper bu geceki kutlamaya yardım etmişti ve yaklaşan fırtına bile onun ruh halini bozmamıştı. Az önce, zavallı, homurdanan bir Kylorr erkeğine ziyafet masasının yerini *tam olarak ayarlaması* için emirler yağdırıyordu ve ben de gülümsememi bastırmak zorunda kalmıştım.

Azur onlara kalede oda teklif etmiş olsa da, kabul etmeyi *doğru bulmamışlar* ve bunun yerine aşağıdaki ana köyde yaşamayı tercih etmişlerdi. Piper ve Mira aynı evi paylaşıyordu ama Sorj da sık sık, özellikle de balık avından hemen sonra onlarla kalıyordu. Fran'in kendi evi vardı, Ludayn ve annesinin buharlı pasta dükkânlarının üstünde yaşadıkları yere yakındı ve ikisi de sabahları birlikte kaleye yürür, bu sırada sohbet ederlerdi.

New Everton'a gelince, Collis'teki mülkümüz geride kalmıştı. Hiçbir şey almamıştık. Mobilyaları bırakmıştık. Sadece eşyalarımızı topladık.

Büyükbabam ve büyükbabam da annemin eşyalarından istediklerini almışlardı. Arkamıza bakmadık ve asla geri dönmeyecektik. Tapu Kaalium Evi'nin kasasında idi ve orada kalacaktı.

Babama ait aldığım *tek* şey, uzun zaman önce anneme verdiği bir kolyeydi. Ben doğmadan önce, New Inverness'te yaşadıkları sırada eve dönerken cilalanmış, zamanla yıpranmış mavi bir taş bulmuştu. Metal bir telden özenle basit bir zincir yapmış, kolye ucu için eliyle bir küpe hazırlamış ve bu annemin en sevdiği takılardan biri olmuş. Çok basit bir şeydi. Tek bir kuruş bile ödemediği bir şey.

Neden aldığımı bilmiyordum. Doğrusu, ona bakmak gözlerimi yaşarttı ama yine de onu güvenli bir şekilde sakladım.

Büyükbabam ve büyükbabam, mezarı kazıldığında annemin New Inverness'e taşınmasına yardım etmişlerdi. Onu atalarından kalan arazideki küçük bir arsaya, çok sevdiği ahırlarına ve çocukluğunda babasıyla sık sık ata bindiği ormana yakın bir yere gömmüşlerdi. Bunu çok severdi, biliyordum ve onu orada düşünmek bana ve kız kardeşlerime huzur veriyordu.

Ancak babam... Collis'te tutuklandığı gecedan beri onunla konuşmamıştım. Azur, Setlan'a davasıyla ilgili her türlü önemli gelişmeyi, Dört Çeyrek boyunca duyduğu her türlü haber kırıntısını bize bildirmesini söylemişti. Henüz hiçbir şey olmamıştı. Bir hapishane gezegeninde değildi. Birliğin geri kalanıyla birlikte Yüksek Çeyrek Konseyi'nin özel üssünde tutuluyordu ve kanıtlar toplandıkça muhtemelen bir, hatta iki yıl boyunca orada kalacaktı.

Şimdilik bekleyeceğiz. Tıpkı Aina'nın beklediği gibi. Tıpkı Kaalium Hanesi'nin beklediği gibi.

Ve muhtemelen biraz daha bekleyeceğiz.

Ama bu zamanı *hayatla* doldurmak benim için önemliydi. Babamla ilgili duygularım karışık olsa da, acıma, keder, üzüntü ve öfke arasında değişen bir duygu girdabı olsa da, hayatımın bir gününü daha onun yaptığı hatalara ağıt yakarak geçirmeyi reddettim.

Duruşma zamanı geldiğinde, ben de katılacaktım. Ama bu, babamı son gördüğümde beri ilk görüşüm olacaktı.

O zamana kadar Azur'a, geleceğimize, kız kardeşlerime, sevdiklerime ve arkadaşlarıma, *kendime* odaklanmak istedim.

"Hadi seni temizleyelim," diye mırıldandı Azur kulağıma, lobumu ısırarak beni aniden düşüncelerimden uzaklaştırdı. Elbisemi kalçalarımın üzerinde düzeltirken gülümsedim. "Gitmemiz gereken bir kutlama var. Ama istersen bunu atlayabiliriz," diye alay etti.

"Piper bunun için çok çalıştı, yapamayız," diye onu bilgilendirdim, ona dönüp kollarımı boynuna doladığımda bacaklarım titriyordu. "Ayrıca, tüm kardeşlerin yakında Halo'yu arayacaklar, bu yüzden tapınağa gitmemiz gerekiyor."

Azur başını eğdi. Gelecek hafta Erzos'taki Kythel'i ziyaret edecektik, Azur'un ikizi davet ettiğinden beri neredeyse bir aydır dört gözle beklediğim bir geziydi bu. Kaalium'u görmek istiyordum. Farklı bölgeleri görmek ve keşfetmek istiyordum.

Azur'un kısmen Maazin'i soruşturdukları için gittiğini biliyordum, ki onun ölümü beni *sarsmıştı*. Şok olmuştum. Üzüldüm. İnançsızlık içinde. Azur bana onun Thryki ile ilişkisi olduğuna ve Kaalium ile Kaazor arasında içeriden gerilim ve sürtüşme yaratmaya çalışmış olabileceğine inandıklarını söylemişti.

Maazin Laras'a gitmeden önce yıllarca Erzos'ta yaşamıştı. Kythel onun orada geçirdiği zamanı araştırıyordu ve muhtemelen ikiziyle yüz yüze konuşması gereken bir şeyler vardı. Azur benden birkaç günden fazla ayrı kalmayı sevmediği için benim de peşine takılmam bir zorunluluktur. Böylece Laras'tan neredeyse tam bir hafta uzak kalacaktık.

Diğer kardeşleri de Erzos'ta buluşmaya geliyorlardı. Kaldur'la ilişkim sarsıntılı bir başlangıç yapmış olsa da, Pe'ji'den döndükten kısa bir süre sonra, Aina'nın bedenini kurtarıp kemiklerini Kaalium'a taşıdıktan sonra benden özür dilemişti.

Bizim için yeni bir başlangıç olmuştu. Kaalium Hanesi ve benim için. Azur, Kalia, Kythel, Kaldur, Thaine ve Lucen için. Ve benim için. Bizi bir araya getiren acı ve trajedinin ötesine geçebileceğimizi umuyordum.

Yapabileceğimize inanıyordum.

KAALIUM EVİ'NİN TAPINAĞI HUZURLU VE UĞULTULUYDU.

Halo küreleri odanın çeşitli noktalarında geziniyor, Azur'un kardeşinin yakışıklı yüz hatlarını kendi bölgelerinden aydınlatıyordu.

Kaalium. Azur kanını ailelerinin tapınağının önünde duran küçük *zylarr'a* dökerken Kalia elimi sıktı. Ruhları güvende tuttuğu ve koruduğu için Raazos'a küçük bir adak olduğunu öğrenmişim. Onları yakın tuttuğu için.

Ama gözlerim tapınağın içindeki en yeni ruh mücevherine kayd. Bunlardan *yüzlercesi* -Kaalium Hanesi'nin atalarının ruhları- yüksek katedral tavanlı özel odayı aydınlatıyordu. Her bir ruh mücevheri taşın içinde güvenli bir şekilde saklanmıştı, siyah mermer levhanın içinde her biri için özel bir oyma yapılmıştı.

Ruh mücevherleri mükemmel bir şekilde yuvarlak ve cilalıydı. Kemikten yapılmış olmalarına rağmen içleri buz gibi ve berraktı; bu, çok eski bir Kylorr geleneği olan özel bir işlemdi.

Aina'nın ruh mücevheri *parlıyordu*.

Ruh mücevheri diğerlerinin arasına yerleştirildikten sonraki ilk ay rüzgârlarından beri olduğu gibi.

O geceyi şimdi hatırlıyordum. Azur'un Zyos'a ulaşmak, Raazos'a onu evine, Alara diyarına geri götürmesi için yalvarmak için başka bir girişimde bulunarak hepimizin kanını, benimkini bile zylarrın içinde döktüğünü hatırladım. Kız kardeşinin onu beklediği yere. Ailesinin onu beklediği yere.

Sanki Aina o yolun kendisi için açılmasını *bekliyormuş* gibi tekrar içeri girmişti. Tüm oda onun dokunuşuyla, neşesiyle ürpermişti ve ben onu *etrafımızda* hissettikçe hayretler içinde kalmıştım. Ve diğerlerini de. Tıpkı kalenin içinde hissettiğim gibi kalan ruhlar. Buz gibi dokunuşları, saçlarımı okşayan dalları.

Azur'u ağlamaya en yakın gördüğüm andı. Ruh mücevheri parlayıp yüzünü aydınlatığında, ifadesi o kadar şiddetli ve tutkulu olmuştu ki, sonrasında onu *saatlerce* kucaklamıştım.

"*Raazos'un kanı*," diye nefes almıştı Azur ışığın o ilk parıltısında.

"Hayır," dedi Kalia, yanaklarından gümüş rengi sevinç gözyaşları süzülürken başını sallayarak. "Bu Alaire'in merhameti."

Belki her ikisi de olmuştur.

Ve şimdi bu gece, Aina'nın ruh mücevheri yeniden parlıyordu. Öncekinden bile daha parlak. Ve kız kardeşininki de hemen yanındaydı.

Kalia ve ben yıldız ağacı çiçeğini sunu tabağına yerleştirdik. Canlandırdığımız ölmüş sarmaşıkların arasında büyümeye başlayan ilk çiçektir. Azur hançeri yerleştirdi.

Birlikte ruhların *şarkı* söylediğini hissettik.

Alara bize açılırken Azur yanıma geldi ve beni kucakladı. Ve sonra ay rüzgârlarını birbirimizle kutlamak için ruhlardan ayrıldık ve *irfan* tarlalarına bakan terasa çıktık.

Kalia önden giderek Laras'ın aşağıdaki kutlamasına katıldı. Ama Azur ve ben rüzgârlar etrafımızda patlarken, müzik daha da yükselirken, sesler ve kahkahalar köylerde yankılanırken yerimizde sabit kaldık.

"Seni seviyorum karıcığım," diye fısıldadı aniden kulağıma, koluyla beni kendine yakın tutarken.

Her zaman olduğu gibi, bunu her söylediğinde kalbim sanki uçuyormuşuz gibi bir ileri bir geri gidip gelirdi. Azur her zaman bana yeterince söylemediğinden endişelenirdi ve bu yüzden bu kelimeleri daha fazla söylemeye çalışırdı. Ona her zaman bunu önemsemediğimi çünkü nasıl hissettiğini *bildiğimi söylerdim*. Hareketleri bana her gün bunu anlatıyordu. Kelimeler sadece kelimelerdi... yine de arada sırada onları duymak güzeldi.

"Ben de seni seviyorum kocacığım," dedim ona gülümseyerek ve memnuniyetle yayılan sırıtışını izledim.

Geçen ay yine özel bir törenle evlenmiştik. Onun ailesi de katılmıştı. Benimkiler de. Kendimi ona bağlamak için başka bir törene *ihtiyacım* yoktu ama bunun Azur için önemli olduğunu biliyordum. Sonunda, hayatımın en güzel günlerinden biri olmuştu.

Parlak, gümüşü ay üzerimizde parlarken öpücüğü tatlı ve nazikti.

"Hadi gidip kutlayalım," diye mırıldandı sırtarak, dişleri parlıyordu. Elimi çekiştirerek beni tapınakların bulunduğu yamaçtan aşağıya doğru yönlendirdi. "Laras bekliyor. Ben de karımla dans etmek için sabırsızlanıyorum."

Azur ve Gemma hakkında özel bir **BONUS EPILOG** okumak ister misiniz?

[İndirme bağlantınızı almak için bültenime kaydolun!](#)

Haber bültenime zaten aboneyseniz, tüm bonus içeriğe buradan erişebilirsiniz:

<https://zoeydraven.com/bonus-content/>

BENİMLE BAĞLANTI KURUN

[Facebook'ta Zoey's Reader Zone'a katılın](#)

[Zoey'i Instagram'da takip edin](#)

[Zoey'i Twitter'da Takip Edin](#)

[Zoey'in Yazar Sayfasını Takip](#)

[Edin](#)

SERİYELERİNİN SERİYELEŞTİRİLMESİ
GEREKMEKTEDİR ...

ONUN KANINDA ARANMAK
(KYLORR'UN GELİNLERİ 2. KİTAP)

2023'ÜN BAŞLARINDA GELİYOR

ALSOBYZOEYDRAVEN

Dakkar'ın Horde

Kralları: Horde Kralı'nın

Esiri Horde Kralı

Tarafından Sahiplenildi

Horde Kralı'nın Çılgınlığı

Horde Kralı Tarafından

Kırıldı Horde Kralı

Tarafından Alındı

Horde Kralının Tahtı

Luxiria Savaşçıları:

Uzaylının Ödülü

Uzaylının Eşi

Uzaylının Sevgilisi

Uzaylının

Dokunuşu

Uzaylının Rüyası

Uzaylı'nın Saplantısı

Uzaylı'nın Baştan

Çıkarması Uzaylı'nın

İddiası

Rozun Savaşçısı:

Hain Esirci Hain Eş

Everton'ın Krave'i:

Kraving Hiva

Ateş Taşları Prensi

Kraving Dravka

Kraving Tavak

Sesli kitaplar:

[Zoey'in sesli kitap versiyonları için bu bağlantıyı ziyaret edin!](#)

DESIRE IN HIS BLOOD'u beğendiniz mi?

Eğer okuduysanız, lütfen Amazon'da kısa bir yorum bırakmayı düşünün. Yorumlar sizin gibi diğer okurların yeni kitaplar ve yazarlar bulmasına yardımcı oluyor... Azur ve Gemma hakkında ne düşündüğünüzü bilmek isterim!

[Yorum bırakmak için bu linke tıklayın!](#)

Çok minnettarım!

Sevgiler,
Zoey

ABOUT THE AUTHOR

Zoey Draven kendini bildi bileli hikâyeler yazıyor. Romantizm türüne olan aşkı büyükannesinin eski Harlequin kitaplarıyla başladı ve o z a m a n d a n beri devam ediyor. Amazon'un en çok satan 100 yazarından biri olarak, artık sonsuza dek mutlu sonları yazabiliyor - tabii ki kozmik, öteki dünyadan bir dokunuşla! *Warriors of Luxiria* ve *Horde Kings of Dakkar* serileri gibi ateşli Bilim Kurgu Romantizm kitaplarının yazarıdır.

Yazmadığı zamanlarda muhtemelen çok fazla kahve içiyor, sekoya ormanlarında yürüyüş yapıyor ya da ailesiyle vakit geçiriyordur.

Web sitesi: www.ZoeyDraven.com

Facebook grubu: [Zoey'nin Okuyucu Alanı](#)

